

Xuyên Qua Thành Cỏ Dại

Contents

Xuyên Qua Thành Cỏ Dại	2
1. Chương 1: Tự Sát Không Thành Bị Sét Đánh	2
2. Chương 2: Tỉnh Dậy Gặp Sói	3
3. Chương 3: Chữa Thương Bị Thần Y Nhìn Thấy Hết.	7
4. Chương 4: Ân Nhân Bất Lương Ép Nàng Bán Thân	10
5. Chương 5: Chạy Trốn Không Được Còn Thêm Nhiều Vết Thương	14
6. Chương 6: Trong Thành Tề Châu Gặp Kẻ Thù	18
7. Chương 7: Tiểu Hoa Cũng Có Năng Lực Riêng	21
8. Chương 8: Ở Tửu Lâu Nghe Chuyện Bất Quái Trên Giang Hồ.	26
9. Chương 9: Thiết Đầu Đại Ca Động Sát Khí	29
10. Chương 10: Nhất Quyết Phải Trở Về Sơn Trang Cho Bằng Được.	32
11. Chương 11: Trang Chủ Tới Tận Cửa Khi Dễ Người	35
12. Chương 12: Thật Thật Giả Giả Nhìn Không Hiểu	38
13. Chương 13: Gặp Đại Tiểu Thư Phong Gia	40
14. Chương 14: Hành Vi Kinh Thiên Động Địa	44
15. Chương 15: Trang Chủ Vừa Xuất Hiện Kịch Bản Liên Bị Đảo Ngược.	47
16. Chương 16: Bay Lên Làm Nha Hoàn Đứng Đầu	51
17. Chương 17: Trang Chủ Uy Hiếp Người Giả Bộ Bệnh.	55
18. Chương 18: Đối Chọi Gay Gắt Với Nam Nhân Yêu Nghiệt	58
19. Chương 19: Công Tử Tây Tuyết Đại Biến Thái.	61
20. Chương 20: Tô Niệm Niệm May Quần Áo Mất Thời Hiện Đại.	65
21. Chương 21: Kết Cục Của Kẻ Tham Tài Bất Lương	67
22. Chương 22: Kế Hoạch Mới Của Phong Tĩnh Minh	70
23. Chương 23: Chuộc Thân Lại Mắc Nợ Nhiều Hơn	73
24. Chương 25: Trong Rừng Ngọc Diệp Ngộ Ra Tên Địa Bay	77
25. Chương 26: Đang Ngủ Đột Nhiên Xuất Hiện	81
26. Chương 27: Ta Với Cô Nương Cùng Nhau Bỏ Trốn Đi.	84
27. Chương 28: Hỏi Thế Gian Tình Là Gì?	88
28. Chương 29: Vì Tình Yêu Mà Tìm Một Lối Thoát.	91
29. Chương 30: Đòi Tình Nhân Không Bình Thường	93
30. Chương 31: Phương Án Mới Của Niệm Niệm	96
31. Chương 32: Thiết Đầu Đại Ca Cũng Quýt Nợ.	99
32. Chương 34: Trang Chủ, Phấn Nộ Rồi!	101
33. Chương 35: Chúng Ta Chấm Dứt Rồi.	103
34. Chương 36: Đây Mới Là Đả Kích Chân Chính.	106
35. Chương 37: Rồi Đi	109
36. Chương 38: Ân Oán Của Cao Thủ Vô Lâm.	112
37. Chương 39: Trang Chủ Điên Rồi	114
38. Chương 40: Nguy Hiểm Tính Mạng	118
39. Chương 41: Trang Chủ Muốn Hy Sinh.	120
40. Chương 42: Nói Lảm Nhảm.	123
41. Chương 43: Thì Ra Là Thế	125

42. Chương 44: Trang Chủ Chết.	128
43. Chương 45: Kết Cục	130

Xuyên Qua Thành Cỏ Dại

Giới thiệu

Một ngày kia, vào một đêm trăng đẹp, Tô Niệm Niệm vì nhà nghèo nên bị thất tình. Do đó, cô thật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-thanh-co-dai>

1. Chương 1: Tự Sát Không Thành Bị Sét Đánh

Một ngày kia một đêm trăng đẹp, Tô Niệm Niệm bị thất tình.

Bởi vậy, Tô Niệm Niệm dùng một thời gian dài để đấu tranh tư tưởng về mối tình đầu của mình, người nàng yêu, Huấn Đào, rốt cục trong thời gian thể vận hội Olympic bị một mỹ nữ so với hần lớn hơn năm tuổi câu dẫn đi rồi.

Khụ khụ, làm ơn không cần hoài nghi đến mị lực của Tô Niệm Niệm a, tuy rằng nàng không thể gọi là tuyệt đại mỹ nhân gì, bất quá muốn cạnh tranh với nữ nhân lớn hơn bạn trai mình năm tuổi, lớn hơn mình bảy tuổi, nàng tự tin rằng mình vẫn có ưu thế tuyệt đối.

Trên thực tế mà nói, Tô Niệm Niệm không phải bại bởi mỹ nữ kia, mà là bại bởi thân phận của nàng,... tiền... .Không có biện pháp a, ai bảo người ta là tên bạc tình ham vinh hoa phú quý chứ.

“Hừ, nếu ba mẹ ta không chết sớm, nói không chừng bốn cô nương hiện tại cũng là một thiên kim tiểu thư, muốn tìm một người bạn trai trên phố Trường An này, người có mà sếp hàng dài đi.” Tô Niệm Niệm ngồi ở trên đường cái, thở phì phì hút một lon Côca. Tháng tám nắng nóng như lửa, Côca tuy được ướp lạnh nhưng cũng khó có thể giải tỏa nhiệt lượng trong người nàng, huống chi, trong lòng Tô Niệm Niệm là lửa, có dội nước cũng không tắt.

Rốt cục, nàng vẫy vẫy tay, quên đi, tiền cũng là một loại tín ngưỡng, tín ngưỡng của người là tình yêu, người khác không thể có tín ngưỡng là tiền sao? Cho nên nói, cho nên nói. Hơ, thôi quên đi, học theo thánh mẫu maria vậy. đúng lý mà nói nên nguyên rửa bọn họ mới đúng, mẹ nó, lão nương ta thành quỷ cũng sẽ tìm về gặp các người.

Vì thế nàng thật sự muốn tìm cái chết. .

Sự thật thì, nàng cảm thấy, còn sống tựa hồ cũng không còn ý nghĩa gì. Lúc còn rất nhỏ, Huấn Đào vẫn là chỗ dựa của nàng. Bọn họ từ nhỏ đã là hàng xóm, Tô Niệm Niệm mười bốn tuổi làm bạn gái của Huấn Đào, yêu nhau được tám năm. Trong thời gian yêu nhau cũng không thiếu mỹ nữ biến thái cùng nữ nhân xấu xí quấy rầy Huấn Đào, nhưng đều bị Tô Niệm Niệm loại trừ từng người một. Thật không nghĩ đến, lần này nàng lại bị thất thủ. .

Tô Niệm Niệm không dám tưởng tượng cuộc sống sau này như thế nào nếu không có Huấn Đào, trong ý thức của nàng, một ngày kia không có Huấn Đào sẽ không phải là ngày nữa, vì thế, tốt nhất vẫn là đi gặp diêm vương thôi. .

Con người, chính là phức tạp như thế. Một ngày trước, Tô Niệm Niệm còn sinh long hoạt hổ, nhưng bây giờ, lại một lòng muốn đi tự sát. Cho nên, ta phải chết như thế nào đây, ta nhảy lầu hay treo cổ đều không được nha, lỡ để người khác thấy chuyện kỳ quái này, không chừng người đó sẽ mất đi tinh thần, cảm thấy cuộc sống này không còn ý nghĩa thì sao.

Hai tiếng trôi qua, Tô Niệm Niệm một lần nữa trở lại ngồi trên đường hình răng cưa. Biểu tình trên mặt rất thống khổ ...rất thống khổ... rất thống khổ a.

Bà nội nó, ta đúng là không hay ho gì, ngay cả tự sát cũng làm không được, hơn nữa, là liên tiếp không làm được a!

Tô Niệm Niệm càng nghĩ càng buồn bực, vì thế nàng hướng lên trời hô to: “Ông trời ơi, ông đánh chết ta đi!”

Đúng lúc này, một trận thanh âm vang lên như tiếng sấm, sau đó nàng nhìn thấy trên bầu trời có một tia sáng hướng nàng bay tới, nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị tia sáng đánh trúngThế là nàng xuyên qua ^.^

Ngày hôm sau, trên nhiều báo đăng một tin tức làm người ta khiếp sợ : hôm qua, trong thành phố xảy ra hiện tượng sét sét, có một người dân đang đi qua đường thì bị sét đánh trúng dẫn đến cái chết.

Mọi người đều đoán già đoán non rằng, người qua đường này có phải lúc còn sống rất thiếu đạo đức nên bị trời báo ứng hay không, các học giả đã được tụ họp lại trong một tổ chức chuyên môn để nhằm điều tra sự việc này, ngoài ra họ còn làm một ít tượng để mô tả lại quá trình trên.

Đương nhiên, những việc đó, Tô Niệm Niệm cũng không còn khả năng để biết nữa a . .

Rõ ràng, nàng chính là người qua đường bị sét đánh chết kia. .

Tô Niệm Niệm, muốn tự sát cũng gặp báo ứng , chuyện này người chỉ có thể ngậm cười xuống cửu tuyền thôi! .

2. Chương 2: Tỉnh Dậy Gặp Sói

Tô Niệm Niệm tỉnh lại, nàng vừa hé mi, đập vào mắt là một cục lông xù cực kỳ lớn.

“A.” Một giọng nữ cao cất ngang qua không trung, có thể nói là kinh thiên động địa làm cho chim chóc xung quanh đang đậu trên cành cũng phải kinh hoảng bay loạn xạ >__

Mà cục lông xù kia, đang dùng tốc độ nhanh nhất có thể, nhảy qua, đứng vững vàng cách Tô Niệm Niệm đúng ba trượng.

Tô Niệm Niệm phục hồi tinh thần, đánh giá vật thể không rõ kia, hóa ra là một con sói. Trước kia nàng ở vườn bách thú có thấy qua, ủa, chẳng lẽ nàng đang ở vườn bách thú ư? Không đúng nha. Con sói này. Sẽ không ăn thịt người chứ? Tô Niệm Niệm run sợ trong lòng, động cũng không dám động nằm trên mặt đất.

Sói bình thường đều sống theo bầy đàn, hú hồn, mình quá may mắn , lần này chỉ gặp có một con. Mà con sói này cũng thật không hay ho gì, hiện giờ nó còn đang suy nghĩ không biết Tô Niệm Niệm là loại động vật gìHiện giờ nàng chặt vật tới cực điểm (đương nhiên chính nàng còn không biết), y phục trên người nàng rách rưới, đầu tóc lộn xộn như tổ quạ, vừa đen vừa lồi thoi, ăn mày có khi nhìn còn đẹp hơn, nhìn bộ dạng nàng, hiện giờ rất chi là giống...giống người vượn. Huống chi động vật này còn biết hú nữa, mà loài sói vốn là động vật đa nghi sẽ không bao giờ hành động thiếu suy nghĩ. .

Tô Niệm Niệm không dám động dậy nằm trên mặt đất, mà ở trong mắt con sói kia, một màn này biến thành, động vật này có vẻ rất mạnh, không hề sợ nó, ...hừ ...hừ...có lẽ, nó nên đi tìm đồng bạn để cùng giải quyết . . .

Vì thế sói xám chạy đi. Cũng may Tô Niệm Niệm vốn rất nhát gan, nếu nàng đứng lên bỏ chạy, sói kia chắc chắn sẽ bỏ nhào vào nàng, đương nhiên, lúc này chân Tô Niệm Niệm đã mềm nhũn, ngay cả đứng còn không được, chớ nói chi là chạy.

Tô Niệm Niệm nhìn thấy sói chạy đi, nghĩ chắc như đinh đóng cột rằng đây đúng là vườn bách thú, chỉ có vườn bách thú, sói mới sợ người. Chính là, tại sao mình lại nằm ở vườn bách thú nhỉ?

Nàng hồi tưởng lại, một màn cuối cùng kia, có một tia chớp hình tròn đánh trúng nàng, sau đó trong nháy mắt nàng cảm giác mình dần dần chết đi, loại cảm giác này thật khủng bố, làm cho người ta hít thở không thông, ngay cả hồi tưởng, nàng cũng không muốn.

Thì ra tử vong là chuyện kinh khủng như thế, may là ta còn sống. Rốt cuộc Tô Niệm Niệm cũng cảm nhận được sinh mệnh thật sự thật sự rất đẹp, nàng muốn ngồi dậy, nhìn xem đường nào có thể đi ra ngoài. Ngay sau đó, ngay lúc nàng muốn đứng dậy thì một trận đau đớn kịch liệt bùng lan khắp toàn thân, nàng khóc thét lên một tiếng, một lần nữa oanh liệt nằm trên mặt đất.

Không thể ngờ tia chớp kia lại lợi hại như vậy, còn đau hơn bị dao găm đâm trúng, Tô Niệm Niệm có chút căm giận. Cuộc đời mình có vô số nguyện vọng, nhưng sao chỉ có lần này là linh nghiệm, ông trời sao ngài lại tích cực đánh chết ta như vậy.

Cũng không thể nằm ở đây hoài, lỡ bị quản lý thảo cầm viên phát hiện thì thật phiền toái, nói không chừng có thể bắt mình mua vé bổ sung hoặc phạt tiền cái gì đó. Vì thế Tô Niệm Niệm chịu đựng sự đau nhức đứng lên, nhìn quanh bốn phía, thấy gần đó có một con sông, tiến lên, muốn gột rửa vết thương trên người.

Nàng đưa khuôn mặt mình đến trên mặt nước, xoa xoa, thực là muốn chửi má nó mà, tia chớp kia cho ta mấy đao trên người còn chưa đủ, còn làm vài đường trên mặt nàng, thế này thì đâu chỉ là vài đường, sao người không đánh câu đối luôn đi! Lúc này, ánh mắt Tô Niệm Niệm từ tay chuyển dời đến trên mặt thì thêm một tiếng thét chói tai cắt ngang qua không trung, tiếng thét này ghê rợn đến mức thỏ từ trong hang cũng phải chui ra chạy.

A...a...Khuôn mặt này không phải mặt nàng!

Nàng lập tức nhìn quần áo, tuy thật rách nát, nhưng vẫn có thể nhìn ra, đây tuyệt đối không phải nàng, hơn nữa dựa theo vải cũng như phong cách quần áo nàng nhận biết được đây là trang phục cổ trang. Lại nhìn tóc, dài quá.

Chịu ảnh hưởng thâm hậu của tiểu thuyết Internet Tô Niệm Niệm đương nhiên nghĩ đến mình đã xuyên không, nàng nhanh chóng ý thức được, bây giờ đang xảy ra chuyện gì, xuyên qua a...xuyên qua.

Nói cách khác, vết thương trên người nàng, tính cả trên mặt, không phải do tia chớp chết tiệt kia làm ra, mà là bị người ta đánh, thân thể này đã bị tra tấn hành hạ đến chết ?

“Con mẹ nó, ai lại ác như vậy!” Tô Niệm Niệm nhin không được mắng to, nhìn qua miệng vết thương đang đau đớn, thân thể này hẳn là đã bị đánh qua, bị roi quất qua, bị kim đâm qua, bị đao xẹt qua, còn bị thép nóng in lên. Trời ạ, sao lại bị hành hạ đáng sợ như vậy chứ. Tô Niệm Niệm vừa rửa miệng vết thương vừa thề, bà đây nhất định phải bắt tên đầu sỏ gây nên chuyện này ra chém cho ngàn đao, ngũ mã phanh thây.

Bởi vì cả người đều là vết thương, hiện tại Tô Niệm Niệm cũng chẳng khác gì đang tắm. Miệng vết thương ngâm trong nước vô cùng đau đớn, Tô Niệm Niệm nhe răng hít vào, trong lòng không ngừng mắng tên biến thái gây nên chuyện này.

Có một số người, khi chết qua một lần mới phát hiện cuộc sống tốt đẹp đến nhường nào. Tô Niệm Niệm chính là người như vậy, việc hiện tại cả người nàng đau đến kêu mẹ gọi cha, ngấm lại thì tia chớp đánh trúng nàng còn gây sợ hãi và tuyệt vọng cho nàng hơn, tính tính một hồi, còn sống vẫn là tốt nhất.

Nếu ông trời đã ném nàng tới đây, nàng nhất định phải sống thật tốt đi, còn sống tốt đẹp hơn trước khi chết.

Tắm rửa xong, Tô Niệm Niệm tính tìm một chỗ trị vết thương trên người trước. Nhưng nàng lại không biết đi đâu, đơn giản liền đi men theo bờ sông. Mỗi bước đi của nàng đều tác động đến vết thương, đau đến

nàng muốn nổi điên. Tô Niệm Niệm thật sự oán niệm bay đầy trời, xuyên thì xuyên thôi, người để cho ta biến thành công chúa hay thành nha hoàn hoặc thành tên ăn mày cũng không sao cả, nhưng tại sao người phải biến ta thành tên rách rưới trên thân thể toàn thương chứ, đau chết bà đây rồi!

Hiện tại Tô Niệm Niệm hi vọng, mau mau tìm được nơi có người ở, trước tiên quần mình thành xác ướp rồi nói sau.

Đương nhiên, ngoại trừ bị sét đánh, ước nguyện của Tô Niệm Niệm đều chưa bao giờ thành công. Hiện tại nàng quả thật đã thấy người, nhưng chính là, thà không thấy còn hơn.

Một đám người khí thế hùng hục đứng ở trước mặt Niệm Niệm, tên cầm đầu kia, lần đầu tiên Tô Niệm Niệm nhìn thấy hắn, đã nghĩ đến Lý Quỷ*. Khụ khụ, hình tượng đó, khí chất đó, quả thực chính là tiêu chuẩn hạng nhất của sơn tặc.

*Lý Quỷ: là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa: Thủy Hử. Cùng với Lôi Trí Thâm, và Võ Tòng, Lý Quỷ là một trong những người khỏe nhất của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, nhưng cũng là nhân vật lỗ mãng nhất ở Lương Sơn Bạc. Với biệt danh Hắc Toàn Phong (Gió Lốc Đen) hay Thiết Ngưu (Bò Sắt).=. =

Vô Nguyệt: ta đã cố gắng hết sức...Ặc Ặc Myu ơi cứu ta

“Người ở phía trước đứng lại!” Tên sơn tặc tiêu chuẩn đem đao giết heo của hắn hướng về phía nàng hươu vài cái, hùng hổ nói, “Đường này là do ta mở.”

Không đợi hắn nói xong, Tô Niệm Niệm liền chặn họng hắn: “Cây này do ta trồng, nếu muốn đi qua đây, phải để lại lộ phí đúng không? Làm ơn, lần sau có đi cướp thì đổi lại khẩu hiệu nào hay hơn được không, đạo tặc cũng phải có cá tính cùng nghệ thuật một chút chứ!”

Tên đầu lĩnh sơn tặc kia đối với lời nàng nói cái hiểu cái không, lấy mu bàn tay quẹt quẹt mũi nói: “Người trước kia cũng làm nghề này à?”

“Ách,.....ta.....thật.....không.....có.” .

Tên sơn tặc còn muốn nói cái gì đó, đột nhiên ý thức được rằng bản thân đang thất thố, rất nhanh lấy lại khí thế. Sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: “Mặc kệ ngươi là ai, hôm nay nếu không để lại bạc, đừng trách đại đao của Trương Nhị ta không khách khí.” .

“Đại ca, người xem ta ăn mặc như vậy, giống kẻ có tiền sao? Người làm sơn tặc nhưng làm ơn cũng phải dùng mắt chứ!”

Tên sơn tặc kia lại dùng mu bàn tay quẹt quẹt mũi, lẩm bẩm: “Cũng đúng, “lập tức đá một cước vào tiểu lâu la ở phía sau, hung tợn nói, “Ngu ngốc, người làm mật báo như thế nào vậy hả? Chẳng phải bôi nhọ thân phận của Trương Nhị ta sao?”

Tuy sự thật là, Tô Niệm Niệm đối với hắn đã rõ tường tận, cảm thấy bất mãn vô cùng, người không muốn cướp ta, ta cứ dính vào người đấy, vừa vặn lão nương đang muốn trị thương nha. Vì thế nàng tiến lên từng bước nói: “Đại ca, ta không có tiền, nhưng ngươi vẫn có thể cướp sắc mà.” Đem ta cướp trở về, sau đó giúp ta trị thương đi! .

Trương Nhị hồ nghi nhìn nàng từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại nhìn trên mặt nàng, hắn xoa mặt mình rồi nói: “Cướp sắc? cướp người?”

Tô Niệm Niệm nghe vậy thấy sự việc sắp thất bại, nhưng lo lắng thương thế của mình, nhất quyết không chịu bỏ cuộc nói: “Không nhất thiết phải làm áp trại phu nhân đâu, ta muốn làm nha hoàn thôi.” Chờ các người trị thương cho ta khỏi rồi nói sau. .

“Cướp người về, khiến huynh đệ trong trại của ta sợ hãi thì làm sao bây giờ?” .

“=. =// . . .” Người nhất định phải nói trắng ra như vậy sao? .

Rất cục, Tô Niệm Niệm da mặt dày mo cương quyết nói: “Không được, người nói muốn cướp ta, thì bắt buộc phải cướp, làm sơn tặc không được nói mà không giữ lời.” .

“Ta chưa từng nói qua muốn cướp người? Ta chỉ là muốn cướp tiền của người nha.” Trong thanh âm mang theo ỷ khuất.

“Ta không có tiền, người phải cướp ta mang về chứ sao.” .

“.-// . . .” Trương Nhị phỏng chừng sống đến bây giờ vẫn chưa gặp được loại người như vậy, mặt dày còn hơn tường thành, cứ bắt mình phải cướp hắn đi, hơn nữa đó lại là một nữ nhi! Hắn dở khóc dở cười, không biết làm sao, thì tên lâu la vừa mới bị hấn giáo hấn kia vụng trộm xem xét nàng, xem ra tên lâu la này rất nhạy bén nha . .

Lâu la ghé vào bên tai Trương Nhị huyền thuyên nói thầm vài câu, sau đó Trương Nhị như bưng tỉnh đại ngộ nhìn Tô Niệm Niệm, lo lắng mười phần nói: “Người có chắc là không có tiền, thế ngọc bội trên cổ người là cái gì?”.

Hỏi vậy cũng hỏi, đương nhiên là ngọc bội a! Tô Niệm Niệm mắt tròn trĩnh, nhìn bạch ngọc, nàng khi tỉnh lại đã phát hiện đồ vật này đã ở trên cổ mình, mặc dù không biết giám định và thưởng thức ngọc, nhưng cũng hiểu được đồ vật kia cực kỳ đẹp, : *bó tay* là vô giá, vô giá đó nha tỷ tỷ) lúc này bị sơn tặc thấy, chắc chắn hấn sẽ không bỏ qua. Bất quá ngẫm lại mạng sống vẫn quan trọng hơn, vì thế nhanh đem ngọc cởi ra, gơ lên nói: “Đây chính là vật báu gia truyền bảo của gia đình ta, đã truyền mười tám đời. Hiện tại có thể cho người, bất quá, người phải đáp ứng ta một điều kiện.” .

“Điều kiện gì?” .

“Dem cả người và của cải của ta đều cướp đi.” Ta thật sự cần dưỡng thương nha, đau chết đi được! .

Trên mặt Trương Nhị xuất hiện vẻ khó xử, lại nhìn tên tiểu lâu la kia. Lâu la hiểu ý lại ghé vào bên tai hấn nói thầm. Tô Niệm Niệm có chút bất đắc dĩ, có lời gì trực tiếp nói ra không được sao, cứ tam sao thất bản như vậy là ý tứ gì? .

Lúc này trên mặt Trương Nhị đã khôi phục lại vẻ tự tin, mười phần khí thế nói: “Chúng ta làm sơn tặc cũng có một ít đạo nghĩa , từ trước đến nay cướp tiền hay cướp người thì cũng giống nhau. Bất quá người đã muốn nam nhân đến phát điên rồi, ta đây sẽ hi sinh vài huynh đệ cho người mượn dùng một chút.”

Hấn nói xong, tất cả mọi người ở phía sau cười hắc hắc, loại cười bỉ ổi này, Tô Niệm Niệm vô cùng phần nộ, lại không biết giải thích từ đâu, rõ ràng là chính mình âm ỷ muốn hấn cướp sắc NND xú nam nhân này sao lại có tư tưởng xấu xa như vậy được. .

Khi Tô Niệm Niệm nói chuyện, cũng đã bị hai sơn tặc tiến lên, bạch ngọc “Bảo vật gia truyền “ nhanh chóng đã bị bọn họ cướp đi giao cho Trương Nhị, rồi nàng lại bị mấy tên khác lôi đi vào sâu trong rừng cây. ...Má ơi, làm thiệt hả trời. .

Tô Niệm Niệm sống chết giây dựa, vừa giây dựa vừa hét lớn: “Buông, ta không chơi. Ta xấu xí các người nhìn không thấy ghê tởm sao?”.

“Dừng.” một tên sơn tặc vừa lôi nàng đi vừa nói, “Nhìn không ra da mặt tiểu nương tử người cũng rất trắng nõn sạch sẽ nha, chỉ tiếc là lại có quá nhiều sẹo xấu xí.” Nói xong liền dùng bàn tay to thô ráp ở trên má phải nàng vuốt ve, Tô Niệm Niệm ớn lạnh ghê tởm, giây dựa như thế nào, đều trốn không thoát khỏi bàn tay bẩn thỉu của hấn. .

“Van cầu các người, thả ta đi.” Tô Niệm Niệm rốt cục có chút tuyệt vọng, khóc.

“Tiểu nương tử, cần gì phải làm bộ làm tịch như thế?” ..

Bọn họ thô lỗ ném nàng xuống, toàn thân Tô Niệm Niệm bị đau, đau đến nhe răng nhếch miệng. Lúc này một người trong đó đã bồ nhào đến, “xẹt ——” một tiếng, đã thoát đi áo ngoài rách nát của nàng, nhất thời trước ngực lộ cảnh xuân. Người nọ hai mắt tỏa ánh sáng, như sói bồ nhào xuống cắn cắn cổ của nàng. Mà một người khác, đang hưng phấn cưỡi quăn. .

3. Chương 3: Chữa Thương Bị Thân Y Nhìn Thấy Hết.

Bàn tay ngừng lại trên thân thể nàng, nhưng mũi lại tràn ngập mùi tanh tươi, Tô Niệm Niệm cảm thấy hình như hân không còn hô hấp nữa.

Tô Niệm Niệm chậm rãi mở mắt, đẩy tên sơn tặc đang nằm trên người nàng ra, sau khi thấy rõ sự việc xảy ra trước mắt thì đồng tử của nàng trừng to, vô cùng hoảng sợ .

Hai người kia miệng phun máu tươi, hai mắt mở to nằm trên mặt đất, không biết chuyện gì đã xảy ra với mình. .

Tô Niệm Niệm chưa kịp thi triển tiếng hét độc hại vạn vật, thì trước mặt bỗng tối sầm.

. Trong rừng cây, một nam tử áo trắng cởi áo khoác ngoài ra đắp cho Tô Niệm Niệm, rồi ôm lấy nàng. Nói với nam tử bên cạnh: “Huynh dám chắc là nàng chứ?”

Nam tử áo đen nhìn bàn tay trắng như bạch ngọc của mình nói: “Chắc là không sai đâu.” .. “Nhưng tôi nghe nói, có thể người đó đã bị hành hạ đến chết rồi .”

Nam tử áo đen liếc nhìn Tô Niệm Niệm, rồi nhìn nam tử áo trắng mỉm cười: “Huynh xem nàng ấy không giống đã từng bị tra tấn sao?”

“Nhưng mà, người đó đã chết rồi mà.”

“Đã chết thì có thể sống lại.” .

“Huynh muốn nói.”

“Truyền nhân của Trần sư thái, sao có thể dễ dàng chết đi như vậy?”

“Vậy thì tại sao bọn họ lại dễ dàng buông tha cho nàng ấy?”

“Không biết, ” Ánh mắt nam tử áo đen thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc, “Có khi, bọn họ nghĩ rằng nàng đã chết.” Giờ đây sự nghi hoặc trong ánh mắt của chàng ta lại càng sâu đậm hơn.

“Người thông minh tuyệt đỉnh như Phong trang chủ, cũng có lúc nghĩ không ra vấn đề sao?” Nam tử áo trắng nhìn chàng ta, mỉm cười, “Đi thôi, có chuyện gì chờ nàng ấy tỉnh lại rồi tính tiếp.” .

. Khi Tô Niệm Niệm mở mắt ra lần nữa thì cảm thấy cả người mềm nhũn, vô lực. Nàng cố gắng hồi tưởng chuyện đã xảy ra, trong lòng lo sợ nghi hoặc. Xem ra nàng đã được cứu, nhưng cứ nghĩ đến việc có người chết, thì lại cảm thấy kinh hoàng.

Tô Niệm Niệm nhìn quanh đánh giá nơi mình đang ở, một gian phòng cổ đại, cực kỳ sạch sẽ thoải mái, nàng vừa lòng nằm trên giường. Tuy bị biến thành xác ướp, nhưng nàng vẫn rất vui vẻ, vì được cứu thoát! Không nghĩ tới Tô Niệm Niệm ta cũng không xui xẻo đến mức đó, ha ha ha ha ha.

Ngay lúc nàng ngây ngô cười thì một giọng nói vang lên, giọng nói kia rất hấp dẫn, mang theo sự cuốn hút khó cưỡng, Tô Niệm Niệm nghe thấy thì trong lòng cực kỳ thoải mái.

“Tỉnh rồi?” Hân nói..

Tô Niệm Niệm từ trên giường ngồi dậy, nhìn người vừa đến, nhìn rồi, nàng liền bất động không dời nổi ánh mắt.

Tiểu thuyết nói các cô gái xuyên qua đều được hạnh phúc, quả nhiên đúng là sự thật. Cuộc đời Tô Niệm Niệm tuy không tốt đẹp gì, hết gặp sói rồi đến sơn tặc, nhưng chắc là bây giờ đã tu thành chính quả nên mới gặp được anh chàng đẹp trai như thế, hơn nữa. không phải một mà là hai chàng đẹp trai cơ! .

Hai người trước mặt, một người mặc áo trắng, lông mi thật dài, ánh mắt sáng trong, như ánh mặt trời. Mà người còn lại, áo đen hoa mỹ, phong thần như ngọc, làn môi gợi cảm, đôi mắt xinh đẹp híp lại, nhưng trong ánh mắt lại luôn có gì đó lưu chuyển khó mà mô tả bằng lời, làm cho người ta nhìn đến thì không thể dời mắt.

Nam tử áo đen thấy nàng cứ nhìn mình chằm chằm, thì lộ vẻ bất ngờ nói: “Cô nương?” .

“A?” Tô Niệm Niệm kịp thời phản ứng, nuốt nuốt nước miếng: “Các vị đã cứu tiểu nữ?” .

“Vâng, đã làm cô nương sợ hãi rồi.” Tao nhã lễ độ, quả nhiên là hàng thượng đẳng. .

“Ừm, vậy tiểu nữ biết làm sao để tạ ơn các vị đây?” .Nam tử áo trắng cười nói: “Chỉ là việc nhỏ, không cần tạ ơn?” .

“Như vậy sao được, đây là ân cứu mạng mà Nếu hai vị không ngại, tiểu nữ lấy thân báo đáp vậy?”

Nam tử áo trắng bất đắc dĩ, nhìn nam tử áo đen đang đứng bên cạnh lúc này vẫn đang cố nhịn cười nhìn mình, trừng mắt liếc hần một cái, nói: “Không cần đâu.”

Tô Niệm Niệm đột nhiên xoa mặt mình nghĩ, cũng đúng nha, người ta đẹp trai siêu cấp, cho dù không tìm được mỹ nữ thiên tiên xứng đôi, thì cũng không đến mức lấy một người xấu xí, giống như nàng vậy
. Vẫn là thôi đi. Cũng may Tô Niệm Niệm da mặt dày, cũng không lời thôi chuyện vừa rồi, hướng chi, nếu chàng ta thật sự muốn nàng lấy thân báo đáp, nàng cũng không dám làm, đối với mỹ nam, từ trước đến nay nàng chỉ đứng xa mà ngó tới thôi, không dám ra tay. Nhưng mà. Tô Niệm Niệm đột nhiên nghĩ đến ánh mắt nam tử áo trắng nhìn nam tử áo đen, tràn ngập trách cứ, ai oán. Chẳng lẽ.

Tô Niệm Niệm chợt hiểu ra cốc cốc đầu, hóa ra là như vậy! Chàng ta cự tuyệt nàng không phải bởi vì nàng xấu, mà là, sợ anh chàng áo đen kia ghen! Trời ạ, Tô Niệm Niệm ta đúng là bất hạnh, xuyên không trải qua ngàn vạn gian khổ mới gặp được hai chàng đẹp trai siêu cấp, thật không ngờ, bọn họ lại là đồng tính? ! Đúng là dọa người mà! Trong đầu đột nhiên nhớ lại trước kia có lần xem qua một ít tiểu thuyết, nàng hưng phấn đứng lên, đặc ý nhìn sự việc chỉ có trong tiểu thuyết đang xảy ra trước mặt, không xem là đồ ngốc! Vì thế nàng hạ quyết tâm, phải dính chặt lấy bọn họ! Hướng chi, hai người trước mặt này vừa thấy đã biết người có tiền, đi theo sẽ không lo ăn mặc.

Hai người nhìn vẻ mặt của nàng, chỉ trong nháy mắt đã thay đổi đến vài lần, thì đều khó hiểu, cuối cùng, ánh mắt nàng nhìn bọn họ, cứ như đang nhìn một bàn đồ ăn, hai người rùng mình một cái.

“Ừm, kỳ thật, tiểu nữ cũng không có ý đấy. Tiểu nữ muốn nói là, tiểu nữ muốn báo đáp các vị, phục vụ cho các vị”

“Phục vụ?” .

“Chính là, để các vị tự do sai bảo, làm nha hoàn, làm bảo mẫu cho các vị.” .

Chàng trai áo đen vội vàng ho một tiếng, nhìn Tô Niệm Niệm dịu dàng cười, cực kỳ yêu nghiệt nói: “Cô nương, nếu muốn, cô lấy thân báo đáp tôi đi?”

“A?” Tô Niệm Niệm không kịp phản ứng, hần. muốn ? Không đúng không đúng, cho dù hần nghĩ vậy, nhưng chàng đẹp trai áo trắng cũng không cho phép. Đúng rồi, nhất định là đang khích người tình, ha ha, xem ra tình cảm của bọn họ rất tốt Tô Niệm Niệm cuối cùng cũng hiểu rõ, gật gù đắc ý.

Anh chàng áo đen nhìn thấy thần sắc hiểu hết rồi trên mặt Tô Niệm Niệm, thì kinh hãi, chẳng lẽ, nàng ta biết mình muốn làm gì sao?

Tô Niệm Niệm vẫn hơi xấu hổ, vì thế đánh trống lảng: “Tiểu nữ là Tô Niệm Niệm, các vị là?”

Nghe thấy ba chữ Tô Niệm Niệm kia, anh chàng áo đen miễn cưỡng cười cười: “Tại hạ Phong Tịnh Minh trang chủ Phong Tam sơn trang, vị này là thần y Thủy thiên cốc, có biệt hiệu là bách sự thông Trữ Bích Huyền, Trữ công tử.”

“Chào chào, mọi người tốt lành!” Tô Niệm Niệm tận lực bày ra một nụ cười thân thiện sáng lạng.

Phong Tịnh Minh và Trữ Bích Huyền giật mình, thanh danh hai người bọn họ ở trên giang hồ cũng coi là vang dội, nhưng nha đầu kia lại không có chút phản ứng nào, rất không bình thường .

“Vậy, về sau tiểu nữ có thể đi theo các vị không?” Chỉ cần nhìn đã biết hai người trước mặt này, chắc chắn là hai ngọn núi tốt để nương tựa.

“Tất nhiên là có thể.” Phong Tịnh Minh mỉm cười, cầu còn không được nữa là..

Lúc này, Trữ Bích Huyền lấy ra một bình sứ nhỏ đặt lên trên bàn: “Cô nương, thuốc này mỗi ngày dùng một lần, có thể xóa bỏ vết sẹo trên người.”

“Tốt như vậy sao?” Tô Niệm Niệm hơi tò mò, “Liệu có tác dụng phụ không?”

“Tác dụng phụ?”

“Ví dụ. như ngứa nè, dùng thuốc này có gây thối rữa không” Nói tới đây nàng lập tức ngậm miệng, người ta là thần y, nói như vậy không phải là trực tiếp nghi ngờ y thuật của chàng ta hay sao, lỡ gây thù chuốc oán thì sau này biết sống thế nào đây?

Khóe miệng Trữ Bích Huyền quả nhiên mím lại: “Sẽ hơi ngứa, nhưng không nguy hiểm.”

“Ừm.nhưng sao chỉ có một bình nhỏ? Cả người tiểu nữ đều là sẹo!”

Trữ Bích Huyền dở khóc dở cười “Một giọt đổ vào thùng nước, dùng để tắm rửa là đủ.”

Mỗi ngày chỉ cần dùng một giọt ư? Hóa ra trị bằng phương pháp này.

“Cái này. sẹo nào cũng có thể trị à? Bỏng cũng trị được chứ?”

“Vết thương rên người cô nương đều trị hết.”

“Trên người công tử xem cơ thể của tôi ư! ?” Tô Niệm Niệm la hoảng lên, mặc dù nàng là một cô gái hiện đại, tuy thân thể này không phải của nàng, nhưng bị người khác nhìn hết cơ thể thì, ngay cả Huân Đào cũng chưa được nhìn. Huống chi, người này lại là gay.

Trữ Bích Huyền ngượng ngùng ho khan một tiếng: “Không nhìn làm sao chữa thương cho cô nương.” .

“Tôi cũng nhìn.” Phong Tịnh Minh khoanh hai tay, hăng hái nói.

Trữ Bích Huyền liếc hắt một cái, việc này mà huynh cũng muốn khoe?

“Huynh? Huynh có bệnh à, đồ dè xồm!” Tô Niệm Niệm tức giận nói.

“Kỳ thật, nhìn cũng chẳng thấy gì.” Phong Tịnh Minh không để ý tới sự tức giận của Tô Niệm Niệm, chậm rãi nói.

“Huynh.” Tô Niệm Niệm đứng dậy lấy tay cầm một cái gối quăng tới nhưng vết thương trên người còn chưa lành, gối ném được nửa đường thì rơi xuống, vẫn chưa chạm tới Phong Tịnh Minh.

“Hai người đi ra, tôi muốn ngủ.” Tô Niệm Niệm vừa xấu hổ, vừa kéo chăn dấu kỹ bản thân, không để ý đến bọn họ nữa.

Có người nhẹ nhàng lấy chăn của nàng ra, Tô Niệm Niệm nhắm mắt lại thật chặt, không để ý tới hắt. Sau đó đầu nàng bị người nọ nhẹ nhàng nâng lên, một chiếc gối đã nằm dưới đầu nàng. Tô Niệm Niệm hơi cảm động, lập tức tha thứ bọn họ, mở mắt, lúc này trong phòng chỉ có nàng không hề có người khác, mà ở bên gối của nàng, là miếng bạch ngọc vốn đã bị Trương Nhị cướp đi.

Nàng thật sự không biết, rốt cuộc ai là người kê gối ỉnh. . .

Tô Niệm Niệm xuống giường, cầm lấy bình thuốc nhỏ thần kỳ, nhìn thật cẩn thận, cái này có thực sự dùng được không nhỉ? Phải biết rằng y học hiện đại phát triển như thế, nhưng muốn xóa sẹo cũng rất khó khăn, dùng thuốc bỏ vào nước tắm, thật sự có thể xóa sẹo ư? Thực tiễn là cách kiểm nghiệm tốt nhất, mặc kệ thế nào, dùng thử một lần vậy.

Tô Niệm Niệm nhờ tiểu nhị chuẩn bị một thùng nước lớn, bỏ thuốc vào, đảo một chút. Nàng nghĩ nghĩ, cảm thấy không đủ, vì thế lại bỏ một ít nữa, lại khuấy khuấy đảo đảo. Sau đó cởi quần áo bước vào trong nước.

Đã lâu không tắm bồn, đúng là sướng thiệt, bây giờ muốn tắm bồn chỉ cần ít phút là xong., nàng thích thú dựa vào thùng gỗ, thầm nghĩ đã xuyên về cổ đại rồi, nhất định phải tận dụng, phải tận lực chậm chậm mà hưởng thụ cuộc sống, đừng nhớ đến những chuyện buồn trước kia nữa.

Trên mái nhà, xuất hiện hai bóng người.

Phong Tịnh Minh nhàn nhả nhìn nữ tử đang ở cách đó không xa, từ từ nói: “Nàng cũng biết thay tên đổi họ, không ngốc lắm.”

“Giang hồ đồn đãi nàng là một nữ tử có khí khái cương liệt, nàng chịu tra tấn như thế, cũng không khuất phục. Nhưng chúng ta quan sát. . . . lại không phải vậy.”

“Nàng muốn giấu diếm thân phận ?” .

” Nếu là vậy, nàng ta giả bộ cũng giống lắm” .

“Nàng ta vốn không phải một nữ tử đơn giản. Huỳnh đưa cho nàng Ngọc Cốt dịch, chẳng phải muốn giúp nàng không bị người Huyền Băng môn phát hiện?”

“Chỉ tiếc tôi đưa nàng một lọ lớn như vậy, nàng còn ngại ít, “ Trữ Bích Huyền bất đắc dĩ cười khổ.

“Nếu là diễn trò, diễn cũng quá tốt”

“Huỳnh định làm thế nào?”

“Ép hỏi nàng khẳng định là không được.” Khóe miệng Phong Tịnh Minh hiện lên nụ cười nhạt như có như không.

4. Chương 4: Ân Nhân Bất Lương Ép Nàng Bán Thân

Đêm khuya, Tô Niệm Niệm nằm trên giường, lật trái lật phải, lăn lên, lăn xuống làm thế nào cũng không ngủ được.

Nàng ngồi dậy, quơ lung tung cảm trúng vật gì đó, cầm được nó rồi thì trên mặt nàng lộ vẻ căm phẫn.

Hiện tại vết thương trên người nàng giống như có hàng ngàn con sâu đang cắn, ngứa ngáy rất khó chịu, Tô Niệm Niệm rất muốn cầm cây trâm tự đâm mình.

Ngứa, ngứa muốn chết, sao có thể ngứa như vậy? NND, Trữ Bích Huyền, tiểu tử nhà người, không nói gì, tự mình giúp ta chữa thương, rõ ràng là muốn làm cho ta khó chịu đến chết.

Tô Niệm Niệm xuống giường, cầm lấy bình sứ nhỏ xinh đẹp kia, đột nhiên có một loại xúc động khó kiềm chế muốn ném nó vào nhà xí. Haiz, mình phải bình tĩnh, bình tĩnh, mình nhất định phải bình tĩnh. Trữ Bích Huyền không giống như có ác ý với mình. Tô Niệm Niệm cố gắng hít thở, hít thở. Bỗng nhiên đôi mắt sáng lên, thuốc này không phải không thể dùng, chỉ có điều là rất ngứa, mình không dùng được, nhưng không có nghĩa là người khác không dám dùng. Lỡ gặp phải một cô gái có dung nhan bị hủy hoại, thì giàu to rồi ha ha....

Ôm mộng tưởng, Tô Niệm Niệm cầm bình sứ nhỏ vô tội cười hề hề, nhất thời quên mất cảm giác ngứa ngáy trên người.

Trữ Bích Huyền không hổ thẹn với danh xưng thần y, qua bàn tay xử lý của chàng ta, Tô Niệm Niệm cảm thấy những vết thương trên người đều chuyển biến tốt hơn rất nhiều, tuy là nhìn vào vẫn thấy những vết thương. Ngoài ra thì nàng không còn bất cứ cảm giác đau đớn nào. Tối hôm qua cảm thấy rất ngứa nhưng rặng sáng thì không cảm thấy ngứa nữa, tuy không ngứa, nhưng nàng cũng không dám tiếp tục dung loại thuốc trong bình sứ.

Hôm sau, bọn họ đã xuất phát. Tô Niệm Niệm không biết cười ngứa, kèm theo vết thương trên người chưa lành, do đó nàng đòi ngồi xe ngựa. Trữ Bích Huyền và Phong Tịnh Minh cũng dứt khoát không cưỡi ngựa cùng ngồi xe với nàng. Dù sao xe cũng rất lớn ngồi năm sáu người nữa cũng không thành vấn đề.

Tô Niệm Niệm lựa chỗ nào mềm mại nhất ngồi xuống, tò mò hỏi: “Thần y, chúng ta đi đâu vậy?” .

“Phong Tam sơn trang.” . .

Phong Tam sơn trang? Ừ đó không phải là hang ổ của Phong Tịnh Minh sao. Tô Niệm Niệm len lén liếc nhìn Phong Tịnh Minh, người này đang nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt thản nhiên, hình như đã ngủ rồi.

Tô Niệm Niệm cảm thấy với địa vị của bọn họ đi theo chắc không cần phải lo vấn đề ăn uống, vì vậy nàng nhìn Trữ Bích Huyền nói: “Vậy quấy rầy Phong trang chủ rồi.”

“Đừng khách sáo, “ Phong Tịnh Minh đột nhiên mở mắt, liếc nhìn Tô Niệm Niệm, khoe miệng tựa như đang cười, “Không phải cô nương muốn lấy thân báo đáp sao?”

“A?” Tô Niệm Niệm không ngờ Phong Tịnh Minh không ngủ, lại nói câu này, nghĩ đến hôm qua mình có nói với bọn họ như vậy, lá gan nhỏ của nàng hơi chột dạ, “Tiểu nữ.. tiểu nữ dám hứa dám làm, nhưng công tử dám nhận sao?”

“Cũng lắm chỉ thêm một nha hoàn, bản thân tại hạ chẳng hề để ý.”

Nha hoàn... Tô Niệm Niệm toát mồ hôi, họa từ miệng mà ra, nàng cảm thấy hối hận khi hôm qua nói lấy thân báo đáp là làm nha hoàn, giờ thì hay rồi, bọn họ tưởng thật rồi.

Nhưng mà, Tô Niệm Niệm không muốn làm nha hoàn: “Vậy, nếu công tử đã không để ý, tiểu nữ không làm cũng được chứ.”

“Cũng được, nhưng tôi sợ cô nương người ăn không ngồi rồi cần rút lương tâm thôi...”

Tô Niệm Niệm: “=. =...”

Tô NiệmNiệm đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng quyết định, tuyệt đối không chịu khuất phục, không được sợ hãi kẻ địch, nha hoàn, quyết chí không làm! Vì vậy nàng nghiêm mặt nhìn Phong Tịnh Minh nói: “Phong trang chủ, tạ ơn các vị đã cứu tiểu nữ, nha hoàn vốn là một nghề cao đẹp, nhân phẩm tiểu nữ không được tốt, do đó không thích hợp để làm nghề này, hay là, tiểu nữ rời đi? Từ nay về sau chúng ta mỗi người một phương không hen gặp lại. sẽ không khiến các vị bận tâm nữa...” đúng rồi, mình bỏ đi không được sao, nơi này không thể giữ mình, thì mình tự mình tìm nơi khác!

Mình không tin, ông trời để mình xuyên qua là vì muốn làm ình chết đói

Phong Tịnh Minh cũng dùng ngữ khí kiên quyết, không miễn cưỡng nói: “Như vậy đi, mời cô nương hoàn trả lại số tiền nợ tại hạ rồi hãy rời đi.”

Tô Niệm Niệm kinh ngạc: “Tôi nợ tiền của công tử từ lúc nào?”

“Cô nương cứ nói đùa, bản thân bị trọng thương, khám bệnh không cần dùng tiền sao?”

Tô Niệm Niệm tức giận: “Là thần y xem bệnh cho tôi, công tử làm được chuyện gì?”

Phong Tịnh Minh nhìn liếc nhìn Trữ Bích Huyền, người đang ngồi bên cạnh xem cuộc chiến, vẫn giữ nụ cười dịu dàng nói: “Trữ công tử xem bệnh cho cô nương, nhưng tất cả tiền thuốc men đều do tôi trả” .

Tô Niệm Niệm ngơ ngác, suy nghĩ hồi lâu, rồi run run hỏi: “Tiểu nữ...tiểu nữ phải trả cho công tử bao nhiêu?”

“Tổng cộng là tám lượng năm quan tiền, niệm tình cô nương trọng thương chưa khỏi, tại hạ tạm thời giảm cho cô nương năm quan tiền còn tám lượng chẵn.”

Tô Niệm Niệm nói: “Có hóa đơn không? Nó là bằng chứng, công tử dựa vào cái gì nói tiểu nữ nợ công tử nhiều bạc như vậy?”

Phong Tịnh Minh: “Điều này cũng không khó, đại ta số tiệm thuốc trong thành đều có làm ăn với Phong Tam sơn trang của tôi, lúc đó, tìm một ông chủ đến đối chứng là được.”

Đi chết đi, đều là người của người, chẳng phải người nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu sao?

“Được rồi, vậy chờ sau này có tiền tiểu nữ sẽ trả lại cho công tử” Tô Niệm Niệm hào phóng phát tay, mình vốn là người hiện đại, muốn buôn bán ở đây thì có gì khó, lúc đó đừng nói tám trăm chứ muốn làm một nữ chủ cũng không thành vấn đề, lúc đó chắc hẳn mình sẽ kiếm được rất nhiều vàng.

“Nhưng mà, Phong mỗ không thích người khác nợ tiền mình.”

Tô Niệm Niệm bùng nổ: “Vậy công tử muốn thế nào?”

“Có tiền thì trả, không tiền bán thân.” Phong Tịnh Minh vừa nói, vừa móc từ trong người ra một tờ giấy đưa cho Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm vừa nhìn, mồ hôi liền chảy ra. Khẳng định tên này có âm mưu từ trước, hẳn biết nàng không có tiền! Hiện tại tay cô đang cầm, rõ ràng là khế ước bán thân.

Tô Niệm Niệm vô cùng oán hận hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Tiểu nữ không rõ, tại sao Phong công tử cứ hết lần này đến lần khác quẩn lấy tiểu nữ? Công tử muốn tiền, chờ tiểu nữ có tiền khẳng định sẽ trả lại cho công tử, không những thế tiểu nữ còn muốn trả cho công tử gấp đôi? Tiểu nữ cam đoan chỉ trong thời gian ngắn thôi...”

“Kỳ thật, ...” Phong Tịnh Minh nhích lại gần, tìm một tư thế thoải mái nhất nằm xuống nói, “Chỉ vì tôi muốn cô nương phải làm nha hoàn thôi.”

Tô Niệm Niệm: “=. =...”

Tô Niệm Niệm cẩn thận nghiên cứu khế ước bán thân một chút, sau khi xem xong, nàng cất nó vào trong người, nhìn Phong Tịnh Minh nói: “Điều kiện công việc này tiểu nữ phải xem kỹ một chút, đợi đến khi nào đến Phong Ba sơn trang rồi tính tiếp.”

“Được.” Phong Tịnh Minh thuận miệng đáp ứng, tựa hồ rất yên tâm chắc chắn nàng sẽ không bỏ chạy. .

Tô Niệm Niệm đầu trí thất bại, bực bội quay lại chỗ ngồi, cúi đầu suy nghĩ làm cách nào để chạy trốn. Lúc này, giọng nói mang theo ý cười của Trữ Bích Huyền vang lên: “Ô cô nương, cô trốn không thoát đâu.” .

Tô Niệm Niệm giật mình quay đầu lại nhìn hân: “Huynh... huynh biết thuật đọc suy nghĩ của người khác sao?”

Trữ Bích Huyền nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng: “Điều này, ánh mắt của cô nương viết rõ ràng kia.”

Tô Niệm Niệm khinh thường liếc chàng ta một cái, tự khinh bỉ chính mình, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ thất bại thảm hại như thế. Còn nhìn thấy, Trữ ánh mắt tươi cười của Bích Huyền đẹp như ánh mặt trời, nàng lại càng len lén oán hận: “Huynh đừng cười nữa, vừa rồi cũng không chịu giúp tôi.” Uống công tôi nghĩ huynh là một người có tinh thần hiệp nghĩa.

Trữ Bích Huyền liếc nhìn Phong Tịnh Minh ở cách đó không xa, hạ giọng nói: “Cô nương nghĩ, tôi có thể giúp được cô nương sao?”

Tô Niệm Niệm phát hiện những lời này của Trữ Bích Huyền đầy mờ ám. Mọi người đều biết, Trữ Bích Huyền và Phong Tịnh Minh là người yêu của nhau, hiện tại, Trữ Bích Huyền nói chàng ta bất lực, việc này có nghĩa là gì? Nghĩa là bình thường chàng ta đều bị Phong Tịnh Minh áp bức, như vậy, lúc bọn họ XXOO thì có phải Trữ Bích Huyền bị đè không? Tô Niệm Niệm vuốt cằm ra vẻ thấu hiểu điều gì đó gật gật đầu, rất có khả năng. nhưng cũng không chắc cho lắm.

Trữ Bích Huyền thấy nàng có vẻ đã hiểu được điều gì đó liền tiếp gật đầu, tò mò thấp giọng hỏi: “Cô nương đang nghĩ gì vậy?”

Tô Niệm Niệm có một loại xúc động rất muốn hỏi Trữ Bích Huyền một chút rốt cuộc chàng ta nằm trên hay nằm dưới, nhưng lại sợ Trữ Bích Huyền quá nhạy cảm tổn thương lòng tự trọng, cho nên chịu đựng sự ngứa ngáy trong lòng không hỏi, rồi tiến đến bên tai Trữ Bích Huyền thấp giọng nói: “Tiểu nữ thì có thể nghĩ được gì chứ, ngoài chuyện tiểu nữ không thân không thể, số khổ không nỡ nương tựa rồi còn bị kẻ gian lừa gạt ép bán thân..”

Trữ Bích Huyền nghe xong, cũng tiến đến cửa bên tai nàng lặng lẽ nói: “Ai, cô nương thật là đáng thương. Nhưng mà, tôi còn một việc muốn nói cho cô nương biết” .

“Cái gì?”

Tiếp tục tiến đến bên tai nàng nói: “Chúng ta nói chuyện như thế này, Phong Tịnh Minh cũng có thể nghe được .”

Tô Niệm Niệm: “>_< . =” ” . =” ” . =” ” . =” ” = “>

Sao huynh không nói sớm! .

Tô Niệm Niệm nhìn Trữ Bích Huyền chòng chọc, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Hai người đều có võ công sao?”

Trữ Bích Huyền đáp: “Biết một chút, hộ tống cô nương về sơn trang không thành vấn đề.”

Khốn! Quả nhiên đều là người có võ công, chẳng trách Phong Tịnh Minh có thể nghe trộm được. Tô Niệm Niệm đột nhiên nghĩ đến lúc nàng bị đám cướp đùa giỡn, rồi cái chết thảm hại của hai tên cướp kia, không khỏi rùng mình một cái.

Tô Niệm Niệm cảm thấy bản thân thật xui xẻo. Đây vốn là một thế giới có võ công, một thế giới rất thần kỳ, nhưng vấn đề là người khác biết còn nàng thì không, thần kỳ cũng là nhìn người khác thể hiện thần kỳ, sau đó có khi còn có thể bị người khác thần kỳ đàn áp.

Mặc dù Trữ Bích Huyền nói như thế, nếu Tô Niệm Niệm vẫn muốn trốn. Lý trí của nàng nói cho nàng biết Phong Tịnh Minh là loại không dễ chọc, người này quá xấu xa quá biến thái, cực kỳ nguy hiểm, nam nhân, nữ nhân, chim chóc hay động vật đều phải cách hẩn càng xa càng tốt. Tong lòng nàng tiếc hận thay cho Trữ Bích Huyền một phen, rồi bắt đầu tính kế làm cách nào để chạy thoát.

Mụ nội nó, ngày đầu tiên xuyên qua trước hết gặp sói sau đó lại bị hổ phỉ đùa giỡn, ngày thứ hai lại bị ân nhân bắt lương ép buộc bán thân, bây giờ còn phải suy nghĩ làm cách nào để chạy trốn, Tô Niệm Niệm cảm thấy số phận của mình thật đúng là phần khích, phần khích đến muốn khóc ra tiếng luôn.

Sau quá trình tìm hiểu, Tô Niệm Niệm biết được đại khái nơi này còn cách Phong Tam sơn trang năm ngày đường. Lần đầu tiên trong đời Tô Niệm Niệm thấy giao thông của cổ đại thật là quá tốt đẹp, cung cấp cho nàng đủ thời gian để chạy trốn. Nếu đợi tới lúc đến được Phong Tam sơn trang, thì hoa cũng héo mà thức ăn cũng thiêu mất rồi.

Năm ngày, cơ hội chạy trốn còn rất nhiều, ví dụ như cơ hội trước mắt này.

Tô Niệm Niệm không nghĩ tới, ngày đầu tiên bọn họ xuất quân sẽ dừng lại trong núi cấm trại, đốt lửa, nấu thức ăn, ngủ trong lều, dân dã thôn quê như vậy. Lều trại kia không biết làm bằng chất liệu gì, có thể cách biệt hoàn toàn với hơi ẩm xung quanh ngọn núi, ngủ ở nơi khô ráo đúng là vô cùng sướng khoái. Không ngờ cấm trại ở cổ đại cũng rất hiện đại nha, Tô Niệm Niệm gật đầu khen gọi không ngớt.

Hôm nay ánh trăng quả thật rất tròn, chuyện này đối với Tô Niệm Niệm mà nói thì vừa có lợi nhưng cũng vừa có hại. Lợi chính là lúc nàng chạy trốn có thể nhìn rõ xung quanh, hại chính là Phong Tịnh Minh và Trữ Bích Huyền đi truy bắt nàng cũng có thể nhìn được rõ ràng. Tô Niệm Niệm cân nhắc một chút, vẫn là hại lớn hơn lợi. Nhưng vừa nghĩ tới tương lai phải làm nha hoàn cho cái tên quỷ điên khùng, biến thái keo kiệt, đồng tính luyến ái nàng liền rùng mình, mụ nội nó cho dù chỉ có 1% cơ hội mình cũng phải trốn, mình là giai cấp vô sản thời hiện đại nhất định không thể khuất phục...không được khuất phục một tên dê xồm biến thái!

Có câu dụng binh phải xảo trá, nếu vào lúc nửa đêm mình từ trong lều trại bò ra chạy trốn, như vậy hai tên cao thủ võ lâm kia tuyệt đối sẽ xách nàng giống như xách một con thỏ trở về, cho nên Tô Niệm Niệm quyết định trốn đi ngay lúc bọn họ vừa mới ngủ. Việc này giống như đầu tư cổ phiếu vậy, mạo hiểm càng cao, thì càng kiếm nhiều tiền, vì thế dù phải trả bất cứ giá nào Tô Niệm Niệm cũng phải làm.

Đương nhiên, hiện tại Tô Niệm Niệm không có võ công cũng như không có thuốc mê ... không hề có bất kỳ vật phẩm nào phụ trợ, mà đầu của nàng cũng không nghĩ ra cách nào hay để tẩu thoát.

Tô Niệm Niệm nhìn chằm chằm đồng lửa đang cháy, đột nhiên nói với Phong Tịnh Minh: “Tôi muốn đi tiểu tiện.”

“Được, tôi đi cùng cô nương.”

“Không cần không cần.” Tô Niệm Niệm liên tục xua tay, chỉ vào một rừng cây cách đó không xa, “Tôi đi bên kia thôi.”

Phong Tịnh Minh cổ quái liếc mắt nhìn nàng một cái. Tô Niệm Niệm chột dạ, hỏi: “Thế nào, chẳng lẽ huynh còn sợ tôi chạy trốn sao?”

“Không hề, cô cứ tự nhiên.”

Nhìn bóng lưng Tô Niệm Niệm, Trữ Bích Huyền lắc đầu nói: “Nàng ta muốn chạy trốn, nhưng bên kia chỉ có một con đường chết”

Phong Tịnh Minh mỉm cười, ánh mắt cong cong giống như cái đĩa đầy ý cười nói: “Cho nên tôi mới nói nàng ta rất ngốc.” .

Trữ Bích Huyền vẫn hoài nghi: “Có phải đang giả vờ, cố ý đánh lạc hướng chúng ta hay không?”

Phong Tịnh Minh nhặt một cành khô ném vào đồng lửa: “Có phải hay không, sau này khắc biết.” .

Tô Niệm Niệm quay đầu không nhìn thấy thân ảnh của hai người kia thì lập tức vội vàng chạy vào trong rừng cây.

5. Chương 5: Chạy Trốn Không Được Còn Thêm Nhiều Vết Thương

Tô Niệm Niệm quay đầu lại không thấy thân ảnh hai người kia thì liền chạy vội vào trong rừng.

Trữ Bích Huyền nhìn về hướng rừng cây, cười nói: “Vô công củanàng hình như đã bị phé rồi, chút nữa chắc lại phải học xác đi cứu nàng.”

“Không vội.”

Tô Niệm Niệm chạy được một lúc, thì dừng bước, vừa há to mồm thở phì phò vừa nhìn quanh bốn phía. Nàng ngạc nhiên phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, là mình bị lạc đường.

Hôm nay tuy rằng ánh trăng rất sáng, nhưng cây cối nơi này quá dày đặc, còn thêm bóng cây loang lổ nữa, khiến cho Tô Niệm Niệm cảm giác bốn phía đều giống nhau. Nhìn thế nào cũng không xác định được phương hướng để chạy? Đều do mình quá nóng vội, không chịu tra xét chút tình hình rồi mới chạy.

Hơn nữa, bây giờ nàng cảm thấy rất sợ. Lúc chạy trốn không thấy sợ hãi, hiện tại dừng lại, ánh trăng trắng bệch, bóng cây loang lổ, chung quanh lại quá mức im lặng. Tô Niệm Niệm rung mình một cái, tính sai tính sai rồi. Cho dù không gặp quỷ, chỉ cần gặp dã thú cũng đủ cho nàng la hét đến kêu cha gọi mẹ

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ. Tô Niệm Niệm đứng nguyên tại chỗ tự hỏi hồi lâu, quyết định, trước tiên chọn đại một phương hướng nào đó để đi, chung quy có đi thì mới có thể thoát ra, vẫn tốt hơn là đứng đây chờ chết.

Vì thế Tô Niệm Niệm tùy tiện chọn một phương hướng, rồi bắt đầu đi tiếp. Nói không sợ chắc chắn là giả vờ, nàng có thể nghe tiếng tim đập của mình. Ngần không nên, vạn không nên, Tô Niệm Niệm sao cô không tính toán cẩn thận đã rồi hãy chạy chứ, bây giờ thì hay rồi, bản thân bị lạc chết, bị hù chết trong rừng rồi, không bằng làm nha hoàn ở bên cạnh Phong Yên Minh còn tốt hơn, chết tử tế không bằng còn sống. Bởi vì đã chết một lần, hiện tại nàng rất sợ mình sẽ chết thêm lần nữa. .

Không có thứ gì giúp chiếu sáng cả, Tô Niệm Niệm chỉ có thể dựa vào ánh trăng mơ mơ hồ hồ mà nhìn phía trước, dựa vào các thân cây mà đi. Trên đường cũng té ngã mấy lần, cũng may mỗi lần như vậy nàng đều có thể bò lên đi tiếp. Mấy vết thương trên người nàng cũng chuyển biến xấu, Tô Niệm Niệm cũng không thèm để ý đến chúng nữa.

Một bóng trắng đột nhiên hiện lên trước mặt Tô Niệm Niệm, nàng cả kinh mở to hai mắt nói không ra lời, quỷ, quỷ, mới đó mà quỷ đã đến rồi sao! ! ! !

Lúc này Tô Niệm Niệm đã sợ đến mất hồn hai chân mềm nhũn ra, muốn chạy cũng không chạy được, đành phải dựa vào một gốc cây nhỏ nhìn chằm chằm bóng trắng kia. Lá gan Tô Niệm Niệm vốn dĩ rất nhỏ, bây giờ chẳng còn chút sức lực nào để chạy nữa..

Bóng trắng kia động đậy vài cái trong tầm mắt Tô Niệm Niệm, sau đó dần dần đi xa, đến khi Tô Niệm Niệm không nhìn thấy nó nữa.

Có lẽ, có lẽ không phải quỷ, có thể là con thỏ? Cáo? Tô Niệm Niệm đột nhiên nghĩ đến một ít chuyện kỳ quái mà trong tiểu thuyết có ghi, đêm trăng tròn gặp được một con thỏ màu trắng hoặc là loài động vật khác, đó là điềm phúc, đi theo động vật kia, nhất định sẽ gặp được điều thần kỳ gì đó, còn có một loại sách nói là, động vật này kỳ thật là thần thú, vội tới chỉ đường cho người bị lạc. Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm có thêm can đảm, nhìn phương hướng bóng trắng kia biến mất rồi đi theo. ..

Rừng cây càng ngày càng dày, như thế đồng nghĩa với, tầm nhìn cũng càng ngày càng bị hạn chế. Bằng chứng là nàng phải dùng sức trợn cả hai mắt, rồi dẫm xuống đám lá rụng thật dày để tìm kiếm vật nhỏ màu trắng kia. . .

Đột nhiên, chân nàng bị trượt, chưa kịp phản ứng, thân mình đã ngã nhào xuống, lăn theo sườn dốc.

Hóa ra nơi này còn có một cái sườn dốc không lớn không nhỏ, lúc ban ngày cẩn thận một chút là có thể tránh được, nhưng mà bây giờ là đêm khuya, mặc dù có ánh trăng, nhưng bóng cây lại lấp lờ, Tô Niệm Niệm vốn không có võ công, thị lực và phản ứng đều hết sức bình thường, do đó tự nhiên không tránh được mà lăn xuống dốc núi.

Trong quá trình trượt Tô Niệm Niệm ý thức được điểm này, nàng liều mạng tìm kiếm một thứ gì đó có thể ngăn mình đừng trượt nữa, nhưng nàng càng trượt càng nhanh, càng nhanh càng khó bắt được thứ gì, cuối cùng nàng không còn trông cậy vào thứ gì đó nữa mà để thân thể tự do lăn xuống. Vào một khắc trước khi dừng lại, nàng rất không có tiền đồ nghĩ rằng, bộ dạng mình lúc rơi xuống vách núi chắc sẽ rất kinh dị.

Cuối cùng Tô Niệm Niệm cũng dừng lại, là do thân thể nàng đụng trúng một cái cây, bị nhánh cây ngăn trở. Nhưng mà bản thân nàng lại hi vọng mình không đụng trúng nó cho rồi.

Bởi vì nàng đụng trúng một cây táo chua. Mọi người cũng biết cây táo chua rồi đấy, bây giờ là mùa Hè, Tô Niệm Niệm cũng không mặc quần áo dày, thế này thì đúng là oái ăm.

Vô số gai nhọn đâm vào thân thể Tô Niệm Niệm, nàng ngửa mặt lên trời khóc thét, Thượng Đế ơi, ngài đây là cứu người hay là giết người vậy.

Tô Niệm Niệm nằm trên cây táo chua không dám động dậy, bởi vì động dậy sẽ khiến cả người nàng đau đớn. Nàng bị ai phát hiện mình xuyên qua mà cũng chẳng may mắn hơn chút nào, từ một khắc mở to mắt ra cho đến hiện tại vẫn vậy, nàng toàn gặp được những chuyện gì đâu!

Tô Niệm Niệm đau buồn vì vận mệnh bi thảm của mình một hồi, bắt đầu lo lắng vấn đề trước mắt. Cũng không thể cứ nằm trên cái cây này mà chờ đợi, chỉ cần còn một hơi thở, nàng nhất định sẽ nghĩ biện pháp rời đi. Tay nàng quơ lung tung, muốn bắt một nhánh cây để đu bám. Lại không ngờ rằng, thứ nàng bắt được, là một thứ nàng vốn dĩ chưa bao giờ tưởng tượng đến, nó là. một cục lông xù ? Hơn nữa, nó còn động đấy.

Quỷ, Quỷ, Quỷ, Quỷ, quỷ sao? Không phải đâu, chưa từng nghe nói có quỷ lông rậm, hơn nữa thứ này dường như rất ấm. Tô Niệm Niệm lo lắng đề phòng nghĩ nghĩ, đột nhiên nàng nghĩ đến lúc trước mình có nhìn thấy một con vật. Thần thú? .

NND, hóa ra không phải thần thú nào cũng dẫn đường cho con người, mà ngược lại còn dụ con người vào cạm bẫy! Tô Niệm Niệm tức điên giơ tay lên, nhéo vào thần thú kia muốn dạy dỗ nó một chút. Nhưng khi nàng túm mớ lông xù kia đến trước mắt thì nàng đột nhiên không xuống tay được.

Thật đáng yêu, một con. . . . cáo nhỏ? Thỏ nhỏ? Mèo nhỏ? ..

Tô Niệm Niệm kinh ngạc đến ngây ngốc đây rốt cuộc là con gì? Nhưng nó thật, thật đáng yêu, da lớp lông sạch sẽ trắng như tuyết, đầu mình tứ chi đều bé nhỏ, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã muốn ôm nó, sờ nó. .

Con vật nhỏ không biết là con gì kia giây dựa ở trong tay Tô Niệm Niệm, dường như nó tràn ngập dịch ý với nàng, trong miệng phát ra tiếng kêu, như là phần nộ, lại giống cảnh cáo.

Kỳ thật Tô Niệm Niệm cũng không phải hoàn toàn không hay biết. Nàng không ngờ mình túm được cái ột của con vật nhỏ kia, kỳ thật nếu vừa rồi nàng túm ở vị trí khác, như vậy chắc chắn sẽ bị nó cắn ột miêng.

Hơn nữa, con vật nhỏ kia đang giãy dựa nâng chân sau lên muốn hất cái tay đáng ghét xuống, nhưng chân sau của nó lại bị thương, không nâng lên được. .

Tô Niệm Niệm nhìn chân sau bị thương của con vật nhỏ, đột nhiên thương cảm nói : “Hóa ra người cũng gặp chuyện xui xẻo giống ta”

Nàng sờ quần áo rách rưới của mình rồi tiện tay kéo xuống một miếng vải, giúp con vật nhỏ kia buộc vết thương lại. Lúc mới bắt đầu nó rất sợ hãi, nghĩ rằng nàng sẽ hại nó, liền giãy dựa, khi miếng vết thương được băng bó xong xuôi, thì nó ngoan hơn rất nhiều. Xem ra con vật nhỏ này rất có linh tính, Tô Niệm Niệm vui vẻ nghĩ, lập tức ôm nó vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve. .

Tô Niệm Niệm dịu dàng vuốt đầu nó, nói: “Rốt cuộc người là loài vật gì? Quên đi trước tiên người cứ làm một con hồ ly đi. Ta xưng hô với người sao đây, để cho ta ngấm lại đã, người trắng như vậy, nếu dựa theo màu sắc mà nói thì nên kêu Tiểu Bạch, ha ha, Tiểu Bạch, nhưng như vậy quá tục, ta sẽ gọi người là Tiểu Hoa nhé, đúng, gọi là Tiểu Hoa.” .

Tô Niệm Niệm trái một câu Tiểu Hoa phải một câu Tiểu Hoa gọi con vật trắng như tuyết kia, lúc đầu nó không muốn để ý đến nàng, chỉ tựa vào trong lòng nàng không nhúc nhích, sau lại thấy nàng nhiều lời ồn ào, liền nhúc nhích cái cổ xem như đồng ý với nàng. Nó làm ra hành động đáng yêu như vậy khiến đến Tô Niệm Niệm cười ha ha, nhất thời quên mất bản thân đang nằm trên cây táo chua.

Tô Niệm Niệm đang cùng Tiểu Hoa chơi đùa không biết trời đất là gì thì đột nhiên nghe được một giọng nói hứng thú vang lên: “Cỗ đây chơi đùa tự do an nhàn nhỉ.”

Tô Niệm Niệm kinh hãi, hồng rồi hồng rồi, sao mà đến chỗ này bọn họ cũng có thể tìm được chứ? Nhưng cũng tốt, ở đây rừng sâu núi hoang mình muốn chạy cũng không khó, chờ bọn họ đem mình đến nơi khác trốn cũng không muộn.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm làm như không có việc gì đáp: “Đúng vậy. Đúng vậy, tôi thấy ánh trăng hôm nay quá đẹp, đi tản bộ thật vui. Có câu nước trời vằng vặc một màu dưới trăng, có phải lúc ấy thời gian đã phai,* ha ha ha ha ha. . . .”

” Nước trời vằng vặc một màu dưới trăng, có phải lúc ấy thời gian đã phai?” Phong Tịnh Minh trầm ngâm nói, “Đây là thơ gì, ý thơ thì hay nhưng gộp lại thì không thông? Cứ như là tùy tiện ghép lại với nhau vậy. Còn nữa, cô ở đây mà có thể nhìn thấy nước sao?”

(Xin giải nghĩa chỗ này một chút. Hai câu thơ này được lấy trong hai bài thơ nổi tiếng khác nhau. Câu đầu: nước trời vằng vặc một màu dưới trăng (Nguyệt quang như thủy thủy như thiên) lấy trong bài thơ Giang lầu thư hoài của nhà thơ Triệu Hổ. Còn câu sau: có phải lúc ấy thời gian đã phai pha (Chích thị đương thì dĩ vông nhiên) thì lấy trong bài thơ “Cầm sắt” của Lý Thương Ẩn thời Mạt Đường. Niệm Niệm ghép bậy ghép bạ nên mới ra nông nổi)

Tô Niệm Niệm than thở, lúc này này mà hắn còn có hứng thú thảo luận thơ từ sao, vì thế nàng bất mãn chuyển hướng đề tài: “Này, huynh không có ý định mang tôi lên sao?”.

Phong Tịnh Minh không hề do dự nói: “Tôi chỉ sợ mang cô lên, cô lại muốn đi tản bộ.” .

“Làm sao có thể, huynh xem sắc trời đi, tất cả mọi người phải về nhà ngủ, đúng không Tiểu Hoa.”

“Tiểu Hoa là cái gì?”

“Cứu tôi lên huynh sẽ biết” .

Tô Niệm Niệm vừa mới dứt lời, chỉ thấy thân thể bay lên, sau đó cảm thấy toàn thân đau đớn, nàng đã vững vàng ngồi trên một thân cây.

Cây này cũng không cao, nhưng người nhát gan như Tô Niệm Niệm vẫn sợ tới mức hai chân nhũn ra, một tay ôm chặt thân cây, một tay kia không quên ôm chặt Tiểu Hoa.

Phong Tịnh Minh đứng trên một nhánh cây, nhìn Tô Niệm Niệm ôm Tiểu Hoa trong lòng , hỏi: “Đây là con thú quái dị gì thế?”

Đùa giỡn gì vậy, đây chính là thần thú! Tô niệm niệm hôn lên trán Tiểu Hoa một cái, nói: “Nhất được”

Phong Tịnh Minh cũng không che dấu sự khinh thường nói: “Ngay cả bản thân mình còn không cứu được, còn có sức đi trông nom chuyện người khác.”

Tô Niệm Niệm bất mãn nói: “Trên trời có đức hiếu sinh, nếu như là huynh, huynh muốn tro mắt nhìn Tiểu Hoa nằm trên cây, bị thương cũng không cứu sao?” .

“Nếu như là tôi, tôi sẽ không ngã vào cây táo chua” .

Tô Niệm Niệm chán nản, anh đẹp trai à nói chuyện phải nói trọng điểm! .

Phong Tịnh Minh không để ý tới nàng, tiếp tục nói: “Con thú quái dị này gọi là Tiểu Hoa, chỉ sợ chỉ có cô nương mới có thể nghĩ ra được chủ ý này” .

Tô Niệm Niệm tỏ vẻ bất mãn xem thường, huynh á, đầu óc lệch lạc mới cười nhạo thẩm mỹ của tôi! Nhưng lời này nàng cũng không dám nói ra, ác thần trước mắt này, không thể chọc, mà nàng cũng không nên chọc.

.

Trở lại lều, Tô Niệm Niệm phi thường ngượng ngùng đòi đi ngủ. Lay tỉnh Trữ Bích Huyền, nhờ hấn trị thương cho Tiểu Hoa. Trữ Bích Huyền hí mắt nhìn Tiểu Hoa, hỏi: ” Ở đâu ra đây?” .

Choáng váng, không hổ là tình nhân, vấn đề hỏi cũng giống nhau, Tô Niệm Niệm than thở, lập tức nói: “Nhặt được !”

Trữ Bích Huyền cũng không hỏi nhiều nữa, tìm một lọ kim sang được bôi cho Tiểu Hoa, sau đó băng bó lại.

Tô Niệm Niệm thì thầm cảm tạ, ôm Tiểu Hoa muốn đi. Trữ Bích Huyền gọi nàng ở lại.

Hấn nhìn chăm chăm quần áo rách rưới trên người nàng, cười nói: “Trên người cô nương không bị thương sao?”

Có chứ, ngay cả trên mông cũng có! Nhưng vừa nghĩ đến Trữ Bích Huyền có thể sẽ cởi quần áo của nàng, khám toàn thân cho nàng, nàng liền do dự. Rốt cuộc vẫn nói: “Tôi không bị thương, nhưng nếu huynh nếu cho tôi một ít kim sang được, tôi sẽ cảm ơn rất nhiều.”

Trữ Bích Huyền bật cười, cầm kim sang được nhét vào trong tay nàng, lập tức nói: “Còn muốn thuốc khác không?”

“ẶC, vậy, có loại thuốc làm giảm ngứa hay không? Cái loại thuốc tôi từng dùng cái kia, lành vết thương nhưng lại rất ngứa.”

Trữ Bích Huyền lại tìm một bình sứ nhỏ đưa cho nàng, nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá một chút, cười xấu xa nói: “Cô. Có thể đi?” .

“Có thể đi, có thể đi sao, không thành vấn đề chứ——” Tô Niệm Niệm nói xong, chạy trốn chết.

Trữ Bích Huyền nhìn bóng lưng Tô Niệm Niệm biến mất, nhin không được cười ha hả.

Phong Tịnh Minh ngồi trong lều, nhìn Trữ Bích Huyền đang cười vui vẻ, nói: “Rất hứng thú sao?”

“Huynh không biết là trên nàng rất vui sao? Nghe đồn nàng là một nữ tử xinh đẹp đoan trang, hiện tại xem ra. Quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt.”

Phong Tịnh Minh nghĩ một chút nói: “Người này thật sự rất quái dị. Con vật kia, Tiểu. Tiểu Hoa, có lai lịch gì?”

Trữ Bích Huyền lắc đầu: “Hiện tại không rõ lắm, nhưng vết thương của nó, giống như bị ám khí lợi hại gây ra.”

“Như vậy ư.” Phong Tịnh Minh hí mắt lại, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, còn nói thêm, ” Nước trời vắng vạc một màu dưới trăng, có phải lúc ấy thời gian đã phối phai, hai câu thơ này huynh có nghe qua bao giờ chưa?”

Trữ Bích Huyền trầm tư một hồi, nói: “Hai câu thơ này cũng có chút ý cảnh, nhưng đặt cùng nhau, lại không được tự nhiên cho lắm, nàng ta làm sao?”.

Phong Tịnh Minh như nghĩ tới cái gì đó, lắc đầu: “Không biết, có thể là vậy.”

6. Chương 6: Trong Thành Tề Châu Gặp Kẻ Thù

Tô Niệm Niệm cởi quần áo của mình ra, phải hao hết sức lực mới thoa thuốc mỡ kia lên khắp người, đột nhiên nàng hơi nản lòng, NND cả người đều là vết thương, làm sao có thể bôi hết đây! Nàng giận dỗi để thuốc mỡ sang một bên, ôm Tiểu Hoa chuẩn bị đi ngủ.

Ai ngờ, Tiểu Hoa không chịu, từ trong lòng nàng chui ra, ngậm lọ thuốc mỡ đến trước mặt nàng, sau đó dùng móng vuốt nhẹ nhàng chạm vào mông nàng.

“Tiểu Hoa sao mày lại đùa giỡn tao?” Tô Niệm Niệm giận, ôm Tiểu Hoa lên nhẹ nhàng gõ một phát lên đầu nó, coi như là sự trừng phạt nho nhỏ.

Tiểu Hoa không sợ chết, vẫn tiếp tục chạy tới chạm vào mông nàng. Vừa chạm vừa khẽ kêu “ư...ư” , mắt luôn nhìn lọ thuốc mỡ kia.

Mặt Tô Niệm Niệm nghếch ra, nó nó nó, muốn kêu nàng bôi thuốc? Đây là chỉ một con vật có chỉ số thông minh bình thường thôi sao. Không phải là hồn người biến thành chứ

Tô Niệm Niệm rung mình một cái, quay đầu nhìn Tiểu Hoa, càng nhìn nó càng thấy giống người. Vì thế nàng nín chặt cái đuôi nó nghiêm túc nói: “Tiểu Hoa, nói thật đi, mày là người biến thành đúng không? Mày không phải là một con cáo hay một con thỏ, hoặc một động vật gì khác, mày chính là người, đúng không?”

” Ừ ư ——” .

“Ừ, là ngầm thừa nhận phải không?” .

” Ừ ư ——”

“Nếu tao nói đúng, mày nháy mắt một cái nhé.” ..

” Ừ ư ——” .

“Được rồi, không nháy mắt đồng ý nữa, đi, mang cái lọ thuốc kia lại đây.” ..

” Ừ ư ——”

. Tô Niệm Niệm nản lòng, hình như ngoại trừ ”Ừ ư” thì Tiểu Hoa không biết gì khác, dường như nó muốn” Ừ ư “ để bày tỏ tất cả ý nghĩ vậy.

Cuối cùng Tô Niệm Niệm cho ra một kết luận, Tiểu Hoa không phải là hồn mà biến thành, nó là một loài vật trong tự nhiên, thông minh không phải là lỗi của nó.

Vì thế Tô Niệm Niệm yên tâm mà đổ thuốc mỡ vào móng vuốt của Tiểu Hoa, sau đó nhếch mông lên . .

“Tiểu Hoa, mày bôi thuốc chỗ này cho tao với. Ai nha, mày đừng cào tao chứ Tiểu Hoa, mày lưu manh quá.”

.

Bôi thuốc mỡ xong, Tô Niệm Niệm nằm dài trong lều, vuốt ve Tiểu Hoa nói: “Xem kia, hai tên mỹ nam BL* kia ngủ cùng nhau trong một cái lều, mày nói xem, bọn họ sẽ làm gì nhỉ?”.

(BL: Boy’s love)

Ở ngọn núi phía trước, bọn họ đã thả tự do cho phu xe rồi, ba người thừa lúc xe ngựa dừng lại trong núi liền hạ trại ngủ. Ba người ngủ hai lều , Tô Niệm Niệm một cái, Phong Tịnh Minh và Trữ Bích Huyền xài chung một cái. Hai mỹ nam ngủ qua đêm với nhau, khiến cho người thô tục như Tô Niệm Niệm liên tưởng không thôi. Vì thế Tô Niệm Niệm tận lực mà phát huy trí tưởng tượng của bản thân, tận tình YY, cứ nín chặt nói giỡn với Tiểu Hoa. Mà Tiểu Hoa đại đa số thời gian đều lười biếng liếc nhìn nàng một cái, không muốn để ý tới. Bị Tiểu Hoa khinh bỉ, nhiệt tình của Tô Niệm Niệm vẫn không tắt, thậm chí nàng còn có ý

muốn lén lút đi rình coi. Nhưng vừa nghĩ tới hai người kia đều là võ lâm cao thủ, việc rình coi khẳng định không thành công, nàng đành thôi.

Tô Niệm Niệm không biết, hai cái lều kia vốn là Phong Tĩnh Minh và Trữ Bích Huyền mỗi người ngủ một cái, sau bởi vì có thêm nàng, nên mới xuất hiện tình huống như thế này. ..

Chạng vạng ngày hôm sau, bọn họ đi tới một nơi gọi là thành Tề châu. Thành này có vẻ rất lớn, Tô Niệm Niệm cẩn thận nhìn ra ngoài xe ngựa, trong lòng âm thầm nhớ kỹ, hi vọng có thể tìm đường chạy trốn, không xúi quẩy như ở trong núi.

Mấy người cùng nhau đi vào một quán rượu. Ăn bài xong tất cả, thì đã đến giờ ăn cơm chiều.

Tô Niệm Niệm đang ra sức cắn cánh gà, thì nghe được tiếng người đang thảo luận ở cách vách. Nàng vẻn tai lắng nghe, hóa ra là hôm nay có phú hào nào đó trong thành này cưới vợ, dự định tối đến sẽ đốt pháo hoa ở bờ sông để chúc mừng. Tô Niệm Niệm ngậm cánh gà, tròn mắt động dạ, nảy ra ý hay. .

Ăn cơm chiều xong, Tô Niệm Niệm cũng không đi ngủ, ôm Tiểu Hoa muốn đi xem pháo hoa, Phong Tĩnh Minh và Trữ Bích Huyền hình như cũng có chút hứng thú, liền đi cùng với nàng đến bờ sông.

Bờ sông có rất nhiều đèn lồng sáng ngời, nhưng những thứ này ở trong mắt Tô Niệm Niệm lại rất u ám, dù sao nàng cũng là người đến từ thế giới đèn đuốc sáng trưng mà..

Đám người ở bờ sông vừa đông vừa nhốn nháo, thật sự rất chật chội. Xem ra phú hào Tề châu này rất có sức ảnh hưởng, nhiều người đến xem pháo hoa như vậy mà, Tô Niệm Niệm gật đầu khen ngợi, thầm nghĩ đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa, xem ra hôm nay ông trời muốn giúp mình đây.

Chen chúc trong đám người, sau đó rút lui dần, chạy đến ngõ nhỏ, trốn kỹ, chờ Phong Tĩnh Minh và Trữ Bích Huyền tìm không thấy mất kiên nhẫn sẽ về nhà ngủ, sau đó nàng mới len lén đi ra, tìm cách ra khỏi thành.đúng là kế hoạch hoàn mỹ! Dù sao ở trong mắt Phong Tĩnh Minh nàng cũng chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, không đáng để đuổi bắt nàng đến chân trời góc biển chứ. ..

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm cười ngây ngô, Trữ Bích Huyền thấy thế, đưa tay ra trước mặt nàng huơ huơ, hỏi: “Sao mặt cô ngốc ra thế?”

Tô Niệm Niệm ngượng ngùng cười nói: “Không có, ha ha, ha ha ha a.”

Trên bầu trời nổ rộ từng bông pháo hoa sáng chói, Tô Niệm Niệm không muốn xem chút nào, nàng tìm chỗ nào nhiều người thì lách vào. Ở trong đám người chui tới chui lui một hồi, nàng quay đầu lại đã không còn thấy hai người kia, vì thế yên tâm hơn, nhanh chân chạy đến hướng ngõ nhỏ gần nhất ..

Chạy một hồi, Tô Niệm Niệm dừng lại dựa vào tường thở, vừa há mồm to thở hồng hộc vừa vuốt đầu Tiểu Hoa đắc ý nói: ” Trí thông minh của bốn cô nương cũng không tồi chứ, hắc hắc.”

Sau đó, nàng dừng lại, hai chân bắt giắc bắt đầu đơng đơ. ..

Một gã đàn ông dữ tợn đứng ở trước mặt nàng, hai tròn mắt lớn như chuông đồng, mắt to trừng mắt nhỏ, chỉ chăm chú theo dõi nàng không nói lời nào.

Tô Niệm Niệm nghĩ rằng nguy rồi, vị đại ca trước mắt kia không lẽ là kẻ thù của thân thể này? Xem ra hẳn rất biết nàng. Bà nội nó, ông trời ơi, cho dù ông không muốn tôi chạy cũng không đến mức dùng biện pháp này để chính tôi nha. . . .

Tô Niệm Niệm nhát gan, vừa định mở miệng xin tha, không ngờ vị đại ca trước mắt này đột nhiên“A...” la to lên một tiếng, sau đó xoay người chạy trời chết. Vừa chạy miệng vừa lẩm bẩm nói: “Cô nương, cô đừng tìm tôi, muốn tìm thì tìm chủ thượng đi.” .

“Tìm huynh? Tôi muốn tìm huynh? Chủ thượng của huynh là ai?” Tô Niệm Niệm tò mò đuổi theo. Nàng chính là loại người địch lùi thì mình tiến, địch tiến thì mình chạy. Hiện tại hình như đối phương rất sợ nàng, vì thế nàng lấy lại tinh thần, chân cũng không run nữa, vừa đuổi theo vừa hỏi.

Vị đại ca kia nhìn thấy Tô Niệm Niệm đuổi theo, chân càng cố gắng chạy nhanh hơn, càng chạy càng giống như bay. Vì vậy Tô Niệm Niệm tin rằng, hẳn có võ công, nhưng chắc chắn là không cao, nếu không thì hẳn bay mất tiêu rồi.

Vì thế Tô Niệm Niệm chạy nhanh hơn, tiếp tục đuổi theo. Đương nhiên, dựa vào thể lực của nàng chắc chắn là đuổi không kịp. May thay, đại ca kia đúng là xui xẻo, bởi vì hướng mà hắn chạy đi, là một ngõ cụt. .

Phù phù, một chết đi được. Tô Niệm Niệm chống eo, nhìn bộ dáng chân tay luống cuống của đại ca trước mắt này, âm trầm nói: “Vị đại hiệp này, chỉ cần thành thật trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ không làm hại huynh.”

“Đại hiệp” bùm một cái hất quỳ xuống trước mặt nàng, lạy hai lạy nói: “Xin cô nương buông tha cho tôi đi, tôi trên có.”

Tô Niệm Niệm cắt ngang lời hắn: “Huynh đài trên có mẹ già tám mươi tuổi dưới có con thơ ba tuổi còn có một đám đệ đệ muội muội chờ ăn, đều này tôi biết hết rồi huynh không cần phải nói. Hiện tại mau thành thật trả lời câu hỏi của tôi, bốn cô nương còn có thể mở một mắt nhắm một mắt tha cho huynh” .

Đại ca kia khóc nức nở nói: “Cô nương muốn hỏi điều gì.” .

Tô Niệm Niệm vừa lòng gật gật đầu: “Vấn đề thứ nhất đơn giản thôi, tôi muốn hỏi, tôi chết như thế nào?”

Tô Niệm Niệm không ngốc lắm, nàng thấy đại hán trước mắt này rất sợ nàng, sợ một thiếu nữ như vậy, khả năng lớn nhất chính là, vị đại ca này hẳn là biết rõ chủ nhân thân thể này chết như thế nào. Hiện tại có lẽ hẳn nghĩ nàng là ma quỷ đến đòi mạng đây mà. Vì thế hỏi trước xem thật giả thế nào đã.

Đại ca kia nghe nàng hỏi như thế, trán đã bắt đầu đổ mồ hôi, hắn run rẩy nói: “Cô cô cô nương bị tra tấn.” .

Tô Niệm Niệm nổi giận: “Vô nghĩa, tôi đương nhiên biết là tôi bị tra tấn, tôi muốn biết là tên khốn nào tra tấn tôi!”

Đại ca kia vừa nghe nàng nói như thế, sợ tới mức dập đầu bang bang xuống đất, miệng cầu xin: “Cô nương tha mạng, cô nương tha mạng.”

Tô Niệm Niệm thấy hắn như thế, trong mắt bốc lửa: “Như vậy, nói như thế, tên khốn kiếp kia là người?”

Người nọ quỳ trên mặt đất, run rẩy nói: “Cô nương tha mạng.” .

Như vậy người đã nhận tội? Tô Niệm Niệm nhẹ nhàng đi đến trước mặt hắn, cúi đầu, để mặt sát vào một tý, tận lực sử dụng vẻ dữ tợn khủng bố của mình. Sau đó, nàng âm trầm nói: “Thế ai sai người làm vậy?”

NND, đừng nghĩ bà là đồ ngốc, lá gan của người nhỏ như vậy, không có khả năng không có đồng phạm! .

Sắc mặt người nọ trở nên cực kỳ khó coi, run run nói: “Cô cô nương không, không phải vậy, chỉ chỉ chỉ có một mình tôi.”

Để sát mặt vào một chút, nhưng không gần quá, lựa một khoảng cách tốt nhất. Tô Niệm Niệm nhìn chăm chăm ánh mắt đang kích động kia, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, bày ra bộ dáng quỷ hút máu thần bí mà vô cùng khát máu, khẽ mỉm cười, sau đó tiếp tục âm trầm nói: “Nói, hay là không nói?”

“Tôi tôi tôi tôi. Không thể nói.” .

“Không nói phải không?” Vươn móng vuốt quơ quào trước mặt hắn một chút, sau đó dùng ngón tay khoa tay múa chân ở trên mặt, trên cổ hắn, chú ý không để đụng vào cổ hắn, bằng không sẽ lộ mất, bởi vì nhiệt độ ngón tay người sống rất ấm. Tô Niệm Niệm nhìn cổ hắn liếm liếm môi, sau đó từ từ nói, “Không nói cũng không sao, vừa vặn ta đang đói bụng.” ..

Người nọ dùng sức trốn tránh ngón tay của nàng, né qua bên này trốn qua bên kia đều không thoát. Lại nghe được Tô Niệm Niệm nói muốn ăn hắn thì hắn nhắm mắt lại hét lớn: “Cô nương tha mạng, tôi nói _____” .

“Đúng rồi, nghe lời có phải tốt hơn không.” Tô Niệm Niệm đứng lên, “Người có thể đứng lên nói.” .

Tên kia không dám động đậy.

Tô Niệm Niệm giận, chưa gì đã không nghe lời rồi? Xem ra mình đe dọa chưa đủ hiệu quả. Nàng nâng chân lên nhẹ nhàng đá vào bắp vai người nọ một chút, muốn bảo hắn đứng lên mà nói, nàng không muốn lại tiếp tục hạ thất lưng cúi đầu nữa, quá mệt đi.

Ai ngờ, nàng đá hắn một cái, hắn liền lên tiếng la một tiếng rồi ngã xuống đất.

Tô Niệm Niệm kinh sợ, người này không phải là, cần lưỡi tự vận. chứ? .

Nàng lấy hết dũng khí đi tới gần, lại đá hai chân hắn, vẫn không có động tĩnh. Trong lòng hơi sợ hãi, vì thể quay qua nhìn mặt hắn.

“A ——” Tô Niệm Niệm hét lên một tiếng nhảy lên, sợ tới mức hai chân nhũn ra, dựa vào tường không dám động đậy.

Nàng nhắm chặt hai mắt, trong cảm giác bối rối lo sợ dường như thấy có một luồng sát khí ập về phía nàng. Nàng ôm chặt Tiểu Hoa, run run rẩy rẩy hét lớn: “Đại, Đại hiệp tha mạng, không phải tôi.”

Một giọng nói vang lên cách nàng không xa : “Không phải người, vậy thì là ai?”

“Tôi tôi tôi tôi tôi cũng không biết.” Tô Niệm Niệm dừng lại, giọng nói này tại sao lại quen tai như vậy? Vì thế nàng mở to mắt, đánh giá chung quanh.

Đứng trước mặt nàng là hai người, tuy hiện tại trời rất tối, nhưng cũng có thể phân biệt ra là trắng hay đen, không cần nhìn Tô Niệm Niệm cũng biết là ai. Trời ạ, lại bị phát hiện nữa rồi! .

Vì thế giọng nói của Tô Niệm Niệm không run rẩy, chân cũng không run nữa, to gan nói: “Cái này. người ở bờ sông nhiều lắm, tôi muốn đi tản bộ một mình, vừa vận gặp hai người cũng muốn đi tản bộ, ha ha ha ha ha.”.

Phong Tĩnh Minh nghiêm trang nói: “Chúng tôi nghe thấy một tiếng thét chói tai của nữ tử ở bên này, liền chạy lại đây.”

Tô Niệm Niệm vùng tay lên, đồng dục nói: “Không có việc gì, chỉ là một tên cướp vặt, đã bị tôi giải quyết xong .”

Phong Tĩnh Minh liếc nhìn thi thể kia, nghi hoặc nói : ” Không phải cô nói, không phải do cô giết sao?”

“Đương nhiên không phải tôi giết, hắn là thấy tôi anh minh thần võ, xấu hổ không chịu đựng nổi mà tự sát.”Mấy lời này cũng không phải hoàn toàn là nói dối, dù sao hắn thật sự rất sợ nàng mà. .

“Thật không?” Trữ Bích Huyền vừa cười vừa nhìn nàng một cái, lập tức đi đến đứng trước thi thể kia, nhìn nhìn, lập tức nói, “Hắn bị người dùng một vật cứng đánh trúng huyệt thái dương, nên mới mất mạng.” .

7. Chương 7: Tiểu Hoa Cũng Có Năng Lực Riêng

Tô Niệm Niệm chỉ lên cổ thi thể kia, đứng đối diện với hai người nói: “Hắn biết ai đã ngược đãi ta thành như vậy.”

Phong Tĩnh Minh nhìn nàng, trong ánh mắt có vẻ nghi hoặc: “Người không biết ai đã tra tấn người thành như thế sao?”

Tô Niệm Niệm phát hiện mình nói lỡ miệng, đành phải gật đầu nói:“Ta bị người khác tra tấn đến hôn mê, sau khi tỉnh lại cái gì cũng quên hết .” Không thể nói với hắn mình là linh hồn xuyên qua, nếu không sẽ bị tên bệnh thần kinh kia giết người giết khẩu mất!

“Mất trí nhớ?” Phong Tĩnh Minh khẽ cau mày, đối với câu trả lời này tựa hồ cảm thấy ngoài ý muốn. Hắn trầm tư một hồi, lại nhìn Trữ Bích Huyền cũng giống hắn đang hết sức nghi hoặc, rốt cục lắc đầu, bước đi khỏi đó.

Tô Niệm Niệm ngoan ngoãn đi theo.

Hành động chạy trốn lần này, lại thất bại nữa rồi a.

Tô Niệm Niệm nằm ở trên giường lớn, nhìn Tiểu Hoa nói: “Người nói xem, người chúng ta gặp hôm nay, là bị ai giết? Tên đó có phải bị người đứng sau lưng sai khiến hay không? Hắn lúc ấy tại sao không giết ta luôn nhỉ. Nhất, nhất định là bởi vì tên biến thái và thần y đến đúng lúc kịp thời cứu ta đi. Nói như vậy, ta đã đắc tội với một đại thần võ công cao cường rồi? OMG, ta đây chạy tới đó làm gì? Hắn mà bắt được, ta còn không bị ngược chết mới lạ? Trời ạ, ta chạy trốn sao lại quên việc bản thân có thể sẽ bị một tên biến thái bắt đi chứ? Bà nội nó, lão nương sao lại xui xẻo như vậy chứ. Người này chết cũng chết một lần rồi, đại thần kia còn không có ý buông tha nàng sao! Bất quá cũng phải nói, rốt cuộc vì sao hắn lại ngược đãi ta? Là vì rất hận ta, hay là bởi vì, muốn biết điều gì đó từ ta?” .

Tô Niệm Niệm càng nghĩ càng kinh sợ, nghĩ đến sau này bị lộ chân tướng sao còn dám vác mặt đi đâu được chứ, nếu đã có lý do làm cho nàng xuyên qua, nếu người nọ có nguyên nhân không thể không chết, vậy nàng xuyên qua đúng là xui xẻo mà. Thôi mặc kệ, ngủ! .

Cùng lúc đó, ở một gian phòng khác. trên nóc nhà, hai thân ảnh đang đứng.

Phong Tịnh Minh mở miệng nói: ” Việc mất trí nhớ, có thể biết là thật hay giả được không?” .

Trữ Bích Huyền lắc đầu: “Theo mạch đập của nàng quả thật mạch rất ổn định, nhưng có phải mất trí nhớ hay không, ta xem không được.” .

Phong Tịnh Minh trầm ngâm: “Như vậy, lời nàng nói có thể là sự thật?”

Trữ Bích Huyền tiếp tục lắc đầu: “Khó mà nói được. Nửa thật nửa giả, hư hư thật thật, nói nàng không mất trí nhớ, điểm đáng ngờ rất nhiều, nói nàng thực sự mất trí nhớ, lại tựa hồ quá mức cầu thả.”

Phong Tịnh Minh cười lạnh nói: “Chỉ cần là hồ ly, chắc chắn có ngày lòi đuôi thôi.”

Những lời này nếu để cho Tô Niệm Niệm nghe được, không chừng nàng sẽ nói, thật ra trên thế giới này còn có một loại hồ ly tên là *Cosplay đó nha.

*Hóa trang đóng vai các nhân vật trong truyện.

. Trên xe ngựa, Tô Niệm Niệm bày ra một bộ dạng tâm lý nặng nề, nín chặt Trữ Bích Huyền hỏi: “Ngày hôm qua, người kia dùng một cục đá nhỏ đánh chết người, võ công của hắn có phải rất lợi hại hay không?” .

Trữ Bích Huyền gật đầu nói: “Đương nhiên, nhìn cách mà hắn ra tay thì khả năng đó rất cao.”

Con mắt Tô Niệm Niệm đảo một vòng, lại hỏi: “Vậy, người có thể có năng lực như thế không, có thể chạy trốn từ trong tay thủ hạ của hai người các người, trên giang hồ liệu có mấy người?” .

Trữ Bích Huyền cúi đầu trầm tư một hồi, đáp: “Không đến mười người.” ..

Mười người? Phạm vi này cũng đủ lớn rồi a. Tô Niệm Niệm than vãn. Sau đó tiếp tục nói: “Như vậy, mười người này, ai là người có khả năng hận ta nhất?”

Trữ Bích Huyền bật cười: “Cô nương, đây là ân oán cá nhân của người, tại hạ sao biết được?” ..

Tô Niệm Niệm bất mãn: “Người không phải *bách sự thông sao?” .

*Người chuyện gì cũng biết.

“Tên này là do bằng hữu giang hồ trong lúc cao hứng mà xưng hô, không phải sự thật. Mặc khác, đại danh của cô nương, ta mới lần đầu nghe nói.” dụng ý của hắn là người cũng không phải người nổi tiếng, ta biết mấy chuyện của người làm gì. .

Tô Niệm Niệm nghĩ rằng, người đương nhiên là lần đầu tiên nghe nói rồi a! Nàng nghĩ nghĩ không cam lòng giải thích: “Ta mất trí nhớ, tên trước kia đã quên rồi, tên Tô Niệm Niệm này là chính ta tự mình đặt, cho nên người không nghe qua cũng bình thường thôi, “ nói xong, nàng đem đồng bạch ngọc trên người mình móc ra cho hắn xem, “Người xem cái này, nó có giống với một vật gì đặc biệt của danh môn hào phái nào hay không, lệnh bài chẳng hạn? Hay là một vật tùy thân của đại hiệp nào? Dựa vào cái này, có thể tìm ra thân phận của ta hay không? Cũng có khi nào, ta là đời sau của đại hiệp nào đó chẳng. Mau nhìn, có thể biết hay không vậy?” .

Trữ Bích Huyền đem bạch ngọc cầm trong tay lặn qua lộn lại nhìn, nghĩ rằng ta đương nhiên biết, nếu không phải thấy nó chúng ta cứu người làm gì. Hắn cố ý mà như vô tình nhìn thoáng qua Phong Tĩnh Minh, rồi lập tức đem bạch ngọc trả lại cho Tô Niệm Niệm, áy náy nói: “Cô nương, tại hạ thật sự hiểu biết hạn hẹp, trừ bỏ biết nó vô giá, nhìn không ra bạch ngọc này có gì đặc biệt.” .

“Vô, vô giá?” Tô Niệm Niệm nuốt nước miếng, “Thứ này thực đáng giá, thực đáng giá sao?” .

Trữ Bích Huyền đối với phản ứng này của nàng đúng là ngoài ý muốn, lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy, thực đáng giá.” .

Hai con mắt của Tô Niệm Niệm sáng lên: “Giá trị bao nhiêu tiền? Liệu có đủ tám mươi lăm lượng bạc hay không?”

Trữ Bích Huyền cuối cùng cũng minh bạch rồi, hóa ra nàng muốn đem bạch ngọc này bán chuộc thân. Hắn không khỏi cảm thán, nếu nàng thật sự dám đem nó bán tám mươi mấy lượng bạc để chuộc thân, như vậy nàng thật sự đã mất trí nhớ rồi.

Trữ Bích Huyền còn chưa trả lời, đã thấy một bàn tay thon dài đưa qua, thừa dịp Tô Niệm Niệm không chuẩn bị, mà đem bạch ngọc cầm vào trong tay. Lúc Tô Niệm Niệm phục hồi tinh thần, thì chỉ nhìn thấy hai tròng mắt tự tiểu phi tiểu của Phong Tĩnh Minh

“Hả, người muốn làm gì,” Tô Niệm Niệm muốn chộp lại, nhưng làm sao cũng đoạt lại không được.

Phong Tĩnh Minh nhìn bạch ngọc trong tay, lắc đầu thở dài: “Một bảo ngọc tốt như vậy, lại có người muốn bán nó với giá hơn tám mươi lượng bạc, thật đáng tiếc, bảo vật này lựa nhầm chủ nhân rồi.” .

Tô Niệm Niệm giận: “Mắc mớ gì tới người!” .

“Việc vốn không liên quan đến ta,” Phong Tĩnh Minh không chút hoang mang đáp, “Chỉ là ta lấy nó từ trong tay hai tên tiểu tặc về, vậy nó chắc hẳn có quan hệ kiếp trước với ta.” : >_

“Người, người có ý gì?” .

Phong Tĩnh Minh đem bạch ngọc bỏ vào trong lòng, cười vô cùng lương thiện, vô cùng vô hại nói: “Ý của ta là, nó hiện tại là của ta, cũng giống như người lúc trước là chủ nhân của nó.”

Tô Niệm Niệm làm sao có thể đem một bảo bối như vậy tặng người khác, đầu óc nóng lên, bỗ nhào lên muốn lấy lại, vừa lấy vừa tức giận nói: “Dựa vào cái gì, người nói nó là của người, thì là của người?” .

Phong Tĩnh Minh thoải mái mà tránh nàng, cười tủm tỉm đáp: “Người và nó đều là ta lấy về từ trong tay sơn tặc, sao lại không phải của ta?”

Tô Niệm Niệm không chịu bỏ qua: “Dựa vào cái gì chứ, người muốn cứu ta chính là người? Bắt lão nương làm nô lệ chưa đủ sao?” .

Trốn: “Người không phải nô lệ, người là nha hoàn.” .

Giận: “Cút, lão nương còn chưa ký hợp đồng đâu!” .

Cười: “Hơn nữa còn là một nha hoàn thô lỗ.” .

Tô Niệm Niệm khó hiểu, không gian trên xe ngựa này cũng không lớn lắm, làm sao mà ngay cả góc áo của Phong Tĩnh Minh, nàng cũng bắt không được, võ công cao cũng không giỏi đến như vậy chứ? Thực tức chết a! .

Nghĩ lại thì khối bạch ngọc kia, tuy rằng, ngọc kia vốn không phải của nàng, nhưng linh hồn của nàng nhập vào thân thể này, thì nên đem di sản của thân thể này trao cho nàng tiếp quản chứ, dựa vào cái gì mà nói khối ngọc kia là của Phong Tĩnh Minh? Hắn đúng là có ý đồ Tư Mã Chiêu, đến người qua đường còn thấy rõ, đây không phải là ngăn cản nàng chuộc thân sao? Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì a! Tô Niệm Niệm oán niệm bay đầy trời, bà nội nó, một người bình thường ở đây đều biết võ công, thế sao ta lại không biết a? Sao ta lại xuyên vào trong thế giới toàn võ hiệp thể này? Ông trời a, ông không phân biệt được tốt xấu hay sao, trời ạ, ông cho ta xuyên nhầm rồi.

Trữ Bích Huyền hết sức săn sóc đưa một tấm khăn tay cho Tô Niệm Niệm lau mồ hôi đang chảy ra đầy đầu, lập tức cười nói: “Ô cô nương bớt giận, yên tâm đi, Phong huynh sẽ bảo quản tốt nó mà.”

Tô Niệm Niệm đang lau mồ hôi, nghe thấy Trữ Bích Huyền xưng Phong Tịnh Minh, là * “Phong huynh” , thì lập tức ôm bụng cười lên ha hả, Phong* huynh? Ngực lớn! Ha ha ha ha ha.

Trữ Bích Huyền nghi hoặc nhìn nàng, lo lắng nói : “Cô nương, người bị làm sao vậy?”

“Ha ha, Phong huynh?” Tô Niệm Niệm không có hảo ý nhìn Phong Tịnh Minh,, đáp lời hần, “Người là thầy thuốc, đương nhiên biết ngực lớn là cái gì chứ.” Nói xong, còn nhìn trước ngực Trữ Bích Huyền hăng hái đánh giá một lúc, miệng tắc tắc không ngừng, tiếp đó liền cười một trận lớn ha....hả nữa.

Trữ Bích Huyền bừng tỉnh đại ngộ, hần nhìn sắc mặt đã xám ngắt của Phong Tịnh Minh,, hiển nhiên hần cũng đã hiểu nha đầu trước mắt này đang cười cái gì. Vì thế Trữ Bích Huyền cũng nhin không được, “Phụt” bật ra một tiếng cười lớn. .

Nhìn bộ dáng đắc ý cười to của Tô Niệm Niệm, Phong Tịnh Minh, xấu hổ nhú chặt mày. Ngón tay hần khê bắn ra, thì tiếng cười của Tô Niệm Niệm lập tức dừng lại. Nàng hoảng sợ há to mồm, vận vẹo cổ, thể nhưng bất kể nàng cố gắng thế nào, cũng không phát ra được nửa thanh âm nào. Nàng đột nhiên tỉnh ngộ, cái này chính là bị điểm huyết cam rồi? Dựa vào cái gì, người này thật không phúc hậu! Nàng rướn cổ lên, nhìn Phong Tịnh Minh,, không tiếng động bắn ra hai chữ: đề tiện.

Phong Tịnh Minh nhìn dáng vẻ phẫn nộ của nàng, thì vừa lòng nhắm mắt lại, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. .

Tô Niệm Niệm lôi kéo Trữ Bích Huyền, dùng ánh mắt năn nỉ nhìn hần: giúp ta giải huyết. .

Trữ Bích Huyền bất đắc dĩ lắc đầu: “Hần điểm huyết ta không giải được.” (: >_

Tô Niệm Niệm ở trong lòng, thầm khinh bỉ Phong Tịnh Minh một trăm lần xong, rốt cục nàng quyết định tiến đến bên người tên cầu chó đó ngồi xuống, không thể nói chuyện thật sự rất khó chịu a. Đúng lúc này, nàng tựa hồ ngửi được một mùi hương kỳ quái, mùi hương này rất kỳ quái, rất dễ chịu, làm cho người ta choáng váng, giống như uống nhiều rượu vậy. Nàng cố gắng hít hít mũi, muốn ngửi kỹ một chút để biết nó là mùi gì, như hai mí mắt lại đánh nhau dữ dội, hôn mê bất tỉnh..

Cùng lúc đó, Phong Tịnh Minh đột nhiên mở mắt ra, nín thở, vừa định vận công, thì đầu óc lại càng ngày càng trở nên nặng nề, rốt cục nhin không được, cũng ngã xuống. .

Mà Trữ Bích Huyền, không cần phải nói, đã ngã xuống bên người Tô Niệm Niệm từ lâu.

Rất ngứa, cái mũi rất ngứa a. Tô Niệm Niệm mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy cái mũi của mình rất ngứa, nóng nóng ẩm ướt , tựa hồ như có con gì đó đang liếm nàng. Nàng nhin không được hắt hơi một cái. .

Sau đó nàng mở to mắt, ngồi dậy, xoa xoa mũi, lắc lắc cái đầu choáng váng, rồi mới bắt đầu đánh giá chung quanh.

Chung quanh đều không thay đổi cái gì, bọn họ vẫn ở trên xe ngựa như cũ, có khác thì chính là xe ngựa tựa hồ đã ngừng lại.

Tô Niệm Niệm nhìn hai vị trước mặt này, còn đang ngủ. Nàng cũng không biết tại sao mình lại ngủ thiếp đi, chắc là mấy ngày nay bốn ba, nàng mệt mỏi quá chăng. Vì thế nàng duỗi lưng một cái, cũng không còn suy nghĩ đến việc tại sao mình làm sao mà ngủ thiếp đi nữa. Trước mắt, hai vị đại gia này đang ngủ, nàng không dám đánh thức bọn họ, nhất là vị “Phong huynh” kia, chứ không tên biến thái này lại dùng động tác võ thuật đẹp mắt gì đó đến chính nàng thì khổ. Vừa nghĩ tới”Phong huynh” hai từ êm tai dùng để xưng hô hần, nàng lại nhin không được bật cười, tiếc là nàng chỉ nhếch miệng không phát ra tiếng, ầm ỨC a.

Một người ở trong xe nhàm chán, liền ôm Tiểu Hoa lên chơi đùa.

Hôm nay Tiểu Hoa rất không nghe lời nha, ở trong lòng nàng giãy dụa nửa ngày, sau đó lại thoát ra khỏi sự ôm ấp của nàng, ở trong xe đi vòng vòng, lúc thì nhảy đến trên người Phong Tịnh Minh, lúc sau lại nhảy đến trên người Trữ Bích Huyền, tóm lại rất không an phận.

Tô Niệm Niệm khó hiểu, đứng dậy muốn ôm nó lại đây, ai ngờ nó lại “Vèo” một tiếng, theo cửa sổ nhảy ra ngoài xe.

Tô Niệm Niệm thấy thế, thì khấn trương, lập tức nhảy xuống xe đuổi theo Tiểu Hoa. .

Tiểu Hoa cách xa xe ngựa hơn mười thước thì ngồi xổm bất động, Tô Niệm Niệm chạy tới ôm lấy nó, nhẹ nhàng trách cứ vỗ vào sau lưng nó, muốn dẫn dò nó không nên chạy loạn, nhưng miệng lại nói không được. Nàng nguyên rửa Phong Tĩnh Minh!

Nàng vừa định xoay người trở về xe ngựa, thì phát hiện điều không thích hợp. ..

Vì sao, không ai đuổi theo nàng? Nói đùa, người ta là võ lâm cao thủ, mặc dù đang ngủ, nhưng nàng vội vã chạy ra khỏi xe, bọn họ sao lại không phát hiện được chứ? Ít nhất ở tivi đều diễn như vậy mà.

Huống hồ, bọn họ ngủ thì không nói đến làm gì, nhưng sao xa phu cũng ngủ theo vậy?

Tô Niệm Niệm đột nhiên nhớ đến mùi hương kỳ diệu trước khi nàng ngủ, trong lòng càng ngày càng cảm thấy không ổn. Hai người bọn họ, sẽ không. chết chứ? Nàng bị chính ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, vì thế nàng nơm nớp lo sợ trở lại trên xe nhìn thử.

Tô Niệm Niệm run run rẩy rẩy đem ngón tay duỗi đến trước mũi Phong Tĩnh Minh, hoàn hảo hoàn hảo, còn có hơi thở. Nàng thở dài một hơi, tuy rằng nàng không muốn làm nha hoàn của hắn, nhưng bọn họ dù sao cũng đã cứu nàng một mạng, dù sao cũng tốt hơn là chết. ..

Tô Niệm Niệm nhéo lỗ tai Phong Tĩnh Minh, lại quay qua vỗ vỗ mặt Trữ Bích Huyền, hai người cũng không có một chút phản ứng mào. Ai ya, võ lâm cao thủ đều ngủ như lợn chết thế này sao? Tô Niệm Niệm lắc lắc đầu, hiển nhiên không phải a. Bọn họ nhất định chỉ là ngất đi thôi, chính là do mùi hương kỳ quái vừa rồi phá rối nha. Nhưng Tô Niệm Niệm nghi hoặc , sao nàng lại không bị gì? Tốt xấu gì họ cũng có võ công nha, nàng không có khả năng không trúng độc được? Hình như, hình như vừa rồi có con gì đó liếm nàng? Không phải là Tiểu Hoa sao. Tốt, nhất định là Tiểu Hoa, vừa rồi rõ ràng Tiểu Hoa muốn dẫn nàng chạy trốn nha. . . .

Tốt lắm, toàn bộ sự kiện tổng kết như sau. Bọn họ đi tới địa phương này, nơi này đột nhiên truyền ra một mùi hương (không rõ nguồn gốc), nhưng mà mùi hương kia có độc, toàn bộ người đều trúng độc, chỉ có Tiểu Hoa bình yên vô sự. Tiểu Hoa không chỉ có bách độc bất xâm, hơn nữa nước bọt của nó còn có tác dụng trừ độc dưỡng nhan trị bách bệnh, vì thế Tiểu Hoa liếm a liếm ở trên mũi nàng, giải độc cho nàng, vì thế nàng liền tỉnh. Mà bởi vì Tiểu Hoa cảnh giác cao độ cùng suy nghĩ cận kề, nó không có giải độc cho ba người khác (bao gồm xa phu). Rồi sau đó, Tiểu Hoa gặp thời cơ chín muồi, liền bày kế cho Tô Niệm Niệm chạy trốn.

Trời a, Tiểu Hoa thật sự là một tiểu thiên tài a. con vật thiên tài, Tô Niệm Niệm ôm lấy Tiểu Hoa hôn lấy hôn để, tốt lắm, lần này nàng có thể quang minh chính đại chạy trốn rồi, hu ra!

Tô Niệm Niệm mò mẫm trên người Phong Tĩnh Minh và Trữ Bích Huyền, lục ra được một đồng loạn thất bát tao gì đó, nàng đem tay mò vào trong ngực hắn, đương nhiên, có một đồng ngân phiếu, còn có khối bạch ngọc bảo bối của nàng, nàng đều lấy hết tất cả.

Sau đó, Tô Niệm Niệm ôm lấy Tiểu Hoa, chỉ chỉ xa phu, lại chỉ chỉ miệng nó, muốn nói rằng, cứu hắn tỉnh lại.

Tiểu Hoa nhảy đến trước ngực xa phu, liếm liếm ở trên mũi hắn vài cái, sau đó xa phu kia liền từ từ tỉnh lại.

Tô Niệm Niệm dùng nhánh cây trên mặt đất viết “Người biết chữ không” để cho xa phu xem, xa phu nhìn chăm chăm bốn chữ kia hồi lâu, rốt cục chỉ vào một chữ cuối cùng nói: “Chữ này đọc là ‘ không ’”

Tô Niệm Niệm miệng sùi bọt mép.

Tô Niệm Niệm dùng gần một giờ, so sánh hình vẽ và chữ viết, rốt cục có thể biểu đạt chính xác ý nghĩ của mình cho xa phu hiểu: người đem hai người kia vào trong thành tìm đại phu trị hết bệnh cho bọn hắn ta sẽ cho người tiền, muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu. Ta hiện tại có chuyện phải rồi đi trước, chút tiền này người

cầm đi, sau đó bọn họ sẽ cho người thêm càng nhiều tiền. Không cần có ý đồ xấu trên người bọn họ, người làm không được đâu. Hoàn thành nhiệm vụ của mình, mới có thể kiếm được nhiều tiền.

Tô Niệm Niệm vừa khoa tay múa chân vừa đem ngân phiếu đưa cho xa phu, tấm ngân phiếu này là nàng chọn lựa tấm nào có giá trị ít nhất, xa phu nhìn thấy thì ánh mắt vẫn bình thường. Hoàn hảo nàng không có cho hắn biết nàng đang giữ rất nhiều ngân phiếu, bằng không rất khó nói hắn có hay không thấy hơi tiền liền nổi máu tham nha.

Sắp xếp mọi việc xong xuôi, Tô Niệm Niệm ôm Tiểu Hoa, xoay người đi theo phương hướng ngược nhau.

8. Chương 8: Ở Tử Lâu Nghe Chuyện Bát Quái Trên Giang Hồ.

Tô Niệm Niệm vận khí cũng không tệ, không biết làm thế nào mà đi tới đi lui cũng đi tới một cái trấn nhỏ. Bây giờ, Tô Niệm Niệm là kẻ có tiền, vì thế nàng hỏi xem tử lâu lớn nhất trong trấn này ở đâu, rồi quyết định đến đó ăn.

Tử lâu, chính là nơi tập kết các tin tức lớn nhỏ trong chốn giang hồ a. Tô Niệm Niệm nghĩ nghĩ, nếu mình muốn ngao du giang hồ, cũng nên hiểu biết một chút thông tin quan trọng trong chốn giang hồ, người nào có thể đắc tội, còn người nào trăm ngàn lần không thể đắc tội, đi nơi nào thì có vẻ thích hợp với nàng, môn phái nào nàng có thể tạm lánh, tốt nhất là cái gì cũng nên hiểu biết một chút, như vậy mới không bị chết một cách oan uổng a. Nàng thật đáng thương, lẻ loi hiu quạnh, lại còn không có võ công, quan trọng hơn là từ khi xuyên qua đến giờ cơ bản nàng chưa gặp được người tốt nào, cho nên càng phải cẩn thận mới được.

Vì thế, ở trong tử lâu, Tô Niệm Niệm vừa hưởng thụ một bữa tiệc tạm coi là xa hoa, vừa hưng trí bình bưng nghiêng tai nghe ngóng mọi người nói chuyện.

Cách Tô Niệm Niệm gần nhất là một cái bàn có hai người, đang nói một ít tin đồn bát quái thú vị ở trong chốn giang hồ, ví dụ như nữ đệ tử phái Nga Mi bỏ trốn cùng với hòa thượng của Thiếu Lâm tự, lại ví dụ như tiểu lão bà của trường môn phái Võ Đang sinh cho chủng môn nhân một tiểu tử mập mạp, lại thêm chuyện như trường lão Cái Bang mở đại tiệc lớn mời các đệ tử có tài năng xuất chúng trên giang hồ. Vân vân, “Lại ví dụ như”, trong mớ thông tin bát quái Tô Niệm Niệm còn nghe được một cái tên rất đáng chú ý, Phong Tịnh Minh, nghe nói gần đây hắn thu được một đại mỹ nữ rất nổi tiếng vào trong nhà làm tiểu thiếp, ta thật sự đã dùng tiền đúng chỗ rồi a. Cái gì, hóa ra hắn không chỉ có biến thái, mà còn là một tên biến thái háo sắc! Tô Niệm Niệm thầm nguyên rủa Phong Tịnh Minh ở trong lòng. Nhưng mà, nàng nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy không thích hợp, Phong Tịnh Minh không phải là đồng tính luyến ái sao? Làm sao có thể. Đúng rồi, hắn nhất định là vì che dấu tai mắt thế gian, trời ạ, như vậy đại mỹ nữ kia chẳng phải sẽ thực phẩm sao, so với bị bức hôn còn thảm hơn a.

Hai người ở trên bàn cách vách kia vẫn tán gẫu thật hăng say, Tô Niệm Niệm cũng nghe càng ngày càng hăng say, vì thế nàng liền mời hai người bọn họ cùng ăn cơm. Dù sao hiện tại nàng là người có tiền, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nên phải tốn chút tiền hào hiệp ăn uống chứ. Hai người thấy có người khác mời mình, thì liền đáp ứng, qua ngồi cùng bàn với Tô Niệm Niệm vừa ăn vừa nói chuyện.

Trao đổi họ tên, Tô Niệm Niệm mới biết được hai người trước mắt này một người là đệ tử của Ngũ bang, tên là Triệu Đăng, còn người còn lại gọi là Lý Tiêu, đệ tử Thanh Thủy cung, vì thế nàng làm ra vẻ chấp tay nói “Ngưỡng mộ đã lâu”, kỳ thật lại đang nghĩ thầm trong lòng là chưa từng nghe nói qua hai cái bang hội này a, mặc kệ là có giống chuyện võ hiệp trong tiểu thuyết hay không. Nàng nghĩ nghĩ, phỏng chừng Ngũ bang cùng với Thanh Thủy cung này đều là bang phái nhỏ, chắc là không lớn hơn so với phái Võ Đang, phái Thiếu Lâm đâu.

Trong hai người thì Triệu Đăng tựa hồ muốn gánh vác trách nhiệm bà tám, mặt mày hớn hở bắt đầu kể chuyện trong giang hồ cho Tô Niệm Niệm cùng Lý Tiêu nghe. Hắn chuẩn bị nói tin tức bát quái đầu tiên, thì bị Tô Niệm Niệm phát tay nói: “Triệu huynh, người giảng một ít chuyện quan trọng xảy ra gần đây đi.” Chuyện bát quái cũng không phải trọng điểm thu hút sự chú ý của Tô Niệm Niệm, hiện tại nàng chỉ muốn biết bản thân làm thế nào mới an toàn nhất.

Triệu Đăng nhấp nhấp rượu nói: “Nếu nói chuyện đại sự, không có chuyện nào có thể lớn hơn so với chuyện diệt môn của phái Thanh Y.”

Lại thêm một môn phái, Tô Niệm Niệm đỏ mặt hời hợt, nghĩ phái Thanh Y này lại là bang phái nào nữa? Chẳng lẽ người ở trong phái đông như hát hí khúc sao ?

Triệu Đăng nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Tô Niệm Niệm, ngạc nhiên nói: “Tô cô nương không biết chuyện phái Thanh Y bị diệt môn sao? Việc này đã từng gây xôn xao ở trong giang hồ rất lâu a, thế mà cô nương lại không biết, thật là kỳ lạ.”

Tô Niệm Niệm vội ho một tiếng, nói: “Hử thẹn a hử thẹn, tiểu muội ta một thời gian ngắn trước bị trọng thương, tránh ở thâm sơn cùng cốc nghỉ ngơi lấy lại sức, bởi vậy mới bỏ lỡ chuyện trọng đại như thế.” Nàng sợ bọn họ không tin, đưa tay sờ sờ chỉ chỉ trên mặt, xem đi, đây là chứng cứ.

Triệu Đăng cùng Lý Tiêu nhìn vết sẹo trên mặt Tô Niệm Niệm, thì không khỏi lắc đầu cảm thán, khuôn mặt đẹp như vậy, lại bị hai vết sẹo làm hỏng. Triệu Đăng tiếc nuối nói: “Cô nương người là bị ai gây thương tích, người này cũng quá ngoan độc đi. Đáng tiếc ột cô nương xinh đẹp, lại bị hủy như vậy.”

Hai mắt Tô Niệm Niệm quan sát thấy vậy, thì lập tức thay đổi làm một bộ mặt đau thương, nói: “Còn không phải bị trang chủ Phong Tam sơn trang, Phong, Tịnh, Minh, gây nên sao!”

Lý Tiêu kinh ngạc nói: “Người giang hồ đều nói Phong Tịnh Minh, mặc dù tà dị khó dò, nhưng cũng không phải là kẻ lạm sát người vô tội, hạng người tâm ngoan thủ lạt, sao hắn có thể đối đãi với cô nương như vậy được?”

Không đợi Tô Niệm Niệm trả lời, Triệu Đăng đoạt lời nói trước: “Tô cô nương trước khi bị hủy dung nhất định là quốc sắc thiên hương, Phong trang chủ kia tám phần là thèm nhỏ dãi với sắc đẹp của cô nương rồi?”

Lý Tiêu nghe hắn nói như thế, không khỏi lắc đầu thở dài: “Không thể tưởng được Phong Tịnh Minh này, lại là một tên mặt người dạ thú, quả nhiên tin đồn trên giang hồ đều không thể tin.”

Tô Niệm Niệm ở trong lòng dựng lên một hình chữ V, Phong Tịnh Minh, người chờ bị phỉ báng đi, đáng đời ha ha ha ha, tuy rằng lão nương không có võ công, nhưng đắc tội với ta, ta nhất định sẽ khiến người sống không thoải mái! .

Tô Niệm Niệm cao hứng trong lòng, nhưng trên mặt lại bày ra một bộ dạng u sầu, đa thương nói: ” Nữ tử trên thế gian đều thích chưng diện làm đẹp, nhưng mà, khuôn mặt đẹp cuối cùng cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, nếu có thể lấy khuôn mặt của mình đổi lấy một đời thái bình, khuôn mặt này không cần cũng được a!” Hừ, lão nương xấu thành như vậy, lại còn bị cái tên biến thái Phong Tịnh Minh hành hạ tra tấn, rõ ràng một người xui xẻo bị hủy dung như ta cũng có năng lực hơn người nha haha!

Hai người Triệu Lý nghe nàng nói như thế, liền gật đầu cảm thán theo.

Tô Niệm Niệm uống một hớp rượu, lời xoay chuyển, tiếp tục nói: “Chính là, tại sao khuôn mặt của ta cũng đã bị hủy đi rồi, cái tên cầm thú kia lại còn không buông tha cho ta chứ!” ..

Hai người Triệu Lý đều cả kinh, hỏi: “Hắn lại còn làm chuyện gì nữa?”

Tô Niệm Niệm u oán đáp: “Hắn hận ta không theo hắn, không chỉ hủy dung của ta, còn bắt ta về ngược đãi cho hả dạ, nhìn xem, ở đây, ở đây, còn có ở đây nữa “ vén tay áo lấy đại một số bằng chứng, đem cánh tay đầy vết sẹo cho hai người kia xem, hai người kia sớm đã quên mất nam nữ thụ thụ bất thân, nhìn vết sẹo lắc đầu cảm thán, có khi trong lòng còn mắng Phong Tịnh Minh một trận đi. Sau đó, Tô Niệm Niệm tiếp tục nói, “Chuyện này vẫn chưa xong đâu a, hắn lại còn muốn mua ta, ép buộc ta làm nha hoàn của hắn, cả đời làm nô tỳ, mới có thể khiến cho trong lòng hắn hết oán hận nha!”

Nghe đến đó, Lý Tiêu “Bốp” một tiếng vỗ vào trên bàn, cả giận nói: “Buồn cười! Không thể tưởng được Phong Tịnh Minh, hóa ra là một tên háo sắc biến thái, thô bạo tàn nhẫn, lòng dạ hẹp hòi như vậy!” .

Tô Niệm Niệm bị hấn làm cho hoảng sợ, không thể ngờ vị Lý huynh thoát nhìn lịch sự này, kỳ thật lại rất có cá tính nha. Nàng run run rót chén trà cho Lý Tiêu: “Lý đại ca bớt giận, hiện tại không phải ta đã trốn được rồi sao.”

Triệu Đăng nghe nàng nói như thế, cau mày nói: “Tuy rằng trốn thoát, nhưng Phong Tịnh Minh kia vốn là cao thủ số một, hưởng hồ thế lực của Phong Tam sơn trang dù sao cũng đứng số một, số hai ở trong chốn giang hồ, hắn nếu muốn truy bắt người, người chắc chắn gặp phiền toái lớn rồi.” .

“Hắn không nhàm chán như vậy đâu?” Tô Niệm Niệm đối với điểm này một chút cũng không lo lắng, hiện tại nàng đã nghĩ thông suốt, sơn trang của Phong Tịnh Minh dù sao cũng thuộc trong tốp đứng đầu, mỗi ngày chuyện cần xử lý đâu có ít, hắn tốn nhiều sức lực để đi tìm một tên râu ria như nàng làm gì chứ? Phỏng chừng, hắn tìm vài ngày không thấy chắc cũng quên đi, sau đó nàng có thể ở đây tiêu dao giang hồ, dù sao nàng cũng không môn không phái, trong người vẫn còn một khoản kèch sù, dĩ nhiên có thể tự do tự tại tiêu dao rồi, về phần Phong Tịnh Minh, cùng lắm thì sau này có nhìn thấy người của Phong tam sơn trang thì chuồn nhanh một chút là được.

Triệu Đăng Lý Tiêu ngẫm lại cũng đúng, Phong Tịnh Minh sở dĩ đối phó với nàng, tám phần chính là vì tức giận, chờ mấy ngày nữa hắn hết giận, phỏng chừng sẽ không còn truy cứu việc này, dù sao Tô Niệm Niệm cũng đã hủy dung, còn bị hắn tra tấn thảm như vậy, nghĩ đến đây, hai người tuy có chút căm giận, cũng yên lòng hơn, chính là đối với Phong Tịnh Minh, thì thật sự “Nhìn với cặp mắt khác xưa”, phỏng chừng không lâu sau, trong chốn giang hồ sẽ lưu truyền ra một số lời đồn nhảm, nói Phong Tịnh Minh là một tên háo sắc biến thái như thế nào, tàn nhẫn khát máu như thế nào, lòng dạ hẹp hòi như thế nào. ..ha..ha.

Tô Niệm Niệm phát hiện bọn họ đã không còn quan tâm chủ đề này nữa, do đó, hiện tại nàng cũng nên biết một ít chuyện Bát Quái trong giang hồ, vì thế nàng nói: “Triệu đại ca, người nói phái Thanh Y, là môn phái gì vậy, đừng nói bọn họ đều hát hí khúc chứ?” đại đa số người hát hí khúc đều nằm trong giang hồ, nên cái này cũng rất có khả năng đi.

Triệu Đăng nghi hoặc: “Hát hí khúc là cái gì?” .

“Khụ khụ, ý tứ của ta là.” Tô Niệm Niệm không biết giải thích với họ như thế nào, tìm không ra một từ ngữ cổ xưa nào để hình dung cái gọi là hát hí khúc. Lúc này, Lý Tiêu nói: “Tô cô nương ý của người là, mọi người trong phái Thanh y đều tụng kinh niệm Phật đúng không?”

Tô Niệm Niệm kinh ngạc: “Tụng kinh niệm Phật?”

“Đúng vậy a, mọi người trong phái Thanh Y đều là người xuất gia, đương nhiên là tụng kinh niệm Phật rồi.”

“Đúng, ý của ta là vậy đó.” Đỗ mồ hôi hột, hóa ra phái Thanh Y là như thế, Tô Niệm Niệm thấy may mắn khi chính mình không có giải thích cho bọn họ biết cái gì gọi là hát hí khúc, nếu không chắc chắn sẽ bị lộ rồi a.

Lúc này, Triệu Đăng nhíu mày thở dài: ” Phái Thanh Y ở trong chốn giang hồ vốn rất có uy danh, từ khi Thanh Trần sư thái viên tịch, không ngờ lại bị diệt môn, nghĩ đến thật là cho người ta tiếc hận.” .

Lý Tiêu tiếp lời nói: ” Chưởng môn mới kia đến nay vẫn không có tung tích, sợ đã gặp chuyện chẳng lành rồi.” .

” Chưởng môn mới của phái Thanh Y tuy rằng vốn có uy danh, là phụ nữ lại không thua đấng mày râu, nhưng dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ mười tám tuổi, vốn chủ trì đại cục của phái Thanh Y đã vô cùng gian nan, đột nhiên lại bị kẻ xấu giết hại, có khi lành ít dữ nhiều rồi.” .

Tô Niệm Niệm thấy bọn hắn kẻ xương người hoạ trực tiếp không để mắt đến nàng, vì thế xen mồm nói : ” Phái Thanh Y kia vì sao bị diệt môn? Ai làm ?”

Triệu Đăng lắc đầu: “Người trong giang hồ nói mỗi người mỗi kiểu, nhưng phần lớn là đoán, cũng không có chứng cứ rõ ràng.”

Choáng váng, hóa ra đây là một vụ án chưa được làm rõ a.

Triệu Đăng cùng với Lý Tiêu có hẹn phải đi mừng thọ một lão gia nào đó, Tô Niệm Niệm nghĩ chắc cũng không có gì hay ho để chơi, liền bỏ qua ý tưởng đi chung với bọn họ.

Từ trong tửu lâu đi ra, Tô Niệm Niệm tìm một khách sạn có gian phòng xa hoa nhất trong trấn để ở trọ, quả nhiên có tiền lúc nào cũng tốt a, tiểu nhị kia hỏi han một cách ân cần, hầu hạ Tô Niệm Niệm đến trong lòng cực kỳ cao hứng, cho hắn vài lượng bạc coi như tiền boa đi.

Tô Niệm Niệm ghé vào trước cửa sổ, suy nghĩ kế tiếp nên đi nơi nào đây, dành nửa ngày cũng không nghĩ ra được. Mấu chốt là nàng sợ a, nàng không có võ công, xông loạn ra giang hồ mà không có chỗ dựa vào

chắc chắn sẽ không an toàn, huống chi trong tay nàng đang có khoản kha khá, rất dễ trở thành mục tiêu của thổ phỉ nha. Đúng là mình gặp tình huống quá khách quan đi, hiện tại nên tỉnh táo suy nghĩ một chút a, không biết kế tiếp nên đi con đường nào đây. Lưu lạc giang hồ quá nguy hiểm, nhưng nếu không lưu lạc giang hồ thì không có ý nghĩa, rõ ràng muốn đi du lịch, nhưng cái này cùng với lưu lạc giang hồ có gì khác nhau sao.

Trong lòng Tô Niệm Niệm không biết nên làm gì, do đó nàng quyết định ngủ. Nàng xoay người lại một cái thì cả người tóc gáy đều dựng thẳng đứng lên, làm một trạng thái sẵn sàng chiến đấu, vì lo sợ mà hai chân bắt đầu nhũn ra, kèm theo đó là hoảng hốt, đổ mồ hôi lạnh như bị bệnh Không biết vì sao, lại có một người không một tiếng động, đang đứng ở đầu giường của nàng .

9. Chương 9: Thiết Đầu Đại Ca Động Sát Khí

Tô Niệm Niệm dựa vào tường, cực kỳ khẩn trương nhìn chăm chăm vào người đang đứng ở đối diện, một cử động nhỏ nhỏ cũng không dám.

Vị đại ca trước mắt này, là một nhân vật có tạo hình vô hiệp kinh điển, dáng người thon dài mà cân xứng, vừa nhìn là biết người này thường xuyên rèn luyện thân thể. Một thân hắc y, cộng thêm một chút thần bí. Mà quan tâm nhất của nàng hiện nay là diện mạo của đại gia này. Thật có lỗi, diện mạo của hắc, nàng không thấy được, bởi vì hắc đeo một cái mặt nạ đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm bạch ngọc, cùng môi mỏng gợi cảm đang nhếch lên. Tô Niệm Niệm không khỏi cảm thán, các cao thủ trong thế giới vô hiệp luôn rơi vào khuôn sáo cũ như vậy sao, khi nào cũng thích tạo cảm giác thần bí, đi tới chỗ nào đều đeo một cái mặt nạ, thật là vừa khoa trương vừa giả tạo vừa thô tục vừa nhảm chán, vừa mù quáng theo phong trào mà! Cả người thô tục cũng chẳng sao, nhưng thô tục thì làm ơn có phong cách một chút không được à? Người khác đều mang mặt nạ vàng, mặt nạ bạc, mặt nạ khảm ngọc bích, khảm mã não, còn người lại mang một cái mặt nạ sắt đen sì sì, vừa nhìn là biết con nhà nghèo vùng sâu vùng xa rồi, thật là mất mặt!

Đương nhiên mấy suy nghĩ này nàng không dám nói ra rồi, quay mắt nhìn vị đại ca vừa khiến cho sống lưng mình lạnh run, nàng đành phải giả giọng run run nói : “Vị. Tráng sĩ này, ngài vào nhầm phòng.”

Tráng sĩ kia cũng không đáp lại lời nàng, chỉ nhìn chăm chăm vào Tô Niệm Niệm, Tô Niệm Niệm cách hắc hơi xa, nhìn không được thần sắc trong mắt của hắc, thế nhưng cả người nàng vẫn nổi đầy gai ốc như cũ, cổ rút lại, nín nọt nói: “Tráng sĩ, nếu ngài thích căn phòng này, ta liền đổi cho ngài, yên tâm đi, tiền phòng để ta thanh toán, lần này xem như tiểu nhân hiếu kính tráng sĩ a.”

Tô Niệm Niệm vừa nói, vừa chậm rãi di chuyển về phía cửa, nàng vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Hoa ở cách đó không xa, kêu nó chạy theo nàng.

Tiểu Hoa thấp giọng không muốn theo, kêu “ưm ưm”, rồi đột nhiên xoay thân mình đem hông nhắm ngay trước mặt vị Thiết Đầu đại ca kia, Tô Niệm Niệm lạnh cả người, Tiểu Hoa a Tiểu Hoa, tuy ta thực khinh bỉ hắc, nhưng hiện tại thời khắc quá mấu chốt, người không nên lựa lúc này mà khinh bỉ hắc, chạy trốn quan trọng hơn a a a a a.

Tô Niệm Niệm đang suy nghĩ miên man về Tiểu Hoa, thì nhìn thấy vẻ mặt của Thiết Đầu đại ca trở nên biến sắc, hắc nhẹ nhàng vung tay, thân thể Tiểu Hoa bỗng bay lên một cách nặng nề, đánh thẳng vào trên tường! Tô Niệm Niệm kinh hãi, bất chấp tất cả, lập tức chạy tới ôm lấy Tiểu Hoa, lúc này Tiểu Hoa miệng phun máu tươi, thân thể đã không còn nhúc nhích. Tô Niệm Niệm ôm Tiểu Hoa vào trong ngực, vừa thương tâm khóc vừa gọi Tiểu Hoa, nàng ôm Tiểu Hoa đã bị đánh chết ở trong lòng, bắt đầu khóc tê tâm liệt phế, chết đi sống lại, quên mất bản thân mình vẫn đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Thiết Đầu đại ca kia nhìn thấy nàng ôm Tiểu Hoa khóc không ngừng, mắt kiên nhẫn nói: “Nó cũng chưa chết, ta vẫn còn cho chủ nhân nó vài phần mặt mũi.”

Nghe thấy Tiểu Hoa không chết, Tô Niệm Niệm mừng rỡ, ôm Tiểu Hoa nhìn Thiết Đầu đại ca cười lạnh nói: “Cảm ơn người đã cho ta vài phần mặt mũi.”

“Người không phải là chủ nhân của nó.” .

Dựa vào cái gì! Tô Niệm Niệm muốn trừng hấn nhưng lại không dám, chỉ dám nâng tay áo lên cọ cọ ở trên mặt, nhân cơ hội này mà mạnh mẽ liếc hấn một cái, lập tức nói: “Người tìm ta rốt cuộc có chuyện gì, chắc không phải muốn đánh Tiểu Hoa trọng thương chứ?”

Thanh âm của Thiết Đầu đại ca trở nên cứng rắn nói : “Nếu chủ nhân của nó biết người kêu nó là Tiểu Hoa, chắc chắn sẽ đánh người đến nội thương.”

Bình tĩnh bình tĩnh địch không động, ta không động, lấy tĩnh chế động, ta không nên tức giận, không nên khinh bỉ phần nô, Tô Niệm Niệm ở trong lòng lẩm nhẩm nói mấy câu duy trì sự bình tĩnh của chính mình, sau đó nói: “Có chuyện mau nói, có rắc rối mau thả, võ công cao thì giỏi ư, chỉ giỏi khi dễ một thiếu nữ yếu ớt như ta, có gì thì lên đi!”

Thiết Đầu đại ca đến gần nàng, cúi đầu nhìn kỹ nàng, nghi hoặc nói: “Người không biết ta sao?”

” Lão nương không biết tên Ô Quy vương bát đản, giết người không chớp mắt nào đã giày vò ta chết đi sống lại, lúc tỉnh lại ta liền mất trí nhớ, những chuyện trước kia ta đã quên hết rồi, vậy xin mời anh hùng tự giới thiệu về mình một chút đi.” Là địch hay là bạn khó cần nói cũng biết, nếu hấn mà là bằng hữu thì sao có thể đánh Tiểu Hoa đến hôn mê chứ? Tiểu Hoa bị thương khiến cho Tô Niệm Niệm cực kỳ phần nô, nàng bây giờ cảm thấy mình thực vô dụng, nàng không thêm quan tâm đến bất kỳ thứ gì nữa, dù sao người trước mắt này cũng là người không dễ đối phó, tội gì phải nịnh nọt làm ình uất ức thêm, không bằng hiện tại phát tiết cho hết giận, sau đó cho dù chết, ít ra ta cũng là một hảo hán kiên cường bất khuất a! .

“Người không sợ ta sao?”

Sợ cái rắc a, lão nương ta đã vượt qua sự sợ hãi rồi! Tô Niệm Niệm trở mình xem thường, không kiên nhẫn nói: “Người nói thật nhiều, người làm ơn nói vào vấn đề trọng điểm đi!”

Thiết Đầu đại ca đột nhiên tóm lấy cổ Tô Niệm Niệm, tốc độ nhanh đến mức, căn bản Tô Niệm Niệm không hình dung nổi, chớp mắt nàng đã ở trong móng vuốt của người này, tánh mạng như chỉ mảnh treo chuông. Tô Niệm Niệm phần nô u oán cộng thêm khinh bỉ theo dõi ánh mắt của hấn, con bà nó, lão nương mới đến được vài ngày đã phải quay lại địa phủ báo danh rồi, xuyên qua chẳng gặp được chuyện nào tốt đẹp cả, chết cũng tốt, sớm chết sớm siêu sinh, để cho ta gặp được số phận tốt hơn vậy!

Đúng lúc này, có cái gì đó đột nhiên bay vào, hướng phía trên đầu người đang đeo mặt nạ đen mà đánh, Thiết Đầu đại ca buông Tô Niệm Niệm ra, xoay người né tránh tập kích. Tô Niệm Niệm muốn tranh thủ thời cơ nhanh chóng chạy trốn, nhưng không nghĩ đến Thiết Đầu đại ca kia bất chấp tất cả, bỏ nhào lên bắt nàng lại, Tô Niệm Niệm sợ hãi nhắm mắt, bà nội nó, vừa mới thoát đã bị bắt lại rồi.

Không ngoài dự liệu, nàng bị xách lên, nhưng là, bên tai lại vang lên một tiếng cười khê, khiến cho Tô Niệm Niệm vô cùng kinh ngạc. Nàng mở to mắt, xoa xoa, trời ạ, Trữ Bích Huyền, người đang xách nàng lên, đúng là Trữ Bích Huyền a! Lúc này Trữ Bích Huyền cười cười nhìn nàng, nói: “Thế nào, không thể tin sao?”

Tô Niệm Niệm kéo kéo cái tay đang đặt ở trên lưng mình ra, có chút xấu hổ, nhưng phần nhiều vẫn là vui mừng nói: “Các người đến thật đúng lúc a, Thiết Đầu. Ủa, Thiết Đầu kia đâu?”

Lúc này, Phong Tịnh Minh từ trên nóc nhà rơi xuống, nói: ” Thiết Đầu kia đi rồi.”

Nhìn thấy Phong Tịnh Minh, Tô Niệm Niệm mới nhớ tới mình đang chạy trốn, hơn nữa lại trộm của hấn một khoản không ít. Nàng lập tức thay đổi thành một bộ mặt tươi cười, nói: “Oa, Phong trang chủ, võ nghệ của ngài thật là cao cường, thật là anh minh thần võ , không có gì là không làm được a, yêu ma quỷ quái đều chạy không khỏi lòng bàn tay của ngài.”

Phong Tịnh Minh không muốn nghe nàng bát nháo, thản nhiên đánh gãy lời nàng, nói: ” Nhanh như vậy, chúng ta đã đuổi theo kịp, người không ngờ chứ gì?”

“Đúng vậy a. Hiệu suất làm việc của hai vị đại hiệp thật là cao a, khiến cho ta không thán phục không được.” .

Phong Tịnh Minh không để ý tới nàng hồ ngôn loạn ngữ, nhìn Tiểu Hoa ở trong lòng nàng, nói: “Bản lĩnh của Tiểu Hoa nhà người thật không nhỏ, nhưng là, hiện tại nó không đánh rắc được nữa rồi.”

A? A a a a? Có ý tứ gì? trên đỉnh đầu của Tô Niệm Niệm hiện lên một đồng dấu chấm hỏi nhìn Phong Tịnh Minh, Tiểu Hoa không đánh rắm được nữa? Chẳng lẽ là do di chứng của việc bị đánh trọng thương ư? Di chứng này cũng quá đặc biệt nha. Mặc kệ là như thế nào, hiện tại cứu Tiểu Hoa quan trọng nhất, đánh rắm không được chẳng khác nào đánh mất sự mạnh mẽ a. Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm nước mắt ngập tràn năn nỉ Trữ Bích Huyền: “Thần y, cầu ngài cứu nó!” Được rồi, ta rất cực cũng có cơ hội nói được lời kịch mắc nói này rồi, cầu ngài cứu nó! .

Trữ Bích Huyền cười bất đắc dĩ nói: “Người cho ta là bác sỹ thú y sao?” .

Tô Niệm Niệm nghẹn ngào, đúng a, Tiểu Hoa không phải người, nhưng là, nhưng là nó đang trong cơn nguy kịch, tựa hồ có thể nguy hiểm tánh mạng a.

Trữ Bích Huyền nhìn đáng vẻ lo lắng của Tô Niệm Niệm, cười nói: “Ta đây sẽ làm bác sỹ thú y một lần vậy”.

Thú Y. Thần y người xác định người có thể làm tốt trọng trách này chứ?

Thần y không hổ là thần y, làm bác sỹ thú y cũng có thể ưu tú như thế, trải qua sự xử lý của hần, Tiểu Hoa rõ ràng có chuyển biến tốt đẹp, ít nhất hô hấp của nó đã không hề mỏng manh nữa, móng vuốt vẫn có thể động một chút . .

Tô Niệm Niệm ôm Tiểu Hoa vào trong ngực, hôn vài cái, sau đó đặt nó ở trên giường, cảm thấy vô cùng mỹ mãn mà đặt móng gối ở kế bên.

Phong Tịnh Minh ngồi ở bên cạnh bàn, tự nhiên mà uống trà, đợi cho Tiểu Hoa chuyển biến tốt đẹp, rốt cuộc đã đến thời điểm tính sổ, vì thế hần không nhanh không chậm nói với Tô Niệm Niệm: “Tô cô nương, một ngày nay người chơi vui vẻ chứ?” .

“Ách, ha ha, ha ha ha ha ha.” Tô Niệm Niệm bày ra khuôn mặt tươi cười, đáp, “Không có các người ta có thể vui vẻ sao, ha ha ha a.” Hỏi vậy mà cũng hỏi, người không thấy suốt nữa ta đã đi đời nhà ma rồi sao!

“Nói như vậy, cô nương rất nhớ chúng ta phải không?”

“Đúng vậy, đương nhiên rồi.” Tô Niệm Niệm nói xong, thì mồ hôi mẹ mồ hôi con nhanh chóng chảy ra, dù sao vẫn cảm giác Phong Tịnh Minh không phải là một người dễ đối phó như vậy a.

“Đúng vậy a, bởi vì rất nhớ chúng ta, cho nên muốn lấy những thứ đáng giá trên người chúng ta, rồi chạy trốn.”

Xem đi, sớm biết việc này không dễ cho qua như vậy mà, Tô Niệm Niệm thức thời đem tiền cùng các thứ này nọ đều móc ra, bỏ lên trên bàn, ngượng ngùng cười nói: “Việc đó, ta bất quá chỉ là muốn đi dạo một chút, nhìn xem phong cảnh nơi này, thuận tiện giúp các người bảo quản tiền tài.” Lời này chính nàng còn không tin a.

Phong Tịnh Minh cũng không truy cứu nàng, chính là đem tiền thu hồi lại, nói: “Số tiền còn lại, xem như ta cho người nợ.”

Tô Niệm Niệm không phục, nói: “Ta đã cứu các người a, số tiền đó xem như phí báo đáp cho ta được không?” Nói xong, nàng liền đem tình hình lúc đó kể lại cho bọn hần nghe, mặc dù có chút khuyếch đại, nhưng cơ bản là thật.

Phong Tịnh Minh nghe xong lời kể của nàng, hỏi: “Người cũng ngửi được một mùi hương kì quái?”

“Không biết là mùi gì, chắc tám phần là do một đám cướp phi chuyên nghiệp gây ra đi, dùng mê dược làm ọi người mê man choáng váng, sau đó mới bắt đầu giết người cướp của. Hoàn hảo ta lúc ấy phi thường anh minh thân võ.” .

Phong Tịnh Minh đánh gãy lời nàng: “Hương khí kia xuất phát từ trên người Tiểu Hoa nhà người.”

A? Tiểu Hoa? Đùa giỡn cái gì, Tiểu Hoa tuy là chuyên gia giải độc! Tô Niệm Niệm hồ nghi nhìn Phong Tịnh Minh một chút, sắc, lừa gạt ai nha?

Lúc này, Trữ Bích Huyền vẫn đứng một bên không nói chuyện, bỗng nhiên chen lời vào: “Có truyền thuyết tương truyền rằng, một nhà sư du mục ở Tây Vực có nuôi một con dị thú, nghe nói con thú này có thể thả ra mùi thơm kỳ lạ khiến người khác hôn mê, Tiểu Hoa chính là con thú ấy, chúng ta bởi vì không phòng bị nên nó mới có cơ hội thả khí.” .

Tô Niệm Niệm nuốt nuốt nước miếng, hỏi: “Nói vậy, nó thả mê được bằng cách đánh rắm sao?”

“Có thể nói như vậy”.

Tô Niệm Niệm đột nhiên nghĩ tới, lúc này Phong Tịnh Minh nói Tiểu Hoa không đánh rắm được nữa, liền hỏi: “Vừa rồi Phong trang chủ nói Tiểu Hoa không thể đánh rắm, vậy làm sao bây giờ?” .

“Tô cô nương xin yên tâm, tạm thời nguyên khí của nó đang bị thương, dưỡng mấy ngày sẽ tốt thôi. Chính là, “ hần nhìn Tô Niệm Niệm, đang trừng mắt nhìn mình, thì đắc ý nói, “Đến lúc đó, ta cũng đã nghiên cứu chế tạo ra giải dược để đối phó với mê dược của Tiểu Hoa rồi, nó có thả ra mùi thơm kì lạ nào, đối với bọn ta cũng không còn tác dụng nữa.”

Tô Niệm Niệm đầu tiên là nghe hần nói Tiểu Hoa còn có thể khôi phục, trong lòng vô cùng mừng rỡ, mặt sau lại nghe hần nói sẽ nghiên cứu chế tạo ra giải dược đối phó với Tiểu Hoa, thì không khỏi mất mát, chỉ trong nháy mắt, biểu tình trên mặt nàng đã thay đổi mấy lần, khiến cho Trữ Bích Huyền cảm thấy rất thích thú.

10. Chương 10: Nhất Quyết Phải Trở Về Sơn Trang Cho Bằng Được.

“Cái kia, hai vị đại hiệp, các người làm ơn nói cho ta biết, vị Thiết Đầu đại ca kia là thần thánh phương nào được không?” Tô Niệm Niệm quyết định nói lảng sang chuyện khác, thứ nhất, nàng muốn biết một chút, hiện tại tính mạng của mình có nằm trong vùng an toàn hay không, thứ hai có thể mượn chuyện này mà phỏng đoán một ít về thân phận của chủ nhân khối thân thể này, muốn biết tại sao mình lại đụng trúng phiền toái lớn như vậy, thứ ba, là dời đi lực chú ý của hai vị đại gia, tránh cho bọn họ nhớ đến chuyện nàng bỏ trốn và trộm đồ.

Trữ Bích Huyền nghe nàng hỏi như thế, đáp: “Nếu chúng ta đoán không nhầm, hần hần là chương môn của phái Huyền Băng môn, Vịnh Mộc sơn trang. Chiếc mặt nạ kia theo như ta được biết, nó được tinh chế từ sắt ngàn năm, ở trong võ lâm, là độc nhất vô nhị. Ngoại trừ đao kiếm chặt không đứt, nó còn có một số ưu điểm lớn, đó là có thể không chế tà hỏa, giúp người luyện công không bị tẩu hỏa nhập ma.”

Tô Niệm Niệm gật đầu tán thưởng: “Nhìn không ra cái mặt nạ đen què mùa kia lại có lai lịch lớn như vậy, xem ra, Vịnh Mộc sơn trang kia, hần cũng rất có địa vị nha ?”

“Tất nhiên, Huyền Băng môn ở trong chốn giang hồ tương đối có thể lực, Vịnh Mộc sơn trang kia, ngày thường làm việc hay dùng thủ đoạn độc ác, vô cùng tàn nhẫn, người vẫn ít chọc hần thì tốt hơn.”

Tô Niệm Niệm nhún vai bất đắc dĩ nói : “Vấn đề là ta đã chọc giận hần rồi, hôm nay hần còn muốn giết ta nha. Thần y a, huynh có biết ta đã làm gì đắc tội đến hần hay không?”

Trữ Bích Huyền lắc đầu cười nói: “Ta làm sao biết được. Người trong giang hồ đều có vài phần kiêng kị đối với Huyền Băng môn cùng Vịnh Mộc sơn trang, sao cô nương lại lớn mật đi trêu chọc hần như thế.”

Tô Niệm Niệm lấy tay đỡ trán, thở dài: “Xong rồi xong rồi, ta chết chắc rồi.” .

Phong Tịnh Minh nhìn chằm chằm Tô Niệm Niệm một hồi, đột nhiên hỏi: “Người thật sự không biết, vì sao hần đến tìm người à?”

Tô Niệm Niệm vô lực đáp: “Ta đã nói rồi mà, ta bị mất trí nhớ, hơn nữa, võ công của ta kém như vậy, làm sao dám đắc tội hần chứ.” Tô Niệm Niệm ngượng ngùng nói với người khác rằng chính mình không có võ công, dù sao đây cũng là chốn giang hồ, không có võ công thật sự rất mất mặt a. Huống hồ nàng phát hiện mình đúng thật là không có võ công, mà không biết nữ tử này trước đây có võ công hay không, vì thế đành phải tự nói dối rằng bản thân võ công kém vậy.

Tô Niệm Niệm nhìn nhìn Phong Tịnh Minh đang có vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ, lại nhìn nhìn biểu tình có một chút nghiêm túc của Trữ Bích Huyền, cẩn thận hỏi: "Hiện tại. Chẳng phải là ta đang gặp nguy hiểm hay sao?"

Trữ Bích Huyền phục hồi tinh thần lại, cười nói: "Làm sao có thể, người đi theo chúng ta, sẽ không nguy hiểm." .

Tô Niệm Niệm không ngốc, làm sao vô duyên vô cớ có người làm núi cao ình dựa vào chứ? Vì thế nàng hoài nghi hỏi: "Hai người. Không sợ đắc tội với Huyền Băng môn sao? Không phải bọn họ rất lợi hại sao?"

"Huyền Băng môn cùng Phong Tam sơn trang vốn dĩ vẫn luôn đối đầu, thêm chuyện này nữa cũng chẳng sao."

Chẳng trách, hóa ra là xuôi dòng bát mải a, trắng đen đã rõ, Tô Niệm Niệm thảm than Phong Tịnh Minh quá gian trá a.

Lúc này, Phong Tịnh Minh mở miệng: "Bây giờ, chúng ta nói chuyện khác đi."

Thế là, Tô Niệm Niệm bán mình từ giá hơn tám mươi hai lượng bạc tăng lên hơn một trăm hai lượng bạc, ngoại trừ số tiền nàng đưa cho xa phu, thì Phong Tịnh Minh đem hết số tiền mà nàng tiêu dùng hôm nay cộng vào, còn nói muốn làm một bản khế ước mới, nói cái gì mà may mắn khi lúc trước nàng không chịu ký, buồn cười! Nếu mà cứ theo tình trạng này, chẳng phải nàng muốn chuộc thân thì càng ngày càng khó sao, Phong Tịnh Minh người được lắm, quả nhiên là gian thương, sớm biết vậy, lúc trước lão nương trực tiếp ra tay giết người diệt khẩu, trừ bỏ hậu hoạn cho rồi, đều tại ta lòng dạ đàn bà, lòng dạ đàn bà a! Tô Niệm Niệm đau khổ liên tục vỗ ngực, nhưng nếu trời cho nàng một cơ hội nữa thì nàng vẫn lựa chọn như vậy thôi a, nàng vẫn lựa chọn cách trộm tiền, chạy trốn sau đó cứu hai tên hôn đản kia thôi, không có biện pháp a, ai biết nàng chỉ có thể bạc phận xui xẻo bị người giết, nhưng lại không có tiền đồ đi giết người a!

Tô Niệm Niệm tức giận, bất bình thay bản thân, không có cách nào, không có cách nào a, chỉ có thể để mặc cho bọn họ bài binh bố trận, đánh thì đánh không lại, chạy lại chạy không thoát, cho dù chạy thoát thì trong vòng hai mươi mấy giờ cũng bị tóm lại thôi a, mấu chốt là người ta có thể quang minh chính đại bắt trói nàng, ai biết nàng nợ tiền người ta chứ.

Vì thế, quên đi, vẫn là đi theo cái tên biến thái kia về Phong Tam sơn trang vậy, có khi đến lúc đó lại nghĩ ra biện pháp chuộc thân cũng nên.

Phong Tam sơn trang so với trong tưởng tượng của Tô Niệm Niệm lớn hơn rất nhiều, quả thực đây chính là một công viên rừng rậm. Nơi này dựa vào núi để xây, cây tùng theo gió đông đưa, nước suối chảy róc rách, phong cảnh muốn nói đẹp bao nhiêu thì chính là đẹp bấy nhiêu. Trong lòng Tô Niệm Niệm thầm khen ngợi không dứt, không thể ngờ Phong Tịnh Minh thật đúng là biết hưởng thụ, mới chọn được nơi tốt như vậy.

Phong Tịnh Minh nhìn thấy bộ dáng hưởng thụ của Tô Niệm Niệm, nói: "Thích?" .

Trong lòng Tô Niệm Niệm xác thực rất thích, nhưng miệng lại không thừa nhận: "Nơi này phong thủy rất tốt, có vẻ thích hợp mai táng người chết."

Phong Tịnh Minh cũng không tức giận: "Không thể ngờ Tô cô nương thế mà còn biết xem phong thủy, bội phục a. Phía sau núi này có một khu nghĩa địa, khi nào rảnh rồi ta kêu hạ nhân dẫn Tô cô nương đi xem." .

"Khụ khụ, thế thì không cần ." Tô Niệm Niệm nói xong, đi từ từ nhảy đến bên người Trữ Bích Huyền.

Trữ Bích Huyền nghe hai người bọn họ nói chuyện, đứng ở một bên thấp giọng cười cười. Tô Niệm Niệm bất mãn, hung hăng đánh cho hấn một cái.

Sơn trang này rất lớn rất lớn, Tô Niệm Niệm đi tham quan xong toàn bộ thì bản thân có lý do tin tưởng rằng nàng mà ở một mình trong này chắc chắn sẽ lạc đường, do đó hết sức khinh bỉ Phong Tịnh Minh, lãng phí, xa xỉ, hám tiền!

Phong Tịnh Minh giao Tô Niệm Niệm cho lão nhân trước mặt, nói: "Lão Lục, an bài chút việc cho nàng làm."

Lão nhân khúm núm mà dẫn Tô Niệm Niệm rời đi. Tô Niệm Niệm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nàng còn tưởng rằng mỗi ngày phải đối mặt với cái tên biến thái Phong Tịnh Minh chứ, xem ra không phải a, nàng có thể sống lâu thêm vài năm rồi.

Lão Lục thoát nhìn là một lão nhân hiền lành, hần nhìn thấy vết sẹo trên mặt Tô Niệm Niệm, thì lắc đầu thở dài, lại là một hài tử đáng thương.

Lão Lục vừa đi vừa cùng Tô Niệm Niệm nói chuyện tào lao.

“Cô nương, xưng hô như thế nào?”

“Ta gọi là Tô Niệm Niệm.”

“Quê ở đâu?”

“Ách, Sơn Đông.” thời điểm Tô Niệm Niệm đến trường học, nàng phát hiện ra rằng, từ xưa đến nay hầu như triều đại nào cũng đều có nơi gọi là Sơn Đông, chỉ là địa phương không giống nhau mà thôi.

Lão nhân quả nhiên tin, tiếp tục hỏi: “Trong nhà có người nào a?”

“Không có người, chết sạch.” Dù sao kiếp trước hoàn cảnh của nàng đúng là như vậy, ngay cả chính nàng cũng chết rồi nha.

Lão nhân thở dài: “Thật là một đứa nhỏ có số khổ.”

“Chính là chính là, mạng của ta rất khổ, làm phiền Lục thúc ngài, sau này chiếu cố ta nhiều một chút.”

“Yên tâm đi, ta sẽ làm chủ cho người.”

“Cám ơn Lục thúc!” Tô Niệm Niệm mỉm cười một cái.

“Tô cô nương, người bán thân với giá bao nhiêu?”

“Đại khái là hơn một trăm năm mươi hai lạng bạc thì phải.” Nói đến đây Tô Niệm Niệm lại nghĩ đến, việc tên biến thái Phong Tịnh Minh lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà thừa nước đục thả câu.

Lão Lục xoay người mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tô Niệm Niệm, hỏi: “ Bao nhiêu?”

Tô Niệm Niệm bị vẻ mặt biến đổi của lão Lục mà hoảng sợ, lui về phía sau hai bước, run run đáp: “Một trăm năm mươi hai lạng bạc. giá của ta có phải rất thấp hay không? Các người sẽ không khinh thường ta chứ.”

Lão Lục lung lay tại chỗ hai cái, thiếu chút nữa té xuống, Tô Niệm Niệm vội vàng đỡ lấy hần: “Lục thúc, người làm sao vậy, không có việc gì chứ?”

Lão Lục chậm rãi tỉnh lại, nhìn Tô Niệm Niệm khoát tay nói: “Ta không sao. Tô cô nương, người, khế ước bán thân của người là một trăm năm mươi hai lạng bạc sao?”

“Đương nhiên, ta lừa người làm gì, cũng không phải chuyện tự hào gì.”

Lão Lục nuốt nước miếng, cắn răng nói: “Tô cô nương, người có biết không, người tới trước người, nha hoàn quý nhất trong sơn trang là mất bao nhiêu tiền mua về không?” Hần nói xong, vươn một ngón tay, kích động phun nước miếng, “Mười hai lạng bạc a, quý nhất cũng mới chỉ có mười hai lạng bạc a!”

“A? Ha ha, “ Tô Niệm Niệm nhức đầu, ngượng ngùng nói, “Hiện tại lạm phát a, tiền bị rút giá mà, một trăm năm mươi hai lạng bạc chẳng có gì lạ.”

Lão Lục lắc đầu: “Ta nghe không hiểu người đang nói cái gì, lão phu sống lâu như vậy, cũng chưa gặp qua nha hoàn nào có giá một trăm năm mươi hai lạng bạc, Tô cô nương, trang chủ vì sao bỏ nhiều tiền như vậy để mua người về?”

Ách, việc này giải thích có vẻ khó khăn, Tô Niệm Niệm nghiêng nghiêng đầu, đột nhiên nhìn lão Lục nói: “Lục thúc a, người có biết cái gì gọi là tư bản gán nợ hay không?”

Lão Lục lắc đầu, tránh ra, trong lòng nói thầm, trang chủ làm sao người có thể chỉ ra hơn một trăm lạng bạc mua một nha hoàn đầu óc có vấn đề về chứ?

Phong Tam sơn trang hiện tại không thiếu người, lão Lục liền đem nàng an bài đến phòng bếp. Theo lão Lục nói, phòng bếp trong thôn trang này, cần rất nhiều người, nàng đến đây vừa vặn có thể nấu cơm cho trang chủ cùng với đồng nữ nhân của hắn. Dù sao trang chủ cần rất nhiều người hầu hạ, thêm một người thì cũng không nhiều lắm.

11. Chương 11: Trang Chủ Tối Tận Cửa Khi Dễ Người

Xem xét kỹ giá trị khế ước bán thân của Tô Niệm Niệm, lão Lục đối với vị cô nương thoát nhìn vô cùng kỳ quái này không dám khinh thường, liền đưa nàng vào phòng bếp, an bài cho nàng làm một đầu bếp nữ. Tuy lúc ấy trang chủ không có nói rõ muốn nàng làm gì, nhưng lão Lục vẫn rất cẩn thận, không dám cho nàng làm công việc nặng, lão luôn có cảm giác, nha đầu có giá hơn một trăm lượng bạc này chắc chắn không phải là người bình thường, hiện tại nếu như hắn tiếp đón không chu đáo, chờ ngày nào đó thân phận nàng lên như điều gặp gió, hắn sẽ chết thật khó coi. Tuy hắn suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, cô nương như thế này liệu có thể lên như điều gặp gió được không.

Đầu bếp nữ ở phòng bếp cũng chia nhiều cấp bậc, bởi vì Tô Niệm Niệm tuổi còn nhỏ, tạm thời là đầu bếp sơ cấp, cũng từ trong miệng mọi người, tiểu đầu bếp như nàng mới biết được. Tiền tiêu vật hàng tháng của tiểu đầu bếp là một lượng bạc, toàn bộ tiền tiêu vật hàng tháng của người làm tại phòng bếp, đều được lão đại phòng bếp Trầm đại nương nhận về mỗi tháng rồi chia ọi người. Tô Niệm Niệm tính toán trong lòng, mỗi tháng một lượng bạc, vậy nàng phải ở tại đây làm hơn mười năm mới có thể trả hết nợ hết sao? Dựa vào cái gì a, tiền lương nho nhỏ thu vào hiển nhiên không thể giải quyết được vấn đề gì, xem ra nàng phải nghĩ biện pháp khác.

Bất quá vẫn có một việc nữa làm cho Tô Niệm Niệm lo lắng đề phòng, nàng chui vào bếp chỉ có biết nấu cơm, sau đó là rang xào vài món ăn đơn giản trong gia đình, không biết như vậy có thể ứng phó nổi chức vụ tiểu đầu bếp hay không nữa. Nghe nói chức vị đầu bếp này cạnh tranh rất khốc liệt, cũng không biết lão Lục kia suy nghĩ như thế nào mà an bài cho nàng một công việc nơi đầu sóng ngọn gió như vậy.

Đến tổng bộ phòng bếp làm việc ngày đầu tiên, Tô Niệm Niệm liền làm quen với Ngưu Hổ, một người vạm vỡ luôn thích cười ngây ngô. Nhưng hiệu suất làm việc quả thực nhanh kinh khủng, Tô Niệm Niệm sau khi ăn vụng hai khối điểm tâm xong, thì hắn đã gánh đầy tất cả lu nước ở trong viện, Tô Niệm Niệm sùng bái a, liền kéo hắn đến một góc thuận tay đưa cho hắn mấy khối bánh hoa mai. Tô Niệm Niệm nghĩ người này, là một người có tố chất rất siêng năng tháo vát, tục ngữ nói ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có chuyên gia, trước mắt tuy rằng Tô Niệm Niệm không đảm đương nổi cái chức vụ chuyên gia này, nhưng giờ nàng gặp được tinh anh trong lĩnh vực này, mặc kệ người là sản xuất mấy bay hay là bán thuốc độc, nàng vẫn tránh không được mà sùng bái, sau đó là bày tỏ nỗi lòng. Thời điểm học đại học, nàng đã từng vì những người công nhân đào cống thoát nước mà sáng tác một thủ thơ bất hủ a.

Nói về Ngưu Hổ, một tên đại ngốc thiện lương, chỉ số thông minh tuy rằng không cao, nhưng vẫn không thấp hơn người bình thường, chính là thiên tính người này quá thiện lương chất phác, cho nên đối với bất luận kẻ nào đều ôn hòa thân mật, có điểm rất giống đại hòa thượng phổ độ chúng sinh. Một nhóm tiểu nhân tại phòng bếp cùng nhau, cố tình khi dễ hắn, cho hắn làm công việc nặng nhọc, hơn nữa hắn cũng không có nui lớn nào để dựa, càng không có tham gia chia bè kéo cánh, vì thế Ngưu Hổ làm việc tại phòng bếp luôn chịu sự xa lánh, may hắn trời sanh tính hắn vốn chất phác, cũng không so đo, hưởng hồ đám người kia cũng không dám làm chuyện gì khác người, vì vậy vẫn coi như an ổn vô sự. Dựa vào câu chuyện phía trên, hôm nay Tô Niệm Niệm cho hắn mấy khối bánh hoa mai, do đó làm cho hắn rất cảm động, tiểu đầu bếp mới tới này không chỉ không có đánh mắng trách cứ hắn, mà còn cho hắn điểm tâm ăn, quả nhiên bất đồng với người khác. Từ đó Ngưu Hổ đối đãi với Tô Niệm Niệm càng thêm ôn hòa nhường nhịn. Cũng khác với mọi người, Tô Niệm Niệm cũng rất thích Ngưu Hổ thành thật chất phác, vì thế quan hệ của hai người càng ngày càng tốt, có đôi khi còn xưng huynh gọi đệ.

Tô Niệm Niệm làm ở phòng bếp chưa đến vài ngày, liền từ tiểu đầu bếp quang vinh trở thành nha đầu nhóm lửa, sau đó từ nha đầu nhóm lửa biến thành nha đầu chẻ củi, chính thức cùng cấp bậc với Ngưu Hổ làm công việc nặng của hạ nhân, có khác thì chính là Ngưu Hổ có tố chất rất cường đại, mà Tô Niệm Niệm thì không có. Về vấn đề giáng chức này, Tô Niệm Niệm tự nhận, nguyên nhân không phải ở nàng, mà là do nàng đối với cuộc sống cổ đại không thích ứng nổi. Nàng rang xào món ăn gia đình quả thật có điểm lộn

xộn một chút, nhưng nàng nhận thức, lúc trước cuộc sống hiện đại, mấy cái khách sạn năm sao cũng không đòi hỏi trình độ cao quá mức giống như ở đây nha. Nhưng là về công việc nhà đầu nhóm lửa kia, nàng quả thật là bất lực a, đối với một người hiện đại chỉ dùng nồi cơm điện và khí ga nấu cơm như nàng mà nói, thật sự là một kỹ năng sống khó mà theo kịp a.

Vì thế, Tô Niệm Niệm lâm vào tình cảnh trở thành một nha đầu*thô dịch, cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi. Cũng may có Ngưu Hổ hỗ trợ, nàng làm việc cũng không cực nhọc lắm, chỉ là nàng muốn ăn vụng ở phòng bếp thì càng ngày càng khó khăn, điều này làm cho nàng cực kỳ khó chịu. .

*công việc nặng nhọc, thô kệch, ko yêu cầu khéo léo.

Phong Tịnh Minh ngồi ngay ngắn ở trên một chiếc ghế xa hoa, thong thả uống trà.

Trong phòng một người đang quỳ, cúi đầu không dám nhìn Phong Tịnh Minh. Người này tên là Đàm Tiểu Tứ, cũng giống Tô Niệm Niệm, Ngưu Hổ đều làm thô dịch tại phòng bếp. Ngày xưa hắn khi dễ Ngưu Hổ, khi dễ vô cùng tàn nhẫn, sau khi Tô Niệm Niệm đến, mặc dù là một nữ tử nhu nhược, thế nhưng lại nghĩ ra rất nhiều chủ ý ma không hay, quỳ không biết để chỉnh hắn, nàng còn nói với Ngưu Hổ chỉ làm toàn bộ công việc nặng nhọc của chính hắn và Tô Niệm Niệm ở phòng bếp, mà không bao gồm những công việc của Đàm Tiểu Tứ, khiến bản thân hắn phải tự đi làm, vì thế Đàm Tiểu Tứ trong lòng liền ghi hận đối với hai người Tô Niệm Niệm và Ngưu Hổ, luôn suy nghĩ tìm cơ hội báo thù. Đàm Tiểu Tứ vốn không phải là một người lương thiện gì, bằng không Phong Tịnh Minh cũng sẽ không tìm hắn làm nội gián, người này tư tưởng bất chính nhưng lại nhất gan sợ phiền phức, rất dễ thu mua, ở trước mặt Phong Tịnh Minh, hắn cũng không có lá gan nói láo.

Phong Tịnh Minh nghe xong lời kể của hắn, thản nhiên nói: “Nói như vậy, nàng cũng không có làm chuyện gì bất thường?”

Tuy trong lòng Đàm Tiểu Tứ tràn ngập oán khí, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ đáp: “Ngoại trừ cùng với Ngưu Hổ khi dễ những người khác trong viện, nàng tựa hồ không có chuyện gì để làm, Ngưu Hổ luôn giúp nàng làm hơn phân nửa số việc của bản thân nàng.”

“Như vậy, người lui xuống đi.” .

Đàm Tiểu Tứ không dám nhiều lời, thật cẩn thận lui ra ngoài.

Phong Tịnh Minh buông chén trà trong tay, nhìn Trữ Bích Huyền ở bên cạnh một cái, nghi hoặc nói : “Tại sao nàng muốn quan hệ tốt với Ngưu Hổ?”

Trữ Bích Huyền lắc đầu: “Có khi nàng chính là thích ở chung một chỗ với hắn, ta nghĩ nàng cũng không phải là loại người đa tâm quỷ kế.”

Phong Tịnh Minh không cho là đúng: “Chớ nói đến việc chưa chứng thật là nàng có bị mất trí nhớ hay không, cho dù nàng đã thật quên tất cả chuyện cũ trước kia, nhưng bản tính con người thì vốn dĩ không bao giờ thay đổi.”

Buổi tối, mọi người bận bịu tại phòng bếp, đều đã tự rời đi hết, Tô Niệm Niệm thôi thúc Ngưu Hổ vụng trộm chuồn vào phòng bếp. Như quy định cũ, Ngưu Hổ ở bên ngoài trông chừng, Tô Niệm Niệm lên vào trong phòng bếp ăn vụng . Bản thân Tô Niệm Niệm cũng không muốn làm chuyện kích thích như thế này, nhưng không có biện pháp a, nàng không ăn bữa khuya, chắc chắn nửa đêm sẽ vì đói mà tỉnh, mà Ngưu Hổ, thuần túy là bị Tô Niệm Niệm ép buộc đi cùng.

Bánh bao, vịt bô, chân gà, trong nồi có một ít canh thừa còn nóng, Tô Niệm Niệm trong lòng mừng rỡ như điên, đưa tay trộm một ít, đang muốn rời đi, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện.

Phong Tịnh Minh vốn dĩ không có ý định đến phòng bếp, nhưng hôm nay là ngoại lệ. Hắn vừa mới tiến vào sân bếp, liền thấy một người vạm vỡ đang canh giữ ở trước cửa phòng bếp, hết nhìn đông tới nhìn tây, vẻ mặt rất bất an. Người vạm vỡ nhìn thấy Phong Tịnh Minh, tuy rằng không biết hắn là ai, nhưng bởi vì có tật giật mình, nhìn Phong Tịnh Minh hốt ha hốt hoảng nói: “Trong phòng. Trong phòng không có người.”

Tô Niệm Niệm ở bên trong nghe Ngưu Hổ nói như thế, hận không thể đem đầu hấn chẻ ra, xem thử bên trong rốt cuộc cấu tạo như thế nào. Hấn nói như vậy, không phải rõ ràng nói cho đối phương biết trong phòng này có người sao? Con bà nó, nhờ hấn trộm một ít đồ ăn, kết quả hấn chỉ trộm có một đồng bánh bao, nhờ hấn ở ngoài cửa coi chừng dùm, kết quả người ta còn chưa hỏi đến, hấn đã không đánh mà khai sạch bách. Không sợ địch giống như cạp, chỉ sợ bằng hữu giống như heo, cho tới hôm nay Tô Niệm Niệm mới tường tận lý giải những chua xót ẩn chứa trong lời nói bất đắc dĩ này a a a a. Tuy rằng rất bất mãn đối với Ngưu Hổ, nhưng nàng vẫn chưa quên phải tìm chỗ trốn. Chính là phòng bếp này tuy lớn, lại không có nơi nào để ẩn nấp, tìm nửa ngày, nàng rốt cuộc cũng trốn ở đằng sau đồng củi đốt, trong lòng không quên ôm theo lương thực bảo bối của nàng.

Phong Tịnh Minh nhìn lướt qua người vạm vỡ ở trước mắt này, nghĩ rằng người này chắc chắn là Ngưu Hổ trong miệng Đàm Tiểu Tứ, quả nhiên đủ ngốc. Hấn gật gật đầu với Ngưu Hổ, nói: “Ta biết.” Nói xong, không hề để ý tới Ngưu Hổ, lập tức đi vào phòng bếp.

Ngưu Hổ mặc dù không thông minh, nhưng nhìn ra được người trước mắt này không dễ chọc, sợ hấn làm khó dễ Tô Niệm Niệm, vì thế mở ra hai tay che ở trước cửa, to gan nói: “Hiện tại phòng bếp không có người, người, người nên rời khỏi đây đi thôi.”

Ánh sáng chợt lóe lên trong mắt Phong Tịnh Minh, giọng nói nghe không ra vui giận: “Người rất quan tâm người ở bên trong ư?!”

Ngưu Hổ hiếm khi thông minh, trong đầu suy nghĩ, kiên định nói: “Bên trong không có người.”

Phong Tịnh Minh cũng không truy cứu đề tài trọng tâm là bên trong có người hay không có người, hấn đến gần Ngưu Hổ từng bước, xem xét cặp mắt trong suốt kia, từ từ nói: “Ngưu Hổ, người sợ chết không?” .

Ngưu Hổ lấp bắp kinh hãi: “Người. người làm sao biết tên của ta?”

Phong Tịnh Minh khẽ mỉm cười nói: “Việc này không quan trọng. Trả lời ta, người có sợ chết hay không?”

Ngưu Hổ bị nụ cười của Phong Tịnh Minh khiến cho lạnh cả người, nhất thời kinh sợ, không biết trả lời như thế nào cho tốt, hai hàm răng chỉ lấp bắp thốt ra vài chữ “Ta”..

“Nếu ta nói, người cứ ngăn cản ta, ta sẽ lấy mạng của người, người mở hay không mở?” .

“Ta, ta.” Ngưu Hổ nhần mảy, không biết trả lời như thế nào, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, nhưng là, chân hấn vẫn chưa từng di chuyển một bước. Ngập ngừng nửa ngày, hấn rốt cục mở miệng đáp, “Bên trong thật sự không có người.”

Phong Tịnh Minh gật gật đầu, nói: “Nói như vậy, người là cam tâm tình nguyện vì người ở bên trong mà sẵn sàng chết? Cái chết của người, nhưng lại chẳng giúp gì được cho nàng, giết chết người, ta có thể đi vào, cũng có thể bắt nàng.”

Ngưu Hổ nghe hấn nói như thế, đột nhiên cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, nhất thời sốt ruột, nước mắt liền chảy ra. Hấn vừa khóc, vừa thút thút nói: “Bên trong. Bên trong thật sự không có người, thật sự không có người.” .

Tô Niệm Niệm ở bên trong thật sự nghe không nổi nữa, cái tên biến thái chết tiệt Phong Tịnh Minh, dám khi dễ *nhi đồng nhược trí! trong cơn giận dữ, nàng không chút nghĩ ngợi liền từ sau đồng củi đi ra, bước đến cửa phòng, túm Ngưu Hổ lui ra sau lưng, sau đó dùng sức đẩy Phong Tịnh Minh, thở phì phì nói: “Phong Tịnh Minh, người có chuyện gì cứ việc tìm ta, sao lại muốn làm trò khó xử bằng hữu của ta chứ!” .

* nhi đồng= trẻ em + nhược trí= phát triển ko bình thường, thiếu thông minh

Ngưu Hổ nghe được ba chữ “Phong Tịnh Minh”, bùm một cái quỳ rạp xuống đất, miệng run run rẩy rẩy hô: “Trang trang Trang trang chủ.”

Vừa rồi Phong Tịnh Minh cũng không có né tránh Tô Niệm Niệm, bị nàng đẩy một cái, lui về phía sau hai bước, rồi đứng lại. Y phục trên người hấn theo gió phất phơ, không thềm để ý tới Ngưu Hổ đang run lấy bầy, giả bộ khó hiểu nhìn Tô Niệm Niệm nói: “Vừa rồi vì sao người lại muốn bằng hữu của người chắn ở cửa, bản thân mình lại tránh ở trong?” .

“Ta. . . .” Tô Niệm Niệm bị hắn nói cho nghẹn họng, hai mắt đảo tròn một vòng, lập tức đáp, “Chúng ta là đang dùng chiến thuật đánh lạc hướng, hiện tại ta không phải đi ra rồi sao.” Vừa nói, một bên kéo Ngưu Hổ lên.

Ngưu Hổ quỳ trên mặt đất không dám đứng lên, vụng trộm nhìn Phong Tịnh Minh. Phong Tịnh Minh cũng không nhìn hắn, chỉ khoát tay áo nói: “Người đứng lên, đi xuống trước đi.”

“Nhưng mà. . . .” Ngưu Hổ lo lắng nhìn Tô Niệm Niệm, sợ Phong Tịnh Minh khi dễ nàng.

Tô Niệm Niệm vỗ vỗ bả vai Ngưu Hổ, cười ha ha với hắn nói: “Người về trước đi, loại tiểu nhân này tỷ tỷ ta đối phó được.”

Ngưu Hổ nghe nàng nói như thế, liền yên tâm rời đi.

12. Chương 12: Thật Thật Giả Giả Nhìn Không Hiểu

Nhìn thân ảnh Ngưu Hổ dần dần đi xa, Phong Tịnh Minh cười châm biếm nhìn Tô Niệm Niệm nói: “Ta là loại tiểu nhân dễ đối phó lắm sao?”

Tô Niệm Niệm hiện tại bắt đầu bình tĩnh lại, trong nháy mắt lá gan rút nhỏ nhiều lần. Nàng nhìn bộ dáng của Phong Tịnh Minh, biết mình tựa hồ đã chọc giận tới hắn, vì thế bày vẻ mặt chân chó cười cười nói: “Trang chủ bớt giận, ta làm vậy chỉ là lập uy ở trước mặt tiểu đệ thôi. . . .”

Trang chủ thân nhiên nói: “Tiểu đệ của người hình như rất tốt với người nhỉ.”

“Ngưu Hổ là người đặc biệt chất phác, đối với ai cũng đều tốt cả.”

Phong Tịnh Minh đứng tại chỗ trầm tư, không nói lời nào.

Tô Niệm Niệm hỏi: “Trang chủ a, đêm hôm khuya khoắt ngài đột nhiên giá lâm phòng bếp, chẳng lẽ là vì say mê bướm bướm đêm, định vịnh thơ sao?”

Trang chủ đáp: “Người tựa hồ quên mất một việc?”

Tô Niệm Niệm vẫy vẫy tay nói: “Ta chẳng phải từng nói với người, ta bị mất trí nhớ, mất trí nhớ chính là cái gì cũng đều quên hết, đâu phải chỉ có một chuyện thôi đâu.”

“Là chuyện sau khi người bị mất trí nhớ.”

“Ách, ách, để cho ta nhớ lại coi. . . .” Tô Niệm Niệm gõ đầu, cẩn thận nghĩ nghĩ, bắt đắc dĩ lắc đầu, không biết.

Phong Tịnh Minh đành phải nhắc nhở nàng: “Khế ước bán thân của người, còn chưa đưa cho ta.”

Dựa vào cái gì a, ta biết chắc không phải là chuyện gì tốt mà! Tô Niệm Niệm biết trong lòng lão đại rất không vui, nghĩ tới việc này trong lòng nàng liền nén giận, không đến vài ngày đã bị tư bản gán nợ còn bị người đuổi theo đòi bằng chứng, việc này người nào gặp thì cũng chẳng cao hứng nổi. Nhưng là khổ sở thì khổ sở, người trước mắt này nàng vẫn không thể trêu vào, đành phải nói: “Ta không đem theo bên người, ngày mai ta giao cho người có được không?”

“Cũng tốt, ngày mai người đến thư phòng của ta đưa đi.”

Tô Niệm Niệm nhìn bản khế ước bán thân đến ngây người, Ngưu Hổ bu lại, nhìn khế ước bán thân nói: “Tô cô nương, người đang nhìn cái gì, mà *nhập thần như thế?”

*say mê, chăm chú

Tô Niệm Niệm lấy tay chống đầu giận dữ nói: “Ngưu Hổ a, chẳng lẽ người chưa ký khế ước bán thân làm người hầu bao giờ sao?”

Ngưu Hổ nở nụ cười hàm hậu, đáp: “Mọi thế hệ trong nhà ta đều làm nô ở Phong Tam sơn trang, ký khế ước bán thân làm cái gì.”

Tô Niệm Niệm nghe hần nói như thế, đột nhiên khỏ sở đứng lên: “Nhiều thế hệ làm nô ư, đây chẳng phải rất thảm sao?” .

“Không có a, mọi người đều tốt với ta lắm.” .

Tô Niệm Niệm đối với cái người này không thêm cãi lại, dù sao thời đại bất đồng a, nơi này người thường đối việc làm hạ nhân tựa hồ không có gì bài xích, nhất là thói quen của người làm đầy tớ như hần. Nhưng Tô Niệm Niệm nàng là linh hồn thế kỷ hai mươi mốt xuyên tới đây a, không thể để bản thân bị đẩy vào vòng lẩn quẩn này được. Đột nhiên, trong đầu nàng chợt lóe ra một chủ ý, dù sao Ngưu Hổ cũng không cần ký khế ước làm người hầu, hơn nữa hần ký hay không ký đều là kết quả như nhau, như vậy. Nghĩ đến đây, nàng từ trong lòng ngực lấy ra một hộp mực dung để đóng dấu, cầm tay phải của Ngưu Hổ lên nói: “Ngưu Hổ đại ca, cho ta mượn ngón tay của ngươi dùng một chút.” Nói xong, đem ngón cái của hần dính vào mực đóng dấu, nhanh chóng điểm lên trên khế ước bản thân kia. .

Ngưu Hổ mặc dù vẫn như cũ không biết giấy kia viết cái gì, nhưng tin tưởng Tô Niệm Niệm sẽ không hại hần, bởi vậy cũng không ngăn cản, cười hì hì liền đem tay dè lên. .

Phong Tịnh Minh đang thưởng thức một bức tranh hoa và chim, thì Tô Niệm Niệm cầm khế ước bản mình kích động chạy đến. Nói tên Phong Tịnh Minh này thật đúng là người giả vờ giả vịt a, một phòng bày đặt trang trí thi họa học đòi văn vẻ, Tô Niệm Niệm đánh giá thư phòng của hần một chút, khinh thường hừ một hơi, sau đó nhìn Phong Tịnh Minh nói: ” Phong Tịnh Minh, ta đã đem khế ước bản thân đến rồi!” .

Phong Tịnh Minh đem ánh mắt nhìn bức tranh hoa và chim dời đi, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tô Niệm Niệm một cái, cái nhìn này, Tô Niệm Niệm đột nhiên cảm giác lạnh cả sống lưng, vì thế cung kính khom người, kêu một tiếng “Trang chủ” . .

“Tại sao tới trễ như vậy?” .

“Ta. Ta phải hoàn thành một số việc được giao rồi mới tới được.” Đương nhiên nàng không dám nói cho hần biết chính mình ngủ thẳng giấc cho tới khi mặt trời chiếu tới mộng mới rời giường.

Nói vậy, mọi việc của người chẳng phải Ngưu Hổ đều giúp người làm sao. Phong Tịnh Minh cũng không ngốc, thản nhiên liếc mắt Tô Niệm Niệm nhìn một cái, nói: “Như vậy, trước tiên ngồi xuống uống chén trà đi.” .

“éc, a?” Tô Niệm Niệm mắt choáng váng, trong hồ lô của tiểu tử này có chủ ý gì a? Nàng không tin hần có thể có hảo tâm như vậy, rõ ràng là kêu nàng đến đưa khế ước bản thân, một chút nữa, chẳng may hần lại muốn làm một động tác võ thuật đẹp mắt nào để chinh phục nàng thì sao? Mặc kệ như thế nào, dù sao nên cách tên càng xa càng tốt, nghĩ đến đây, nàng cười cười nói: “Ta. Nô tỳ nào dám a, nô tỳ là tới đưa khế ước bản thân, chưởng môn công việc của ngài rất là bận bịu, nên nô tỳ đưa xong lập tức lui ra,.” Nói xong, Tô Niệm Niệm lấy ra khế ước bản thân đi tới gần đặt trên bàn của hần, cười hắc hắc, lòng bàn chân xoay lại đã muốn chuồn đi. .

Mới vừa đi tới cửa, thanh âm không lớn nhưng lại rất có lực uy hiếp của Phong Tịnh Minh vang lên: “Trở lại.” .

Tô Niệm Niệm lập tức xoay người, nói: “Trang chủ ngài còn việc gì cần phân phó?” .

“Vừa vặn ta đang sở hữu một bức tranh tuyệt thế, bây giờ ngươi có thể cùng ta giám định và thưởng thức nó được không?”

Dựa vào cái gì, lão nương nhần(nhần nhện)! Tô Niệm Niệm quay trở lại đến trước bàn học của hần, nhìn nhìn bức họa trên bàn kia, cười nói: ” Con vịt này thật khá ! Nhưng sao tác giả của bức tranh này lại vẽ cái đuôi dài như vậy a?” .

Phong Tịnh Minh kinh ngạc nhìn nhìn nàng, hỏi: “Người không biết ai là tác giả của bức tranh này à?” .

Muốn khảo nghiệm trình độ văn hóa của ta sao? Ngươi ngừng, lão nương đầu gì cũng đã tốt nghiệp đại học khoa chính quy nhà. Tô Niệm Niệm nằm úp sấp xuống, cẩn thận nhìn đi nhìn lại chữ viết ở cuối góc bức tranh, ngẩng đầu đáp: “Ta biết, là Tứ tuyết a, tên của vị họa sĩ này thật có cá tính a.”

Phong Tịnh Minh ho nhẹ một tiếng, nói: “Người có thể lui xuống được rồi .”

Người có thể lui xuống được rồi? Ta thềm vào, đuổi cái gì mà đuổi! Tô Niệm Niệm nhún vai, nhấc chân rời đi.

“Đứng lại.” Giọng nói âm hồn bất tán lại vang lên.

Tô Niệm Niệm nổi khùng, xoay người xoa thắt lưng, cả giận nói: “Trang chủ ngài có thể nói tất cả lời của mình trong một lần duy nhất được không, tiểu nhân bề bộn còn nhiều việc chưa làm lắm!”

Phong Tịnh Minh đem khế ước bán thân kia ra cho nàng xem, nói: “Cho dù là đồ giả, người cũng nên tìm ngón tay nào đó nhỏ một chút chứ?”

Tô Niệm Niệm: “.=.=”

Tô Niệm Niệm lúc này thật sự là hối hận không kịp a, lúc trước một lòng nghĩ tìm cách nào để có thể lừa gạt hắn, lại quên mất, không chú ý tới kích thước ngón tay a, ai, kẻ thông minh có thể nghĩ đến nghìn cách nhưng lưới trời tuy thưa mà khó lọt a.

Nhìn vẻ mặt lộ ra biểu tình “Việc này không thể cho qua” của Phong Tịnh Minh, Tô Niệm Niệm lau mồ hôi hột, cười nói: “Cái kia, trang chủ, ta lấy nhầm rồi, đây là bản nháp của ta, khế ước chân chính ngày mai ta mới đưa cho ngài được.”

“Không cần.” Phong Tịnh Minh nói xong, thân hình nhoáng lên một cái, liền không còn bóng dáng.

Tô Niệm Niệm chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua bên người, giật mình một cái, tiếp đó Phong Tịnh Minh hiện ra trước mặt nàng, chỉ cách nàng một bước ngắn, trong tay giơ ra khế ước bán thân kia, bất đồng là, lần này ở bên cạnh dấu ấn của ngón cái kia có thêm một cái dấu ấn của ngón út.

Tô Niệm Niệm mặt mày choáng váng, giơ tay lên cầm lấy xem, bên cạnh đầu ngón tay cái quả nhiên có một mảnh mực đóng dấu, nàng mở to hai mắt không thể tin được nhìn Phong Tịnh Minh, ông trời a, hắn còn là người sao.

Phong Tịnh Minh nhìn biểu tình ngu ngốc của nàng, tựa hồ tâm tình tốt lắm, cười tủm tỉm hỏi: “Người còn có việc mà?”

Tô Niệm Niệm ôm đầu, sợ sệt kêu một tiếng “Quý a.” , sau đó chạy trốn không còn bóng dáng.

Nhìn bóng lưng biến mất của Tô Niệm Niệm, sự nghi ngờ trong mắt Phong Tịnh Minh càng sâu.

Lúc này, Trữ Bích Huyền đi tới, hỏi: “Sao rồi?”

Phong Tịnh Minh cau mày nói: “Ta mời nàng thưởng thức bức tranh, nàng nhìn chim công trở thành con vịt, gọi Tây tuyết thành Tứ tuyết.”

Trữ Bích Huyền lắc đầu cười nói: “ Công tử Tây Tuyết nếu biết nàng xưng hô hắn như thế, chắc không thể không nổi điên giận dữ. Lúc trước nghe giang hồ đồn rằng nàng rất yêu thích bức tranh hoa điểu (hoa và chim), hơn nữa đặc biệt thích bức tranh của công tử Tây Tuyết, nay lại. Nhưng mặc dù nàng có thật sự mất trí nhớ, thì bản tính trời sinh cũng không đến mức thay đổi hoàn toàn vậy chứ? Huống hồ, ngay cả chữ viết cũng không hiểu ?”

Phong Tịnh Minh gật đầu nói: “Ta cũng lo lắng điều này.”

Trong lòng hai người điều tự hiểu mà không nói ra. Nếu như Tô Niệm Niệm thực sự mất trí nhớ, như vậy có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng nếu nàng nói dối, thì khi nàng xem bức tranh của công tử Tây Tuyết sao lại tỏ ra thờ ơ như vậy, một chút cũng không giống giả vờ. Nếu nàng thật có thể ngây trang đến tự nhiên như thế, thì tâm cơ của người này thật đúng là không đơn giản. Nghĩ đến đây, trong lòng hai người Phong, Trữ đều nghi ngờ, hết sức bất an, không dám xem thường nàng nữa.

13. Chương 13: Gặp Đại Tiểu Thư Phong Gia

Ở Phong Tam sơn trang không đến vài ngày, Tô Niệm Niệm liền chọc phải một cái tai họa lớn. Hết thấy đều bắt nguồn từ một mỗ nữ nào đó.

Ở Phong Tam sơn trang luôn lưu truyền một câu nói, muốn bảo toàn chính mình, phải học thuộc lòng những lời này, luôn luôn nhớ kỹ nó trong đầu để cảnh tỉnh bản thân. Những lời này đại ý muốn nói rằng, chộc Phong Tịnh Minh, người sẽ được chết ngay lập tức, nhưng nếu người chộc Phong Chỉ Nhi, người sẽ sống không được mà chết không xong.

Phong Chỉ Nhi là muội muội của Phong Tịnh Minh, cũng là thân nhân duy nhất của hắn trên đời này. Nàng này được nuông chiều từ bé, điều ngoa thành tánh, khó tính không chịu nổi, ngoại trừ Phong Tịnh Minh ở Phong Tam sơn trang này không có người thứ hai có thể quản thúc nàng, ngay cả đại danh鼎鼎 thần y Trữ Bích Huyền cũng phải nhân nhượng nàng vài phần. Nàng từ khi ba tuổi đã bắt đầu mang đến tai họa cho bọn người hầu ở Phong Tam sơn trang, đến bây giờ là mười sáu tuổi, tai họa nàng mang lại chỉ có hơn chứ không có kém. Có nhiều người chịu không nổi tra tấn của nàng mà tìm cách tự sát để giải thoát, từ đó một quyển sách đầy máu và nước mắt nói về Phong Chỉ Nhi ra đời, vân vân....

Tô Niệm Niệm ở Phong Tam sơn trang cũng đã được nghe nói về cái nhân vật Phong Chỉ Nhi này, bất quá cũng giống như gió thổi bên tai, dù sao cũng không liên quan đến nàng, tốt nhất nàng vẫn nên thành thành thật thật sống cuộc sống của mình đi thôi, tính kế làm cách nào chạy trốn mới là chính sự (việc chính) a.

Hôm nay, thời gian Ngưu Hổ đi ra ngoài gánh nước thật lâu rồi mà còn chưa trở về. Nếu là bình thường, thời gian dài như vậy, khẳng định Ngưu Hổ đã đem tất cả nơi chứa được nước ở trong viện này gánh đầy rồi, nhưng hiện tại, từ lúc hắn đi ra ngoài, nguyên cả buổi sáng đều không thấy bóng người hắn. Tô Niệm Niệm cảm thấy không ổn, vì thế nàng đi theo con đường vẫn thường hay gánh nước để tìm hắn.

Trên đường gánh nước có đi qua một cái hậu hoa viên, Tô Niệm Niệm cũng từng vụng trộm chạy tới đó chơi đùa, ngoại trừ thực đẹp để tinh xảo ra, cũng không có cái gì đặc biệt, đi vài lần nàng liền lười đi. Lần này, đi qua cái hoa viên kia thì Tô Niệm Niệm ngấm nghe trộm được một giọng nói nũng nịu giòn vang dễ vỡ: "Đánh nữa cho ta, dám mạo phạm bốn tiểu thư, quả thực tên này không còn muốn sống nữa mà!" .

Tô Niệm Niệm tiến vào trong bụi hoa vụng trộm xem thử, chỉ thấy trong lương đình cách đó không xa, một hồng y thiếu nữ đang ngồi ở bên bàn đá, thưởng thức một người đang bị vài người quát roi ở dưới bậc thang. Người bị quát roi kia không phải ai khác, mà đúng là Ngưu Hổ mà nàng đang tìm!

Vừa nhìn thấy tình cảnh đó, trong lòng Tô Niệm Niệm bộc phát cơn tức giận, cũng không thèm nghĩ hồng y nữ tử kia là ai, liền nhảy ra hô lớn: "Dừng tay!"

Hồng y nữ tử kia không phải ai khác, mà đúng là tiểu ma đầu ở trong Phong Tam sơn trang, Phong Chỉ Nhi. Lúc này bọn người hầu ở chung quanh hoa viên đều sợ sệt vụng trộm lánh tránh Phong Chỉ Nhi, không ngờ rằng tự nhiên nhảy ra một tên làm tạp dịch, một nữ tử trên mặt đầy những vết sẹo rất khó coi, kêu to dừng tay với Phong Chỉ Nhi, làm cho bọn người hầu ở bên cạnh Phong Chỉ Nhi hoảng sợ. .

Lúc này, Tô Niệm Niệm đã chạy đến trong lương đình, đứng ở bên cạnh Ngưu Hổ, cả giận nói: "Hắn chộc giận gì cô, mà cô có thể dùng thủ đoạn thâm độc như vậy?"

Ngưu Hổ quỳ trên mặt đất, quần áo trên người gần như tàn tạ, lộ ra từng đám vết thương màu đỏ. Tuy rằng hắn rất đau, cũng không dám nói chuyện, trên trán lấm tấm mồ hôi hột. Lúc Ngưu Hổ nhìn thấy Tô Niệm Niệm, đầu tiên là vui mừng, sau đó lập tức lo lắng. Hắn nhìn nhìn Phong Chỉ Nhi, lại nhìn nhìn Tô Niệm Niệm, lo lắng nói: "Tô cô nương, cô không cần lo chuyện của ta."

Tô Niệm Niệm biết Ngưu Hổ sợ nàng chịu khổ, nhưng nhìn tình trạng thảm hại của Ngưu Hổ, nàng thật sự không thể ngồi yên mặc kệ, vừa định an ủi hắn vài câu, lại nghe thấy hồng y nữ tử nũng nịu cả giận nói: "Người quái dị, người thật to gan, không muốn sống nữa phải không?"

Bình tĩnh, bình tĩnh, bây giờ không thể tức giận được! Tô Niệm Niệm hai tay ôm lấy ngực, ra vẻ thoải mái nói: "Muốn mạng của ta, phiền người tìm cho ta một cái lý do."

"Buồn cười, ta chưa từng gặp được kẻ nào dám can đảm đưa ra yêu cầu với bốn tiểu thư."

Tô Niệm Niệm nhận ra, thế giới quan của nha đầu trước mắt này hoàn toàn hỗn loạn, quả thực bộ dáng rất kiêu ngạo, phỏng chừng nàng chính là đại tiểu thư hư hỏng của Phong Tam sơn trang, Phong Chỉ Nhi. Nàng cũng không muốn tốn công sức thay Phong Tịnh Minh thi hành giáo dục gia đình, hiện tại nàng chỉ nghĩ đến làm cách nào mới có thể thoát thân.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm nhìn Phong đại tiểu thư nói: “Nói cách khác người tìm không được lý do? Không có lý do gì thì nên thả chúng ta. Đại tiểu thư vẫn là nên đi nơi khác chơi đi.” Nói xong, kéo Ngưu Hổ muốn rời đi.

Phong Chỉ Nhi nếu khinh địch để bọn họ đi như vậy, nàng đã không phải là Phong Chỉ Nhi. Lúc này đây nàng nhìn hai nô tài can đảm trước mắt này muốn rời đi, liền cả giận nói: “Người tới, trời bọn họ lại cho ta!” .

Hai người đều không có võ công, một người thì bị trọng thương, mà người kia lại là thiếu nữ yếu đuối bởi vậy rất nhanh đã bị mấy người ... kia trói chặt, bị ném vào trong một *tiểu hắc ốc. Mọi người ở trong Phong Tam sơn trang trải qua vài năm đều biết, tiểu hắc ốc này là căn cứ ngược đãi tù binh của Phong Chỉ Nhi, từ nơi này trở ra không người nào toàn vẹn, không phải trúng độc thì là tàn phế, chịu không nổi tra tấn, liền trực tiếp tự kết liễu đời mình.

*một cái phòng bé tối đen

Tô Niệm Niệm đi trên đất, lại gần ngồi xổm bên người Ngưu Hổ, loạng choạng nói: “Ngưu Hổ đại ca, người thế nào rồi?”

Lúc này, Ngưu Hổ đau đớn đến không còn khí lực, nhưng bởi vì sợ Tô Niệm Niệm lo lắng, hấn vẫn bày ra một cái tươi cười, hữu khí vô lực nói: “Tô. Cô nương, ta. Không có việc gì, cảm ơn. Cảm ơn người vừa rồi. giải thoát cho ta.” .

Tô Niệm Niệm phát hiện tình huống không ổn, Ngưu Hổ nếu không tìm đại phu phỏng chừng sẽ nguy hiểm tính mạng, vì thế nàng vỗ mồm hét lớn: “Phong đại tiểu thư ta van cầu người, làm ơn tìm đại phu cho Ngưu Hổ. Thần y a, Trữ Bích Huyền a, người mau tới a, Ngưu Hổ là người tốt a.” .

Ngoài cửa Phong Chỉ Nhi vui vẻ thưởng thức Tô Niệm Niệm tru lên, đột nhiên nghe được ba chữ Trữ Bích Huyền, liền tức giận mở cửa đi vào, thấy ngã Tô Niệm Niệm ở trên đất nói: “Đừng tưởng rằng lấy Trữ ca ca ra có thể dọa ta sợ, Trữ ca ca đối với ta rất tốt!”

Dựa vào cái gì, người hiểu lầm lão nương ! Tô Niệm Niệm đương nhiên không dám nói những lời này ra, vì thế u oán nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ không phải có ý này. Ngài có thể đưa vị huynh đệ này của ta đến lang trung trước hay không, hấn, hấn đã sắp không chịu nổi.” .

“Hấn một tên nô tài đê tiện, có tư cách gì khiến cho Trữ ca ca thay hấn xem bệnh chứ?” .

Con bà nó, tiểu nha đầu này óc lý giải chắc chắn có vấn đề, Tô Niệm Niệm ngăn chặn lửa giận đang nổi lên hừng hực trong lòng, nói: ” Vậy ngài có thể tùy tiện đưa hấn đến lang trung nào cũng được, chỉ cần cho hấn một ít kim sang được để chữa thương, nô tỳ van cầu ngài” .

“Hừ, ta dựa vào cái gì phải nghe lời người?”

Tiện nhân! Tô Niệm Niệm nghiêng răng nghiêng lợi trầm mặc một hồi, chủ yếu là dành thời gian khống chế tâm trạng của bản thân mình. Hiện tại quan trọng nhất là tánh mạng Ngưu Hổ, muốn đầu trí đúng không, ta sẽ tìm một ngày nắng đẹp tốt lành nào đó, chậm rãi bàn luận, thời điểm đó Lão Tử sẽ chinh chết người!

Tô Niệm Niệm vượt giận, vượt, nói: “Như vậy tiểu thư nói đi, bây giờ tiểu thư muốn làm sao?”

Phong Chỉ Nhi nói với người phía sau: “Đi, lấy thất âm côn trùng của ta ra đây.”

Người nọ thương hại nhìn Tô Niệm Niệm, cúi đầu cung kính đi ra ngoài.

Sau đó, Phong Chỉ Nhi cười tủm tỉm nhìn Tô Niệm Niệm nói: “Tốt lắm, chỉ cần người ngoan ngoãn để cho thất âm côn trùng của ta cắn một ngụm, ta liền thả người, “ nói tới chỗ này, Phong Chỉ Nhi dừng lại một chút, chỉ chỉ Ngưu Hổ, “Cùng với hấn.”

Thất âm côn trùng là con gì, Tô Niệm Niệm không biết, nhưng nghe thấy tên của nó cũng khiến cho nàng không rét mà run. Nàng do dự một chút, thật cẩn thận hỏi: “Bị Tiểu Trùng kia cắn một chút, có thể chết hay không?”

Phong Chỉ Nhi cười nói: “Sẽ không, làm sao có thể chứ?”

Lúc này Ngưu Hổ đã đau muốn ngắt đi, nếu hắn còn có một tia tỉnh táo, hẳn nhất định sẽ liều mạng ngăn cản Tô Niệm Niệm, nói cho nàng biết, bị vật nhỏ kia cắn, thì sống không bằng chết, hơn nữa mọi người bị nó cắn qua, đều lựa chọn tự kết liễu đời mình. . . .

Tô Niệm Niệm tuy không biết thất âm côn trùng là cái con gì, nhưng thấy Phong Chỉ Nhi nói như vậy, chỉ biết nàng ta không có lòng tốt gì, vì thế cúi đầu do dự, không biết có nên đáp ứng nàng ta hay không. .

Phong Chỉ Nhi lườm Ngưu Hổ một cái, nói: “Không muốn coi như xong, cho hai người các người cùng chết ở trong này cũng tốt.”

“Được rồi, được rồi, ta đáp ứng.” Dù sao không đáp ứng chắc chắn hai người đều phải chết, nếu đáp ứng còn có thể giữ được tánh mạng, tuy rằng bị cái con côn trùng gì gì đó cắn hậu quả thật không dám tưởng tượng, nhưng chỉ cần nàng không chết, là có thể đi tìm Trữ Bích Huyền hỗ trợ, hẳn không phải xưng là thần y sao. Tô Niệm Niệm tính toán nửa ngày, nhận định rằng đáp ứng so với không đáp ứng tốt hơn nhiều lắm.

Kỳ thật thất âm côn trùng này, chớ nói Tô Niệm Niệm, cho dù là Phong Chỉ Nhi, Cung Trường độc trưởng lão lúc đem côn trùng này đưa cho Phong Chỉ Nhi, cũng chưa hoàn toàn hiểu rõ về nó.

Sâu này là Cung Trường trưởng lão vài năm trước phát hiện được ở trong một nham thạch hàng năm không thấy ánh nắng, hẳn được xưng là độc trưởng lão, đối với sâu này lần đầu tiên mới thấy, sau đó lão bắt nó rồi đi tìm người sống thí nghiệm vài lần, phát hiện bị sâu này cắn qua toàn bộ mọi người đều xuất hiện ảo giác, đầu tiên ảo giác chỉ bình thường là bản thân họ sẽ nhớ về thứ họ thích nhất, nhưng càng về sau thì bản thân họ sẽ hình thành cảm giác sợ hãi, hoặc là lo lắng, vân vân. Mỗi người thử loại độc này trên cơ bản đều mất đi thần trí, đại bộ phận đều nổi điên rồi điên cuồng tự sát, đương nhiên cũng có ngoại lệ. Có một lần Cung Trường trói chặt một người bị trúng độc của côn trùng này, muốn nhìn thử nếu người đó không tự sát, như vậy kết quả cuối cùng của người đó là như thế nào. Kết quả người nọ chống đỡ được bảy ngày, cuối cùng đã chết. Cung Trường liên tục thử thử trên vài người, kết quả cũng giống nhau, vì thế đặt tên cho côn trùng này là thất âm côn trùng, bởi vì con vật này cực kỳ độc, người bị trúng độc bình thường sống không quá bảy ngày. Cung Trường lại nghiên cứu côn trùng này một thời gian, phát hiện ngoại trừ những thứ đã biết về côn trùng này rồi, cũng không có cái gì đặc biệt, bình thường cũng chỉ sản xuất ra một ít độc được để dùng, vì thế đối với Tiểu Trùng màu lam này cũng không còn quan tâm thêm nữa, chỉ dành thời gian một năm điều chế ra ba viên giải dược, rồi bỏ mặc. Sau đó vào sinh nhật mười lăm tuổi của Phong Chỉ Nhi, Cung Trường vốn có giao tình với cha nàng ta rất tốt, vì thế thuận tay đem thất âm côn trùng mà bản thân không cần nữa đưa cho Phong Chỉ Nhi làm hạ lễ, vì thế Tiểu Trùng kỳ quái này liền chuyển dời đến trong tay Phong Chỉ Nhi.

Cung Trường có ba viên giải dược thất âm côn trùng đều đưa hết cho Phong Chỉ Nhi, nhưng Phong Chỉ Nhi chưa có dùng qua nó lần nào. Nàng luôn luôn thích xem bộ dáng người khác nổi điên, vì thế cho thất âm côn trùng cắn người xong, liền vô cùng cao hứng đứng ở một bên thưởng thức. Muốn nàng vì vài tên nô tài dè tiện này đưa ra giải dược? Nghĩ cũng đừng nghĩ! Đương nhiên, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là, ba viên giải dược kia đã bị nàng không cẩn thận bón cho rắn ăn rồi, việc này nàng không dám nói cho bất luận kẻ nào, nhất là Phong Tịnh Minh.

Tô Niệm Niệm đương nhiên không biết lai lịch và đặc điểm cơ bản của thất âm côn trùng, trải qua cân nhắc, nàng phát hiện bị cắn so với không bị cắn có lợi hơn, vì thế đáp ứng.

Thất âm côn trùng kia dài đến một tấc, toàn thân đều màu lam, nhìn không biết là sâu gì, nhìn con sâu tỏa ra hào quang ngọc bích. Tô Niệm Niệm vừa nghĩ tới bị vật nhỏ này cắn một ngụm, cả người đều dựng thẳng tóc gáy lên. Hai chân nàng như nhũn ra, nhắm mắt lại nói: “Đến đây đi.”

Thân thể của thất âm côn trùng xuyên qua một cây nhỏ leo thẳng lên dây nhỏ phía trên, lúc Phong Chỉ Nhi muốn lấy nó cắn người, chỉ cần dẫn dây nhỏ đặt ở trên thân thể đối phương, rất thuận tiện, chủ ý này là do Cung Trường nghĩ ra để cho nàng vui vẻ.

Lúc này Phong Chỉ Nhi dẫn theo thất âm côn trùng màu ngọc bích kia, chậm rãi bò lên trên cánh tay của Tô Niệm Niệm.

14. Chương 14: Hành Vi Kinh Thiên Động Địa

Lúc này Phong Chỉ Nhi lấy thất âm côn trùng màu ngọc bích kia ra, chậm rãi bỏ vào cánh tay của Tô Niệm Niệm.

Mắt thấy Tiểu Trùng kia sắp đụng vào trên cánh tay của mình, Tô Niệm Niệm đột nhiên nói: “Chờ một chút!”

Phong Chỉ Nhi lấy thất âm côn trùng ra, không kiên nhẫn nói: “Còn chuyện gì nữa?”

”Đại tiểu thư, bộ dáng của tiểu thư rất đẹp, thật là đáng yêu.” Ta nhẫn (nhẫn nhịn)!

Phong Chỉ Nhi đột nhiên nghe được nàng tăng tốc mình như vậy, trong lòng vô cùng đắc ý, nhưng trên mặt lại giả vờ giận nói: ” Dung mạo của bốn tiểu thư, một tên nô tài hạ lưu như ngươi có quyền bình luận ư?”

“Đại tiểu thư nói rất đúng, đúng vậy a, ta cảm thấy dung mạo của đại tiểu thư chắc chắn là đẹp nhất trong vùng này.” Ta nhẫn nữa!

Phong Chỉ Nhi nghe đến đây liền hưng trí: ” Dĩ nhiên?”

” Do đó tiểu thư chắc chắn có cá tính rất hòa hiệp trượng nghĩa a, người trong giang hồ đều tương truyền rằng ngài là một nữ hiệp rất có cá tính, cho tới bây giờ, người đã nói là làm, mọi nguyện vọng của người khác chưa từng có việc nào người làm không được.” Không được ta sắp ới ra rồi a.

Phong Chỉ Nhi dương dương đắc ý nói: “Bọn họ thật sự nói như vậy ư?”

”Sao có thể giả được? Ví như chuyện này, đại tiểu thư đã đáp ứng với tiểu nhân là tìm đại phu trị thương cho huynh đệ của tiểu nhân, ngài chắc chắn sẽ làm, có phải không?”

Phong Chỉ Nhi cũng không ngờ, nghe xong lời của nàng, liền biết đây là nàng ta cố ý nhắc mình, vì thế cả giận nói: “Người tới, đem tên đại ngốc kia đi ra ngoài tìm đại phu, nếu trị cho hắn không hết các người cũng không cần sống nữa!”

Cuối cùng cũng không còn buồn nôn nữa, Tô Niệm Niệm thấy có vài người đến nâng Ngưu Hổ đi ra ngoài, cuối cùng trong lòng như trút được gánh nặng. Lúc này, Phong Chỉ Nhi u ám nói: “Bốn tiểu thư đã đáp ứng chuyện của người rồi, nên người cũng mau đáp ứng chuyện của ta đi?”

Dựa vào cái gì, tiểu nha đầu lừa đảo này còn chưa quên được chuyện này này a, Tô Niệm Niệm phát hiện mình khó mà thoát khỏi kiếp nạn này, vì thế nhắm mắt lại vươn cánh tay ra lần nữa, liền ngang lăm liệt nói: “Đến đây đi!”

Phong Chỉ Nhi liền đem thất âm côn trùng ra, lại đặt ở trên cánh tay nàng.

Sau khi cảm giác lạnh lạnh ngứa ngứa trên cánh tay qua đi, thì một chút đau đớn giống như kim đâm, tựa như trước đây bị kim tiêm chích ập đến. Tô Niệm Niệm nhắm mắt lại một lát, dần dần cảm thấy bản thân mình giống như đã bước vào một gian phòng lớn rộng mở mà ấm áp, tựa như trước kia, vào một mùa đông nhưng không hề lạnh lẽo, nàng cùng ba mẹ ở trong một căn phòng lớn. Trong phòng trang trí chủ yếu là màu vàng rất ấm áp, một nhà ba người bọn họ đang hưởng thụ một bữa tối vô cùng phong phú.

Lúc này Tô Niệm Niệm thích thú đến mơ hồ, hoàn toàn bị bao phủ trong ảo giác. Nàng lôi kéo Phong Chỉ Nhi, cười hì hì nói: “Mẹ mẹ, cho ta đĩa rau, ta muốn ăn tôm.”

Phong Chỉ Nhi ở một bên cười đến ôm bụng không dậy nổi, vừa cười vừa nói với người phía sau: “Có nghe hay không, nàng ta còn kêu ta là mẹ, ha ha, ha ha ha ha.”

Tô Niệm Niệm lại hoàn toàn không biết việc này. Lúc này ở trong ý thức của nàng, mẹ nàng đang thân thiết bóc một con tôm, bóc vỏ sạch xong, đưa cho nàng. Tô Niệm Niệm tiếp nhận tôm, hạnh phúc mà ăn.

Phong Chỉ Nhi rốt cuộc cũng cười không nổi nữa, lúc này nàng hết sức khiếp sợ, càng ngày càng sợ hãi khi thấy một màn vô cùng ghê tởm: Tô Niệm Niệm bắt thất âm côn trùng lên, rất vui vẻ mà cắn một cái, giống như thưởng thức sơn hào hải vị, chậm rãi nhai nuốt, biểu tình trên mặt vô cùng hạnh phúc. Phong Chỉ Nhi như bị điểm huyệt đứng thẳng bất động tại hiện trường, Tô Niệm Niệm làm chuyện này khiến cho nàng quá khiếp sợ, cho nên trong khoảng thời gian hơn nửa khắc nàng phản ứng không kịp. Chờ nàng kịp

hiếu Tô Niệm Niệm rót cuộc làm việc gì, Tô Niệm Niệm đã đem cả con thất âm côn trùng làm như tôm tươi ăn ngon lành.

Trong bụng Phong Chỉ Nhi cuộn cuộn một trận, xoay người ôm bụng nôn mửa, tùy tùng phía sau nàng cũng không còn một ai có thể chịu đựng được nữa, sợ hãi nhìn Tô Niệm Niệm, sau đó che miệng kịch liệt nôn mửa.

Ánh mắt của Tô Niệm Niệm trống rỗng ngây ngô cười, biểu tình trên mặt bỗng dần dần trở nên mất mát. Cảnh tượng trước mặt nàng tựa hồ thay đổi, căn phòng lớn ảm áp dần dần bị biến mất, nàng phục hồi lại tinh thần, trong căn phòng tối u ám, Phong Chỉ Nhi cùng với đám tùy tùng vẫn đang tiếp tục nôn rồi nôn.

Tô Niệm Niệm xoa xoa mắt, không nhớ được chuyện gì đã xảy ra, liền hỏi: “Các người làm sao vậy? Trúng độc hả? Làm ơn đi, bị cắn là ta nha.”

Phong Chỉ Nhi nghe thấy Tô Niệm Niệm nói vậy, càng làm cho nàng phát điên lên, nhưng nàng cũng chỉ đứng một chỗ mà tức giận. Tô Niệm Niệm ăn thất âm côn trùng của nàng ngon lành, sau này nàng lấy cái gì chơi bây giờ? Nghĩ đến đây, nàng càng thêm tức giận, liền nói với đám tùy tùng phía sau: “Đừng ói nữa, trước tiên móc thất âm côn trùng trong bụng nàng kia ra cho ta!”

Tô Niệm Niệm nghe lời nói khó hiểu của Phong Chỉ Nhi, thì liền nhảy dựng lên la làng: “Người người người các người muốn làm gì chứ, thất âm côn trùng kia sao lại có thể nằm ở trong bụng ta chứ.”

Phong Chỉ Nhi nghĩ cần đến việc này thì lập tức muốn điên lên, căn bản không để ý tới nàng ta đang nói cái gì, lớn tiếng nói với đám tùy tùng phía sau: “Mau móc thất âm côn trùng của ta ra!”

Tô Niệm Niệm thấy tình huống không ổn, vì thế từ trong lòng ngực lấy ra một bao gì đó vấy lên trên mặt của Phong Chỉ Nhi, Phong Chỉ Nhi liền thét chói tai ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm đầu mắt kêu to. Chúng tùy tùng vừa thấy đại tiểu thư gặp nguy hiểm, cũng không còn để ý đến Tô Niệm Niệm, xoay người vây xung quanh đại tiểu thư. Tô Niệm Niệm nhân cơ hội đó lòng bàn chân di chuyển như bay, chuẩn đi.

Tô Niệm Niệm vấy lên trên mặt Phong Chỉ Nhi, chính là một ít bột vôi a Nàng bình thường tự nói bản thân sống đang trong thế giới giang hồ ai ai cũng biết võ công, nhưng chỉ có nàng lại không biết, nàng nhất định phải có thứ gì đó dùng để phòng thân mới được, vì thế liền nhớ tới mấy chiêu gây hại cho trẻ nhỏ mà khoảng thời gian trước kia nàng dùng. Tuy cách gây hại này, cũng chỉ là dùng được trong lúc này, đối phó cao thủ như Phong Tĩnh Minh chắc chắn là không được, nhưng đối phó với cao thủ số hai số ba cùng với đám côn đồ, vẫn là dư sức, có hiệu quả a, hiệu quả này đương nhiên cũng tương quan với trình độ võ công của đối phương nha.

Cho nên bao vôi bột này là do Tô Niệm Niệm tỉ mỉ điều chế dùng để phòng thân, lần này nhìn đến đối phương khí thế hùng hậu, giống như tâm trạng muốn giết giặc của vua chúa, nàng liền vấy bao phấn này về phía Phong Chỉ Nhi, rồi bỏ chạy. Lần này Tô Niệm Niệm có thể thực hiện được, thứ nhất là vì võ công của Phong Chỉ Nhi vốn không cao, thứ hai nàng đối với Tô Niệm Niệm không có một chút phòng bị nào. Bởi vậy Tô Niệm Niệm mới có thể thành công vấy vôi phấn lên trên mặt Phong Chỉ Nhi, cũng mới có thể thành công hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, sau đó chuẩn mất.

Phong Tam sơn trang rất lớn, có rất nhiều địa phương Tô Niệm Niệm chưa từng đi qua, cũng có rất nhiều địa phương mà Tô Niệm Niệm chưa từng nghĩ đó là mê đạo. Hiện tại chỗ này, Tô Niệm Niệm trước kia chưa từng đi qua, tất nhiên là nàng đã lạc đường.

Tô Niệm Niệm chạy đông chạy tây cũng không biết rốt cuộc mình đã đi tới chỗ nào, nàng chỉ biết là phải nhanh chút chạy trốn cách xa Phong đại tiểu thư, nha đầu này đúng là độc ác nham hiểm không từ thủ đoạn nào, cũng may mình thông minh, bằng không có khi bây giờ nàng đã bị mổ bụng rồi. Chờ một chút, tiểu nha đầu lừa đảo kia vì sao muốn mổ bụng nàng a? Tô Niệm Niệm trái lo phải nghĩ, hình như nàng nói, muốn móc thất âm côn trùng ra? Dựa vào cái gì, thất âm côn trùng kia sẽ không thật sự ở trong bụng của nàng chứ? Bằng không sao một chút dấu hiệu trúng độc nàng cũng không có? Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm lại nôn khan một trận, cũng không nôn ra được cái gì cả. Hiện tại không nghĩ được nhiều như vậy, việc chính bây giờ là phải mau trốn đi a.

Đi được một lúc, Tô Niệm Niệm phát hiện tựa hồ bản thân đã đi ra khỏi Phong Tam sơn trang, bởi vì nơi này, nơi nơi cỏ dại mọc thành bụi, thạch đá kỳ quái lởm chởm, không hề giống như đã được con người khai phá. Phong Tam sơn trang vốn là dựa vào núi mà xây, động yêu của Phong Chỉ Nhi xây ngay giữa sườn núi, Tô Niệm Niệm từ phòng tối trốn ra, không hề hay biết đã đi ra khỏi Phong Tam sơn trang, nàng đi bộ quanh giữa sườn núi Phong Tam sơn trang.

Tô Niệm Niệm thực sự rất sợ hãi nơi núi rừng hoang sơ, huống chi bây giờ đã là buổi chiều, nếu trước khi trời tối nàng không tìm được nơi dừng chân, như vậy nàng không bị sói cắn chết, cũng sẽ bị hù chết. Nhưng nhắc tới lối ra, ngoại trừ Phong Tam sơn trang, nàng tựa hồ nghĩ không ra chỗ nào khác để đi. Mà Phong Tam sơn trang kia, lại là nơi trăm triệu lần cũng không thể trở về a.

Vừa nghĩ tới mình có thể phải ăn ngủ nơi núi rừng hoang sơ không có chỗ để đi, Tô Niệm Niệm cũng rất uể oải, nàng nghĩ vẫn là nên xuống núi trước đã, dưới chân núi không có hổ cũng không có sói.

Đột nhiên, dưới chân Tô Niệm Niệm vấp một cái, ngã sấp xuống, sau đó trượt xuống theo độ dốc của một cái sườn núi cũng không lớn lắm.

Dựa vào cái gì, lại gặp phải chuyện này a! Tô Niệm Niệm ôm đầu nhắm mắt lại, nghĩ sao bản thân lại xui xẻo như vậy nha.

Lần này Tô Niệm Niệm có vẻ may mắn, nàng không có gặp cái cây nào, nhưng mà khi dừng lại trên mặt đất, nàng thật lâu sau mới chậm rãi tỉnh lại.

Nhìn rõ ràng mọi thứ chung quanh xong, Tô Niệm Niệm lệ nóng doanh tròng, tình tiết này quen thuộc đến cỡ nào a! Rơi vào sơn động, ngoài ý muốn phát hiện bí tịch, hơn nữa tình hình chung là nhân vật chính đều sẽ không chết, sau khi ra ngoài tất nhiên sẽ trở nên nổi tiếng.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm từ trên mặt đất đứng dậy, xoa chỗ đau trên người, châm lửa lên, thực may mắn tìm được một cây đuốc, sau đó, nàng bắt đầu đánh giá chung quanh sơn động này, đầu tiên là muốn tìm thử cơ quan gì đó, bình thường loại sơn động này chắc hẳn không có nhiều cơ quan, sau đó dựa theo* cơ quan mà có thể tìm được bí tịch, lại một lần nữa dựa vào nó, mà có thể đi ra ngoài? Tô Niệm Niệm hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất nghĩ, bắt đầu sờ soạng tìm kiếm cơ quan.

*dấu hiệu nhận biết

Tô Niệm Niệm một lòng tìm kiếm cơ quan, cũng không ngờ rằng chân mình lại đá trúng một thứ, nàng cúi đầu thấy, má ơi, là một người!

Tô Niệm Niệm to gan cúi người cẩn thận tỉ mỉ nhìn người này. Người này là một nữ tử, sắp ba mươi tuổi, bộ dạng rất được. Nàng mặc một bộ đồ màu đen, nếu không phải có cây đuốc, Tô Niệm Niệm phỏng chừng còn không nhìn ra là phụ nữ. Người này ngồi ngay ngắn ở trên một khối đá, giống như lão hòa thượng đang ngồi thiền, không nhúc nhích. Không không không không phải là đã chết chứ? Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm không khỏi rung mình một cái, lui ra sau hai bước, không biết làm gì cho phải.

Lúc này, chỉ thấy người này làm mấy động tác vận công kinh điển giống như trong phim truyền hình võ hiệp, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, chậm rãi mở mắt.

Hoàn hảo, không chết. Tô Niệm Niệm vỗ vỗ ngực, may mắn không thôi.

Lúc này, chỉ nghe nàng kia há mồm nói: “Ngươi là người nào, dám đến quấy rầy việc luyện công của ta?”

Choáng váng, còn rất lợi hại. Tô Niệm Niệm vừa nghe nàng nói chuyện liền biết người này không phải là người lương thiện gì, vì thế xin lỗi nói: “Xin lỗi, ta không nghĩ rằng từ phía trên lăn xuống đây, lại vô ý quấy rầy ngài, ta, ta hiện tại sẽ đi liền.” Nói xong, Tô Niệm Niệm liền một lần nữa liền đi tới cửa động nơi mà nàng lăn xuống nằm bất tỉnh ở đó, nghĩ rằng, quên đi, không cần bí tịch nữa, ta theo đường cũ trở về thôi.

Nàng kia lại như gió di chuyển đến trước mặt Tô Niệm Niệm, cười lạnh nói: “Nếu đã bị ngươi phát hiện, vậy đừng trách ta không lưu tình!”

Tô Niệm Niệm vừa nghe lời này nghĩ rằng hỏng rồi, muốn giết người diệt khẩu! Vì thế nhắm mắt lại kêu to: “Nữ hiệp tha mạng, ta cái gì cũng chưa thấy!”

Nàng kia lúc này đã muốn giơ chưởng lên, đang muốn một chưởng đánh lên đầu lấy mạng nhỏ của nàng, khi vừa nhìn thấy mặt Tô Niệm Niệm, thì liền buông tay xuống, nói: “Người mở to mắt ra.”

Tô Niệm Niệm run run rẩy rẩy mở mắt ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc. Trên khuôn mặt kia hiện tại nói không rõ là biểu tình gì, tựa hồ có vui có chút buồn cũng có hoang mang, vì thế Tô Niệm Niệm to gan hỏi: “Nữ hiệp, ngài không giết ta?”

Nữ hiệp cũng không trả lời nàng, chỉ hỏi: “Người không biết ta?”

Choáng váng, sao lại nhận người thân rồi, bất quá người trước mắt này xem ra lúc trước tựa hồ có quan hệ với nàng, nhận ra nàng xong mà không tính giết nàng. Sinh mệnh được đảm bảo an toàn, tinh thần Tô Niệm Niệm liền tỉnh táo lại, nói cho nàng nghe về cuộc đời bi thảm của mình: “Ta bị người bắt đi ngược đãi, sau đó bị trọng thương, mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ rõ, nữ hiệp biết ta sao? Chúng ta là bạn tốt đúng không?”

“Bạn tốt?” Nữ hiệp bị nàng hỏi như vậy thì sững sờ, lập tức mỉm cười nói, “Đúng vậy a, chúng ta là bạn tốt.”

Xem đi, quả nhiên là bạn tốt! Tô Niệm Niệm mừng rỡ trong lòng, nói: “Vậy thì tốt quá, ta hiện tại tên là Tô Niệm Niệm, không biết nữ hiệp xưng hô như thế nào?”

Nữ hiệp đáp: “Ta họ Nguyễn.”

“Ha, thì ra là Nguyễn tỷ tỷ?” Tô Niệm Niệm kéo tay Nguyễn tỷ tỷ, cười ngọt ngào với nàng.

15. Chương 15: Trang Chủ Vừa Xuất Hiện Kịch Bản Liền Bị Đảo Ngược.

Tô Niệm Niệm ở trong sơn động nhỏ bé cùng trò chuyện với Nguyễn tỷ tỷ, thông qua cuộc nói chuyện phiếm nàng biết được đại khái Nguyễn tỷ tỷ là một nhân vật như thế nào. Vì Nguyễn tỷ tỷ xinh đẹp trước mắt này có thể nói là một cao nhân thể ngoại, bằng hữu của nàng không nhiều lắm, Tô Niệm Niệm xem như là một trong số đó. Hơn nữa vì Nguyễn tỷ tỷ là cao nhân thể ngoại, cho nên bây giờ ở trên giang hồ nàng rất thần bí, cũng không có nổi danh gì, người có thể nhận ra nàng ở trong giang hồ ít ỏi tới mức đếm được trên đầu ngón tay. Tô Niệm Niệm chỉ biết chung chung về tỷ ấy như vậy, về phần tình huống cụ thể ra sao, nàng cũng lười hỏi, dù sao người ta cũng là thể ngoại cao nhân, bảo trì yếu tố thần bí là chuyện dĩ nhiên rồi. Đương nhiên, cả việc tại sao hai người bọn họ lại biết nhau, nàng càng lười hỏi hơn, dù sao nàng cũng không phải chân chính là cô ấy.

Tất nhiên, cũng có chút vấn đề nàng cần phải hỏi rõ ràng. Ví dụ như, tên thật của nàng là gì, xuất thân từ môn phái nào, lại ví dụ như, nàng ở trên giang hồ có ai là kẻ thù, nhất là hỏi về vị Thiết Đầu đại ca kia, còn có Phong biến thái.

Câu trả lời của Nguyễn tỷ tỷ làm nàng thực thất vọng, nàng nói bọn họ kỳ thật cũng bất ngờ có duyên gặp qua vài lần, nàng không biết rõ hoàn cảnh của Tô Niệm Niệm lắm, cũng không biết nàng xuất thân từ môn phái nào, về phần vì sao nàng đắc tội với Vĩnh Mộc sơn trang đại danh đỉnh đỉnh, và một người khác cũng đại danh đỉnh đỉnh là Phong Tĩnh Minh, Nguyễn tỷ tỷ cũng nói không biết gì, lý do duy nhất có thể là xui xẻo a. Tuy rất thất vọng, nhưng lý do “Xui xẻo” này, nói thật là đúng a, nghĩ về một đồng sự việc nàng gặp phải trước kia, dùng một tính từ “Xui xẻo” để giải thích thật là hợp lý nhất, nghĩ vậy, Tô Niệm Niệm cũng lười không tìm hiểu mấy chuyện này nữa, nghĩ rằng đã xui xẻo như vậy thì bỏ qua cho khỏe.

Mặc khác, thu hoạch khiến cho nàng vừa lòng nhất đó là nàng đã biết tên của thân thể này lúc trước, kêu là Tô Tiểu Loa. Hóa ra nàng cũng họ Tô a, có phải họ Tô đều xui xẻo như vậy hay không.

Ở trong sơn động cùng Nguyễn tỷ tỷ đợi khoảng hai canh giờ, thì Tô Niệm Niệm nghe được ở bên ngoài có người gọi tên của nàng, hơn nữa có vẻ không chỉ là một người gọi.

Xong đời, người của Phong Tam sơn trang đã tìm tới cửa rồi, làm sao bây giờ, nàng ngược đãi ma đầu đại tiểu thư của bọn hắn, nếu như bị bọn họ bắt về, có thể sống sót mới là kỳ tích, hơn nữa, cho dù có sống, cũng là sống không bằng chết a.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm lo lắng bắt đầu tìm nơi ẩn nấp ở trong sơn động rồi ngồi xổm xuống, bộ dạng này, có lẽ là thề sống thề chết cũng không chịu ra!

Nguyễn tỷ tỷ cười nói: “Cô nương đi đi, bọn họ sẽ không gây khó dễ cho cô đâu.”

Tô Niệm Niệm lắc đầu như trống bỏi: “Nói sai rồi, nha đầu Phong Chỉ Nhi kia, không ăn tươi nuốt sống tôi mới làm tôi thất vọng a!”

Nguyễn tỷ tỷ vừa lắc đầu cười vừa xách nạng đứng lên, nói: “Phong Tĩnh Minh sẽ là chỗ dựa cho cô.” Nói xong, “Vèo” một cái, đã ném Tô Niệm Niệm ra khỏi cửa động.

“A.” Tô Niệm Niệm sợ tới mức nhắm mắt lại, đúng là quá kích thích mà.

Cửa động vốn không lớn, nếu lỡ chẳng may bay lên đụng phải mấy khối đá chung quanh, chắc chắn lúc đó người của Phong Tam sơn trang sợ rằng cũng chỉ tìm được một khối thi thể, Phong Chỉ Nhi liền bắt được một việc.

Tô Niệm Niệm nhắm chặt hai mắt bất đắc dĩ nghĩ chính mình có thể chết một kiểu thảm thiết nhất, còn chưa nghĩ xong, nạng phát hiện mình đã ngừng lại rồi.

Tô Niệm Niệm cẩn thận mở to hai mắt, nhìn mặt đất yêu thương a, nạng rốt cuộc đã an toàn rồi!

Xem ra Nguyễn tỷ tỷ này thật đúng là một cao thủ trong lĩnh vực ném người a, độ cân bằng, độ mạnh yếu lớn nhỏ vừa vặn, quả thực giống như diễn xiếc vậy, không, so với diễn xiếc còn chuẩn hơn, người diễn xiếc, đều thể hiện trong tình trạng rất an toàn a!

Nghĩ đến việc mình có một bằng hữu cao thủ như vậy, tâm tình Tô Niệm Niệm thật là tốt, từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ đất trên người, rồi nạng bắt đầu đi về hướng Phong Tam sơn trang. Tiếng gọi xung quanh vẫn liên tiếp, trong lòng nạng biết Nguyễn tỷ tỷ không hy vọng sơn động kia bị người không liên quan phát hiện, vì thế chính mình nên đi cách xa sơn động này một chút, nạng đi đến một tảng đá lớn rồi nằm xuống, lớn tiếng kêu lên: “Người tới a, cứu mạng a.”

Hô chưa được vài tiếng, liền có một nhóm người cầm đuốc chạy tới, kích động nhìn Tô Niệm Niệm nằm trên tảng đá, cướp lời nói: “Tô cô nương, cô không sao chứ?”

Tô Niệm Niệm liếc mắt vụng trộm nhìn nhìn mấy người này, cũng chưa gặp qua, xem chừng là người có võ công, phỏng chừng là cơ cấu bạo lực trong Phong Tam sơn trang. Nạng cau mày, ôm ngực nói: “Tôi. Khụ khụ. Tôi không sao.”

“Tô cô nương, mời theo chúng tôi dời bước trở về sơn trang, trang chủ muốn gặp ngài.”

Tô Niệm Niệm nghi hoặc nói: “Không phải Phong Chỉ Nhi, không phải, Phong đại tiểu thư phái các người tới sao?”

Người nọ kính cẩn nói: “Tôi là do trang chủ phái tới tìm kiếm cô nương.”

Tô Niệm Niệm đối với bộ dạng khách khí của bọn họ thực là hưởng thụ, vì thế cố ý chối từ nói: “Tôi không quay về đâu, Phong Tam sơn trang to như vậy, cũng không thể giữ được tôi.”

Ai ngờ nạng chưa nói dứt lời, toàn bộ đám người kia đã rầm rầm quỳ xuống, mặc dù nói chuyện vẫn kính cẩn như cũ, nhưng trong giọng nói còn bỏ thêm chút thành phần năn nỉ: “Cô nương, trang chủ hạ lệnh, sống phải thấy người, chết phải. Nếu cô nương không theo chúng tôi trở về, tánh mạng chúng tôi cũng khó bảo toàn, xin cô nương hãy rủ lòng nhân từ!”

Mấy người ở phía sau cũng đồng thanh nói: “Rủ lòng nhân từ!”

Tô Niệm Niệm bị bọn họ làm cho run run một chút, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay nói: “Được lắm được lắm, ta trở về là được chứ gì. Bất quá ta bị trúng độc, không đi được, các người tìm ai đó công ta.” trúng độc cũng là một lý do chính đáng, bọn người trước mắt này khách khí với nạng như vậy, khiến cho trong lòng nạng nghĩ thầm, không biết sau khi trở về Phong Tĩnh Minh cái tên biến thái kia sẽ tra tấn nạng như thế nào đây, dù sao nạng cũng bị thất âm côn trùng cắn qua, giả dạng bị trúng độc tranh thủ sự đồng cảm, có thể tên kia sẽ tha thứ cho nạng, đến lúc đó nếu cần có thể làm một bộ dáng ” người yếu nhận tội “, có khi

việc này có thể bỏ qua, chính là về sau làm sao ứng phó với đại tiểu thư biến thái Phong Chỉ Nhi kia đây, đây đúng là một nan đề lồng thêm một nan đề, thật khó giải a.

Một người cao to khom người xuống, cung kính công Tô Niệm Niệm ở trên lưng, cung kính đi về sơn trang.

Ba người Phong Tĩnh Minh, Trữ Bích Huyền, còn có Phong Chỉ Nhi, ung dung ngay ngắn ngồi ở trong đại sảnh, Tô Niệm Niệm về khiến cho ba người đều có biểu tình khác nhau, trong lòng Phong Tĩnh Minh cảm thán nữ tử này quả nhiên có chút gan dạ sáng suốt, Trữ Bích Huyền lại chau mày tự hỏi làm sao có thể trị độc thất âm côn trùng trên người nàng, biểu tình hay nhất phải kể tới Phong Chỉ Nhi, hai con mắt của nàng vẫn hơi sưng đỏ như cũ, hiện tại nhìn thấy Tô Niệm Niệm, hận không thể đi qua trực tiếp bóp chết nàng.

Tô Niệm Niệm bị đặt trên ghế, ngượng ngùng nhìn ba người tai to mắt lớn ở Phong Tam sơn trang kia, vội vậy tay nói: “Hi, đã lâu không gặp.”

Phong Chỉ Nhi nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Tô Niệm Niệm một cái, miệng thốt ra hai chữ: “Tiện nhân!”

Phong Tĩnh Minh đột nhiên lớn tiếng quát bảo nàng ngưng lại: “Chỉ Nhi! Càng ngày càng hồ nháo! Thất âm côn trùng kia uội là dùng để khi dễ người khác à?”

Phong Tĩnh Minh thế mà lại không có tìm mình gây phiền toái, mà còn trực tiếp giáo huấn Phong Chỉ Nhi, mặc kệ hẳn là thiệt tình hay giả ý, tóm lại đây là một cơ hội tốt, vì thế Tô Niệm Niệm từ trong ánh mắt nặn ra hai giọt nước mắt, thê thảm thảm nói: “Phong trang chủ a, ngài phải làm chủ cho tiểu nữ a, hu hu hu.” ..

Phong Tĩnh Minh cùng Trữ Bích Huyền nhìn cái bộ dạng này của nàng thì đều sửng sốt, thần sắc trên mặt của Phong Tĩnh Minh dịu đi một chút, nói: “Chỉ Nhi còn nhỏ, người đừng để trong lòng.”

Trữ Bích Huyền cũng ngạc nhiên bởi thần trí thanh tỉnh của Tô Niệm Niệm, một chút cũng không giống bộ dáng bị trúng độc, liền hỏi: “Tô cô nương, cô cảm thấy không khoẻ sao?”

Tô Niệm Niệm mới nhớ tới mình bây giờ là người trúng độc, vì thế khụ hai cái, nói: “Tôi. Cái kia. Trúng độc , huynh xem, tôi còn nhờ người khác công trở về nè.”

Sự nghi hoặc trên mặt Trữ Bích Huyền càng sâu, hẳn đứng dậy đi đến trước mặt Tô Niệm Niệm, cầm lấy cổ tay của nàng lên, chẩn đoán bệnh.

Tô Niệm Niệm bây giờ không còn nhàn rồi nữa, từ trước người Trữ Bích Huyền, nàng lộ ra cái đầu nhìn về phía Phong Chỉ Nhi , chỉ thấy Phong Chỉ Nhi hiện tại hận không thể dùng ánh mắt trực tiếp lăng trì nàng, Tô Niệm Niệm rất đặc ý, bắn một ánh mắt làm cái mặt quỷ về hướng Phong Chỉ Nhi, Phong Chỉ Nhi tức giận đến hung hăng vỗ bàn một cái, ánh mắt đỏ tươi giống như muốn ăn thịt người vậy.

Hết thấy chuyện này, đều bị Phong Tĩnh Minh thu hết vào trong mắt.

Trữ Bích Huyền trầm tư một hồi, lo lắng nói: “Tô cô nương, cô nương nhờ ăn thất âm côn trùng, nên độc của thất âm côn trùng đã được giải rồi, nhưng mà, tựa hồ cũng bởi vậy mà cô nương trúng một loại độc khác.”

“Cái gì, tôi ăn thất âm côn trùng?” Tô Niệm Niệm sợ hãi, cúi người muốn nôn, nhưng mà nàng đột nhiên nghĩ đến một việc khác, vì thế một lần nữa nhéo Trữ Bích Huyền hỏi: “Huynh nói mau, tôi thật sự bị trúng độc? Trời ạ, có thể chết không?” .

Trữ Bích Huyền lắc đầu nói: “Mạch tượng tuy rằng quỷ dị, nhưng tạm thời sẽ không nguy hiểm cho tánh mạng, bất quá về lâu dài, ta cũng không nắm chắc.”

Tô Niệm Niệm ngốc vu vù, đây là cái gì nha, ta trêu ai chọc ai a.

Trữ Bích Huyền ở một bên an ủi nàng nói : “Tô cô nương người yên tâm, ta nhất định mau chóng giúp cô nương điều chế ra giải được.”

Tô Niệm Niệm giống như túm được một nhánh cây cứu mạng, bắt được Trữ Bích Huyền : “Thần y a, tánh mạng của tôi phó thác cho huynh!”

Trữ Bích Huyền bị nhiệt tình của nàng làm cho hoảng sợ, ngượng ngùng gật gật đầu.

Lúc này, Phong Chỉ Nhi đột nhiên nói: “Loại tiện nhân này, chết một trăm lần cũng xứng đáng!”

Tô Niệm Niệm cười tủm tỉm khiêu khích nói: “Đáng tiếc ta một lần cũng không chết được, chỉ sợ người nào đó bị tức chết một trăm lần!”

Trữ Bích Huyền lời kéo Tô Niệm Niệm, khuyên nàng câm miệng.

Lúc này, Phong Tịnh Minh uy hiếp Phong Chỉ Nhi nói: “Chỉ Nhi, muội lại hồ nháo gì vậy, một tháng này không cho phép ra ngoài!”

Phong Chỉ Nhi không chịu nói: “Vì một người quái dị mà ngay cả muội muội cũng không để ý sao?” Nói xong, cũng không thèm chờ câu trả lời của Phong Tịnh Minh, đã giận dỗi chạy ra ngoài.

Trữ Bích Huyền bất đắc dĩ lại hơi trách cứ Phong Tịnh Minh, rốt cuộc vẫn đuổi theo.

Tô Niệm Niệm lại phát hiện một đại lục mới: Phong Tịnh Minh, Trữ Bích Huyền, Phong Chỉ Nhi
. Tam giác tình yêu? Thế giới này thật đúng là hỗn loạn a.

Tô Niệm Niệm thâm ý sâu sắc nhìn thoáng qua Phong Tịnh Minh, rất có thể nha.

Lúc này, Phong Tịnh Minh nói với nàng: “Người về nghỉ ngơi trước đi.”

“Ta.” Ta làm bộ trúng độc, đi không nổi a.

Phong Tịnh Minh rất thiện tâm hiểu ý liếc mắt nhìn nàng một cái, Tô Niệm Niệm nghĩ hần muốn gọi người công nàng đi ra ngoài, nhưng mà hần lại đi tới, khom người, ôm lấy nàng.

Trái tim của Tô Niệm Niệm giống như đang treo lơ lửng đung đưa trong gió vài cái, lập tức nói: “Trang chủ ngài thật sự là tri kỷ a, ta đột nhiên phát hiện, bệnh của ta đã khỏi rồi, hiện tại có thể tự đi rồi.”

Trang chủ im lặng một hồi, nói: ” Nha đầu Chỉ Nhi kia không hiểu chuyện, người chịu thiệt thòi rồi. ”

“Ha ha, trang chủ sao lại nói vậy.” Nàng đâu chỉ là không hiểu chuyện, quả thực chính là tiểu ma đầu biến thái!

“Người không cần lo lắng, về sau nàng sẽ không gây khó dễ cho người.”

“Trang chủ a, ngài thật đúng là không hiểu muội muội ngài.”nói đùa, nàng làm sao có thể không gây khó dễ ta, làm sao có thể, làm sao có thể a!

Trang chủ đột nhiên dừng bước, cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt thâm trầm giống như hồ nước vào ngày thu, Tô Niệm Niệm nhìn đôi mắt kia, trái tim thiếu chút nữa nhảy đến cổ họng. Quả nhiên trên đầu chữ sắc có một con dao, mới đó đã khiến cho nàng đầu vầng mắt hoa rồi.

Sau đó, trang chủ nói: “Chính là vì hiểu nàng, mới không cho nàng ấy có cơ hội gây khó dễ cho người.”

A ha?

Trang chủ không để ý tới nghi hoặc của nàng, tiếp tục nói:“Người sẽ ở bên người ta.”

Tô Niệm Niệm đột nhiên từ trong lòng hần nhảy xuống, hai tay che ngực lui về phía sau từng bước, cảnh giác nói: “Đùa giỡn cái gì, bốn cô nương bán nghệ không bán thân!”.

Mấy đường sọc dọc nhanh chóng xuất hiện trên mặt Phong Tịnh Minh, hần xấu hổ khụ một tiếng nói: “Cho dù người muốn bán, ta cũng không muốn mua.”

Tô Niệm Niệm có một loại xúc động muốn tát trên mặt hần:“Người đang gián tiếp nói ta xấu sao?”

Phong Tịnh Minh cũng không che dấu: “Không phải gián tiếp, mà là trực tiếp.”

Ngay lúc Tô Niệm Niệm sắp bùng nổ, thì một giọng dễ nghe ở sau lưng nàng vang lên: “Phong lang, một ngày này chàng ở nơi nào vậy, thiếp rất nhớ chàng a.”

16. Chương 16: Bay Lên Làm Nha Hoàn Đứng Đầu

Tô Niệm Niệm đang nói chuyện với Phong Tịnh Minh, thì nghe ở phía sau có tiếng người nói : ” Phong lang, một ngày nay chàng ở nơi nào vậy, thiếp rất nhớ chàng a.”

Giọng nói kia giống như kẹo đường, vừa ngọt vừa mềm , Tô Niệm Niệm nghe xong có cảm giác như tất cả xương cốt đều mềm nhũn theo, huống chi là Phong Tịnh Minh?

Nhưng phản ứng của Phong Tịnh Minh lại nằm ngoài dự kiến của Tô Niệm Niệm, chỉ thấy khuôn mặt hắn nghiêm khắc lại, lạnh lùng nói: “Nàng tới đây làm gì.”

Tô Niệm Niệm xoay người nhìn lại, nhất thời nước miếng rớt xuống, mỹ nữ a mỹ nữ, đây mới chân chính là mỹ nữ a! Chỉ thấy cô gái trước mắt này, dáng người cao gầy, eo nhỏ như dương liễu, dáng người giống như thiên nga trắng kiêu ngạo mà hoàn mỹ. Nói đến khuôn mặt nàng kia, một đôi mắt quyến rũ tỏa sáng, mũi cao thẳng, môi hồng nhuận gợi cảm, da thịt trắng nõn hồng hồng vô cùng mịn màng , quả thực là hoàn mỹ a hoàn mỹ. Tô Niệm Niệm thấy mỹ mạo của nữ nhân này thì bản thân giống như bị súng bắn liên thanh, rồi chỉ trong nháy mắt ngã cái rầm. Cũng may chính mình không phải là nam nhân a.

Phong Tịnh Minh nhìn thấy phản ứng của Tô Niệm Niệm thì nổi nóng, hắn nặng nề vỗ một cái lên đầu Tô Niệm Niệm, nói: “Đừng dùng ánh mắt mê đắm này mà nhìn nữ nhân của ta.”

Tô Niệm Niệm kịp thời phản ứng, gãi đầu ngượng ngùng nhìn Phong Tịnh Minh cười hì hì.

Mà mỹ nữ kia nghe bốn chữ “Nữ nhân của ta “ thì rất là vừa lòng, hai má ửng đỏ, cúi đầu mỉm cười, cất giọng tinh tế nói:“Phong lang không nên tức giận, vị muội muội này không phải cố ý .”

Phong Tịnh Minh miễn cưỡng nói với mỹ nữ kia: “Nàng lui xuống trước đi, ta còn có chuyện phải làm.”

Mỹ nữ nghiêng người cúi chào, nói “Vâng”, rồi lui xuống.

Mà Tô Niệm Niệm nhìn thân ảnh đi xa của mỹ nữ kia, lại phát hiện ra một việc trọng đại. Đối xử với một lão bà mỹ nữ như vậy, biểu hiện của Phong Tịnh Minh thật không ngờ rất lạnh nhạt nha, vì sao? Vì sao? Còn có thể vì sao a? Bởi vì hắn là tên đồng tính chân chính a!

Tô Niệm Niệm xoa xoa cằm, làm vẻ cười cười, Phong Tịnh Minh đối với bộ dáng rất kỳ quái này của nàng, thì liền nhéo nhéo khuôn mặt nàng nói: “Người làm vậy là sao?”

Tô Niệm Niệm hất tay hắn ra, ai oán nói: “Tuy giới tính của ngươi có vấn đề, nhưng trên nguyên tắc nam nữ thụ thụ bất thân ngươi hẳn là nên chú ý một chút chứ?” .

Phong Tịnh Minh nghi hoặc nói : “Giới tính là cái gì?”

“Chính là, éc, “ Tô Niệm Niệm nghĩ một chút, phỏng chừng nếu mình nói thẳng ra, có khả năng hắn thẹn quá hóa giận giết chết mình cũng nên, vì thế khoát tay nói, “Quên đi, không thèm nghe ngươi nói nữa, tóm lại ngươi không nên động một tí liền chạm vào ta, ta cũng không muốn làm chuyện có lỗi với bạn trai tương lai của ta đâu a!”

Phong Tịnh Minh khinh thường: “Lời này chờ ngươi chuộc thân được rồi hãy nói sau.”

Dựa vào cái gì, không mở nắp thì ai mà biết trong bình có gì chứ! Tô Niệm Niệm ổn định lại sự tức giận trong lòng, chuyển chủ đề nói: “Mỹ nữ kia chính là tiểu thiếp ngươi mới cưới về ư? Hình như gọi là. Tề Khanh? Tên này thật đúng là rất nam tính a.” .

Phong Tịnh Minh tựa hồ rất không nguyện ý nhắc tới mỹ nữ kia, thản nhiên đáp: “Người quản nhiều việc lắm rồi đấy.”

“Được thôi, tốt lắm, mặc kệ mặc kệ, không liên quan gì đến chuyện của ta. Như vậy, hiện tại ta làm gì đây?”

“Đi theo ta.” Phong Tịnh Minh nói xong, xoay người bỏ đi.

Éc? Tô Niệm Niệm kinh ngạc, lập tức bước nhanh đi theo.

Cách đó không xa ở phía sau một cây tùng đang nở hoa, Tề Khanh đứng dậy, nhìn bóng lưng Tô Niệm Niệm, trong mắt chợt lóe hàn quang rồi nhanh chóng biến mất.

Tô Niệm Niệm rất nhanh từ một tên tạp dịch ở phòng bếp trở thành nha hoàn bên người của Phong Tĩnh Minh, chuyện này ở Phong Tam trong sơn trang từ xưa đến nay chưa từng có. Ở trong mắt người khác, Tô Niệm Niệm quả thực giống như đã bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng, nhưng Tô Niệm Niệm lại tỏ vẻ không vui chút nào, không có biện pháp a, không đi theo Phong Tĩnh Minh, không chừng ngày nào đó nàng sẽ bị Phong Chỉ Nhi chính cho sống không nhận ra người, chết không nhận ra xác luôn nha.

Tô Niệm Niệm nhìn Ngưu Hổ, thân thể hắn đã tốt lên nhiều rồi, khôi phục rất nhanh, Tô Niệm Niệm coi như là yên tâm. Ở tại phòng bếp, trong đầu Tô Niệm Niệm liền nảy ra một ý hay. Nàng làm vẻ mặt tự cao tự đại ở trong phòng bếp phát động cảnh cáo với mọi người xung quanh, công bố Ngưu Hổ bây giờ là người của nàng, nếu ai dám khi dễ hắn, thì tức là không nể mặt Tô Niệm Niệm nàng, không nể mặt Tô Niệm Niệm nàng, thì tức là không nể mặt trang chủ, như vậy các người chờ bị trang chủ bóp chết đi.

Đương nhiên, tuy tất cả mọi người cảm thấy Tô Niệm Niệm đã bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng, nhưng lại nói đến vị trí này cũng thực làm cho người ta sợ hãi, vì sao? Tô Niệm Niệm từng nghe một đầu bếp nữ thiện lương nói, nha đầu bên người trang chủ thường xuyên thay đổi, sẽ không dừng lại, bởi vì nha hoàn ở bên cạnh hắn, luôn chết một cách thần bí. Không có biện pháp a, ai biểu trang chủ là người rất háo sắc, nha hoàn bên người hắn đều phải rất xinh đẹp, sao có thể không lọt vào tầm mắt ghen tị của vài vị phu nhân chứ .

Tô Niệm Niệm sau khi nghe được điều này thì rất an tâm, mấy nha hoàn chết trước kia đều rất xinh đẹp, hiện tại nàng không những không xinh đẹp, mà lại còn rất xấu xí, hẳn là sẽ không có vấn đề gì đi.

Dù sao mặc kệ như thế nào, Tô Niệm Niệm cũng chính thức trở thành nha hoàn tân nhiệm(đảm nhiệm chức vụ mới) . .

Công tác của Tô Niệm Niệm đối với người bình thường mà nói rất là đơn giản, nhưng đối với” một người có suy nghĩ vô cùng hiện đại hóa” như Tô Niệm Niệm, tất nhiên không đơn giản . .

Trang chủ muốn viết chữ, Tô Niệm Niệm đến mài mực.

Trước kia xem ở trên tivi người ta thường đem mực tàu mài ra mực nước, thoát nhìn cũng không khó. Tô Niệm Niệm bỏ thêm một ít nước vào trong nghiền mực, vẽ liên tiếp các vòng tròn lên nghiền mực làm bằng đồng, không ngờ, dùng khí lực lớn quá, làm mực nước bay ra ngoài.

Sau đó Phong Tĩnh Minh nhìn bộ quần áo màu trắng thêu hoa phong lan của mình xuất hiện từng đóa hoa mai màu đen, thì liền nói với Tô Niệm Niệm: “Khấu trừ một tháng tiền tiêu vặt.”

Trang chủ khát nước, liền lay tỉnh Tô Niệm Niệm đang nằm ở trên ghế ngủ ngon lành: “Lấy một ly trà đến đây.”

Tô Niệm Niệm không kiên nhẫn đứng dậy, chỉ chốc lát đã bưng lên một ly trà, đặt ở trước mặt Phong Tĩnh Minh.

Phong Tĩnh Minh bất mãn nói: “Lần sau ngươi phải chủ động châm trà, không cần chờ ta khát mới đi lấy rồi chưa.”

Mặc kệ đại gia ngươi, lão nương sẽ không thềm hầu hạ ngươi nữa đâu! Tô Niệm Niệm nói thầm trong lòng, đương nhiên ngoài miệng không dám nói.

Phong Tĩnh Minh uống một ngụm trà, cau mày nói: “Nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, nước tráng trà lần thứ nhất phải bỏ đi.”

Tô Niệm Niệm không nói gì.

Trang chủ hơn nửa đêm từ bên ngoài trở về, mở cửa phòng Tô Niệm Niệm, tuyên bố muốn ăn canh hạt sen. Tô Niệm Niệm trong lòng buồn bực, đã trễ thế này mọi người trong phòng bếp đã đi ngủ hết rồi, ta đi nơi nào lấy canh hạt sen cho ngươi chứ?

Trang chủ không cho là đúng nói: “Như vậy ngươi đi làm đi.”

“Ta không làm.”

“Khẩu trừ một tháng tiền tiêu vặt.”

“Được rồi, ta đi là được chứ gì.” Con bà nó, luôn lấy việc này ra uy hiếp ta, đề tiện!

Tô Niệm Niệm đành phải xuống phòng bếp, canh hạt sen đánh chết nàng cũng không làm được, cho dù có làm được phỏng chừng sau khi Phong Tịnh Minh ăn cũng sẽ đánh chết nàng nha, mặc kệ, liền làm món duy nhất mà mình biết nấu vậy, nấu mì thôi.

Cũng may tại phòng bếp có rất nhiều mì sợi, bỏ vào nồi, thái hành, dầu vừng, lại thêm hai cái trứng ốp lếp, xong.

Chính là một việc rất trọng đại khác, có đánh Tô Niệm Niệm đến chết, thì bếp cổ đại nàng thật sự là đốt không quen a, thiếu chút nữa liền đốt luôn quần áo rồi.

Tô Niệm Niệm lấy lý do ăn thử, ăn trước một chén, thuận tiện xử lý luôn một cái trứng ốp lếp, sau đó mới bưng bát hoa sen tinh xảo vọt vào trong phòng Phong Tịnh Minh . .

Phong Tịnh Minh nhìn mấy thứ trong bát, thì kinh ngạc nói: “Đây là canh hạt sen?”

Tô Niệm Niệm lấy tay lau cái mũi bị xông khói đen xì trở thành mặt hề, nói: “Ta chỉ biết làm cái này, trang chủ chịu khó ăn chút đi.”

Phong Tịnh Minh nhìn mặt hề của nàng, thấy buồn cười, lập tức cúi đầu ăn. Hắn ăn rất chậm rãi rất tao nhã, Tô Niệm Niệm cũng khinh bỉ về cách ăn của hắn, ăn mì không phải hắn là nên “vừa ăn vừa thở “ lập tức hết bát sao, làm gì có ai ăn giống hắn như vậy chứ, đây là một cách ăn rất phổ biến a.

Phong Tịnh Minh ngẩng đầu, dùng đầu lưỡi liếm khoé môi dính nước canh một chút, lập tức lại mím môi, Tô Niệm Niệm phát hiện động tác này của hắn thật đúng là hết sức dụ dỗ người khác, nếu đặt ở trong thanh lâu, tuyệt đối tên này sẽ đứng đầu bảng! .

Phong Tịnh Minh ăn xong, ngẩng đầu nhìn Tô Niệm Niệm đang hết sức lo lắng nói: “Người đã ăn trước rồi?”

Tô Niệm Niệm ngốc hề hề đáp: “Ừ.” Nói xong nàng liền tỉnh hồn lại, hối hận muốn chết luôn, làm sao có thể thừa nhận a, tiểu tử này hắn lại tóm được nhược điểm của nàng nữa rồi .

Quả nhiên, Phong Tịnh Minh đắc ý cười cười, nói: “Như vậy, tiền tiêu vặt hàng tháng của ngươi.” .

Tô Niệm Niệm giận, lão nương khổ khổ sở sở mới nấu được cơm cho ngươi ăn kết quả ngươi lại muốn khấu trừ tiền công của ta? Nghĩ đến đây, nàng thật sự không thể nhịn được nữa: “Phong trang chủ a, tiền tiêu vặt hàng tháng của ta ngài muốn khấu trừ liền khấu trừ, về sau muốn khấu trừ ừng không cần tìm lý do nữa, OK?” .

Phong Tịnh Minh dùng chiếc đũa ngà voi quấy hành thái trong bát, cười tủm tỉm nói: “Ta vốn muốn thưởng tiền công cho ngươi , nhưng lại không biết, ngươi hi vọng ta khấu trừ tiền của ngươi.” .

Tô Niệm Niệm: “.”

Kỳ thật việc này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là, Tô Niệm Niệm rất tức giận thế là có ý xấu muốn chặn đường những con người hiền lành, chặn đường những phu nhân muốn tới chơi trong Phong Tam sơn trang.

Mổ phu nhân: “Tô cô nương, ta nấu một chén trà sâm cho trang chủ.”

Tô Niệm Niệm: “Đưa cho nô tỳ là được rồi.” .

Mổ phu nhân: “Cô nương, ta muốn tự mình bưng cho trang chủ.”

Tô Niệm Niệm: “Được rồi, nếu không tin thì vào đi.”

Mổ phu nhân: “Như vậy, vẫn là làm phiền cô nương .”

Chỉ chốc lát, trong thư phòng.

Tô Niệm Niệm uống một hơi hết chén trà sâm, chặc lưỡi nói: “Vị phu nhân này nấu trà sâm không bằng một vị đầu bếp nấu, bất quá Tề phu nhân làm cháo tổ yến mới là tốt nhất a.”

Lúc này, Trữ Bích Huyền từ bên ngoài đi vào, nghe được những lời này của Tô Niệm Niệm, lắc đầu cười nói: “Nếu Tề phu nhân biết nàng làm cháo tổ yến đều nằm trong bụng của ngươi, sợ rằng sẽ rất đau lòng.”

Trữ Bích Huyền không nằm trong số người bị Tô Niệm Niệm hận đường, hẳn có thể tự do xuất nhập thư phòng của Phong Tịnh Minh, cùng với những nơi khác.

Tô Niệm Niệm rót chén trà cho Trữ Bích Huyền, ngoan ngoãn đi đến ngoài cửa coi chừng dùm.

Phong Tịnh Minh rót cuộc ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Trữ Bích Huyền, nói: “Có chuyện gì?”

Trữ Bích Huyền cũng trực tiếp nói: “Cho ta mượn nha hoàn của ngươi dùng một chút.”

Phong Tịnh Minh buồn bực: “Có chuyện gì nhất định phải dùng đến nàng?”

Trữ Bích Huyền thần bí nói: ” Muốn dùng một chút quỹ kế của nàng. Yên tâm đi, cũng không phải chuyện gì đáng ngại, khi khác sẽ nói tỉ mỉ cho ngươi.”

Phong Tịnh Minh gật gật đầu, liền cúi đầu không hề nhìn hấn nữa.

Trữ Bích Huyền biết hấn đã đáp ứng, liền vui vẻ đứng lên cáo từ, đi ra ngoài tìm Tô Niệm Niệm.

Trữ Bích Huyền nói muốn Tô Niệm Niệm đi giúp mình, thì Tô Niệm Niệm vội la lên: “Không được a, vô cơ bỏ bê công việc, ta sẽ bị khấu trừ tiền công !”

“Không có chuyện đó đâu, hấn đã cho phép ngươi giúp ta .”

“Thật sự?” .

“Thật sự, ta có bao giờ lừa gạt ngươi chưa?”

Nha, thật tốt quá, Tô Niệm Niệm ngoan ngoãn theo Trữ Bích Huyền rời đi.

Đến lương đình, hai người ngồi ở trên ghế đá, Tô Niệm Niệm thuận tay lấy một chùm nho ở trên bàn lên ăn, vừa ăn vừa hỏi: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?” .

Trữ Bích Huyền ngượng ngùng nhìn chung quanh trong chốc lát, đột nhiên nghiêm túc nói: “Qua mấy ngày nữa là ngày sinh của nàng, ngươi nói ta nên tặng cho nàng cái gì là tốt nhất?” .

Ngày sinh? Tô Niệm Niệm đột nhiên nhớ tới, mấy ngày trước nàng tựa hồ nghe quản gia nói, sắp tới là ngày sinh của trang chủ , hiện tại tất cả mọi người đang suy nghĩ xem nên mừng sinh nhật cho trang chủ như thế nào. Nghĩ đến đây, trong đầu Tô Niệm Niệm chợt lóe ra một tia sáng, thời cơ kiếm tiền đã đến rồi đây.

Vì thế, nàng cười nói: “Thần y a, không biết huynh có từng nghe qua, muốn hỏi chuyện gì từ người khác, phải có phí cổ vấn chưa?”

Trữ Bích Huyền không hiểu ra sao: ” Phí cổ vấn? là cái gì vậy?”

“Chính là, “ Tô Niệm Niệm chỉnh giọng một cái, “Ta hiến kế cho huynh, nhưng không phải không công, huynh phải cho ta tiền, hiểu chưa?”

Trữ Bích Huyền đối với sự gian trá của nàng cũng không bất ngờ lắm: “Hiểu rồi, ngươi muốn bao nhiêu?”

Tô Niệm Niệm vươn hai ngón tay: “Hai trăm lượng, thế nào?”

“Được, không thành vấn đề.”

“Chờ một chút, ta còn chưa nói xong, “ Tô Niệm Niệm trầm tư một chút, tiếp tục nói, “Ngoại trừ hai trăm lượng này, ta còn có một điều kiện, đó là, về sau huynh điều chế ra giải dược thất âm côn trùng trên người ta, phải miễn phí cho ta, không thể lấy tiền .”

Trữ Bích Huyền gật đầu nói: “Đó là dĩ nhiên, ta cũng không tính đòi tiền ngươi.”

“Cũng không thể cho Phong Tịnh Minh đòi tiền ta!”

Trữ Bích Huyền có chút đầu đầu : “Được rồi, được rồi, đều đáp ứng người, sao người lúc nào cũng tiền tiền không vậy.”

Tô Niệm Niệm tin tưởng nhân phẩm Trữ Bích Huyền, vì thế cũng không có yêu cầu hắn viết biên lai, nói: “Huynh không thể nghĩ chỉ cần đưa lễ vật cho hắn là xong.”

“Thế còn cần cái gì nữa?”

Tô Niệm Niệm nghiêm túc nói: “Huynh muốn tặng quà cho tình nhân , vĩnh viễn không chỉ cần quà, mà còn phải, lãng mạn!”

Trữ Bích Huyền nghe được hai chữ “Tình nhân”, càng thêm ngưỡng ngùng, xấu hổ nói: “Người. sao cái gì người cũng biết hết vậy?”

Tô Niệm Niệm vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Đó là dĩ nhiên, tỷ tỷ ta cũng từ trong *phong nguyệt mà trưởng thành !” Câu nói ở phía sau bất quá là vì tăng cường sức thuyết phục, chứ kỳ thật đó là giả a.

*tình yêu nam nữ

Trữ Bích Huyền khó có thể tin “A” một tiếng, một làm biểu tình không thể nào.

Tô Niệm Niệm cũng không muốn vì một câu nói dối mà giải thích, vì thế nói: “Tóm lại, chỉ cần huynh tổ chức một buổi sinh nhật lãng mạn cho người ta, chắc chắn *đại công cáo thành !”

*Xong xuôi mọi việc

Trữ Bích Huyền nghi hoặc nhìn nàng, không rõ.

Tô Niệm Niệm tiếp tục nói: “Tưởng tượng một chút đi nào, ở trong ánh nến lấp lánh, hai người ngồi ở bên cạnh bàn ăn, huynh giơ lên một ly rượu ngon thơm mà không gắt, nhẹ nhàng đưa ly rượu cho người ta, sau đó nói một câu, ‘ Người yêu dấu, sinh nhật vui vẻ! ’, sau đó, huynh chậm rãi dựa vào người kia, chậm rãi tiến sát vào mặt hắn, giống như vậy nè, “ Tô Niệm Niệm vừa nói, vừa đưa đầu tới gần, cách Trữ Bích Huyền càng ngày càng gần, “Giống như vậy nè, sau đó huynh nói với hắn, ‘ người yêu dấu, hôm nay em thật là đẹp , ta rất muốn, ta rất muốn’.” Tô Niệm Niệm miệng cơ hồ áp vào trên môi Trữ Bích Huyền, sau đó nhìn thấy Trữ Bích Huyền kích động nhắm mắt lại, nàng vui vẻ đứng dậy, vỗ vỗ tay nói, “Chính là như vậy, đến lúc đó chắc chắn hắn sẽ thích huynh thôi, tuyệt đối không thành vấn đề!”

Trữ Bích Huyền mở to mắt, dùng ngón tay sờ lên môi, bất an nói: “Như vậy thật sự có thể chứ?”

Tô Niệm Niệm vỗ vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, cứ tin tưởng ở ta!”

17. Chương 17: Trang Chủ Uy Hiếp Người Giả Bộ Bệnh.

Tô Niệm Niệm trở lại thư phòng trang chủ, thì thấy hắn cúi đầu, đang viết cái gì đó.

Trang chủ ngẩng đầu nhìn nàng, thần nhiên nói: “Đã trở lại?”

“Ách, cũng không có gì , hắc hắc.”

Phong Tịnh Minh nghĩ đến một màn nàng cùng với Trữ Bích Huyền hai người mặt sát gần nhau cơ hồ muốn hôn, liền nói: “Ta thấy cả rồi.”

A ha? Trang chủ là chuyên gia rình trộm nha! Trong lòng Tô Niệm Niệm thấy rất khó chịu, bất quá nghĩ đến chuyện giữa hắn và Trữ Bích Huyền, thì cũng có thể lý giải, vì thế nàng cười ha ha nói: “Sao, trang chủ ghen tị à?”

Phong Tịnh Minh thấy nàng nói như vậy thì sững sốt, rồi làm như không có chuyện gì cười nói: “Đúng vậy a, ta ghen tị.”

Tô Niệm Niệm cảm thấy bản thân nên giải thích một chút a, vì thế trịnh trọng nói: “Trang chủ a, ngài trăm ngàn lần đừng để trong lòng, kỳ thật trong lòng thần y, hắn chỉ có một mình ngài mà thôi, lúc này hắn là đang lo chuẩn bị quà cho ngài, nên nhờ ta luyện tập một chút a.”

Phong Tịnh Minh bị cái chủ ý này của nàng đập một phát khiến cho tinh thần chấn động, liền đánh gãy lời nàng nói : “Người nói cái gì, người nói ở trong lòng ai chỉ có một mình ta?”

“Ha ha, trang chủ ngài không cần làm một biểu tình kinh ngạc lớn như vậy nha , kỳ thật ta đã biết cả rồi, đoạn tụ cũng không phải chuyện ám muội gì, nam nhân thích nam nhân cũng là thực bình thường thôi. . . .” Tô Niệm Niệm nhìn sắc mặt trang chủ trong ngày hè mà nhanh chóng âm u lạnh xuống âm độ, biết điều ngậm miệng lại, nói tránh đi, “A ha, không khí hiện tại hình như hơi nóng a, trang chủ ta đi châm trà cho ngài.” Nói xong, nhanh như chớp chuẩn bị mất dạng

Lúc này, Trữ Bích Huyền đi tới, không hề cố kỵ mà lớn tiếng cười to nói: “Ha ha ha, Phong trang chủ a, ta mới vắng mặt một chút mà đã nghe được một tin đồn hết sức thú vị nha.”

Phong Tịnh Minh biết hẳn vừa mới tới không lâu, còn chưa nghe câu nói phía trước của Tô Niệm Niệm, bằng không hẳn nhất định cũng sẽ cười không nổi đâu a.

Trữ Bích Huyền thấy Phong Tịnh Minh không nói lời nào, biết hẳn đang tức giận, vì thế học ngữ điệu của Tô Niệm Niệm nói: “Đoạn tụ cũng không phải chuyện ám muội gì, nam nhân thích nam nhân kỳ thật cũng bình thường thôi.”

Phong Tịnh Minh đáp: “Quả thật như thế, huynh có biết, nàng nói, tên nam nhân ở trong lòng chỉ có ta là ai không?”

Trữ Bích Huyền nhìn biểu tình quỷ dị của Phong Tịnh Minh, đột nhiên bất an nói: “Không phải là ta chứ?”

Lúc này đến phiên Phong Tịnh Minh đắc ý .

Hai người cơ hồ đồng thời mở miệng nói: “Huynh mau giải thích đi.”

Trữ Bích Huyền ôm cánh tay nói: “Ta không đi.”

Phong Tịnh Minh nói: “Huynh không đi, ta sẽ không gả Chỉ Nhi cho huynh.”

Trữ Bích Huyền oán niệm nhìn xem Phong Tịnh Minh, miệng thốt ra hai chữ: “Đê tiện.”

Mấy ngày nay Tô Niệm Niệm cũng không dám đi làm .

Một người đã phát hiện bí mật của thủ trưởng, mà chuyện này, vốn là một chuyện mà thủ trưởng rất kiêng kị, huống chi, nàng lại phát hiện thủ trưởng vốn không hề có “Bí mật” này, hơn nữa thủ trưởng của nàng tựa hồ không chịu thừa nhận bí mật đã được phơi bày a. Nói cách khác, nàng tám chuyện của thủ trưởng, lại đứng tám trước mặt hắn, đúng là cây ngay không sợ chết đứng mà tám a.

Tô Niệm Niệm mấy ngày nay đều nói mình đang bị bệnh truyền nhiễm, không thể gặp người khác. Đường nhiên, ngoại trừ gặp Phong Tịnh Minh, nàng đều có thể gặp bất kỳ ai nha. Ngày hôm đó, Trữ Bích Huyền ăn cơm trưa xong, liền tới thăm nàng.

Tô Niệm Niệm đang chân chính nằm nghiêng ngả, trên bàn tay cầm một cái cánh gà quay, nghe thấy bên ngoài có người tiến vào, liền lau miệng “vèo” một cái nhảy lên trên giường, kéo chăn trùm kín, sau đó nhủu mi rên rĩ.

Trữ Bích Huyền vừa đi vào trong phòng vừa lắc đầu cười nói: “Không cần diễn trò, là ta.”

Tô Niệm Niệm từ trên giường ngồi dậy, nói: “Khiến ta sợ hết hồn.”

Trữ Bích Huyền nhìn gà quay trên bàn, nói: ” Bệnh nhân như cô nương, sức sống cũng quá mãnh liệt nha.”

Tô Niệm Niệm, xuống giường rót chén trà cho hắn, tủi thân nói : “Không thể ra khỏi phòng, ta chỉ có thể phát tiết lên đồ ăn mà thôi.”

“Cô làm như vậy cũng không phải biện pháp, ta khuyên cô nương nên đi nhận lỗi với Phong huynh đi, dạo này ta thấy hắn cũng không còn tức giận nữa.”

Tô Niệm Niệm khoát tay, bí hiểm nói: ” Tâm tư của người biến thái, huynh không thể lý giải được đâu!”

“Cái gì là biến thái?”

Tô Niệm Niệm trực tiếp nói: “Chính là không bình thường, bệnh thần kinh.”

“Khụ khụ, Phong huynh chắc không đến mức như thế đâu.”

Biểu tình trên mặt Trữ Bích Huyền rất không tự nhiên nhìn nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Ô cô nương, chớ nhắc đến chuyện của Phong huynh nữa.”

“Cũng đúng, một tên gian thương cộng thêm sắc lang, còn thêm cái mặt đen thui, nhắc tới hắc, lục phủ ngũ tạng của ta đều lại cảm thấy đau nha. Thần y a, ánh mắt của huynh bị sao vậy?”

Trữ Bích Huyền vẫn liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, hắc rất muốn nói cho nàng, tai vách mạch rừng, nhưng ý tứ của Tô Niệm Niệm, hắc còn không thể lý giải được nữa là. Trữ Bích Huyền đành phải vội vàng chuyển hướng đề tài: “Ô nương có biết, ai sắp đến đây hay không?”

“Ta đương nhiên không biết, trong thế giới này người ta nhận thức chỉ gói gọn trong hai hai tay, bao gồm kẻ chạy cờ này.”

“Ô cô nương, sao cô luôn nói mấy lời rất kỳ quái vậy?!”

Tô Niệm Niệm lười giải thích cho hắc: “Rốt cuộc ai muốn đến đây? Là chương môn Vô Đang hay là phương trượng Thiếu Lâm?” Mặc kệ là người nào, đều đủ để kích thích lòng hứng thú của Tô Niệm Niệm, dù sao người ta cũng là lão đại tai to mặt lớn nha, chính mình xuyên qua thế giới giang hồ, nói gì đi nữa cũng phải có =một chút kiến thức chứ.

Ai ngờ Trữ Bích Huyền lại lắc đầu nói: “Là công tử Tây Tuyết.”

Tây Tuyết, đó không phải là tên gọi tắt của Tây Môn Xuy Tuyết sao? Oa ca ca hàng thật giá thật nha, hai mắt Tô Niệm Niệm óa ánh sáng hưng phấn, hỏi: “Công tử Tây Tuyết kia, đại danh có phải gọi là Tây Môn Xuy Tuyết* không?”

(*Tây Môn Xuy Tuyết: Soái ca có kiếm pháp đệ nhất, lạnh lùng băng sương trong truyện Lục Tiểu Phụng của nhà văn Cổ Long)

Trữ Bích Huyền *lại dùng ánh mắt đánh giá quái vật nhìn chằm chằm nàng, lắc đầu nói: “Công tử Tây Tuyết vốn tên là Quan Tuyết, tức là tuyết tinh khiết, ở trong giang hồ cũng rất có uy danh, cô nương chưa từng nghe nói sao.”

Tô Niệm Niệm thất vọng cười khổ ha ha: “Ta mất trí nhớ mà.”

” Công tử Tây Tuyết, Phong huynh, ta là bạn tốt của nhau, lần này hắc ra ngoài làm việc, có đi ngang qua Phong Tam sơn trang, liền thuận đường đến thăm Phong huynh.”

Hội họa này ... trong chốn giang hồ thuộc loại sản nghiệp đứng thứ hai, Tô Niệm Niệm không thể nào khơi dậy được lòng đam mê với sở thích này. Bất quá nếu vị đại họa sĩ kia “Vốn rất có uy danh”, kết bạn hữu so với không kết bạn vẫn tốt hơn, hướng chỉ, ở Phong Tam sơn trang này bị Phong Tịnh Minh khi dễ quá lâu rồi, thật muốn tìm một người bình thường nói chuyện cho vui a. Nhưng nếu hắc là bằng hữu của Phong Tịnh Minh, vậy tính tình của hắc rất cuộc có khó chịu, điên cuồng giống tên kia không a, nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm cẩn thận hỏi: “Công tử Tây Tuyết kia, có biến thái không vậy?”

Trữ Bích Huyền nghĩ nghĩ một chút, như trảm đinh chặt sắt đáp: “Không.”

Vài ngày sau Tô Niệm Niệm mới thông hiểu ý tứ của Trữ Bích Huyền, công tử Tây Tuyết kia quả thật không phải biến thái, mà hắc là biến thái trong biến thái a!

Trữ Bích Huyền đi từ phòng Tô Niệm Niệm ra, nhìn sắc mặt âm u của Phong Tịnh Minh, ghen cười nói: “Huynh không cần so đo với một cô nhóc.”

Phong Tịnh Minh nghiêng răng nghiêng lợi phát tay áo, không nói lời nào, trực tiếp đi vào phòng Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm tiến bước Trữ Bích Huyền, muốn quay lại tiếp tục chiến đấu với gà quay của nàng, nhưng lúc cúi đầu nàng phát hiện có một đôi chân của nam nhân đứng ở sau lưng nàng, vì thế nàng vừa ngẩng đầu nói: “Thần y a, tại sao huynh lại quay lại ——” Tô Niệm Niệm ngẩng đầu, ngờ ngác nhìn. Trang chủ!

Lúc này trong đôi mắt của trang chủ đang tràn ngập lửa giận, nhìn nhìn mặt nàng, lại nhìn nhìn gà quay trong tay nàng, chầm chọc nói : “Người thật là tự tại nha.”

Tô Niệm Niệm run run: “Không dám không dám, thân thể tiểu nhân chỉ là do suy yếu, muốn mượn thời gian này tắm bổ dinh dưỡng.”

Phong Tịnh Minh đột nhiên nâng tay phải lên, Tô Niệm Niệm nghĩ hẳn chưa nói gì mà đã muốn giết người, lập tức ôm lấy đầu lui về phía sau, không tiền đồ hết lớn: “Trang chủ tha mạng!”

Ai ngờ, cầm Tô Niệm Niệm lại bị nắm lên.

Phong Tịnh Minh một tay nâng cầm Tô Niệm Niệm lên, tay kia cầm khăn tay màu trắng thêu hoa văn, nhẹ nhàng mà lau dầu mỡ cùng thịt vụn dính trên môi nàng, Tô Niệm Niệm bị hành vi này của hắn, khiến bản thân như bị một tia sét đánh trúng cháy khét từ trong ra ngoài, nhất thời không biết làm gì cho phải, tay chân luống cuống không biết đặt ở đâu mới thích hợp.

Phong Tịnh Minh dọn dẹp sạch sẽ xong, đột nhiên lại cúi người để sát vào mặt Tô Niệm Niệm, một đôi mắt mang theo hàn quang nhìn chằm chằm ánh mắt sơ sệt của nàng, sau đó cười tủm tỉm nói: “Ta là biến thái? Gian thương? Sắc lang? Còn thêm, mặt đen thui?” Từ cuối cùng được phát ra, biểu hiện của Phong Tịnh Minh thật bất ngờ, cơ mặt hắn rất tự nhiên không có gì dị thường.

Người thật đúng là tự mình hiểu mình a. Tô Niệm Niệm đương nhiên không dám nói ra lời này, chỉ run run rẩy rẩy trốn tránh ánh mắt của Phong Tịnh Minh, ánh mắt kia khiến cho nàng rét lạnh từ trong ra ngoài.

Phong Tịnh Minh rốt cuộc không nhanh không chậm nói ra một câu cực kỳ có lực uy hiếp: “Giả bộ bệnh, sẽ bị ném vào núi làm mồi cho sói.”

Tô Niệm Niệm rung mình một cái, nàng hoàn toàn tin tưởng Phong Tịnh Minh chắc chắn có thể làm như vậy, vì thế lúc này nàng thề, cam đoan rằng bản thân hoàn toàn hết bệnh rồi!

“Như thế thì tốt, “ Phong Tịnh Minh đắc ý gật gật đầu, thuận tay tạo thành một đường cung xinh đẹp ném khăn tay tới trên mặt bàn, “Đi giặt sạch.” Sau đó nghênh ngang rời đi.

Lưu lại Tô Niệm Niệm đứng nguyên tại chỗ cực lực run rẩy.

Phong Tịnh Minh không hổ là Phong Tịnh Minh, cho dù hắn đang cười, cũng làm cho người khác có cảm giác lạnh thấu xương a.

Hơn nữa, phương pháp chỉnh người của hắn thật kinh khủng, trước tiên hắn sẽ cho người một quả táo ngọt lịm, sau đó, sẽ hung hăng muốn mạng của người.

18. Chương 18: Đối Chọi Gay Gắt Với Nam Nhân Yêu Nghiệt

Tô Niệm Niệm đem khăn tay của trang chủ đến phòng giặt của Phong Tam trong sơn trang. Quần áo Trang chủ với quần áo của người bình thường không giống nhau, sẽ có người chuyên về về việc này có trách nhiệm giặt sạch, Tô Niệm Niệm vừa khinh thường những người ăn không ngồi chơi như trang chủ, vừa vui vẻ đi gặp chuyên gia giặt quần áo của trang chủ , Lạc tỷ tỷ.

Lạc tỷ tỷ đang lấy một ít bột phấn màu trắng hơi vàng vàn bỏ vào thùng nước giặt quần áo, nhìn thấy Tô Niệm Niệm đến, thì cười với nàng, mời nàng ngồi xuống.

Tô Niệm Niệm nhìn thấy bột phấn, tò mò hỏi: “Lạc tỷ tỷ, đây là cái gì?”

Lạc tỷ tỷ cười nói: “Đây là cát phấn, trộn chung với nước để giặt quần áo, quần áo sẽ rất sạch sẽ.”

Tô Niệm Niệm cảm thấy có chút khó tin, người nơi này chưa gì đã phát minh ra bột giặt quần áo rồi ư? Rất giỏi nha.

Chỉ thấy Lạc tỷ tỷ quấy nước một chút, một lát sau, liền lấy cây mộc gõ bỏ nghiêng xuống thùng giặt , rồi đem quần áo trang chủ bỏ vào bắt đầu vò lên vò xuống, chỉ chốc lát, trong nước liền nổi lên rất nhiều bọt biển, tuy rằng không bằng bột giặt thời hiện đại, nhưng Tô Niệm Niệm nhìn thấy rất quen nha.

Đột nhiên trong đầu Tô Niệm Niệm chợt lóe ra một tia sáng, nơi này có bột giặt quần áo, tức là chỉ cái gì? Căn cứ theo tiến trình phát triển của lịch sử, thời đại này hẳn là chưa phát minh ra được bột giặt đi, trừ phi. Trừ phi người phát minh ra bột giặt là người xuyên không nha!

Cuối cùng cũng tìm được đồng hương ! Tô Niệm Niệm cơ hồ mừng quá mà sắp khóc, giữ chặt tay Lạc tỷ tỷ nói: ” Tỷ tỷ tốt của ta, tỷ nói cho ta biết bột giặt quần áo này, à không, cát phần này, là ai điều chế ra vậy?”

Lạc tỷ tỷ đột nhiên bị sự hưng phấn của nàng khiến cho ngơ ngác: “Muội nói cát phần này hả. Đây là do ta điều chế ra”

“Tỷ tỷ không cần khiêm tốn a, muội biết tỷ cũng là người xuyên đến, muội đến từ công nguyên năm 2009, còn tỷ, tỷ là người niên đại nào xuyên đến vậy?”

Lạc tỷ tỷ rất cuộc nhẹn không được lấy tay sờ trán Tô Niệm Niệm, lo lắng nói: “Đứa nhỏ này, đang bình thường sao lại nói toàn lời mê sảng không vậy.”

Tô Niệm Niệm bị lời này của nàng đã kích, nhưng vẫn không muốn hết hy vọng: “Người nơi này tuyệt đối sẽ không điều chế ra được bột. Cát phần, tỷ tỷ đừng chối nữa”

“Tô muội muội nói gì buồn cười vậy, cát phần này bắt quá là đem một loại trái cây ép ra thành nước sau đó phơi nắng, không có gì khó khăn cả, chẳng qua loại trái cây này rất hiếm, người bình thường không biết đây thôi.”

Tình cảm mãnh liệt như lửa của Tô Niệm Niệm rốt cuộc cũng bị một câu nói của Lạc tỷ tỷ dập tắt hoàn toàn, nàng buông Lạc tỷ tỷ ra, chán nản nói: “Hoá ra là như vậy a.”

Lạc tỷ tỷ tiếp tục bình tĩnh giặt quần áo, cười nói: “Bằng không muội nghĩ là cái gì.”

Ta có thể nghĩ ra cái gì chứ, đương nhiên là gặp đồng hương xuyên không a! Tô Niệm Niệm buồn bã ỉu xiu nhìn bọt biển trong chậu, không nói lời nào.

Bất quá, cuộc sống vẫn có thể vì nó mà kích thích tạo cho chúng ta một ít hứng thú khác a. Tô Niệm Niệm nhìn bong bóng, đột nhiên nghĩ đến trò chơi thổi bong bóng của kiếp trước, ánh mắt nàng sáng ngời, thứ này cũng có thể dùng để thổi bong bóng phải không? Nàng nhớ rõ trước đây Huấn Đào hay dùng bột giặt quần áo trộn với nước rồi thổi bong bóng, hiệu quả cũng rất được nha.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm quán quýt lấy Lạc tỷ tỷ muốn xin chút cát phần, giống như ôm bảo bối trở về phòng.

Phong Tịnh Minh thế nhưng không có ở trong thư phòng, Nàng mừng còn không kịp a. Tô Niệm Niệm canh chừng Phong Tịnh Minh, rồi lén lấy bảo kiếm yêu quý của hắn, đem ra hậu hoa viên chặt một cây gậy trúc, chặt gậy trúc xong, nàng chặt ra từng đoạn nhỏ, sau đó cẩn thận vót gọn hai đầu. Nàng lại vào trong thư phòng trang chủ lấy một bát trà ra, bỏ vào ít cát phần, đổ thêm một ít nước, dùng ống trúc quấy quấy, sau đó ột đầu ống trúc vào nước rồi nhẹ nhàng thổi.

Ha ha, thành công, Tô Niệm Niệm ta quả nhiên là thiên tài!

Chỉ thấy một bong bóng lớn bằng trái táo từ trong ống trúc chui ra, Tô Niệm Niệm vung tay, bong bóng kia liền rời khỏi ống trúc, bay lên.

Tô Niệm Niệm hưng phấn mà hoa tay múa chân vui sướng, liên tục thổi bong bóng bay lên.

Vì thế, rất nhiều bong bóng chậm rãi bay lên không trung, cùng với ánh mặt trời tạo nên một vũ điệu. Tô Niệm Niệm liền cùng với một đám bong bóng vừa nhảy vừa cười rất vui vẻ.

Đám người Phong Tịnh Minh từ phía sau đi tới, đương nhiên bọn họ không phải muốn xem nữ nhân điên này mà đến, chỉ là do đi ngang qua, thuận tiện nhìn thấy mà thôi.

Phong Tịnh Minh cùng với Trữ Bích Huyền biết hôm nay công tử Tây Tuyết sẽ tới, bởi vậy mới đi ra ngoài đón hắn, muốn dẫn công tử Tây Tuyết đến đại sảnh, mới đi ngang qua hậu hoa viên này thì thấy Tô Niệm Niệm đang đứng ở trên cỏ thổi bong bóng.

Phong Tịnh Minh nhìn đến Tô Niệm Niệm, đầu tiên là, cảm giác ánh mắt mình tựa hồ bị ánh sáng chói ngời này lay động một chút. Lúc này Tô Niệm Niệm đứng ở dưới ánh mặt trời, bị một đồng bong bóng kỳ quái xinh đẹp vờn quanh, dáng người yếu điệu, như muốn bay lên, khuôn mặt nàng tươi cười tựa hồ so với ánh mặt trời còn rạng rỡ hơn vài phần. Nàng như hoa mới chớm nở, xinh đẹp tuyệt trần lay động theo gió, lại như thần tiên trên trời, theo áng mây (áng mây chính là những bong bóng màu sắc rực rỡ kia) hạ phàm trần. Phong Tịnh Minh nhất thời nhìn đến ngây người.

Vẫn là Trữ Bích Huyền mở miệng trước: “Tô cô nương này, vẫn hay làm một số việc cổ quái nha.” Nói xong, hắt lại hướng tới Tô Niệm Niệm đang chơi hết sức vui vẻ, hô lớn, “Tô cô nương, đừng chơi nữa , lại gặp khách quý nè.”

Tô Niệm Niệm vừa thấy bên kia, xong đời, lại bị Phong Tịnh Minh thấy được rồi a, sẽ không bị khấu trừ tiền công nữa chứ? Vừa nghĩ sẽ bị khấu trừ tiền công, hứng thú của Tô Niệm Niệm hoàn toàn bay hết, ôm ống trúc, chén trà cùng với bảo kiếm chạy lại đó.

Á, làm sao nhiều thêm một soái ca rồi? Tô Niệm Niệm nhìn mỹ nam đang đứng ở bên cạnh Phong Tịnh Minh cùng với Trữ Bích Huyền, hơi hơi sững sốt.

Chỉ thấy nam nhân này, mi đen như mực, môi đỏ như son, màu da như tuyết, lại điểm thêm một đôi mắt hoa đào, bộ dạng kia gọi là gì nhỉ. người có tâm ác! Bảy phần xinh đẹp ba phần yêu khí, người mà mười phần mười trong tiểu thuyết ngôn tình thường xuyên xuất hiện, yêu nghiệt nam! Lại nhìn ánh mắt đối phương, không kiêng nể nhìn chằm chằm trên người nàng, chắc chắn không phải là một con chim tốt đẹp gì a! Tô Niệm Niệm đánh giá công tử Tây Tuyết từ cao xuống thấp một lần, liền rút ra nhận xét này.

Phong Tịnh Minh có chút hăng hái muốn nhìn phản ứng của Tô Niệm Niệm , lại phát hiện nàng nhìn Tây Tuyết tựa hồ nhìn đến choáng váng, vì thế nói: ” Thắt thần cái gì, còn không mau qua đây gặp công tử Tây Tuyết.”

Tô Niệm Niệm nghe vậy, liền lễ phép cười cười với công tử Tây Tuyết, nói: “Hi, xin chào a, công tử Tây Tuyết, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Ánh mắt công tử Tây Tuyết luôn xấu xa nhìn Tô Niệm Niệm, điều này làm cho Tô Niệm Niệm cực kỳ khó chịu. Lúc này, yêu nghiệt nam kia cười nói: “Cô nương ngưỡng mộ ta cái gì ?”

Éc éc éc , đây chính là lễ nghĩa phổ biến ứng dụng trong giang hồ hay dùng nha! Công tử Tây Tuyết người không có gì nói, mới tìm chủ đề nhằm chán này nói ư! Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm càng thêm bất mãn với hắn, vì thế đáp: “Ta yêu thích bức tranh con vịt của công tử.”

Một câu nói ra giống như ép công tử Tây Tuyết ăn ruồi bọ, vì thế hắn kỳ quái nói: “Bộ dạng xấu lại không có văn nhã, loại nữ nhân này thật là đáng tiếc a, Phong trang chủ khi nào thì huynh thay đổi khẩu vị vậy?”

Phong Tịnh Minh cùng với Trữ Bích Huyền tựa hồ rất thích bộ dáng kinh ngạc của công tử Tây Tuyết, lúc này cũng không ngăn trở Tô Niệm Niệm, Phong Tịnh Minh chỉ mỉm cười nói: “Nàng chính là một tỷ nữ.”

Tô Niệm Niệm cũng không tức giận, dùng ngữ khí *âm dương bát quái giống vậy đáp: “Công bằng mà nói, công tử so với ta chỉ mạnh mẽ hơn một chút thôi a, nam không ra nam, nữ không ra nữ , bức tranh vẽ con vịt lại cổ tình nói đó là uyên ương, làm ơn , bức vẽ đó của công tử đưa cho uyên ương coi có khi còn bị uyên ương kiện ra tòa nha!”

*không giống bình thường, châm biếm

Một câu này của Tô Niệm Niệm, khiến Phong Tịnh Minh cùng với Trữ Bích Huyền cũng nhịn không được thấp giọng cười. Công tử Tây Tuyết bị mất mặt, càng khó chịu với Tô Niệm Niệm hơn, vì thế nói: “Nếu cô là thê tử của ta, ta nhất định sẽ bỏ độc vào thức ăn của cô, loại nữ nhân này sống trên đời chính là tai họa.”

Tô Niệm Niệm cười nói: “Ta cảm ơn ngài, có loại trượng phu như ngài, thật sự khiến người ta không có dũng khí muốn sống a.”

Vì thế Phong Tịnh Minh cùng với Trữ Bích Huyền từ cười nhẹ sửa thành cười to.

Công tử Tây Tuyết mới vào trận đầu, đã bị Tô Niệm Niệm nhanh mồm nhanh miệng không thua gì hắn chính cho không còn mặt mũi, vì thế nói lảng sang chuyện khác: “Người lấy Lãnh Nguyệt bảo kiếm của

Phong trang chủ làm cái gì? Không phải là chặt gậy trúc chứ?”

Một câu nói này đã nhắc nhở Phong Tịnh Minh, nhìn bảo kiếm ở trong lòng Tô Niệm Niệm, Lãnh Nguyệt bảo kiếm kia ở trong chốn giang hồ là *bình khí chí bảo, lúc này lại bị nàng đem ra chặt gậy trúc! Trong mắt Phong Tịnh Minh dần dần dấy lên ngọn lửa phẫn nộ .

*vũ khí quý báu

Tô Niệm Niệm thấy tình thế không ổn, lập tức thay đổi sắc mặt, chân chó cười nói: “Ta, cái kia, ha ha, trang chủ ngài đúng là một người hào phóng, rộng lượng còn rất là thiện lương a, ta lập tức đi cất kiếm thật kỹ.”

“Còn có bát trà lưu ly ngũ sắc của ta, nếu người làm vỡ , thì đem đầu tới gập ta!”

“Biết rồi!” Nói xong, Tô Niệm Niệm nhanh như chớp biến mất ở con đường khúc khuỷu phía trước.

Công tử Tây Tuyết nhìn thân ảnh Tô Niệm Niệm biến mất, bất mãn nói: “Không phải huynh nói cô gái này vẫn rất ngưỡng mộ ta sao, nàng đối đãi với người mà bản thân ngưỡng mộ như vậy à?”

Phong Tịnh Minh lắc đầu: “Nàng mất trí nhớ.”

“Huynh có chắc không?”

Phong Tịnh Minh thở dài: “Bảy tám phần”

19. Chương 19: Công Tử Tây Tuyết Đại Biến Thái.

Tô Niệm Niệm rất phiền muộn, rất thất vọng, đặc biệt khó chịu a.

Cái bộ dạng yêu nghiệt của nam nhân tà ác xấu xa kia, chính là cái tên công tử Tây Tuyết kia, hẳn thậm chí có một loại ham mê đặc biệt bất lương. Tô Niệm Niệm mới biết, hóa ra việc am hiểu nhất của công tử Tây Tuyết không phải là vẽ tranh con vẹt, mà là vẽ tranh mỹ nữ. Được rồi, muốn vẽ tranh mỹ nữ thì vẽ tranh mỹ nữ đi, hẳn là một tên phong lưu nên yêu thích tranh mỹ nữ cũng không có gì kỳ quá , nhưng mấu chốt là, tranh mà hắn yêu thích nhất là. tranh mỹ nữ lộ nửa thân trần. Được rồi, yêu thích tranh lửa nữ liền yêu thích đi, muốn làm nghệ thuật, là phải có phong cách riêng, thưởng thức cũng là một nghệ thuật mà, nhưng mấu chốt, mấu chốt là, đúng là muốn sét đánh chết người không đền mạng, cái tên Tôn Tử kia chỉ chịu vẽ một người mẫu, chừng nào chưa vẽ cho nàng một bức tranh lộ nửa thân trần thì nhất quyết không buông tha.

Đúng vậy, các vị suy đoán chính xác rồi đấy, công tử Tây Tuyết chỉ đích danh người mẫu chính là Tô Niệm Niệm . .

Tô Niệm Niệm: “Thượng Quan đại hiệp họa sĩ nghệ thuật gia, ta xin lỗi, lời nói trước kia ta thu hồi, tranh đại hiệp vẽ không phải là con vẹt, là Khổng Tước là Phượng Hoàng là Thần Điểu. Ngài có thể buông tha cho ta hay không?”

Công tử Tây Tuyết: ” Cốt cách của Tô cô nương tỏa ra vẻ đẹp trầm tĩnh, nếu vẽ một bức tranh xuân ngủ đồ, chắc chắn là rất đẹp nha.”

Tô Niệm Niệm: “Vứt ý nghĩ đó đi, bộ dạng ta xấu xí như vậy, ngài xem, trên mặt còn một vết sẹo lớn như vậy.”

Công tử Tây Tuyết: “Có thể vẽ một bức tranh có khuôn mặt nghiêng.”

Tô Niệm Niệm: “Trên người ta tất cả đều là sẹo.”

Công tử Tây Tuyết: “Tô cô nương muốn ta vẽ cho cô nương một bức tranh toàn thân phải không?”

Tô Niệm Niệm : “Khụ khụ. Ý tứ của ta là, cái kia, trên cánh tay ta, trên vai, đều là sẹo, che giấu không được.”

Công tử Tây Tuyết: “Ta sẽ không vẽ nó.”

Tô Niệm Niệm: “Như vậy sẽ không tả thực.”

Công tử Tây Tuyết: “Tả thực là cái gì?”

Tô Niệm Niệm: “Là một bức tranh phản ánh hoàn toàn đặc điểm của một người, không có gì che giấu, hoặc cố ý tô điểm thêm cho đẹp.”

Công tử Tây Tuyết: “Như vậy, chỉ tả thực quần áo thôi.”

Tô Niệm Niệm muốn học máu mà chết. Nếu như người muốn làm nghệ thuật đều là một nửa lưu manh, nhưng lưu manh cũng không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa a, đối mặt với một người nghệ thuật lưu manh, có thể ung dung suy một câu thành ba câu làm ấy tên lưu manh ghen chết, một người hiện đại như Tô Niệm Niệm không ngu gì lại đi vào vết xe đổ như vậy nha, cuối cùng nàng đành xuất ra đặc quyền của phụ nữ.

Tô Niệm Niệm: “Ngài đây là định khinh bạc ta.”

Công tử Tây Tuyết: “Chớ nói vậy, ta không có khinh bạc cô nương, cho dù ta có thật sự muốn, cũng không nhờ cô nương nhắc nhở.”

Tô Niệm Niệm: “A ha?” Chưa thấy qua người nào đùa giỡn con gái nhà lành mà có lý do chính đáng như người.

Công tử Tây Tuyết: “Phong trang chủ nói, nữ nhân của hần ta đều có thể tùy tiện khinh bạc.”

Mẹ kiếp, quả nhiên huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo, một đám bạc tình vong ơn phụ nghĩa, Phong Tịnh Minh này cũng không phải người coi trọng nữ nhân nha

Tô Niệm Niệm: “Đáng tiếc ta không phải nữ nhân của hần, người cút đi.” Chuyện cho tới bây giờ, không còn gì hay mà khách khí nữa.

Công tử Tây Tuyết: “Người muốn làm nữ nhân của hần cũng không đủ trình độ, ta đây càng không cần để ý.”

Tô Niệm Niệm thiếu chút nữa ngất xỉu, nàng đột nhiên phát hiện, Phong Tịnh Minh nói là “Nữ nhân của mình, công tử Tây Tuyết đều có thể tùy tiện khinh bạc”, hần là lý giải như sau: nữ nhân trong thiên hạ này, người muốn khinh bạc ai liền khinh bạc đi, cho dù là nữ nhân của ta, ta cũng nhận, anh em người trăm ngàn lần đừng khách khí a.

Quả nhiên, một đám biến thái!

Tô Niệm Niệm đương nhiên không thể tùy tiện để cho người ta khinh bạc mình như vậy, nhất là bị một tên yêu nghiệt không ra nam, mà cũng chẳng ra nữ khiến nàng luôn luôn khinh bỉ này khinh bạc được, vì thế đành phải đánh lạc hướng nói: “Kỳ thật muốn vẽ ra dáng người của một nữ nhân, không nhất thiết phải cởi quần áo a, người sở dĩ cho là như thế, nhưng vấn đề không phải ở người, vấn đề là quần áo người mặc.”

“A?” Có điểm tin.

Tô Niệm Niệm: “Người nghĩ đi a, nếu nữ nhân nơi này mặc quần áo bó chặt một chút, đường cong sẽ hiện lên, quần áo không nên rộng thùng thình như vậy, kết quả người ở trong tranh sẽ không giống với dáng người của người thực?”

Công tử Tây Tuyết: “Nữ nhân nơi này? Người không phải nữ nhân nơi này sao?”

Tô Niệm Niệm: “Ách, cầu xin người nghe trọng điểm được không!”

Công tử Tây Tuyết: “Người chế giễu cũng có chút đạo lý, những điều này người học được ở đâu?”

Tô Niệm Niệm: “Ta vô sự tự thông không được sao, người hỏi nhiều như vậy làm gì, không thấy phiền à, bộ dạng của người đã tựa như nữ nhân, nhưng không ngờ người còn dong dài hơn cả nữ nhân, người là nam nhân làm ơn đừng bày ra bộ dạng này a.”

Công tử Tây Tuyết: “Như vậy, ngày mai người mặc một bộ quần áo như vậy tới gặp ta.”

Tô Niệm Niệm: “Éc éc éc, chỉ có thời gian một ngày ta làm sao chuẩn bị kịp a.”

Công tử Tây Tuyết: “Cũng không cần vội.”

Tô Niệm Niệm: “Được rồi, ta làm là được chứ gì.” Ngốc tử cũng biết không cần vội a “Bất quá, ta làm ta làm người mẫu cho người, ách, chính là bị người vẽ tranh, phải có tiền a.”

Công tử Tây Tuyết: “Bao nhiêu?”

Tô Niệm Niệm: “Một lần hai trăm lượng, bất quá niệm tình người với Phong Tịnh Minh là bạn tốt, ta chỉ lấy của đồ ngốc người từng đẩy thôi.” Đây là lên án sự áp bách của Phong Tịnh Minh.

Công tử Tây Tuyết: “Một trăm lượng, có làm hay không ừ người.” Ta chắc chắc người nhất định sẽ làm.

Tô Niệm Niệm: “Này, người có nhiều tiền như vậy, còn cò kè mặc cả với ta sao?” Đây có thiệt là hình mẫu soái ca vùng tiền như vùng rác, trong tiểu thuyết võ hiệp nói đến hay không vậy a?

Công tử Tây Tuyết: “Ta không muốn người chiếm tiện nghi của ta.”

Dựa vào cái gì, lời này sao nghe tổn thương quá nha. Được rồi, một trăm lượng thì một trăm lượng, thành giao!

Công tử Tây Tuyết: “Trước kia người làm nghề gì?”

Tô Niệm Niệm muốn hù dọa hẩn, liền nói: “Ta nha, trước kia kỳ thật là một nữ hiệp, là lão đại của bang phái, sau do phiền chán cảnh chém chém giết giết ở trong giang hồ, nên đã mai danh ẩn tích.”

Công tử Tây Tuyết hăng hái nói: “A? Không biết trước kia người là chủ môn bang phái nào?”

Tô Niệm Niệm thần bí hề hề nói: “Chuyện này bí mật, không thể nói, không thể nói a, thí chủ người vẫn nên trở về đi thôi.”

Công tử Tây Tuyết biến sắc: “Người gọi ta là gì?”

“Thí chủ a, làm sao vậy, chẳng lẽ còn muốn ta gọi người là nữ thí chủ ư?” Tô Niệm Niệm nói tới đây nhin không được, không có hảo ý cười cười. Trước kia Tô Niệm Niệm cùng với bạn học khi nói giỡn với nhau thường xuyên đóng giả làm lão hòa thượng dong dài nói loạn xạ bậy bạ với người khác, xưng hô với người khác là “Thí chủ”, sau khi xuyên qua thế giới này, tính tình hay nói giỡn cũng không có sửa được.

Sắc mặt công tử Tây Tuyết rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, nhanh đến mức Tô Niệm Niệm nghĩ vừa rồi hẩn biến sắc chỉ là ảo giác, nàng cảm thấy thế giới này thật sự tồn tại ni cô, mà ni cô ở trong lòng công tử Tây Tuyết có thể là một vị thần thánh không thể xâm phạm, cho nên hẩn không thể tùy tiện tự xưng ni cô, tự nhiên cũng không thể tùy tiện để người khác gọi hẩn là “Thí chủ” a. Về phần vì sao ni cô ở trong lòng công tử Tây Tuyết là một thần thánh không thể xâm phạm, chỉ có quỷ mới biết nha.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm thoải mái, vỗ vỗ bả vai công tử Tây Tuyết tiêu sái nói: “Yên tâm đi, ta về sau sẽ không tùy tiện gọi người là thí chủ nữa.” Tuy nàng muốn đối đãi với người trước mắt như bạn của mình, nhưng cũng phải tôn trọng tín ngưỡng của người ta a.

Công tử Tây Tuyết nhìn tay nhỏ bé trắng nõn trơn bóng của Tô Niệm Niệm khoát lên trên vai hẩn, thì ngả ngón cười nói: “Cô nương, xin tự trọng.”

Tô Niệm Niệm tức giận rút tay về, xoa xoa ở trên vạt áo, trừng mắt nhìn công tử Tây Tuyết một cái rồi rời khỏi.

Nào biết công tử Tây Tuyết giống như kẹo mè xừng lại quần tới, cười nói: “Cô nương cũng là cao nhân ngoài cõi trần, nói vậy công phu cũng rất cao, có thể cho tại hạ lĩnh giáo một chút được không?”

Xem đi, kỳ thật nói dối cũng không khó, cái khó là mình nói dối rồi, lại phải tiếp tục nói dối nữa, Tô Niệm Niệm có chút hối hận khi nói giỡn với hẩn, nhưng vì mặt mũi, đành phải cứng rắn nói: “Người không biết sao, ta bị người khác ngược đãi một trận, võ công đã bị phế rồi a! Đương nhiên, người trong giang hồ, trọng yếu nhất vẫn là hai chữ hiệp nghĩa, công phu chỉ là vật ngoài thân.” Được rồi, kỳ thật những lời ta nói chủ yếu đều là lời nói dối, nhưng bị ngược đãi là thật a, chân chính thật nha!

Công tử Tây Tuyết có chút khó tin: “Là ai dám đối đãi với cô nương như vậy? Vì sao hẩn lại làm vậy?”

Mẹ kiếp, người có thể để ta yên hay không! Tô Niệm Niệm cố dằn lại tính tình ăn nói bừa bãi của mình: “Người vậy là không biết rồi, hấn làm vậy là vì muốn độc chiếm bí mật quan trọng của môn phái ta.” Trong tiểu thuyết võ hiệp đều nói như vậy mà, cho nên Tô Niệm Niệm nói dối cũng không sợ, nàng cơ bản còn không cần vận động đầu óc nữa.

Công tử Tây Tuyết phi thường phối hợp, tỏ vẻ kinh sợ một chút, sau đó hỏi: “Cơ mật gì?”

Tô Niệm Niệm không nể mặt mà nói: “Cái gọi là cơ mật, đương nhiên không thể tùy tiện nói cho người khác, vị đồng chí gay này sao người lại thích bà tám như vậy, người vẫn nên quay lại yêu thích tranh con vịt và lửa nữ của người đi thôi.” Nói xong, phẩy tay áo bỏ đi. Bộ dáng kia, thật sự còn có thể dọa cho người bình thường sợ hãi.

Đáng tiếc công tử Tây Tuyết không phải là người bình thường, mà hai vị đang nấp ở sâu trong bụi hoa kia, cũng không phải là người bình thường.

Vì thế ba tên không bình thường cùng tụ tập lại, họp.

Tô Niệm Niệm cảm thấy mình nói dối quá chuẩn, nhưng ba vị này lại không nghĩ là nàng nói dối. Thật lâu sau Tô Niệm Niệm phát hiện, kỳ thật, dựa trên cơ bản nàng cũng không có nói dối.

Vì thế Phong Tịnh Minh với thói quen nghe lén cuộc nói chuyện của Tô Niệm Niệm, sau khi nghe lén xong, đầu tiên là kinh sợ. Hấn từ trong bụi hoa đi ra, đứng ở bên người công tử Tây Tuyết, nhìn bóng lưng càng ngày càng đi xa của Tô Niệm Niệm, khó tin nói: “Sao nàng chỉ nói sự thật với huynh?”

Công tử Tây Tuyết không thèm suy nghĩ, có chút tự hào, cười nói: “Đúng vậy, huynh không nghe nàng nói sao.”

Trữ Bích Huyền cũng tiến lại gần, lặp lại biểu tình, động tác cùng với ngôn ngữ giống Phong Tịnh Minh: “Sao nàng chỉ nói sự thật với huynh?”

Vì thế công tử Tây Tuyết cũng học tập hấn lặp lại một lần: “Đúng vậy, huynh không nghe nàng nói sao.”

Trữ Bích Huyền có chút bất mãn cùng cảm giác bị nhục: “Chúng ta trăm phương nghìn kế thử nàng rất nhiều lần, vậy mà nàng vẫn rất đề phòng, cẩn thận bọn ta.”

Công tử Tây Tuyết làm ra một bộ dáng lả lơi, đắc ý nói: “Chuyện này chỉ có thể nói là, ta đã mê hoặc nàng thành công.” Tuy đắc ý, nhưng hấn vẫn rất hoang mang như cũ, cách Tô Niệm Niệm nhìn vào mắt hấn, bộ dạng không giống bị mê hoặc, đúng rồi, nàng nhất định là xấu hổ khi biểu đạt tình cảm của mình, nàng còn là cô gái a, ít nhiều vẫn rất thận trọng, cô bé này rất kỳ quái, chắc muốn dùng phương thức kỳ quái để biểu đạt sự ngưỡng mộ đối với hấn. Nghĩ đến đây, hấn cảm thấy đã thông suốt sáng tỏ.

Phong Tịnh Minh thấp giọng lẩm bẩm: “Nói như vậy, nàng không có mất trí nhớ, nàng luôn luôn nói dối chúng ta?”

Trữ Bích Huyền đưa ra điểm đáng ngờ: “Nhưng nàng nói cho Tây Tuyết, cũng không phải giống như nói cho chúng ta biết sao, điểm này nàng nên biết chứ?”

Công tử Tây Tuyết cũng trầm tư: “Chẳng lẽ mị lực của ta quá lớn, khiến nàng mất lý trí?”

Hai người Phong Trữ đồng thời đều liếc mắt khinh bỉ nhìn Tây Tuyết một cái, bọn họ đương nhiên biết, hấn hay nói giỡn.

Phong Tịnh Minh lẩm bẩm nói: “Cô gái này, quả nhiên không đơn giản.”

Công tử Tây Tuyết đắc ý nói: “Đương nhiên không đơn giản, ngay cả Phong trang chủ từ xưa đến nay luôn gian trá mà cũng bị nàng lừa gạt mà..., ta nói Phong Tịnh Minh, thanh danh lừng lẫy một đời của người a, hắc..hắc...”

Trữ Bích Huyền lại nói: “Kỳ thật không có gì ngoài dự liệu, Tô cô nương vẫn là một người rất thú vị, tâm địa nàng cũng không xấu.”

Tây tuyết gật đầu đồng ý.

Ánh mắt của Phong Tịnh Minh lại càng thêm thâm trầm.

20. Chương 20: Tô Niệm Niệm May Quần Áo Mốt Thời Hiện Đại.

Con người Tô Niệm Niệm nếu đặt ở thế kỷ hai mươi mốt chỉ tạm coi như là một tài nữ, tuy cầm kỳ thư họa nàng cái gì cũng không biết, làm công việc nội trợ giặt quần áo nấu cơm thì siêu lười, nhưng nàng lại biết hai lĩnh vực khác.

Một trong số đó là may vá, nàng không theo học lớp chuyên nghiệp về lĩnh vực thiết kế trang phục, nhưng trời sinh nàng lại cảm thấy hứng thú đối với mấy thứ này, vì thế nàng thường xuyên tái chế lại một ít quần áo cũ thành trang phục mới, làm xong còn được nhiều người khen đẹp. Tư chất của nàng cũng không tệ, tự học thành tài, hơn nữa được tu luyện được gần mười năm, bởi vậy đã luyện được một tay nghề may vá không tồi.

Cái còn lại chính là điêu khắc tượng gỗ, cũng không được tính là người làm nghệ thuật, đó chỉ là do nàng muốn tìm thứ gì đó để chơi đùa giết thời gian, qua thời gian tay nghề của nàng cũng dần tốt hơn. Ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng từng điêu khắc rất nhiều đồ chơi nhỏ, đa số đều đưa cho Huấn Đào. Lúc chia tay với Huấn Đào, nàng thực đau khổ nên đem tất cả chúng đi đốt, không ngờ rằng đốt không được, lại thiếu chút nữa đốt phòng ở của nàng, Tô Niệm Niệm bởi vì vậy mà bị cảnh sát bắt đi hỏi cung thật lâu.=.=

Tô Niệm Niệm lại không thể ngờ được, hai tay nghề này của chính mình ở hiện đại không có công dụng gì, nhưng đến cổ đại, lại có đất dụng võ, quả nhiên là trời sinh nàng rất thích hợp với xuyên không a!

Tô Niệm Niệm ở Phong Tam sơn trang vào lúc rảnh rỗi có điêu khắc một đế giày cao gót, đế giày được làm bằng gỗ, nàng nghĩ ở trên mặt gỗ có thể phủ thêm vải hoặc dây lưng để mang, làm thành một đôi giày cao gót, vào thời tiết cuối hè mát mẻ sẽ đem ra mang. Hiện tại đế giày cao gót này có thể sử dụng theo cách khác rồi, Tô Niệm Niệm muốn dùng đế giày cao gót để nâng chiều cao của đôi chân, kết hợp với váy ngắn và áo ôm sát cơ thể, đúng là quá tuyệt. Nàng chỉ lo lắng bây giờ là ở cổ đại, Tô Niệm Niệm còn không muốn bị người khác cho là lăng lơ đầu, bởi vậy nàng quyết định động tay động chân vào cái áo ôm sát cơ thể làm cho nó bảo thủ một chút, váy ngắn cũng không nên cách xa quá với bốt cao gót, chỉ cần lộ đùi ba phân là đủ Như vậy, đã đẹp muốn rung động lòng người rồi

Tô Niệm Niệm chọn chất liệu cho váy ngắn và áo ôm là da trâu mềm mại, Phong Tam trong sơn trang cũng không thiếu loại da này, bất quá bọn họ tựa hồ chưa từng dùng da trâu làm quần áo, Tô Niệm Niệm đã từng nghiên cứu loại da trâu này, tốt lắm, làm ra quần áo chắc chắn rất đẹp.

Về phần da giày, cũng cần một người có kỹ thuật chuyên môn, Tô Niệm Niệm làm không được, đành phải tìm thợ đóng giày tư nhân của Phong Tam sơn trang nhờ làm giúp, Thợ đóng giày kia là đại thúc trung niên, đầu óc cũng rất thông minh, Tô Niệm Niệm nói liên tục còn thêm khoa tay múa chân trong chốc lát, hẳn cũng hiểu ý tứ của nàng, chính là không biết làm cái này có ích lợi gì, làm hài để đi, quá dài, làm quần mặc đi, quá ngắn, hướng hồ ở phía dưới còn là một đế hài gỗ. Mặc kệ nói như thế nào, hẳn chỉ cần một buổi tối đã có thể làm xong tất cả những thứ kỳ quái đó.

Váy ngắn cùng áo ôm đối với Tô Niệm Niệm mà nói cũng không khó khăn, nàng làm rất quen tay. Tô Niệm Niệm lựa chọn may theo phong cách ôm cơ thể, có gợi cảm nhưng lại không mất vẻ dễ thương.

Váy ngắn làm xong, mang lên eo nhỏ, vừa đúng tạo nên một đường cong đến mức mê người.

Áo bó sát người làm thêm một cái đai lưng, đai lưng này giúp áo bớt hở hang được một chút, chiếc áo cổ hình chữ V giúp lộ ra vùng da trắng nõn ở cổ cùng với xương quai xanh tinh tế, khiến cho người khác vừa nhìn thấy thì lại có suy nghĩ bay xa hơn một chút. Cánh tay lộ ra, Tô Niệm Niệm làm một bao tay dài để mang trên cánh tay phải, đúng, rất chuẩn, tuy trên cánh tay có nhiều vết sẹo vô cùng xấu xí, nhưng che rồi sẽ không thấy, rất có hiệu quả, rất có hiệu quả nha!

Làm đẹp không cần rườm rà, đuôi ngựa buộc cao lên, dây cột tóc màu lam, cùng mái tóc tung bay theo gió, xong a!

Tô Niệm Niệm lén từ thư phòng của Phong Tĩnh Minh trốn ra, mang theo một cái cung, mặc tất cả những thứ có liên quan, lại mang thêm đôi giày cao cổ, hùng vĩ hiên ngang đi tìm công tử Tây Tuyết.

Tô Niệm Niệm thấy thân thể này, có tỉ lệ đáng người rất chuẩn, hơn nữa, còn là phi thường đạt tiêu chuẩn rất mê người. Mặc dù vóc người nàng không cao, nhưng cặp đùi tuyết trắng lại cực kỳ thon dài, càng tôn

lên dáng người có lồi có lõm của nàng. Cũng may phần đùi lộ ra bên ngoài có sẹo rất mờ không thấy rõ, bằng không thì rất phá hình tượng.

Tô Niệm Niệm và Công tử Tây Tuyết hẹn gặp nhau tại Bình Yên Các, nơi đó phong cảnh rất đẹp, thực thích hợp để vẽ tranh. Nàng một đường từ chỗ ở của mình đi về phía Bình Yên Các, hấp dẫn vô số ánh mắt của người đi đường, số người quay đầu lại là 100%, rất nhiều người nhìn một lần thấy chưa đã ghiền, lại quay đầu nhìn một lần nữa. Trang phục nàng mặc, hở hang cũng không quá nhiều, bởi vì các nơi quan trọng nàng đều che giấu thật kỹ, hơn nữa da thịt trên đùi cũng không lộ ra bao nhiêu, nói không hở hang thì cũng không đúng lắm, hai cánh tay tuyết trắng kia, lại là bằng chứng chắc chắn cho lời nói này. Tóm lại, họ thấy nàng rồi đều nói rằng, nàng rất quái, rất quái lạ, nhưng thấy khuôn mặt nàng lại hết sức đẹp, làm cho người ta cảm thấy một cảm giác rất mới mẻ nhưng vẫn động lòng người, tóm lại cũng không biết nói ra sao, cô nương như nàng so với các phu nhân mà bọn họ gặp hằng ngày hoàn toàn bất đồng.

Tô Niệm Niệm lại không hề để ý, nàng chỉ một lòng muốn tìm công tử Tây Tuyết hoàn thành bức vẽ như đã hẹn, sau đó lấy một trăm lạng bạc bỏ túi.

Bởi vì mấy hôm nay Công tử Tây Tuyết luôn quần quít lấy Tô Niệm Niệm, nên Phong Tịnh Minh cũng không độc thức Tô Niệm Niệm, cho nàng nhàn hạ mà hồ nháo. Hiện tại, Phong Tịnh Minh và Trữ Bích Huyền đều bị Công tử Tây Tuyết mời đến, họ đến Bình Yên Các uống trà ngắm cảnh, tiện thể muốn nhìn xem Công tử Tây Tuyết diễn trò gì. Đến còn có tiểu ma vương của Phong Tam sơn trang, Phong Chỉ nhi. Nha đầu kia trong lúc rảnh rỗi, đòi đi theo ca ca cùng tiếp khách quý, thuận tiện cũng muốn xem hắc diễn trò gì, rốt cuộc có vui không.

Bình Yên Các được xây ở giữa hồ nước, chung quanh là hai hòn núi giả tú lù, xanh biếc xao động theo sóng nước, cảnh sắc rất đẹp dễ đi vào lòng người. Mỗi khi trời mưa thì trên mặt hồ liền bị mưa bao bọc như hiện lên một tầng sương khói, bởi vậy mới gọi là Bình Yên Các. Hôm nay thời tiết sáng sủa, gió lạnh thổi mạnh, tuy nhìn không thấy được cảnh bình yên, nhưng lúc này lại tạo được một cái đẹp động lòng người khác.

Tô Niệm Niệm được quần áo da trâu bao bọc, loại phong cảnh tươi mát hợp lòng người này nàng rất thích, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, rồi đi đến.

Tô Niệm Niệm vừa mới tiến vào Bình Yên Các đã hét lớn: “Người đẹp, ta đã đến đây!”

Đợi đi vào rồi thì mới phát hiện hóa ra bên trong có bốn người.

Tô Niệm Niệm thật ra cũng không cảm thấy gì lạ, mà ba nam nhân cộng thêm một cô gái kia, nhìn thấy trang phục của Tô Niệm Niệm, thì đều có chút ngẩn ngơ.

Một loại vải không biết làm từ cái gì (kỳ thật không phải vải dệt) nàng lại đem đi làm quần áo, thể hiện ra dáng người xinh đẹp của Tô Niệm Niệm, cặp đùi thon dài trắng như tuyết mang một đôi giày kỳ quái, khiến đôi chân càng thêm thon dài, vòng eo mảnh khảnh bị buộc chặt lại, càng thêm mềm mại quyến rũ, còn có bộ ngực sữa cao ngất kia, xương quai xanh đẹp động lòng người, cổ tuyết trắng như ngọc, rất hợp với cặp mắt như hồ nước linh động, tất cả những thứ đó, quả thực chính là khiêu chiến với thẩm mỹ của nhân loại. Đương nhiên, nếu không phải bị khuôn mặt sát phong cảnh của Tô Niệm Niệm, thì chắc chắn sẽ rất tuyệt. Lúc này nàng mang theo một cái cung tên, biểu tình trên mặt cũng không như nữ tử ôn nhu bình thường, mà là mang theo một ít thần khí hiên ngang, trong quyến rũ còn có thêm một chút tư thế oai hùng khí phách, làm cho người khác khó mà rời mắt.

Tô Niệm Niệm bị bốn người này nhìn nhìn khiến trong lòng rất chột dạ, vì thế cúi đầu nhìn trang phục bản thân, kỳ quái nói: “Tôi mặc như vậy. Không được sao?”

Phong Chỉ Nhi là người đầu tiên kịp phản ứng, đỏ mặt khinh thường nói: “Hừ!” Miệng nói xong, lại vẫn thảnh thơi liếc mắt nhìn váy ngắn và giày cao cổ của Tô Niệm Niệm như cũ, trong ánh mắt lộ ra thần sắc cực kỳ hâm mộ.

Tô Niệm Niệm nhìn ra Phong Chỉ Nhi kỳ thật rất thích quần áo này của nàng, dù sao cũng là tiểu hài tử, vì thế cũng không so đo chuyện tình lúc trước, cười nói: “Quần áo này của tôi có thể cho tiểu thư mượn mặc?”

Phong Chỉ Nhi nổi giận nói: “Ai cần, không biết liêm sỉ!”

Lúc này, ba tên giống đực kia ở trong cuộc nói chuyện của hai nữ nhân cũng đã kịp phản ứng lại, công tử Tây Tuyết đứng lên đi về phía Tô Niệm Niệm, nhìn lên nhìn xuống trên người nàng đánh giá, kích động nói: “Được, được lắm, Tô cô nương cô quả nhiên là tài nữ có một không hai a.”

Nói đùa, bộ quần áo dĩ nhiên là có một không hai rồi? Tô Niệm Niệm trong lòng khinh bỉ những lời nói của hắn, bất quá dù sao cũng là khen nàng, cho nên tuy khinh bỉ, nhưng cũng rất hưởng thụ. Có thể thấy làm người đôi khi thật vô sỉ a.

Tô Niệm Niệm lui về phía sau vài bước bảo trì một khoảng cách với Tây Tuyết công tử, nói: “Chỉ có thể đứng ở xa nhìn, không thể sờ loạn nha. Chúng ta bắt đầu đi.” Nói xong xoay người đi đến trên lan can dưới mái hiên, xoay người ngồi ở trên lan can, rồi mới nói với Công tử Tây Tuyết bên: “Bắt đầu đi, một canh giờ bức tranh phải vẽ xong, vượt qua một canh giờ sẽ tính thêm tiền, gấp ba tiền nha.” lan can ở dưới mái hiên kia vốn là nơi cho người ngồi ngắm cảnh, do đó Tô Niệm Niệm mới chọn nơi này để có thể thoải mái mà ngồi.

Công tử Tây Tuyết cùng với mọi người bị lời nói của nàng chọc cho buồn cười, rồi mới mở giấy bút, bắt đầu vẽ.

Lúc này mái tóc của Tô Niệm Niệm bị gió thổi bay lên trên mặt hồ, có sợi phất qua môi, qua gáy, trước ngực, rồi trên cánh tay, làm cho người ta có một cảm giác rất khí phách rất thoải mái. Công tử Tây Tuyết chuyên chú vẽ tranh, vài người ở chung quanh cũng nhìn xem chăm chú, ngay cả Phong Chỉ nhi không thích Tô Niệm Niệm, lúc này cũng lặng yên ngồi nhìn.

Phong Tịnh Minh gặp qua rất nhiều nữ tử giang hồ, các nàng đó cũng rất khí phách rất tiêu sái, nhưng so với vẻ tiêu sái của Tô Niệm Niệm lại không giống. Tô Niệm Niệm không có loại sắc bén cùng với hào sảng của nữ tử giang hồ, mà ngược lại hoàn toàn, nàng bình thường còn rất tham tiền, lá gan thì nhỏ, nhưng một người như vậy, lại làm cho hắn có cảm giác rất tiêu sái thể gian. Nàng tựa hồ mặc kệ ở trong hoàn cảnh nào, cũng đều thoải mái vui vẻ, giống như tất cả chuyện trên đời này, vốn không có chuyện gì có thể làm cho nàng thương tâm? Cũng có khi, đó là do nàng cố ý thể hiện như vậy, nàng có mục đích khác? Nữ tử này, rốt cuộc đầu mối thật sự là nàng?

Tóm lại mặc kệ như thế nào, Phong Tịnh Minh nhìn thấy trang phục của Tô Niệm Niệm cũng giống đại đa số nam nhân nhìn không được muốn chảy máu mũi, nhìn thấy nàng đang dựa lan can ở dưới mái hiên, mái tóc bay bay theo gió, trái tim của hắn quả thật đập nhanh hai nhịp.

21. Chương 21: Kết Cục Của Kẻ Tham Tài Bất Lương

Công tử Tây tuyết vẽ tranh nổi danh là thần tốc, bình thường cung nữ đồ ở dưới ngòi bút cao siêu của hắn bất quá chỉ cần nửa canh giờ là xong, nhưng lần này hắn dùng đến gần hai giờ, mới có thể vẽ tranh xong. Chờ hắn vẽ xong thì Tô Niệm Niệm đã mơ màng muốn ngủ một giấc ngon lành. Phong Tịnh Minh và Trữ Bích Huyền cùng thò đầu vào nhìn ngắm bức tranh vẽ như thế nào. Chỉ thấy trên giấy Tuyền Thành trắng như tuyết, nền là một phong cảnh xanh tươi màu ngọc bích, một nữ tử dựa vào lan can ngồi một mình, giống như đang trầm tư suy nghĩ. Ngũ quan của nàng nhu hòa tinh xảo, trong ánh mắt lộ ra một loại hiên ngang khí phách, đường cong trên thân thể đẹp đến động lòng người, tóc đen bóng mượt được búi đơn giản sau đầu, cùng dây cột tóc màu lam bay bay theo gió

Trữ Bích Huyền gật đầu tán thưởng, cảnh đẹp, bức tranh đẹp, nhưng người còn đẹp hơn, ngày thường Tô cô nương không chịu tô chút phấn son, lúc nào cũng lời thôi lếch thếch, nhìn không ra nàng lại có thể đẹp đến như vậy.

Phong Chỉ Nhi nhìn thấy Trữ Bích Huyền gật đầu một cái, mà ca ca thấy rồi cũng không tỏ ra khinh bỉ gì, hơn nữa cái tên Tây Tuyết điên điên khùng khùng kia lúc này tựa hồ cũng có chút đặc ý, vì thế nàng nhìn không được sinh lòng hiếu kỳ, đi lại gần nhìn thử, vừa nhìn thấy người trong tranh thì nàng lại nhìn không được từ trong lỗ mũi hừ ra một hơi, tựa hồ có khinh thường, cũng có bất mãn.

Tô Niệm Niệm từ trên lan can nhảy xuống, chạy tới bên đó, công tử Tây tuyết thấy nàng đi tới, thì tỏ vẻ giống như hiến vật quý đưa bức tranh cho nàng xem, mà mắt Tô Niệm Niệm chỉ lơ đãng liếc bức tranh một cái, liền nhanh chóng vươn tay: “Đưa tiền đây, hai canh giờ, tổng cộng bốn trăm lượng.”

Công tử Tây tuyết hình như rất ít gặp loại tình huống này, đối phương ngay cả một câu đánh giá cho tác phẩm của hắn cũng lười nói, trực tiếp đòi tiền. Huống hồ, trước đây nhiều nữ tử đều cầu hắn vẽ tranh các nàng, làm gì có trường hợp ngược lại đi đòi tiền hắn chứ.

Bởi vậy, công tử Tây tuyết bị một câu nói bất thành linh của Tô Niệm Niệm làm cho sững sốt, không kịp phản ứng. Mà Phong Tịnh Minh tựa hồ có chút hiểu biết về tính cách của Tô Niệm Niệm, vì thế cố tình nhắc nhở : “Tây tuyết, huynh mau trả thù lao cho nàng ấy đi.”

Công tử Tây tuyết giống như từ trên cao ngã xuống đất, lòng tràn ngập cô đơn. Hắn lấy túi tiền từ trong ngực ra trực tiếp đưa cho Tô Niệm Niệm, nói: “Bên trong có ngân phiếu năm trăm lượng, còn có một ít bạc vụn, cùng túi đựng tiền cũng cho cô nương.”

Tô Niệm Niệm không chút nghĩ ngợi liền nhận lấy. Mà ba người khác cũng nhìn ra hắn có chút bất thường. Trong chốn giang hồ nam nữ nếu muốn biểu đạt tình cảm ái mộ trong lòng, bọn họ đều tặng túi đựng tiền hoặc khăn tay ... những vật nhỏ này, nếu đối phương nhận lấy, tức là người đã đáp ứng tình yêu của đối phương. Hiện tại Tô Niệm Niệm thế nhưng không một chút do dự nhận túi tiền của công tử Tây Tuyết, phương diện này rất mờ ám nha. Đương nhiên, cũng không bài trừ một khả năng khác, là toàn bộ lực chú ý của Tô Niệm Niệm đều tập trung tại số tiền trong túi, xác suất này xem ra tương đối nhỏ, bất quá cũng chưa chắc, dù sao Tô Niệm Niệm là một người rất khó hiểu, nàng có làm ra loại truyện không bình thường gì, thì người khác cũng không bắt ngờ.

Tô Niệm Niệm đoạt lấy ví tiền đang muốn mở ra xem, thỉnh linh ở bên cạnh có một bàn tay đột nhiên đưa qua, “Vút” một hành động nhỏ đã đoạt được túi tiền. Tô Niệm Niệm kinh hãi, ngẩng đầu thì thấy, túi tiền thường đã nằm trong tay người nọ đó là ác bá trong Phong tam sơn trang —— Phong Chỉ Nhi.

Tô Niệm Niệm biết tiểu nha đầu này không sợ trời không sợ đất, tỏ vẻ mạnh bạo đoạt lại xem chừng không được, vì thế đành phải cười cười nói: “Đại tiểu thư, ngài nhất định là sẽ không để ý một chút tiền thưởng ít ỏi đó đúng không? Nếu đã không để ý thì trả nó lại cho nô tì đi.Nụ cười này có thể gọi là nụ cười nịnh bợ của người đang sợ hãi khúm núm.

Phong Tịnh Minh nhìn Tô Niệm Niệm tươi cười, rung mình một cái, vì thế khinh bỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi nói với Phong Chỉ Nhi: “Chỉ Nhi, trả tiền lại cho nàng ta đi.”

Phong Chỉ Nhi bất mãn: “Huynh lại vì nàng ta mà giáo huấn muội!”

Khuôn mặt Phong Tịnh Minh nhất thời trầm xuống, Phong Chỉ Nhi liền không dám làm gắt. Nhìn Tô Niệm Niệm ở một bên đang run run, Phong biến thái này mà nổi giận thật đúng là đủ cường đại a.

Trữ Bích Huyền lại một lần nhảy ra phát huy tác dụng của người hoà giải, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Phong Chỉ Nhi nói: “Chỉ nhi, vẫn là nên trả lại tiền cho Tô cô nương đi, đại tiểu thư Phong Tam sơn trang, tại sao có thể tùy tiện cướp của người ta được.”

Phong Chỉ Nhi cực không tình nguyện giơ túi tiền lên đưa cho Tô Niệm Niệm. Ngay khi Tô Niệm Niệm sắp nhận được túi tiền thì trong nháy mắt đó, tay của Phong Chỉ Nhi đột nhiên chuyển ra bên ngoài, túi tiền kia từ trong tay nàng ta bay ra ngoài, tạo thành một đường cong, nhanh chóng rơi vào trong hồ. Hành động này của Phong Chỉ Nhi làm rất đột ngột, bất kỳ ai cũng không ngờ được.

Lúc mấy đại gia phát hiện ra nàng làm cái gì, thì túi tiền kia đã rơi vào trong nước, làm cách nào cũng không lấy lại được . Tô Niệm Niệm không cho rằng túi tiền kia sẽ không lấy lại được. Nàng nhìn số bạc mà chính mình vất vả kiếm được bị ném vào trong hồ, hận không thể cùng với số bạc kia cùng nhau rơi xuống nước, vì thế nàng nhanh chóng làm theo, lấy sức bật khùng khiếp bay qua lan can nhảy vào trong nước. Một cử động kia của Tô Niệm Niệm lại càng bất ngờ hơn, vì thế mấy đại gia cứ trơ mắt như vậy nhìn nàng rơi xuống nước .

Tô Niệm Niệm dùng hành động thực tế của chính mình để nói cho chúng ta biết một câu tục ngữ đầm máu và nước mắt “Người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn” .

Kỹ năng bơi lội của Tô Niệm Niệm rất tốt, ở cuộc thi bơi lội trong trường đại học còn từng nhận được giải quán quân, cho nên hiện tại nàng không sợ hãi nhảy vào trong nước. Nhưng chờ nhảy vào trong nước rồi,

nàng mới phát hiện, nơi này khác xa bể bơi, tối thiểu bể bơi không có một tập đoàn dây bèo hung hậu như vậy.

Tô Niệm Niệm biết tiền của mình đã rơi vào trong đồng bèo này. Có câu nói là người có can đảm lớn thì mới có thể phát triển, nàng nghĩ thầm dù sao chính mình đã nhảy vào rồi, vì thế nàng ương bướng, liền bơi vào trong đám bèo. Vì thế, ở thời khắc mấu chốt Tô Niệm Niệm lại không phụ sự mong đợi của mọi người, xảy ra sự cố. Tay chân của nàng bị mắc kẹt trong đồng dây bèo, tay bị trói chặt, giãy nửa ngày rốt cuộc mới thoát ra được, nhưng đồng bèo ở trên chân, bất luận nàng giãy dụa ra sao, cũng không thoát được.

Tô Niệm Niệm rốt cuộc hiểu được, hóa ra mục đích của ông trời khi dùng một tia chớp đẩy nàng vào thế giới này, chính là muốn cho nàng chết đuối. Ông trời ơi, ông đã vất vả nhiều rồi!

Tô Niệm Niệm cảm thấy bản thân hít thở càng ngày càng khó khăn, nàng phát hiện mình sẽ chống đỡ không được bao lâu nữa, tùy thời đều có thể rơi vào tình trạng nguy hiểm nhất đó là chết đuối. Cũng không biết hiện tại mấy người ở trên kia có phát hiện nàng đang gặp nguy hiểm hay không, hiện tại bọn họ tám phần chắc là đang thưởng thức cảnh đẹp xung quanh rồi.

Cùng lúc đó, mấy người đứng ở trên bờ đang nhìn xuống mặt nước, biểu tình trên mặt càng ngày càng nghiêm túc. Phong Tịnh Minh rốt cuộc mất hết kiên nhẫn, bỏ áo khoác ngoài ra, nhảy vào trong hồ. Công tử Tây Tuyết thấy thế, cười nói: “Loại chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này, từ trước đến nay vốn là chuyện của Tây Tuyết ta, sao có thể làm phiền Phong huynh.” rồi cũng bỏ áo khoác ngoài ra, nhảy xuống nước.

Phong Chỉ Nhi nhìn thấy ca ca cùng với công tử Tây tuyết đều đi cứu Tô Niệm Niệm, rốt cuộc đã phát hiện tình hình có vẻ nghiêm trọng, vì thế nàng lo lắng nhìn xuống dưới nước, khổ sở nói với Trữ Bích Huyền: “Trữ ca ca, có phải muội đã làm một việc hơi quá đáng rồi không?”

Trữ Bích Huyền đáp: “Về sau đừng chơi đùa như vậy, tính tình Tô cô nương khiến người khác đoán không ra, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ca ca muội sẽ không dễ dàng tha thứ uội đâu.”

Phong Chỉ Nhi tuy rằng không biết ca ca của nàng sao lại vì một tiểu nha hoàn mà không thể dễ dàng tha thứ cho nàng, lúc này nàng cũng không còn tâm tư hỏi cái này, lo lắng nói: “Nàng kia có thể sẽ chết sao?”

Trữ Bích Huyền an ủi nàng: “Có Phong huynh cùng Tây Tuyết ở đây, Tô cô nương hẳn là có thể bình an vô sự.”

Hai người Phong Chỉ Nhi và Trữ Bích Huyền ở trên bờ đợi trong chốc lát, liền nhìn thấy hai đầu người lộ ra khỏi mặt nước, đúng là Phong Tịnh Minh cùng với Tô Niệm Niệm đang bất tỉnh nhân sự. Lúc này Phong Tịnh Minh nâng Tô Niệm Niệm lên, từ trong nước bơi về hướng cây cột trong mái hiên, cả người đầy nước ở trên mái hiên.

Phong Tịnh Minh đặt Tô Niệm Niệm ở trên bờ, loại bỏ nước trong phổi nàng. Tô Niệm Niệm kịch liệt ho khan vài cái, rồi tỉnh lại. Phong Tịnh Minh thấy Tô Niệm Niệm tỉnh, thì trong lòng mới thả lỏng, hẩn nhìn Tô Niệm Niệm thiếu chút nữa bị mất mạng, không nể mặt cả giận nói: “Hồ nháo!” Tô Niệm Niệm biết lần này bản thân thiếu chút nữa đã tạo sai lầm lớn, vì thế nàng nằm trên mặt đất cười hì hì nhìn Phong Tịnh Minh, nói: “Cám ơn trang chủ đã cứu mạng!”

Nụ cười kia, giống như một bông hoa đuôi chó nở rộ, Trữ Bích Huyền ở một bên nhìn thấy không khỏi buồn cười. Phong Tịnh Minh vốn muốn hù dọa Tô Niệm Niệm một chút, hiện tại xem cái bộ dạng này của nàng, hẳn thật sự cũng không tức giận nổi, đành phải bắt đắc dĩ cúi người, ôm ngang nàng, sau đó dưới chân điểm nhẹ, bay lên nóc nhà, tiếp theo điểm lên điểm xuống trên nóc nhà và mấy cây đại thụ, tiến về chỗ ở của Tô Niệm Niệm.

Quả nhiên, hai người đã trở về bằng con đường ngắn nhất, có lẽ về điểm này người cổ đại đã phát minh ra từ lâu a. Tô Niệm Niệm biết hẳn muốn đưa nàng trở về phòng, tuy sắc mặt thẳng thắn này vẫn tỏ vẻ khó chịu như cũ, bất quá trong lòng nàng vẫn rất cảm kích hẩn. Đương nhiên, trừ bỏ cảm kích, trong lòng Tô Niệm Niệm còn có một loại cảm giác chính là. Rất sợ hãi nha. Tô Niệm Niệm thật sự khẩn trương, nàng gắt gao ôm lấy cổ Phong Tịnh Minh, chôn mặt ở trước ngực hẩn không dám nhìn, sợ hãi không biết còn có thể phát sinh tai nạn gì ở trên không không.

Tóm lại, làm việc ở trên cao là rất nguy hiểm. Phong Tịnh Minh bị Tô Niệm Niệm ôm chặt cảm thấy rất

khó chịu, liền cúi đầu muốn nói cho nàng không cần khẩn trương. Nhưng mà khi hắn cúi đầu thì rất không đúng lúc vừa hay nhìn thấy một điểm nhỏ cảnh xuân của người nào đó hiện ra trước ngực.

Phong Tịnh Minh hít vào một hơi không nói ra được, ôm Tô Niệm Niệm rồi đột nhiên rơi xuống dưới. Tô Niệm Niệm ở trong lòng hắn cả kinh kêu lên: “Cứu mạng a.”

Phong Tịnh Minh nhảy đến một nhánh cây, mượn lực lại bay lên, cố hết sức nói: “Câm miệng!”

Tô Niệm Niệm nghĩ rằng Phong Tịnh Minh còn đang tức giận, lập tức thành thật ngậm miệng lại, nhưng trong lòng lại khinh thường bụng dạ hẹp hòi của hắn. Mà Phong Tịnh Minh, cũng không dám cúi đầu nhìn nàng nữa. Mà bị bọn họ bỏ quên, ở trong mái hiên Trữ Bích Huyền và Phong Chỉ Nhi đã rời đi từ lâu.

Công tử Tây tuyết từ trong hồ cả người ướt nhẹp đi vào trong mái hiên, nhìn tấm ván gỗ còn chưa khô nước, hừ nhẹ một tiếng, lẩm bẩm: “Lại cho tiểu tử kia lấy được tiện nghi rồi.” Hắn đi đến trước bàn gỗ mà lúc này hắn vẽ tranh, nhìn bức vẽ tâm đắc của mình ở trên bàn, thì khóe miệng cong cong, mỉm cười.

22. Chương 22: Kế Hoạch Mới Của Phong Tịnh Minh

Phong Tịnh Minh tung một cước thực bạo lực đá văng cửa phòng của Tô Niệm Niệm ra, sau đó đặt nàng ở trên ghế, gọi hai nha hoàn chuẩn bị nước ấm tắm rửa cho nàng, rồi đi ra ngoài.

Tô Niệm Niệm cởi áo quần ra, nhảy vào trong thùng gỗ đang bốc hơi nghi ngút, vừa khoan khoái tắm rửa vừa nhớ thương hơn năm trăm lượng bạc của nàng, hơn năm trăm lượng a, đủ cho nàng chuộc thân mấy lần nha!

Bởi vì năm trăm lượng bạc không cánh mà bay, khiến cho tâm tình Tô Niệm Niệm rất khó chịu, vì thế nàng tắm rửa xong, liền vội vàng leo lên giường ngủ, mặc cho ai ở bên ngoài gõ cửa cũng không thèm để ý.

Đến sau nửa đêm, Tô Niệm Niệm nửa mơ nửa tỉnh thì cảm thấy cả người nóng lên, đầu như bị vật gì siết chặt đau đớn, nàng nằm ở trên giường trần trọc, đặc biệt khó chịu.

Sáng ngày hôm sau, Phong Tịnh Minh hồi lâu không thấy Tô Niệm Niệm, nghĩ nàng lại có lẽ đang ở chung một chỗ với công tử Tây tuyết, nên cũng không để ý tới. Hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền gọi Phong Chỉ Nhi vào gặp.

Phong Chỉ Nhi vốn vì chuyện ngày hôm qua mà hơi ảo não, hôm nay bị ca ca gọi tới, liền biết có liên quan đến chuyện của Tô Niệm Niệm, vì thế vẻ mặt càng thêm uể oải.

Phong Tịnh Minh nhìn thấy thần sắc khổ sở vằn vện trên mặt Phong Chỉ Nhi, thì có chút không đành lòng, dù sao nàng cũng là muội muội thân sinh của hắn. Vì thế, hắn thản nhiên nói với Phong Chỉ Nhi: “Tô Niệm Niệm, người này đối với huynh mà nói rất quan trọng, về sau muội đừng gây khó dễ cho nàng nữa.”

Con mắt Phong Chỉ Nhi chuyển một vòng, thử hỏi: “Muội sắp có thêm chị dâu sao?”

Phong Tịnh Minh bật cười nói: “Đứa nhỏ này, nghĩ đi chỗ nào vậy, chị dâu của muội người nào chẳng phải quốc sắc thiên hương thì cũng phải nghiêng nước nghiêng thành nha?”

Phong Chỉ Nhi nói giúp cho Tô Niệm Niệm: “Nàng ta cũng rất đẹp a, ngày hôm qua.”

Phong Tịnh Minh tựa hồ không muốn đề cập đến chuyện ngày hôm qua, vì thế cắt ngang lời của Phong Chỉ Nhi: “Nàng ta có đẹp đi nữa, cũng là một đóa hoa có độc, ca ca muội không sở hữu nổi đóa hoa này đâu.”

Phong Chỉ Nhi khó hiểu, mắt trừng lớn nhìn Phong Tịnh Minh.

Phong Tịnh Minh cũng không muốn nói nhiều chuyện giang hồ với Phong Chỉ Nhi, vì thế chỉ vỗ vỗ đầu nàng nói: “Tóm lại, trên người Tô Niệm Niệm có thứ mà ca ca muội cần đến, ngày sau nếu ta lấy được thứ đó rồi, muội có thể làm bạn tốt với nàng.”

Phong Chỉ Nhi nghĩ nghĩ, bất an hỏi: “Ca ca, huynh là muốn. Lợi dụng nàng?” Phong Chỉ Nhi tuy rằng điêu ngoa tùy hứng, nhưng lại không thích những việc làm không quang minh chính đại.

Phong Tịnh Minh nở nụ cười ầm ập với nàng, nói: “Nếu huynh không lợi dụng nàng, chỉ sợ cũng sẽ bị nàng lợi dụng.”

Phong Chỉ Nhi nghe đến mấy cái này, liền không hỏi nữa. Mặc dù nàng còn nhỏ tuổi, nhưng làm đại tiểu thư Phong Tam sơn trang, một ít ân oán hận thù trên giang hồ nàng cũng có chút hiểu biết ít nhiều, nếu như ca ca nói vậy, rõ ràng Tô Niệm Niệm kia cũng không phải là một người dễ đối phó. Ở trong cuộc đấu tranh giữa Tô Niệm Niệm và ca ca, nàng đương nhiên về phe của ca ca rồi.

Ngay lúc hai huynh muội Phong Tịnh Minh đang đàm luận về chuyện tình của Tô Niệm Niệm thì bên ngoài lại truyền đến tiếng nói chuyện, dĩ nhiên là tiếng của công tử Tây tuyết.

Công tử Tây tuyết ở bên ngoài kiêu ngạo hô: “Này, Phong Tịnh Minh, nha hoàn bảo bối kia không có việc gì chứ, sao ta còn chưa nhìn thấy nàng?” Vừa nói, vừa tiến vào, không hề cố kỵ bên trong có người hay không.

Công tử Tây tuyết lấy cái ghế dựa rồi ngồi xuống, gian ngoài liền có nha hoàn bưng trà lên.

Phong Tịnh Minh nhìn thấy công tử Tây tuyết không giống như đang nói dối, vì thế nói: “Ta nghĩ Tô Niệm Niệm đang ở cùng một chỗ với huynh chứ.”

Công tử Tây tuyết nóng vội uống ngụm trà, kết quả bị nước trà nóng làm phỏng môi, hắn bỏ bát trà xuống, nhìn chằm chằm Phong Tịnh Minh không có ý tốt nói: “Không cần đưa ta vào, ta biết trong lòng huynh nghĩ cái gì, không phải là sợ nha đầu kia thích ta, muốn đi theo ta sao, Phong Tịnh Minh à Phong tịnh minh, làm người không thể quá keo kiệt nha”

Phong Tịnh Minh không để ý tới công tử Tây Tuyết, ngẩng đầu nói với Phong Chỉ Nhi : “Chỉ Nhi, muội đi trước đi.”

Phong Chỉ Nhi liền thành thật đi ra ngoài.

Đợi cho Phong Chỉ Nhi đóng cửa lại, Phong Tịnh Minh vừa vuốt ve chén trà, vừa không nhanh không chậm nói: “Mặc kệ nàng ta có thật sự chung tình với huynh hay không, huynh biết rõ bất luận như thế nào ta sẽ không để cho nàng ta đi theo huynh mà.”

Công tử Tây tuyết chẳng hề để ý nói: “Chờ huynh lấy được thứ huynh muốn, chuyện của chúng ta sẽ không cần huynh trông nom nữa. Đến lúc đó hai chúng ta lưỡng tình tương duyệt như chim liền cánh, nhất định sẽ không để cho người khác phá hỏng a!” Hắn cố ý đem hai chữ “Người khác” cắn âm thật nặng, ý đồ rất rõ ràng.

Phong Tịnh Minh tựa hồ không thêm để ý: “Công tử Tây Tuyết luôn luôn anh tuấn phong lưu phóng đãng không kèm chế, vì sao lại đột nhiên chung tình với một nha hoàn nhỏ nhỏ trong Phong Tam sơn trang của ta?”

“Huynh không hiểu rồi, nữ nhân dịu dàng xinh đẹp bên người ta nhiều lắm, nhưng lại thiếu một nữ tử thú vị , mà Tô cô nương, lại là một người rất thú vị.”

Phong Tịnh Minh từ chối cho ý kiến, tiếp tục nhâm nhi thưởng thức chén trà.

Công tử Tây tuyết đột nhiên nghiêm mặt nói: “Này , Phong Tịnh Minh, cái kia. Chờ chuyện của huynh hoàn thành, có thể giữ cho nàng ấy một mạng hay không? Nữ tử như vậy, giết thật sự đáng tiếc.”

Phong Tịnh Minh đột nhiên nặng nề đặt chén trà lên bàn, sau đó hướng bên ngoài hô: “Thanh nhi, đi xem Tô Niệm Niệm đang ở đâu.”

Nha hoàn Thanh nhi ở bên ngoài nhẹ giọng đáp một tiếng “Dạ” , liền rời đi.

Một lát sau, Thanh nhi trở về, ở ngoài cửa bẩm báo nói : “Bẩm trang chủ, Tô cô nương hiện tại chưa rời giường, nô tỳ ở bên ngoài gõ cửa, nàng cũng không trả lời.”

“Kỳ quái, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?” Công tử Tây tuyết có chút bất an, đứng dậy đi ra ngoài.

Phong Tịnh Minh cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Công tử Tây tuyết vỗ vỗ cửa phòng Tô Niệm Niệm, ở bên ngoài kêu lên: “Tô cô nương? Tô Niệm Niệm? Tô Mỹ nữ? Mở cửa a?”

Phong Tịnh Minh nhanh nhẹn nâng chân lên đá cửa, cửa phòng Tô Niệm Niệm rớt cuộc sau hai cú đá bạo lực liên tiếp của Phong Tịnh Minh, cũng rớt xuống.

Hai người dầm lên ván cửa tiến vào.

Lúc này cả người Tô Niệm Niệm được bọc trong một cái chăn thấp giọng lầm bầm lâu bầu, run run sợ hãi nói. Hai người Phong Tịnh Minh cùng với Tây Tuyết cẩn thận nghe ngóng nàng nói chuyện gì, nhưng không có gì khác ngoài hai từ: bạc, nước. .

Về mặt bình tĩnh của Phong Tịnh Minh rớt cuộc bị nàng làm cho có chút mờ mịt, hần đi đến trước giường của nàng, lấy chăn của nàng ra, vừa định hỏi nàng người đang làm cái quỷ gì, lại bị khuôn mặt đỏ gắt không bình thường làm kinh sợ.

Tay Phong Tịnh Minh sờ lên trán Tô Niệm Niệm, rớt cuộc cũng hiểu ra, hóa ra nữ nhân này vẫn bình thường, chẳng qua là phát sốt, nói mê sáng. .

Công tử Tây tuyết bưng một chén nước đi đến bên giường, nâng Tô Niệm Niệm dậy tựa vào trong lòng mình, sau đó đưa nước đến môi của nàng, từng chút từng chút dứt cho nàng.

Phong Tịnh Minh ở một bên nhìn nhìn rồi hình như nghĩ tới cái gì, rớt cuộc, mắt hần sáng ngời, rồi hần lại cẩn thận suy nghĩ.

Tô Niệm Niệm khi tỉnh lại, phát hiện ở bên cạnh đang ngồi một người. Nàng tập trung nhìn, thì trái tim yếu ớt lập tức đập bùm bùm không ngừng.

Làm sao có thể là Phong Chỉ Nhi a, không, phải nói, tại sao lại là Phong Chỉ Nhi nha Tô Niệm Niệm nàng đã đắc tội với thần tiên nào, sao luôn khiến cho tiểu ma đầu này đến tra tấn nàng!

Phong Chỉ Nhi nhìn thấy Tô Niệm Niệm mở to mắt, liền cười cười với nàng.

Nụ cười này của Phong Chỉ Nhi, đối với Tô Niệm Niệm là một đả kích không nhỏ. Ở trong suy nghĩ của Tô Niệm Niệm, Phong Chỉ Nhi cũng là một loại người như Phong Tịnh Minh, chỉ cần họ cười với người, chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Vì thế Tô Niệm Niệm rớt cuộc nhin không được, thành thật nói:“Đại tiểu thư, tha mạng a.” Tuy rằng ta cũng không biết tại sao ta lại đắc tội với người.

Ai ngờ Phong Chỉ Nhi lại nói: “Tỷ không sao chứ?”

Tô Niệm Niệm muốn nói với nàng, chỉ cần ngài không ở trước mặt của ta, ta bảo đảm không có việc gì!

Phong Chỉ Nhi tiếp tục nói: “Cái kia. Trước kia là muội không tốt, khiến cho tỷ chịu nhiều đau khổ rồi.”

Cái gì? Tô Niệm Niệm bình thường luôn tin rằng mình hiểu rõ (nàng ấy tự cho là như thế) nàng ta, nhưng lúc này, nàng lại phản ứng không kịp a.

Phong Chỉ Nhi tiếp tục kích thích nàng: ” Tính cách của muội thực tùy hứng, chưa bao giờ biết suy nghĩ cho người khác, trước kia có đắc tội, tỷ, tỷ đừng để trong lòng nhé.”

Tô Niệm Niệm đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, chẳng lẽ nàng còn chưa tỉnh ngủ? Nàng chỉ biết tỏ vẻ mê man tựa hồ đang ngủ say, tình hình hiện tại, kỳ thật giống như đang nằm mơ a.

Đúng lúc này, ở bên ngoài đi tới một người. Tô Niệm Niệm nhìn đến người tới, trong lòng cảm thán, quả nhiên a quả nhiên, người này chính là ngay cả nàng nằm mơ cũng sẽ không buông tha cho nàng!

Phong Tịnh Minh vẫy tay ra phía sau một cái, một tiểu nha hoàn ở phía sau đem một chén thuốc đặt lên bàn, lập tức rời đi. Phong Chỉ Nhi thấy thế, cũng đi ra ngoài.

Phong Chỉ Nhi ở bên ngoài gặp Trữ Bích Huyền, liền giữ chặt hần hỏi: “Trữ ca ca, huynh nói xem, vì sao ca ca muội đột nhiên đối tốt với Tô, ách, Tô tỷ tỷ, đối xử với nàng ấy tốt như vậy?”

Trữ Bích Huyền giận dữ nói: “Hắn bắt quá là tương kế tựu kế mà thôi, bọn họ đều là gặp dịp thì chơi thôi.”

Mây Phong Chỉ Nhi nhẹ nhàng nhún lại: “Nhưng mà, muội cảm thấy Tô tỷ tỷ không giống loại người như vậy a.”

Trữ Bích Huyền lắc đầu, vẻ mặt tương đối bất đắc dĩ: “Ta cũng hiểu là không giống, nhưng sự thật xảy ra trước mắt. Muội không có nghe ngày ấy nàng nói với Tây Tuyết cái gì đâu.”

Nhắc tới công tử Tây Tuyết, Phong Chỉ Nhi liền hỏi: “Đúng vậy, hôm nay sao muội chưa gặp công tử Tây tuyết đâu, huynh ấy hẳn là nên quan tâm Tô cô nương mới đúng a.”

“Hắn đi rồi, đi không từ giả. Tây Tuyết này, nhìn thấy con gái liền nhìn không được muốn trêu đùa, về phần rốt cuộc là thiệt tình hay giả ý, rất khó nói.”

Hiện tại, trong phòng chỉ còn lại có hai người.

Phong Tịnh Minh bưng thuốc lên, ngồi ở bên giường Tô Niệm Niệm. Hắn múc một muỗng trong chén thuốc, đặt ở bên môi thổi thổi, phỏng chừng không còn nóng lắm, mới đưa thuốc đến bên miệng Tô Niệm Niệm, nói: “Há mồm.”

Hiện tại Tô Niệm Niệm càng thêm chắc chắn, quả nhiên nàng còn chưa tỉnh ngủ. Ngẫm lại xem, Phong Chỉ Nhi thể nhưng lại giống như một tiểu tức phụ xin lỗi nàng, sau đó ca ca biến thái của nàng ta lại chạy tới tự mình dứt thuốc cho nàng uống, đây không phải là nằm mơ thì là cái gì?

Tính tình Phong Tịnh Minh ngày thường rất quyết đoán, mặc dù đang ở trong mộng, nhưng Tô Niệm Niệm vẫn thành thật mở miệng ra.

Đây là, đây là cái gì vậy, thật khó uống! Tô Niệm Niệm một ngụm chưa uống xong, liền nhún mày, thấy Phong Tịnh Minh lại múc một muỗng đưa đến trước mặt nàng, nàng liền quay đầu đi, đánh chết cũng không uống nữa.

Phong Tịnh Minh dỗ nàng nói : ” Uống hết thuốc này, bệnh mới mau khỏi.”

Đi tìm chết đi a, nằm mơ còn chính ta! Tô Niệm Niệm oán hận trừng mắt nhìn hắn một cái, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý niệm đặc biệt không tốt.

Bình thường nàng luôn bị Phong Tịnh Minh khi dễ, hiện tại thật vất vả mới cho nàng mơ thấy hắn, vậy ở trong mộng nên báo thù một chút nha, cũng có thể giúp nàng bớt tức giận một chút, huống hồ trong hiện thực Phong Tịnh Minh cũng sẽ không biết nàng mơ lại ngược đãi hắn. Mặc dù chuyện này hơi AQ*, bất quá stress cần phát tiết a, Tô Niệm Niệm nàng nằm mơ phát tiết, rất bảo vệ môi trường, không gây hại không âm ỉ, ai cũng không thể trách nàng nha.

*AQ: Nhân vật trong AQ chính truyện của nhà văn Lỗ Tấn, thường bị bắt nạt nên nghĩ ra một phương pháp rất cực đoan để tự an ủi, ru ngủ bản thân.

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, đoạt lấy chén thuốc trong tay Phong Tịnh Minh, rồi đánh rớt xuống đất. Khó chịu thở phì phì nói: “Người thật to gan, thứ khó uống như vậy người lại bắt ta uống!”

23. Chương 23: Chuộc Thân Lại Mặc Nợ Nhiều Hơn

Tô Niệm Niệm lập tức từ trên giường ngồi dậy, đoạt lấy chén thuốc trong tay Phong Tịnh Minh hất xuống đất, khó chịu thở phì phì nói: “Người thật to gan, thứ nước khó ngủ như vậy lại đưa cho ta uống!”

Phong Tịnh Minh bị hành động của nàng làm cho sững sốt, cúi đầu nhìn chén thuốc vỡ thành từng mảnh, thản nhiên nói: “Lá gan của người cũng không nhỏ đâu.”

Hành động của Phong Tịnh Minh ở trong mắt Tô Niệm Niệm, nghiêm nhiên chính là bộ dạng đang bị khi dễ, điều này làm cho trong lòng nàng thích muốn chết, vì thế tay cầm cầm Phong Tịnh Minh, mang theo vẻ khinh bạc, nói: “Đi, mau đi lấy cho đại gia chén nước.”

Phong Tịnh Minh giương mắt, ánh mắt lạnh thấu xương xẹt qua khuôn mặt của Tô Niệm Niệm, Tô Niệm Niệm bị ánh mắt này làm cho cả kinh đánh rùng mình một cái, bất quá nàng lập tức nghĩ, may mà ở trong mộng, tiểu tử này, hẳn không thể đoán được nàng đã làm gì hắn, chứ ngoài đời thì nàng chết chắc rồi, vì thế nàng làm bộ dáng tiểu thư điều ngoa giống như trên tivi, xụ mặt nói: “Sao, trong lòng không phục? Còn không nhanh, nếu không nghe lời, đại gia liền bán người cho kỹ viện!”

Lúc này, Phong Tịnh Minh đã thật sự nổi giận, đột nhiên hắn nắm lấy cổ tay của nàng, gắt gao nắm chặt.

“Lớn mật, người buông tay, a, đau a, đau.” Tô Niệm Niệm thống khổ quát to, đột nhiên, nàng biến sắc, đau, nàng có thể cảm giác được sự đau đớn! Việc này có nghĩa là gì? Việc này nói lên nàng căn bản không có nằm mơ a. Đây là vở kịch trời đánh gì a a.

Tô Niệm Niệm hô to một tiếng: “Ta mộng du!” Hai mắt liền gắt gao nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh. à không, là giả bộ bất tỉnh thôi.

Phong Tịnh Minh buông tay Tô Niệm Niệm ra, hai mắt bốc hỏa, trừng lớn liếc nhìn người đang nằm trên giường giả bộ ngủ kia, cắn răng nói ra bốn chữ: “Tự chăm sóc đi.” Nói xong liền tức giận rời đi.

Xong đời, xong đời, trang chủ tức giận rồi. Tô Niệm Niệm run run trong lòng, lúc này lại chọc phải phiền toái lớn rồi a. Vậy mà bản thân mình còn cho rằng tất cả chuyện này là mơ chứ? Không đúng không đúng, tất cả việc của đại gia làm đều là một giấc mộng a? A, cũng không đúng.

Tóm lại mặc kệ như thế nào, lúc này Tô Niệm Niệm đã thật sự gặp bi kịch. Đương nhiên, không lâu sau nàng phát hiện, sự khổ sở chuyện này gây ra cho nàng, so với trong tưởng tượng của nàng còn phức tạp hơn.

Phong Chỉ Nhi đang cùng Trữ Bích Huyền thảo luận vấn đề, sao ca ca nàng lại đột nhiên đối xử tốt với Tô Niệm Niệm, bỗng nhiên nàng nhìn thấy Phong Tịnh Minh từ trong phòng đi ra, khuôn mặt hết sức tức giận mà đi ra.

Phong Chỉ Nhi giật nhẹ ống tay áo của Trữ Bích Huyền, khó hiểu nó : “Trữ ca ca, không phải huynh nói ca ca của muội đang dùng kế quyến rũ Tô tỷ tỷ sao, sao huynh ấy lại tức giận như vậy?”

Trữ Bích Huyền không cho là đúng nói : “Đại khái chắc là đã bị thứ gì đó đả thương nghiêm trọng rồi.” Ai biết Tô cô nương cổ quái kia lại làm ra hành động đẹp mắt mới lạ gì, chọc hắn tức giận thành như vậy.

Phong Chỉ Nhi nghe hắn nói như thế, nhin không được nở nụ cười. Trên đời này rốt cục cũng đã có người có thể chọc ca ca nàng tức giận thành như vậy .

Tô Niệm Niệm nghe được tiếng mở cửa, biết có người đi vào phòng, liền chui đầu từ trong chăn ra, hướng cửa nhìn nhìn, ông trời a, tại sao lại, lại, lại là Phong Chỉ Nhi, nàng ta hại nàng còn chưa đủ thảm sao.

Phong Chỉ Nhi đi vào trong phòng ngủ, nhìn thấy mảnh sứ vỡ, lại nhìn đến Tô Niệm Niệm tựa hồ bị hoảng sợ, nàng liền đi lại đó ngồi ở bên giường, tận lực dùng chất giọng hòa ái: “Tỷ. tỷ làm sao vậy, sao ca ca muội lại giận tỷ vậy?”

Tô Niệm Niệm đột nhiên từ trên giường chồm đến, ôm cánh tay Phong Chỉ Nhi nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ van cầu ngài , đừng đến đây được không.”

Phong Chỉ Nhi bất mãn nói: “Muội vốn là ở nơi này, tỷ không uội trở về phòng, muội còn có thể đi đâu?”

A ha? Tô Niệm Niệm buông Phong Chỉ Nhi ra, trên đỉnh đầu hiện ra một dấu chấm hỏi nhìn Phong Chỉ Nhi.

Phong Chỉ Nhi nói: “Tỷ phát sốt hôn mê một ngày, ca ca liền gọi người đưa tỷ chuyển qua chỗ ở của muội.”

“Đợi một chút, chuyện nô tỳ phát sốt cùng với chuyện chuyển nhà có quan hệ gì?”

” Ngày tỷ phát sốt, cửa phòng bị hỏng rồi.”

Thế giới này quá quỷ dị đi! Tô Niệm Niệm thật sự hết chỗ nói rồi, vì thế cụ thể cửa kia vì sao bị phá hỏng nàng cũng lười hỏi, chính là lễ phép nói: “Cái kia, thật ngại khi đã quấy rầy tiểu thư một ngày nay, hiện tại

nô tỳ phải đi về.” Đối mặt với Phong đại tiểu thư này, từ đầu sợi tóc đến đầu ngón chân của nàng đều hết sức sợ hãi a.

Phong Chỉ Nhi đột nhiên túm góc áo của nàng, chớp mắt to đáng thương nói: “Tỷ, tỷ còn trách muội phải không?”

Tô Niệm Niệm nhẹ nhàng mở ngón tay của Phong Chỉ Nhi ra, lấy ngữ khí năn nỉ nói: “Đại tiểu thư a, ngài có thể đừng như vậy được không, trái tim của tiểu nhân vốn không tốt.”

Tính tình của Phong Chỉ Nhi rất bạo ngược, trước đó nàng đã phải giả trang ôn nhu hiền lành đến mức nàng cũng thấy khó chịu, khó chấp nhận, hiện tại nàng bắt đầu tức giận, mặc kệ ca ca nàng có đại kế gì, đem Tô Niệm Niệm trực tiếp đến ngủ trên giường nàng, vừa tui thân vừa tức giận nói: “Này, người đứng là người không biết hoàn cảnh a, ta đã có ý tốt đến xin lỗi người, người còn không chịu, chẳng lẽ người lại muốn ta trói người lại bức người nói ‘không có gì’ mới được sao?”

Tô Niệm Niệm thấy nàng gào thét như vậy, ngược lại không sợ, ngồi ở trên giường phủi phủi quần áo nói: “Vậy mới đúng, như vậy mới không còn khiến cho ta có ảo giác như đang nằm mơ a. Cái kia, đại tiểu thư a, ngài thật sự muốn xin lỗi ta sao?”

Phong Chỉ Nhi ngượng ngùng quay đầu đi, nói: “Đó là tự nhiên, chuyện này vốn là do ta không đúng.”

Tô Niệm Niệm thuận theo: “Chuyện này cũng không hẳn là không thể bù đắp.”

“Cái gì? Chỉ cần việc đại tiểu thư ta có thể làm được, người cứ mở miệng.”

Tô Niệm Niệm cười mờ ám nói: “Rất đơn giản, ngài đem số tiền rơi xuống nước trả lại cho nô tỳ là được rồi.”

Phong Chỉ Nhi hừ một tiếng, nói: “Ta còn tưởng là chuyện gì đáng ngại chứ.” Nói xong, xoay người tìm trong ngăn tủ bên giường trong chốc lát, lấy ra một xấp ngân phiếu, tùy tiện rút ra đưa cho Tô Niệm Niệm, nói: “Chuyện này có đủ không?”

Tuy rằng Tô Niệm Niệm không thể nào nhận thức được chữ phồn thể, nhưng thấy dòng chữ phồn thể bắt mắt trên tờ ngân phiếu viết “Một ngàn lượng” nàng vẫn có thể nhận ra. Vì thế nàng nuốt nuốt nước miếng, run run rẩy rẩy tiếp nhận ngân phiếu, cất vào trong ngực, rồi mới lên tiếng: “Nô tỳ không có tiền lẻ trả lại cho ngài a.”

Xem, người này có bao nhiêu dối trá đi, sao người không tìm người khác đổi tiền lẻ mà lại không chút do dự cất ngân phiếu vào trong ngực chứ?

Phong Chỉ Nhi cũng không để ý, vẫy vẫy tay nói: “Không cần, chỉ cần người không để ý là tốt rồi.”

Tô Niệm Niệm nín nọt cười: “Kia sao có thể chứ. Đại tiểu thư, nô tỳ có thể hỏi ngài một chút hay không, sao ngài lại đột nhiên đối xử tốt với nô tỳ như vậy nha?”

Hai tay Phong Chỉ Nhi nắm chặt, đáp: “Thứ nhất, bốn đại tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa biết rõ đúng sai, thứ hai, ta nếu đối nghịch với người, ca ca ta nói còn làm như vậy nữa sẽ đuổi ta ra khỏi sơn trang!”

Tô Niệm Niệm trực tiếp không để ý điều thứ nhất, nhưng điều thứ hai nàng lại không dám tin tưởng, trong hồ lô của Phong Tĩnh Minh bán thuốc gì nha? Xem ra hôm nay đúng là một ngày mà người ta thích làm việc giả dối, nói đến cùng, hẳn muốn thứ gì chứ, rốt cuộc muốn làm gì?

Tô Niệm Niệm xám xịt tránh ở trong phòng mình, vì việc đó mà nàng thật không dám ra khỏi cửa.

Giận dữ hắt chén thuốc ở trước mặt trang chủ, đem trang chủ làm nô tài để sai bảo, còn tuyên bố muốn bán trang chủ vào kỹ viện. Tô Niệm Niệm phát hiện bản thân lúc này rất muốn tự sát a a a a a.

Vì thế, Tô Niệm Niệm trở lại trong phòng, trước tiên khóa tất cả cửa phòng, sau đó đem giấu mình ở trong chăn, đánh chết cũng không đi ra. Chiêu này của Tô Niệm Niệm quả thực chính là một hành động cực kỳ ngu ngốc, thử nghĩ mà xem, một cái cửa, cái chăn, có thể ngăn trở Phong Tĩnh Minh sao? Bởi vậy, hẳn đã đến rồi a!

Đương nhiên, cách thức lần này Phong Tịnh Minh tới kỳ thật vẫn là có chút bất đồng, bởi vì hắn vào phòng mà không dùng chân phá cửa .

Tô Niệm Niệm ở trong chăn khó chịu muốn hít thở không thông thì phát hiện có người kéo chăn nàng.

Phong Tịnh Minh lấy chăn đang bao bọc Tô Niệm Niệm ra, sau đó lập tức xách Tô Niệm Niệm từ trên giường lên, giống hệt như xách một con thỏ.

Tô Niệm Niệm nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Phong Tịnh Minh, thì “Ngao” hú lên một tiếng quái dị, cả kinh nói: “Người người người người người người. Người vào bằng cách nào? Sao một chút tiếng động ta cũng không nghe được?”

Phong Tịnh Minh buông nàng ra, bắt đắc dĩ nói : “Ta luôn luôn đứng ở trong này, trơ mắt nhìn người vào phòng, đem tất cả cửa đều khóa kỹ, chẳng lẽ người sợ ta sẽ đi ra ngoài ư?”

“Khụ khụ, tại sao có thể như vậy chứ?” Tô Niệm Niệm quả thực không thể tin được, “Nói vậy, sao ta không thấy người?”

“Ta làm sao mà biết.” Kỳ thật Phong Tịnh Minh cũng thực buồn bực, hắn là một người sống lớn như vậy đứng ngay tại góc của tủ quần áo, Tô Niệm Niệm cứ thế mà không thấy hắn, điều này làm cho hắn có cảm giác như bị người khác coi hắn như là không khí.

Tô Niệm Niệm lại nằm xuống trên giường, nói: “Trang chủ a, thời điểm không còn sớm, tiểu nhân muốn đi ngủ , ngài cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi, ai ôi, này này này.”

Tô Niệm Niệm nói còn chưa nói xong, liền lại bị xách lên.

Phong Tịnh Minh nhìn cũng không nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói: “Đi, mau lấy cho đại gia chén nước.”

“Người.” Người đây là muốn trả thù a. Tô Niệm Niệm trợn mắt nhìn. .

“Không nghe sao?” Phong Tịnh Minh liếc mắt nhìn nàng một cái, lập tức răn dạy nàng nói, “Nếu không nghe lời, đại gia liền bán người vào kỹ viện!” Lấy lời của tiểu nhân trả lại cho tiểu nhân, cảm giác này quả nhiên không phải tốt bình thường mà. trong lòng Phong Tịnh Minh thật sự đắc ý, thiếu chút nữa liền nhịn không được bật cười.

Da mặt Tô Niệm Niệm hiển nhiên dày hơn so với Phong Tịnh Minh một chút: “Bán đi a, loại người như ta đây, bán vào kỹ viện cũng có thể làm hoa khôi a!”

“Người.” Phong Tịnh Minh hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, lập tức quăng nàng đến trên giường, “Đúng là không biết liêm sỉ!”

Tô Niệm Niệm không thèm để ý tới mấy tư tưởng cổ hủ của phong kiến, nàng đột nhiên nghĩ đến ngân phiếu một ngàn lượng đang ở trong lòng mình , vì thế móc ra, lên mặt đắc ý hai cái, quơ quơ trước mặt Phong Tịnh Minh nói: “Trang chủ a, ta muốn chuộc thân!”

Phong Tịnh Minh nhanh chóng cầm cổ tay Tô Niệm Niệm, sau đó gỡ tờ ngân phiếu trong tay nàng xuống, nhìn kỹ, hỏi: “Chỉ Nhi đưa cho người?”

Tô Niệm Niệm đắc ý nói : “Ngài không cần phải để ý việc này, hiện tại trọng yếu nhất là, ta đã có tiền chuộc thân, trang chủ a, phiền toái ngài trả khế ước bán thân lại cho ta, sau đó có thể trả lại cho ta tám trăm năm mươi lượng bạc”

Phong Tịnh Minh thấp giọng lặp lại lời của nàng: “Sẽ trả lại cho người tám trăm năm mươi lượng bạc?” Hắn nói xong, lông mi nhú nhú, tựa hồ không cho là đúng.

Tô Niệm Niệm tâm tình tốt: “Đương nhiên rồi, bất quá ra lo người rất có tiềm chất làm gian thương, cho nên ta cho phép người khấu trừ lợi tức, như vậy ta chịu thiệt, người trả lại cho ta bảy trăm lượng là được rồi , về sau đại gia ở trên núi tiểu nhân ở dưới nước không hẹn gặp lại.”

Phong Tịnh Minh đặt tờ ngân phiếu một ngàn lượng kia ở trong tay áo, sau đó cười tủm tỉm nói: “Người nói không đúng rồi, người trước sau tổng cộng còn thiếu ta một ngàn một trăm năm mươi lượng bạc.”

Tô Niệm Niệm cả kinh kêu lên: " Lợi tức đến hai ngàn hai? So với Hoàng Thế Nhân người còn khinh khủng hơn a."

Phong Tịnh Minh hơi tò mò hỏi: "Hoàng Thế Nhân là ai?"

" Đại biểu của gian thương , thích cưỡng đoạt con gái nhà lành."

Phong Tịnh Minh nghe xong, cũng không tức giận, chính là thần nhiên lắc đầu, nói: "Ta với hắn không giống nhau. Không tính lợi tức, người nợ ta hai ngàn một trăm năm mươi hai, nếu người muốn tính lợi tức, bản thân ta cũng sẽ không để ý."

Tô Niệm Niệm cảm thấy đây quả thực là trò cười lớn nhất thiên hạ: "Bản thân ta muốn hỏi hỏi, hai ngàn lạng nhiều thêm kia, từ đâu mà đến chứ?"

Phong Tịnh Minh lúc này có vẻ đặc biệt nhân nhâ: "Người hôm nay đánh nát một cái bát hoa sen, là ta dùng hai ngàn lượng bạc để mua về."

Tô Niệm Niệm: "."

MD, người con mẹ nó ăn no rửng mỡ dùng hai ngàn lượng bạc mua bát đựng thuốc! Tô Niệm Niệm nhắc đi nhắc lại những lời này trong lòng vài lần, rốt cuộc cũng không dám nói ra.

Tóm lại mặc kệ nói như thế nào, Tô Niệm Niệm xem như đã rước họa vào thân, nàng không thể không cảm thán, đã biết giá trị con người thật đúng là tăng cao a, nhanh như vậy liền tăng đến hai ngàn hai, mất công nàng mới lừa gạt từ chỗ Phong Chỉ Nhi kia được một ngàn lượng còn chưa cầm nóng tay, hiện tại nàng còn mắc nợ thêm một ngàn một trăm năm mươi lượng, hơn nữa ngày sau, bởi vì tâm tình của chủ nợ biến thái kia không tốt mà cơ hồ tùy thời đều có khả năng tăng thêm lợi tức a.

Cái gì gọi là tức nước vỡ bờ, có rận không sợ chỉ sợ rận cắn, chén đã mẻ lại càng thêm nứt, Tô Niệm Niệm rốt cục am hiểu sâu đạo lý này, vì thế cũng không nghĩ đến vấn đề chuộc thân nữa, cùng lắm thì về sau tìm một đại hiệp nào đó cùng nàng bỏ trốn, tuy rằng cho tới bây giờ vị đại hiệp muốn bỏ trốn cùng nàng tựa hồ còn chậm chạp không muốn hiện thân.

Đương nhiên, để cho Tô Niệm Niệm không để ý đến nợ nần của mình cùng với nguy cơ về tổn hại nhân quyền, chính là nhờ một nguyên nhân khác, có một việc đang sắp đến.

24. Chương 25: Trong Rừng Ngọc Diệp Ngộ Ra Tên Đĩa Bay

Phong Chỉ Nhi cúi người xuống, môi anh đào khẽ mở, thổi tắt nến đỏ trên bánh sinh nhật.

"Ok, hiện tại đến bước tiếp theo nào, " Tô Niệm Niệm lớn tiếng nói, "Mời Phong tiểu thư đi đến trước mặt Trữ tiên sinh, rồi nhắm mắt lại."

Phong Chỉ Nhi nghe theo.

"Một, hai, ba, " Tô Niệm Niệm vừa dứt lời, tất cả mọi người đều lập tức dập tắt hết ngọn nến trong tay, trong phòng một mảng tối đen, sau đó, Tô Niệm Niệm còn không sợ chết lại nói thêm một câu nữa, "Tốt lắm, bây giờ chúng ta cái gì đều không thấy được nha!"

Phong Chỉ Nhi cảm giác tay của mình bị người khác nắm, sau đó, có hai cánh môi mềm mại ầm ập, dừng ở trên môi của nàng. Nàng kinh ngạc mở to hai mắt, lại phát hiện xung quanh đều tối đen không nhìn thấy được gì. Nàng biết hiện tại ở xung quanh có rất nhiều người, nàng cũng biết mình đã làm gì, do đó trái tim của nàng nhanh chóng đập loạn nhịp, muốn tránh thoát khỏi nụ hôn trước mặt mọi người, nhưng mà, thân thể của người kia lại không hề nghe theo phản kháng của nàng, tham luyến hưởng thụ sự kích thích ngọt ngào này, vì thế nàng không muốn phản kháng nữa, bắt đầu chìm vào cái ôm ầm ập trong lòng ngực của Trữ Bích Huyền. Nàng nghĩ thầm, xung quanh rất tối, mọi người nhất định sẽ không thấy gì đâu.

Một lát sau, Tô Niệm Niệm cảm giác Phong Tịnh Minh túm góc áo của nàng, liền lớn tiếng tuyên bố nói : "Tốt lắm, bước thứ ba, đốt nến lên nào."

Tiếng nói vừa dứt, chung quanh lại sáng sủa lên, tay mọi người nâng ngọn nến lên, biểu tình trên mặt đều nhất trí: tuy rằng bọn ta cái gì đều không thấy, nhưng xảy ra chuyện gì bọn ta đều biết hết a.

Phong Chỉ Nhi hai gò má đỏ bừng cúi đầu, càng làm vẻ mặt vô cùng đáng yêu.

Tô Niệm Niệm kiễng chân, ở bên tai Phong Tịnh Minh nhẹ giọng nói: “Ngài xem, ngoài miệng thần y dính son kìa!”

Phong Tịnh Minh hé miệng cười mà không nói. Tô Niệm Niệm nhìn thấy hấn mỉm cười, cảm giác như bị điện giật một cái, lập tức quay đầu đi, không được, lực sát thương của người này quá lớn a, tùy tiện cười một cái cũng có thể làm điên đảo chúng sinh nha, trách không được ngày thường chẳng bao giờ thấy hấn cười, bằng không tập thể nữ nhân trong Phong Tam sơn trang này sẽ nhanh chóng nổi điên a.

Khung cảnh tối đen như mực, mọi người đều nhờ bóng tối, dùng ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa, để nhìn hai nhân vật đang xấu hổ kia. Tô Niệm Niệm nhìn khuôn mặt đỏ có thể nhỏ ra máu của Phong Chỉ Nhi, thì trong lòng có chút băn khoăn, dù sao hành vi vĩ đại của thần y kia chính là do một tay nàng bày ra. Vì thế nàng phải làm dịu đi không khí a, chạy nhanh lùi kéo tay Phong Chỉ Nhi nói: “Nhanh, mau đến cắt bánh sinh nhật đi.”

Phong Chỉ Nhi nắm một con dao nhỏ, cắt bánh sinh nhật thành mấy miếng. Nàng bưng miếng thứ nhất lên, đưa đến trước mặt Trữ Bích Huyền.

Tô Niệm Niệm cười khê chế nhạo Phong Tịnh Minh nói: “Xem a, vị trí của ngài ở trong lòng muối muối còn không bằng thần y nha.”

Phong Tịnh Minh tâm tình tương đối tốt, ngữ khí so với ngày thường ôn hòa hơn rất nhiều: “Nữ nhân như người đứng là không tốt chút nào.”

Tô Niệm Niệm phát hiện mình thật sự thích bị ngược thân a, ngày thường Phong Tịnh Minh hung dữ nàng đều không cảm thấy gì, hôm nay tiểu tử này ôn nhu một chút nàng lại thật sự không thích ứng nổi a, trọng điểm là lực sát thương của hấn quá lớn, tùy tiện cười có thể làm cho trái tim của nàng chậm mất mấy nhịp rồi.

Cuộc vui chơi cho dù có lãng mạn đến đâu, cuối cùng cũng sẽ quay về cuộc sống phóng túng của đời thường. Bởi vậy, Tô Niệm Niệm nhanh chóng nổi lên hào hứng, bản thân liên tiếp uống rượu, chính mình uống thì thôi đi, còn không chịu phải lùi kéo Phong Tịnh Minh cùng uống với nàng. Phong Tịnh Minh cũng không biết vì sao sinh nhật Phong Chỉ Nhi, Tô Niệm Niệm lại có phản ứng lớn như vậy, chỉ đành ở một bên khuyên can nàng, nhưng trên thế gian này, ma men có mấy người có thể khuyên giải được chứ? Vì thế Tô Niệm Niệm vốn dĩ tửu lượng không hề tốt rất nhanh đã say bí tỉ. . .

Tô Niệm Niệm choáng váng đầu óc, mang theo một bầu rượu chạy ra bên ngoài, vừa hay nàng nhìn thấy Phong Tịnh Minh đang đứng ở trong viện trầm tư, vì thế phi thường tốt bụng vỗ vỗ vai hấn, cười hi hi nói: “Trang chủ tốt lành a, ngài ở trong này sống sờ việc gì vậy?”

Phong Tịnh Minh biết nàng đã say, hai tay giúp nàng giữ thăng bằng khỏi té ngã, miệng cũng không nói gì.

Tô Niệm Niệm đang tựa vào thân cây, híp mắt nói: “Thần y không thấy đâu cả! Tiểu tử kia khẳng định đã chạy trốn khỏi phải uống rượu rồi!”

Phong Tịnh Minh chỉ chỉ cách đó không xa, nói: “Hấn đang ở cùng Chỉ Nhi.”

Tô Niệm Niệm không có ý tốt cười nói: “Ha ha, ngài nghe lén bọn họ nói chuyện phải không?”

Phong Tịnh Minh tựa hồ cũng không thèm để ý tới con ma say rượu Tô Niệm Niệm, hấn tự nhìn trời, tựa hồ bầu trời có mỹ nữ không bằng.

Tô Niệm Niệm đột nhiên mắt nhắm nhắm cúi đầu thở dài: “Hai người yêu nhau quả nhiên là hạnh phúc nhất.”

Phong Tịnh Minh có chút ngoài ý muốn nhìn nhìn nàng, hấn rất muốn hỏi nàng, trước kia người vốn là ni cô nha, làm sao có thể biết tư vị của tình yêu mà nói chứ?

Tô Niệm Niệm không có chú ý tới sự kinh ngạc của Phong Tịnh Minh, tiếp tục tự lảm nhảm nói: “Trên đời này làm gì có tình yêu thiên trường địa cửu chứ? Làm sao có thể! Thiên trường địa cửu chỉ có thể ở trong

truyền thuyết mới có thôi, nó giống như quỷ vậy, tất cả mọi người đều nghe nói qua, nhưng không có ai chân chính gặp được? Đồ ngốc, không cần chính mình lại lừa gạt mình !”

Phong Tịnh Minh mang vẻ mặt phức tạp nhìn Tô Niệm Niệm, hắn cảm thấy lời của nàng cẩn thận ngầm nghĩ tựa hồ có thâm ý rất sâu sắc, ánh mắt của hắn bắt đầu thâm trầm, cô gái này hiện tại rốt cuộc là đang thanh tỉnh hay là hồ đồ ? Nàng nói việc này, rốt cuộc là cố tình hay là vô ý?

Tô Niệm Niệm nói xong rồi, cảm giác đầu càng ngày càng nặng, hai chân như nhũn ra, bất giác nàng chậm rãi tuột từ trên thân cây xuống dưới, ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Phong Tịnh Minh thấy nàng ngồi xuống, nên đi lại xách nàng lên, nhìn kỹ, không ngờ rằng, nàng đã say ngủ mất. Lúc này hai gò má Tô Niệm Niệm đỏ hồng, đôi môi đỏ tươi ướt át, trong nội tâm Phong Tịnh Minh thể nhưng dâng lên nỗi xúc động muốn chạm vào đôi môi đỏ mọng kia. Hắn lắc đầu thở dài, cúi người nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Ở trong mắt Tô Niệm Niệm, Phong Tịnh Minh chính là nam nhân độc thân, mà ở trong mắt Phong Tịnh Minh, dĩ nhiên nàng cũng là như vậy.

Tô Niệm Niệm rời giường thì phát hiện đầu mình đau quá. Vừa rửa mặt xong, liền có tiểu nha hoàn bưng cơm tới, nói là trang chủ phân phó chuẩn bị cho cô nương. Tô Niệm Niệm buồn cười trong lòng, Phong Tịnh Minh này, rõ ràng là một người tốt, nhưng lại hay giả dạng làm ác ma a.

Tô Niệm Niệm phát hiện mình càng ngày càng kiêu ngạo, rõ ràng mình là nha hoàn của trang chủ, lại luôn vẻn mặt, còn muốn có tiểu nha hoàn chuyên môn hầu hạ nàng, nó vốn là nghề nghiệp thường ngày của nàng nha, thật đúng là.

Vì thế, Tô Niệm Niệm ăn uống no căng, rồi quay mặt về hướng mặt trời đã cao hơn ba sào sấm hỏi một chút, liền mang theo một ấm trà, kích động chạy tới khu rừng Ngọc Diệp .

Khu rừng Ngọc Diệp là nơi luyện công của trang chủ, trong đó có rất nhiều lá rụng và thân cây cao to, cụ thể tên của chúng gọi là gì Tô Niệm Niệm cũng không nhớ hết, nàng nghe nói đến mùa thu lá rụng bay tán loạn tựa như một đám Hồ Diệp, cho nên mới gọi là rừng Ngọc Diệp. Còn có một nguyên nhân khác là, ở vào lúc cây cối xanh tốt, trang chủ hay đứng ở dưới tàng cây luyện kiếm, lá cây bay bay trong gió một cách tự nhiên , cực kỳ giống như bướm bướm màu phỉ thúy, cho nên mới gọi là rừng Ngọc Diệp.

Tô Niệm Niệm hỏi thăm, mới biết hiện tại trang chủ đang ở rừng Ngọc Diệp luyện công, nàng ôm mộng đẹp, cực kỳ cao hứng muốn đi xem công phu cao nhất của thế giới này rốt cuộc có bộ dáng như thế nào

Tô Niệm Niệm mang theo một khung gỗ đựng ấm trà và chén trà, ở trong rừng Ngọc Diệp chạy tới chạy lui, ngay cả nửa thân ảnh của Phong Tịnh Minh cũng không nhìn thấy. Nàng bưng tỉnh đại ngộ, người kia hôm nay luyện ợ là khinh công đi. Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm cao giọng hô: “Này , trang chủ, ngài có mệt hay không a, dừng lại uống chén trà đi. A!” Tô Niệm Niệm hoảng sợ hét to một tiếng, nàng cảm giác có đồ vật gì đó bay ngang qua lỗ tai chính mình, mang theo từng trận gió lạnh, sau đó ở sau lưng nàng phát ra một tiếng “Đinh” . Tô Niệm Niệm run run quay lại nhìn, ở trên thân cây cách nàng không xa, rõ ràng một cái kia chính là. Lá cây? .

Tô Niệm Niệm khó có thể tin sờ sờ lỗ tai, nàng rốt cục hiểu được lai lịch của khu rừng Ngọc Diệp này, hóa ra Ngọc Diệp, không phải là “Diệp” trong Hồ Diệp , mà là “Diệp” trong đĩa bay a!

Lúc này, trang chủ đột nhiên hiện thân, nhìn bộ dáng sợ hãi của nàng, nhàn nhã nói: “Người tới nơi này làm cái gì?”

Tô Niệm Niệm bình phục nội tâm kích động một chút, nói: “Trang chủ ngài thật sự là thần công cái thể a. Làm nha hoàn của ngài, tiểu nhân là tới đưa nước trà cho ngài .” Nói xong, liền đem hộp gỗ đặt ở một bên, từ bên trong lấy ra ấm trà và chén trà, đổ nước trà, đang muốn bưng lên cho Phong Tịnh Minh, lại phát hiện cử chỉ này của mình hình như rất dư thừa.

Lúc này ở bên người trang chủ đã nhiều thêm một mỹ nữ, vừa bần mĩ nhân vừa đưa bát trà tinh xảo đến trong tay Phong Tịnh Minh, sau đó lại lấy ra khăn lụa màu trắng liếc mắt đưa tình lau mồ hôi trên trán cho hắn, cả người nàng hận không thể dính cứng vào trên người hắn. Phong Tịnh Minh vừa hưởng

thụ sự phục vụ của mỹ nữ vừa vô ý, cố ý đưa mắt nhìn Tô Niệm Niệm, giống như đang nói, người làm nha hoàn đưa trà cho ta? Người xem lại chính mình đi xem có đủ tư cách làm nha hoàn của ta sao. . . .

Tô Niệm Niệm vừa xấu hổ vừa giận dữ a, trọng điểm không phải là chất lượng phục vụ, trọng điểm là, mỹ nữ a, hai người kia ở cùng một chỗ, nhìn như thế nào cũng rất xứng đôi.

Mà mỹ nữ kia, Tô Niệm Niệm cũng biết nàng. Phải nhắc đến trước kia, làm nha hoàn bên người trang chủ, đối với các vị lão bà của trang chủ, Tô Niệm Niệm cơ bản đều gặp qua, mà lão bà gần đây được hấn sủng ái nhất, chính là người đang ra vẻ trước mắt này, là mỹ nữ Tề Khanh a. Tề Khanh hình như là thiên kim của gia đình võ gia, sau đó không biết đã tạo nên oan nghiệt gì mà lại gặp được Phong Tĩnh Minh, gặp liền say mê, nếu không phải là hấn thì không lấy chồng. Tiếp đó, nàng gia nhập vào trong hậu viện của Phong Tam sơn trang, trở thành Tề phu nhân. Phong Tĩnh Minh người này rất quái dị, mấy ngày nay thường xuyên ngủ lại chỗ Tề phu nhân, nhưng ở mặt ngoài lại vẫn như cũ không mặn không nhạt ôn hoà với nàng ta, Tô Niệm Niệm đem các sự kiện sâu kết lại, rồi kết luận trang chủ quá mức lạnh nhạt.

Nói đến việc này, lại không thể không đề cập đến các lão bà của Phong Tĩnh Minh một chút. Tô Niệm Niệm phát hiện, các lão bà của Phong Tĩnh Minh tựa hồ cũng rất tốt, mấy nàng thế nhưng không có xung đột tranh giành tình nhân, bởi vậy Tô Niệm Niệm luôn xem nhẹ sự tồn tại của các nàng. Đương nhiên, sau đó Tô Niệm Niệm mới phát hiện, sự thật không phải đơn giản như nàng thấy, những người đó không phải không tranh, mà là tranh đoạt rất gây go, có thể đến mức giết người trong vô hình, chuyện này còn dài ở phía sau a.

Lại nói hiện tại, cái vị Phong trang chủ bị Tô Niệm Niệm lý giải là cuộc sống rối loạn kia, đang dùng một loại ánh mắt đặc ý cộng thêm khiêu khích nhìn Tô Niệm Niệm. Tô Niệm Niệm cảm thấy có phần xấu hổ, vì thế, nàng vươn tay ra lại rút trở về, một chén trà thừa kia, bị nàng bưng đến miệng mãnh mẽ uống cạn, vừa uống trà vừa lớn tiếng nói chuyện để che dấu sự xấu hổ của chính mình :“Trang chủ ngài thật sự đúng là có điểm phúc a, ha ha ha ha.”

Tề phu nhân nghe lời này của Tô Niệm Niệm, thì thẹn thùng cúi đầu, thân mình lại tiến đến càng gần trang chủ, cơ hồ đã nằm lên trên người của hấn, Tô Niệm Niệm ở một bên nhìn thấy cũng không khỏi mặt đỏ tim rung cộng thêm tán thưởng vị Tề phu nhân thật đúng là có bản lĩnh, ít nhất da mặt là so với người bình thường còn dày hơn rất nhiều.

Phong Tĩnh Minh đưa bát trà đến trong tay Tề phu nhân, nói với nàng: “Nàng lui xuống trước đi.”

Tề phu nhân nhận lấy bát trà giống như đón lấy tín vật đính ước, nhu tình lưu luyến rời khỏi.

Tề phu nhân đi rồi, Phong Tĩnh Minh đi đến trước mặt Tô Niệm Niệm, tiếp nhận bát trà trong tay nàng, rót một chén trà, tự mình uống.

Tô Niệm Niệm ngơ ngác, thật cẩn thận nói: “Trang chủ, bát kia tiểu nhân đã dùng qua, ngài không ngại sao?”

Phong Tĩnh Minh hỏi lại: “Người để ý?”

“Éc.”

Phong Tĩnh Minh cúi đầu nhìn chén trà một chút, cúi đầu cười yếu ớt nói : ” Có hương vị của mỹ nhân.”

Tuy câu này của Phong Tĩnh Minh là đùa giỡn, nhưng Tô Niệm Niệm không phải không thừa nhận, nàng vẫn bị tiểu tử kia làm ỉm cười. Xem ra lưu manh cũng phân ra ba bảy loại, trên giữa dưới, lưu manh loại thường không đùa giỡn như lưu manh tư bản a.

Tô Niệm Niệm vội ho một tiếng, nhưng mà nội tâm vẫn kích động, nàng cúi đầu, không biết nói cái gì cho phải.

Phong Tĩnh Minh vừa tiếp tục làm như không có việc gì uống trà, vừa câu có câu không nói: “Sao hôm nay người lại trở nên chịu khó như thế?”

“Tiểu nhân luôn như thế a, ha ha, ha ha ha a.” Tô Niệm Niệm thừa nhận, chính nàng nói những lời này cũng thấy hoài nghi.

“Phải không?” Phong Tịnh Minh nhú mày.

Tô Niệm Niệm lập tức sửa miệng: “Tiểu nhân là thấy trang chủ ngài luyện công vất vả, cho nên quan tâm một chút”

Phong Tịnh Minh tự động theo lời của nàng đi vào trọng điểm: “Hóa ra là muốn nhìn ta luyện công?”

“Ếc, ha ha, “ Tô Niệm Niệm cười ngu ngốc, “Tiểu nhân, cái kia, ha ha, trang chủ ngài anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong, võ công lại tốt như vậy, có ai lại không muốn nhìn phong thái luyện công của ngài chứ”

Sự thật chứng minh, hết thấy tất cả mọi người từ đại nhân vật, tiểu nhân vật, nam nhân, nữ nhân, đến bất nam bất nữ cũng không thể vượt qua cửa vuốt móng ngựa, lúc này, trang chủ tâm tình vui vẻ nói: “Miệng lưỡi trơn tru.”

Tô Niệm Niệm được một tắc lại muốn tiến một thước: “Trang chủ, là người cao nhất của Phong Tam sơn trang, ta cho rằng ta nên học một ít võ công, như vậy sẽ không làm mất mặt Phong Tam sơn trang a.”

25. Chương 26: Đang Ngủ Đột Nhiên Xuất Hiện

Tô Niệm Niệm được một tắc lại muốn tiến một thước: “Trang chủ, làm một thành viên của Phong Tam sơn trang, tiểu nhân cho rằng tiểu nhân nên học một ít võ công, như vậy sẽ không làm mất mặt Phong Tam sơn trang a.”

“Đây mới chính là mục đích của ngươi.”

Tô Niệm Niệm tiếp tục hắc hắc cười ngây ngô. Nàng một bụng âm mưu như Tư Mã Chiêu, đến người qua đường cũng cảm nhận được, không có biện pháp a, ai biểu nàng đang sống ở một thế giới sùng bái bạo lực làm chi, không học võ nghệ phòng thân, về sau làm sao có thể bước chân vào giang hồ chứ, làm sao có thể trở thành một Vi Tiểu Bảo gian manh ở trên đời này a!

Tô Niệm Niệm nghe ngữ khí của trang chủ, tưởng hẳn sẽ trực tiếp từ chối, ai ngờ hẳn lại nói : “Như vậy đi, trước tiên ta sẽ dạy ngươi một ít quyền cước cơ bản.”

Tô Niệm Niệm vốn muốn mượn hấn một bản võ công tâm pháp, rồi về phòng tự học một chút, lại không ngờ rằng trang chủ thật nhiệt tình mà đích thân dạy nàng. Tuy tiểu tử này tính tình không tốt, lại thường xuyên tìm cách đùa dai khiến cho người khác sống dở chết dở, bất quá dù sao người ta cũng là cao thủ đứng thứ nhất, thứ hai trên giang hồ nha, nàng đương nhiên sẽ không từ chối rồi.

Kết quả là, một người chẳng hề có ý tốt chỉ dạy, còn một người hăng hái mà học hỏi.

“Ra quyền không đủ lực.”

“Xem ta làm này, chuyên tâm một chút đi.”

“Động tác này của ngươi quả thực giống như là đang khoe khoang my lực vậy.”

“Ngu ngốc, tay bên trái ra đòn chưa đúng lắm?”

“Bộ dạng này mà ra đấu với người khác, không chết mới là lạ.”

.

Tô Niệm Niệm rốt cục dừng lại, buồn bực ngồi ở một bên, NND, Lão Tử không thèm học nữa!

Phong Tịnh Minh đi đến xách nàng lên, nói: “Sao không chịu học nữa ?”

Tô Niệm Niệm chán nản đáp: “Tiểu nhân rất ngu.”

Phong Tịnh Minh gật đầu nói: “Quả thật ngu ngốc.”

“Này.” Thanh âm bất mãn.

“Không chỉ ngu, mà còn lười.”

“” Người không thể cổ vũ ta một chút được à?

Tô Niệm Niệm lau mồ hôi trên trán, nói: “Tiểu nhân không thể học được quyền pháp, vậy học kinh công đi.” Chỉ cần có thể chạy là tốt rồi.

Phong Tịnh Minh đáp: ” Người muốn bắt đầu học từ tâm pháp.”

Tô Niệm Niệm cuồng nhiệt gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, tiểu nhân muốn đúng là cái này, nào là, Cửu Âm Chân Kinh a”

Phong Tịnh Minh lo lắng nhìn Tô Niệm Niệm, thành thật nói cho nàng: “Sao mà người ngốc vậy, ngay cả quyền pháp cũng học không xong, nói gì đến tâm pháp .”

Tô Niệm Niệm: “” .

Tô Niệm Niệm đứng lên đi nhặt hộp gỗ, nhặt rồi, xám xịt đi theo phía sau Phong Tịnh Minh, chuẩn bị dẹp đường hồi phủ.

Phong Tịnh Minh đi phía trước, đột nhiên ngừng lại, Tô Niệm Niệm không để ý cúi đầu đi ở phía sau hắn, bất ngờ không phòng ngự mà đụng vào trên người hắn.

Tô Niệm Niệm xoa đầu, bất mãn nhìn Phong Tịnh Minh.

Phong Tịnh Minh xoay người, không đầu không đuôi nói ra một câu: “Sắp đến sinh nhật của ta rồi.”

Ếc? Tô Niệm Niệm đối với những lời này của hắn, cũng không biết trả lời như thế nào, chẳng lẽ lại nói “Sinh nhật vui vẻ”, hiện tại nói hình như còn quá sớm, nếu nói “Tiểu nhân đã biết”, lại hình như đang trả lời cho có lệ, cuối cùng, Tô Niệm Niệm chỉ nói: “Thật khéo a, sinh nhật trang chủ cùng với đại tiểu thư chỉ cách nhau có ba ngày.” Kỳ thật, đây mới là câu nói vô nghĩa nhất trong tất cả những câu vô nghĩa a.

“Sao người không hỏi ta muốn quà sinh nhật gì?”

“Đúng vậy a, trang chủ ngài muốn cái gì a?” nhưng trong lòng Tô Niệm Niệm lại nghĩ rằng, cái gì cũng đừng muốn a, Lão Tử không có tiền đâu!

Phong Tịnh Minh nâng lông mi lên một chút, nói: “Ta muốn người.”

Trái tim Tô Niệm Niệm lập tức nhảy thình thịch không ngừng. .

Dừng lại một chút, Phong Tịnh Minh nói tiếp: “Làm bánh sinh nhật cho ta.”

Hoàn hảo, hoàn hảo a, Tô Niệm Niệm thở phào một hơi, thiếu chút nữa lại bị thằng nhãi này đùa giỡn rồi.

Phong Tịnh Minh tựa hồ biết Tô Niệm Niệm đang nghĩ cái gì, khoe miệng hơi mỉm cười, đặc ý ngẩng đầu không hề nhìn nàng, xoay người sải bước đi về phía trước.

Tô Niệm Niệm lần đầu tiên có một xúc động muốn bỏ thuốc xổ vào đồ ăn của hắn , nhưng là nàng không có lá gan lớn đến vậy a.

Thế lực của Phong Tam sơn trang ở trên giang hồ quả nhiên không tầm thường, vốn dĩ Phong Tịnh Minh cũng không có phát thiếp nói muốn mừng sinh nhật ỉnh, nhưng đến ngày sinh nhật của hắn, vẫn có rất nhiều bang phái mà Tô Niệm Niệm biết cũng như không biết chạy tới chúc mừng hắn, Phong Tịnh Minh cả một ngày đều chỉ có một việc là nói lời xã giao với mọi người trên giang hồ, Tô Niệm Niệm cảm thán trong lòng, muốn làm lão đại cũng thật là không dễ dàng a.

Vì thế Tô Niệm Niệm nhờ đó mà có thể trốn việc . Trời chạng vạng sáng, nàng đang nằm ở trên giường nhắm mắt ngủ ngon lành, bỗng nhiên phát hiện mình bị người ta xách lên.

“Này này này, trang chủ, muốn tiến vào phòng người khác trước tiên phải gõ cửa chứ!” Tô Niệm Niệm tránh thoát khỏi tay Phong Tịnh Minh, bất mãn nói.

Phong Tịnh Minh tựa hồ có chút mệt mỏi, thần nhiên nói: “Quà sinh nhật của ta đâu.”

“A, nó ở chỗ này.” Tô Niệm Niệm dùng tay chỉ chỉ cái hộp xinh đẹp trên bàn.

Cái hộp đó vốn đã được Tô Niệm Niệm cố ý gói lại, không có biện pháp a, Phong Tịnh Minh dù sao cũng là người lãnh đạo trực tiếp của nàng, phải lấy lòng nha.

Phong Tịnh Minh nhẹ nhàng mở cái hộp ra, nhìn thấy bánh sinh nhật, vừa lòng gật gật đầu, sau đó với tay cầm lấy một cây nến, cắm ở phía trên bánh sinh nhật, ngón trở bắn ra, ngọn nến liền lập tức cháy .

Tô Niệm Niệm ở một bên nhìn đến chảy nước miếng, tiểu tử này, còn rất có phong cách nha!

Phong Tịnh Minh nhẹ nhàng cúi người, để mặt sát vào ngọn nến. Khuôn mặt hẩn trong ngày thường lúc nào cũng lạnh băng, nhưng lúc này nhờ ánh sáng của ngọn nến, mà hình như có chút ấm áp, Tô Niệm Niệm nhất thời nhìn đến ngây ngốc.

Phong Tịnh Minh thổi tắt ngọn nến, sau đó gỡ ngọn nến xuống, dùng một con dao được khắc hoa lệ, cắt bánh sinh nhật ra thành hai, sau đó ngẩng đầu cười mỉa hoặc với Tô Niệm Niệm, nói:“Lại đây.”

Tô Niệm Niệm như trúng tà, ngoan ngoãn lại đó ngồi xuống.

“Trang chủ, tiểu nhân chúc ngài phúc như Đông Hải thọ tỷ Nam Sơn sống lâu trăm tuổi a.” Tô Niệm Niệm kỳ thật đúng là một người chuyên nịnh nọt.

Phong Tịnh Minh nhìn hoa quả cùng với hoa ở trên bánh sinh nhật, hé miệng cười nói: ” Miệng của người so với bánh ngọt này còn ngọt hơn.”

Tô Niệm Niệm cảm thấy trang chủ hôm nay có chút quái dị:“Trang chủ, ngài không cần đi chiêu đãi khách sao?”

Phong Tịnh Minh nhú mày: “Người hi vọng ta đi?”

“Éc, tiểu nhân không phải có ý này.” Kỳ thật là ta có ý tứ này, sao lại đến quấy rầy Lão Tử ngủ chứ!

Ngón tay Phong Tịnh Minh đột nhiên bắn ra, hai ngọn nến trong phòng đột nhiên “Lay lắt” rồi tắt, Tô Niệm Niệm còn chưa kịp kinh ngạc, liền cảm thấy cằm mình bị người ta nâng lên, sau đó, có một đôi môi lạnh lạnh, phủ lên trên đôi môi của nàng.

Tô Niệm Niệm cực độ hoài nghi Phong Tịnh Minh cùng với Mộ Dung gia có quan hệ sâu xa, bằng không hẳn làm sao có thể lấy phương pháp trị người”Lấy của tiểu nhân trả lại cho tiểu nhân ” áp dụng trên người nàng một cách thuần thực như vậy chứ?

Tô Niệm Niệm khẩn trương nắm chặt góc áo, nàng phát hiện mình cơ hồ không còn tiếng tim đập Thế giới này thật đúng là đủ đảo điên a.

Phong Tịnh Minh còn chưa đã dùng đầu lưỡi khê liếm khoe môi Tô Niệm Niệm, sau đó đến bên tai của nàng, thấp giọng nói:“Đây là đáp tạ cho người , thích không?”

Giọng nói trầm thấp đã tràn ngập mỉa hoặc , giống như đáp án chỉ có một, đó là “Thích”. Nhưng mà, lúc này Tô Niệm Niệm lại phát hiện yết hầu mình phát khô, nói không ra lời nào.

Bên tai truyền đến tiếng cười của Phong Tịnh Minh. Sau đó, bên trong đột nhiên sáng lên, Tô Niệm Niệm rốt cuộc bừng tỉnh, bên tai vẫn còn dư âm của người nọ, nhưng bên cạnh đã không còn người, chỉ còn lại một nửa cái bánh sinh nhật, chứng minh hết thấy mọi việc không phải là mơ.

Tô Niệm Niệm nhìn chằm chằm hai chữ”Trang chủ” trên bánh sinh nhật kia, lẩm bẩm: “Thế giới này còn có thể có chuyện vớ vẩn như vậy sao?”

Trang chủ rốt cuộc là có ý gì? Chỉ là một trò đùa dai, hay là thật sự. thích nàng? Đối với về sau mà nói, Tô Niệm Niệm cảm thấy khả năng này rất nhỏ, nhưng mà, vì sao chính nàng lại nghe thấy tiếng tim đập nhanh a? Bản thân không phải là yêu rồi chứ? Nhưng mà nhưng mà nhưng mà, Phong Tịnh Minh, nhân vật nguy hiểm như vậy, nàng thật sự không nghĩ muốn mình xiêu lòng a. Nhưng nếu nàng thật sự thích hắn thì làm sao bây giờ.

Tô Niệm Niệm càng nghĩ càng khó chịu, nụ hôn của chàng chủ đã hoàn toàn nhiễu loạn giấc ngủ của nàng, nàng phát hiện ảnh hưởng của hắn đối với nàng không ngờ lại lớn đến vậy, hiện tại, nàng tâm hồn không yên, thật sự là không yên a.

Tô Niệm Niệm xách Tiểu Hoa đang ngủ ở đầu giường lại ôm vào trong ngực, trong thời gian này Tiểu Hoa đã được chữa thương gần như khỏi hoàn toàn, nàng thường xuyên níu chặt lấy Tiểu Hoa để lái nhai tâm sự trong lòng, Tiểu Hoa đối với tính cách này của nàng cũng tập mãi thành thói quen, hơn nữa còn biểu hiện một bộ dạng rất chi là khinh thường đối với tâm sự của nàng chỉ.

Lúc này, Tiểu Hoa đang ngủ lại bị đánh thức, bất mãn “Ưm ưm” hai tiếng, ở trong lòng nàng động hai cái, tiếp tục nhắm mắt ngủ say.

“Tiểu Hoa a, người nói, rốt cuộc hắn có thích ta hay không, a?”

” Hắn trong miệng Tô cô nương, là tại hạ sao?”

Tô Niệm Niệm kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện ở trên ghế mà vừa rồi Phong Tĩnh Minh mới ngồi, đột nhiên lại xuất hiện một người khác. Tây Tuyết công tử?

Nếu nói Phong Tĩnh Minh tự ý vào gian phòng của nàng, nàng cũng tạm chấp nhận , dù sao tiểu tử kia là người lãnh đạo trực tiếp của nàng, toàn bộ Phong Tam sơn trang đều là của hắn. Nhưng hiện tại, đến cái người mà luôn luôn khinh bỉ nàng, Tây Tuyết cũng không đứng lại chạy đến trong phòng của nàng? Tô Niệm Niệm đối với việc này thật sự rất bất mãn, dĩ thường bất mãn.

Công tử Tây tuyết nhìn thấy Tô Niệm Niệm chau mày, vì thế cười nói: “Tô cô nương gặp phiền toái gì a? Sao lại phiền muộn như thế nha?”

Tô Niệm Niệm đã nghe nói qua sự tích phong lưu của công tử Tây tuyết, hiện tại hắn ở trong mắt của nàng coi như là một cao thủ tình trường. Vì thế nàng hỏi: “Tôi hỏi huynh, nếu một người nam nhân hôn một nữ nhân, liệu nam nhân kia có thích nữ nhân kia không?”

Công tử Tây tuyết cười mà không cười nhìn Tô Niệm Niệm, đáp: “Cô nương không nghĩ là đùa giỡn sao?”

Ngẫm lại a, làm sao có thể chứ? Vì thế Tô Niệm Niệm thay đổi sang góc độ khác: “Nếu cô gái này thực khấn trương, tìm đập rất nhanh, vậy có phải nói lên cô gái đó thích người nam nhân đó hay không?”

Công tử Tây tuyết đột nhiên từ trên ghế đứng lên, nhanh chóng đi đến trước mặt Tô Niệm Niệm, sau đó cúi người, hai tay đặt trên bả vai Tô Niệm Niệm, mặt chậm rãi để sát vào gương mặt nàng, mắt thấy miệng hai người sẽ dính cùng một chỗ.

Tô Niệm Niệm kinh hãi, cả giận nói: “Huynh làm gì vậy?”

Mặt công tử Tây tuyết đột nhiên giãn ra mỉm cười, nói: “Cô nương khấn trương sao? Tìm đập nhanh không?”

Tô Niệm Niệm bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra chỉ cần một người nam nhân thân cận một người nữ nhân, mặc kệ cô gái này có thích hắn hay không, bọn họ đều rất khấn trương. Nàng trước kia chỉ thân cận với một nam nhân là Huấn Đào, đối với chuyện này, giác ngộ so với các cô gái khác đương nhiên thấp hơn vài phần.

Tô Niệm Niệm nghĩ đến đây, rốt cuộc bình thường trở lại

26. Chương 27: Ta Với Cô Nương Cùng Nhau Bỏ Trốn Đi.

Tô Niệm Niệm thở phào một hơi, rốt cuộc bản thân cũng tìm được một cái cớ tự an ủi mình không phải thích Phong Tĩnh Minh. Công tử Tây tuyết nhìn bộ dáng may mắn của nàng, cảm thấy rất là thú vị.

Lúc này tây tuyết vẫn giữ nguyên khuôn mặt đang cách Tô Niệm Niệm chỉ có một cm, điều này làm cho Tô Niệm Niệm thực không tự nhiên. Nàng ngả ra sau một chút, cau mày nói: “Buổi tối khuya khoắt, huynh chạy tới đây làm gì? Không phải vì muốn giải đáp nghi vấn cho ta chứ?”

Công tử Tây tuyết đứng lên, phong nhã vuốt dây cột tóc trên đầu, cười nói: “Cũng không khác nhau lắm nha. Đêm nay ta đến, là vì muốn cùng Tô cô nương làm việc lớn ah.”

Mẹ kiếp, cùng làm việc lớn! Tô Niệm Niệm bị bốn chữ này kích động, nàng nhìn quanh bốn phía một chút, thấp giọng nói: “Việc lớn gì?” ân oán giang hồ rốt cuộc đã tìm tới cửa, Tô Niệm Niệm nàng đã xuyên qua rồi, thì quả nhiên không đơn giản chỉ làm một nha hoàn a.

Công tử Tây tuyết khoe mắt cong cong cười đến vô cùng xinh đẹp, hắc sắc ý nhẹ nhàng phun ra vài chữ: “Chúng ta bỏ trốn đi.”

Rầm ~ rầm~ Tô Niệm Niệm cảm giác trên đầu mình có mấy tiếng sấm nổ vang không ngừng, khiến nàng trở tay không kịp. Vụng trộm. chạy trốn. ? ?

bốn chữ “cùng làm việc lớn” của hắc sắc, chính là cùng nhau bỏ trốn? Loại chuyện chạy trốn này, làm sao có thể tới tìm Tô Niệm Niệm nàng chứ, huống chi, là cùng với cái tên không ra nam không ra nữ trước mắt này! Tô Niệm Niệm cảm thấy chuyện này khó mà có thể tưởng tượng được, nàng ngây ngốc nhìn Tây Tuyết, nói: “Huynh có bị bệnh không vậy?”

Tây tuyết phong dung cười nói: “Chẳng lẽ Tô cô nương không muốn rời đi nơi này sao?”

Tô Niệm Niệm nghĩ một chút, đáp: “Đương nhiên là muốn, nhưng là không phải bỏ trốn, hơn nữa không muốn bỏ trốn cùng một người như huynh.”

Da mặt của công tử Tây tuyết tựa hồ đã dày đến cảnh giới cao nhất: “Tô cô nương đã có tình cảm sâu nặng đối với ta rồi, cần gì phải nói ra lời cự tuyệt đối lòng như vậy?” .

Mẹ kiếp, con mắt nào của người nhìn thấy ta có điểm đối lòng cự tuyệt nào? Tô Niệm Niệm thật sự oán giận, người này cũng quá tự kỷ đi.

Công tử Tây tuyết nhìn thấy bộ dáng tức giận của Tô Niệm Niệm, không khỏi bật cười, nói: “Nếu cô nương muốn rời đi, ta liền mang cô nương rời đi, không cần ngại”

Con mắt Tô Niệm Niệm chuyển động vòng vo, nói: “Huynh có thể cho ta biết mục đích của huynh được không?” Có kẻ ngốc mới tin tưởng người vô duyên vô cớ giúp ta chạy trốn!

Công tử Tây tuyết tao nhã nở nụ cười, nói: “Là ta muốn cướp sắc của cô nương.”

“A?” Tô Niệm Niệm cảm thấy lời kịch này, nghe rất quen thuộc, nhưng nàng nhất thời còn chưa phản ứng kịp.

Công tử Tây tuyết đột nhiên trịnh trọng nói chuyện lạ nhất trên đời: “Cô nương không phát hiện sao, ta thích cô nương.”

Lời thổ lộ này, cũng quá trực tiếp đi. Tô Niệm Niệm không thêm tin lời ma quỷ của hắc sắc, trừng mắt liếc hắc sắc một cái nói: “Người đã nói lời này với rất nhiều cô gái đúng không?”

“Cũng không nhiều lắm.”

Tô Niệm Niệm hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hắc sắc. Làm như nàng háo sắc lắm vậy, cái gì cũng tin? Huống chi, cho dù nàng háo sắc, cũng sẽ không háo sắc với cái tên yêu nghiệt này.

Công tử Tây tuyết tựa hồ đối với phản ứng của Tô Niệm Niệm có chút thất vọng, hắc sắc cảm thán nói: “Trước kia cùng nữ hài tử đó nói lời này, ta không thật lòng, các nàng lại tưởng thật, nay ta thật lòng, cô nương lại không tin, trời cao thật đúng là công bằng a.”

Tô Niệm Niệm không thêm để ý mình bị xoay vòng vòng, ngay từ đầu nàng đã nhìn thấu bản chất lạnh nhạt của công tử Tây tuyết, loại lạnh nhạt này bất đồng rất lớn với Phong Tĩnh Minh, loại này đặc biệt thích chủ động treo hoa ghẹo nguyệt, loại nam nhân này, nữ nhân nên rời xa.

Công tử Tây tuyết còn nói thêm: “Mặc kệ nói như thế nào, ta cảm thấy cô nương nên rời đi nơi này.”

Tô Niệm Niệm cũng kỳ quái: “Vì sao?”

Tây tuyết đáp: “Nếu không rời đi, kết cục của cô sẽ rất thảm.”

“Vì sao?”

“Cô nương không cần biết nhiều, nói đi, muốn đi hay là không đi? Hôm nay Phong Tĩnh Minh vội vàng tiếp đón tân khách, đây là thời cơ tốt nhất để rời đi.”

Choáng váng, hóa ra người là tính toán ổn rồi mới đến, Tô Niệm Niệm đột nhiên phát hiện vị công tử Tây tuyết trước mắt này cũng không ngu ngốc. Nàng tự hỏi trong chốc lát, nói: “Chờ rời đi Phong Tam sơn trang, chúng ta mỗi người đi một ngã, như vậy được không?”

“Qua sông phá cầu sao?”

“Ta không phá cầu, nhưng ta sợ cầu hủy ta.”

Công tử Tây tuyết bị nàng chọc cho ha ha cười lớn.

Tô Niệm Niệm cuối cùng cũng thu thập một chút đồ sinh hoạt hằng ngày, ôm Tiểu Hoa, đi theo công tử Tây tuyết ra cửa. Tuy nàng đoán không ra mục đích của Tây Tuyết, nhưng trực giác cảm nhận người này tựa hồ không có ác ý, dù sao từ khi nàng xuyên qua cho đến nay còn chưa có dịp đi dạo chơi chốn giang hồ, lần này chạy trốn đi chơi cũng không tồi a, còn hơn mỗi ngày đối mặt với cái tên biến thái Phong Tĩnh Minh kia.

Công tử Tây tuyết đã thiết kế con đường chạy trốn kỹ lưỡng, Tô Niệm Niệm đi theo hẩn một đường trốn đông trốn tây, ngoại trừ trên đường không may lạc mất Tiểu Hoa, nàng cũng không còn gặp ai ngăn cản. Phỏng chừng là Tây tuyết sớm đã có chuẩn bị, cho nên trên đường bọn họ có thể tránh thoát khỏi nhóm thủ vệ của Phong Tam sơn trang. Đang lúc Tô Niệm Niệm đắc ý, đã thấy chung quanh bỗng xuất hiện nhiều ánh đuốc, không ổn rồi.

Công tử Tây tuyết cúi đầu mắng một tiếng, trong lòng Tô Niệm Niệm biết, tựa hồ bọn họ đã bị phát hiện, không, là bị tóm lại rồi.

Tây tuyết nắm thắt lưng Tô Niệm Niệm, mũi chân nhẹ điểm, thẳng tắp bay lên, nhảy lên đứng trên một nhánh cây khô to. Tô Niệm Niệm sợ tới mức ôm chặt nhánh cây, trông rất là buồn cười.

Tây tuyết cười hì hì vỗ vỗ đầu Tô Niệm Niệm, thấp giọng nói: “Ở trong này đợi ta, đừng nhúc nhích, ta lừa bọn họ rời đi nơi khác.” Nói xong, không đợi Tô Niệm Niệm trả lời, liền nhẹ nhàng bay xuống.

Tô Niệm Niệm ôm nhánh cây trong lòng nói thầm: “Xem cái dạng này của ta, ta còn dám động đây sao. . . .”

Công tử Tây tuyết đi chưa lâu, đã thấy ánh lửa xa xa đột nhiên chuyển phương hướng, không hề tới gần vị trí của nàng nữa, Tô Niệm Niệm biết chiêu này của Tây Tuyết đã có tác dụng, vừa may mắn vừa lo lắng, Tây Tuyết a Tây Tuyết, người trăm ngàn lần không được quên bên này còn có đồng minh của người a. . . .

Đang lúc Tô Niệm Niệm cảm thấy phiền muộn, đột nhiên bị người ta xách lên, sau đó cả người nàng liền rơi xuống phía dưới, Tô Niệm Niệm cuống quýt muốn hô to, nhưng miệng bị một cái tay lớn ngăn chặn, nàng nổi giận, lại không biết làm sao cho phải, đành hung hăng cắn cánh tay kia phát tiết.

Tô Niệm Niệm an toàn đứng dưới đất, trong lòng mới hơi chút yên tâm, lúc này cái tay ngoài miệng kia đã buông ra, Tô Niệm Niệm ngửa đầu xem chủ nhân của cái tay đó, không khỏi kinh hãi.

Mặt nạ đen bóng, được ánh trăng trắng bạch chiếu rõ, làm cho người ta sợ hãi không rét mà run

Khớp hàm Tô Niệm Niệm đã bắt đầu run run cầm cập, run run rẩy rẩy không nói được nữa chữ: “Thiết. Đầu. Đại. Ca.”

Thiết Đầu đại ca đưa cánh tay trái bị cắn kia xuống đặt trên vạt áo đen chùi chùi, chùi sạch nước miếng. Sau đó, hẩn khinh thường đưa mắt nhìn Tô Niệm Niệm, lạnh lùng nói: “Người cũng chỉ có bản lĩnh này thôi sao?”

Tô Niệm Niệm trừng mắt liếc hẩn một cái, vô nghĩa a!

Thiết Đầu đại ca đột nhiên nắm lấy cằm Tô Niệm Niệm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng

Xong rồi xong rồi, Tô Niệm Niệm nghĩ rằng, hình ảnh này kinh điển cỡ nào a, chẳng phải là cảnh trong tiểu thuyết nam chính cường hôn nữ chính sao, không phải đều bắt đầu từ bước này sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ, đây mới là nam chính mà ông trời an bài cho nàng? Ít nhất, ít nhất người này cùng với thân thể này của nàng, lúc trước hẳn là cũng có chút tình cảm đi.

Tô Niệm Niệm đang đắc ý nghĩ kế tiếp hẳn làm thế nào để cường hôn chính mình, thình lình chỉ cảm thấy có một vật tròn tròn lạnh lạnh gì đó bị đưa vào trong miệng của nàng, lập tức có một cổ lực lớn ép nó xuống, nàng không thể không nuốt vào.

Tô Niệm Niệm đột nhiên tỉnh ngộ, thầm nghĩ không ổn, tình tiết tiểu thuyết gì chứ, an bài gì chứ!

Thiết Đầu đại ca đối với bộ dạng trở tay không kịp của Tô Niệm Niệm, giọng nói vẫn bằng hàn tậm xương như cũ: “Người đã trúng bí dược Lãnh Hương hoàn của ta, trong vòng ba tháng, nếu như không có giải được, toàn thân đóng băng mà chết.”

Tô Niệm Niệm hoài nghi nghiêm trọng người phát minh ra Lãnh Hương hoàn có phải cũng xuyên qua không, lại có thể đạo văn của Tào Tuyết Cần! Nhưng mà lúc này nàng đã không còn tâm trí đi quan tâm cái nhà phát minh vô lương kia, nàng chỉ vào Thiết Đầu đại ca cả giận nói: “Ta nói người đúng là người ác độc thô tục không tầm thường a, người mang mặt nạ sơn tặc đi diễn võ dương oai đã là rất thô tục rồi, người lại còn bức người khác ăn độc dược quả thực chính là ác độc thô tục trong thô tục, ách.”

Tô Niệm Niệm chưa mắng đã ngiên, liền phát hiện một thanh kiếm sắc bén đã nằm ở trên cổ của nàng, lưỡi dao lạnh lạnh va chạm vào làn da nàng, khiến trên cổ nổi lên một tầng da gà.

Một tia ngoài ý muốn xẹt qua đáy mắt Thiết Đầu đại ca, Tô Niệm Niệm hãy còn nhắm mắt hiên ngang lăm lăm, dừng lại những lời hiên ngang lăm lăm trước đó, vẫn chưa phát giác sự kinh ngạc của hắn.

Thiết Đầu đại ca thu hồi thanh kiếm, nói: “Như thế rất tốt. Người chỉ cần giúp ta thăm dò yếu điểm trong võ công của Phong Tĩnh Minh, ta liền giao thuốc giải cho người, “dừng một chút, nhìn ánh mắt hoài nghi của Tô Niệm Niệm, lại thêm một câu, “Quyết không nuốt lời.”

“Thăm dò? Muốn thăm dò như thế nào?” Tô Niệm Niệm mặc dù không hiểu được vài thứ trên giang hồ, nhưng vẫn biết yếu điểm trong võ công quan hệ rất lớn đến tánh mạng người luyện công, chỉ có người thân cận nhất mới có thể biết được.

Thiết Đầu đại ca đáp một câu “Ta sao biết người thăm dò ra sao chứ?”, chớp một cái đã không thấy nữa.

Sau đầu Tô Niệm Niệm đột nhiên bị một vật gì đó đánh trúng, hôn mê bất tỉnh.

Tô Niệm Niệm mơ mơ màng màng, thấy xóc nảy a, bên tai phảng phất có tiếng đánh nhau, cảm giác có người đang do dự đối với nàng, sau đó là tiếng người đối thoại.

“Này này này, bắt quá là một nữ nhân, người làm gì keo kiệt như vậy.”

“Người nên biết, nàng đối với ta không chỉ là một nữ nhân.”

Tô Niệm Niệm thực khinh thường hừ nhẹ một chút, nghĩ rằng, không chỉ là một nữ nhân? Chẳng lẽ ta còn là một người nam nhân?

Bên gáy đột nhiên truyền đến một trận gió lạnh, Tô Niệm Niệm lại hôn mê bất tỉnh.

Lúc này công tử Tây tuyết nắm lấy Tô Niệm Niệm đang nằm trong ngực Phong Tĩnh Minh xông lên đánh nhau, Phong Tĩnh Minh đánh một chiêu về phía ngực trái Tây tuyết, tây tuyết tiêu sái xoay người một cái tính tránh đi, nào biết chiêu thế của Phong Tĩnh Minh đột nhiên chuyển, lại đưa về phía yết hầu Tô Niệm Niệm.

Tây tuyết đột nhiên dừng lại, cả kinh nói: “Người làm gì vậy!”

Phong Tĩnh Minh cười lạnh nói: “Người không buông nàng ra, ta liền lấy tánh mạng của nàng.”

“Người điên rồi!”

“Người xem ta có dám hay không.” Phong Tĩnh Minh nói xong, tăng thêm một phần lực đạo.

Công tử Tây tuyết biết rõ Phong Tịnh Minh sẽ không giết chết Tô Niệm Niệm, nhưng là lại lo lắng quái vật này thật sự làm chuyện khác người, đành phải buông Tô Niệm Niệm ra thì thầm: “Trả lại người là được chứ gì, không phải là một nữ nhân sao, có cần làm gắt như vậy không?”

Phong Tịnh Minh tiếp nhận Tô Niệm Niệm, nói: “Người biết không đến mức đó là tốt rồi.” Nói xong, không hề nhìn Tây tuyết, ôm Tô Niệm Niệm tránh ra.

Một tia sầu lo hiện lên khóe mắt công tử Tây tuyết, hần lẩm bầm: “Hần không phải đã thích nàng rồi chứ?” Nói xong, rồi lại tự lắc đầu cười khổ

27. Chương 28: Hối Thế Gian Tình Là Gì?

Khi Tô Niệm Niệm tỉnh lại, thứ đầu tiên mà nàng nhìn thấy, chính là đôi mắt của Phong Tịnh Minh, một đôi mắt đang tận lực che dấu sự lo lắng, trong lòng Tô Niệm Niệm không hiểu vì sao lại cảm thấy cao hứng.

Nàng biết, bỏ trốn đã không thành công, không biết công tử Tây tuyết thế nào rồi. Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm mở miệng hỏi: “Công tử Tây tuyết đâu?”

Phong Tịnh Minh nhú mày, đứng thẳng thân mình, nói: “Người đang lo lắng cho hắn?”

Tô Niệm Niệm cũng không muốn nói là không phải, bắt quá nàng tin tưởng Phong Tịnh Minh hắn là sẽ không gây bất lợi cho hắn. Cho nên lúc này nàng nuốt nước miếng một cái, nói sang chuyện khác: “Tiểu nhân đói bụng.”

Phong Tịnh Minh cũng không tiếp tục truy vấn, chỉ hướng ra phía ngoài hô: “Thanh nhi, chuẩn bị thức ăn.”

Bên ngoài Thanh nhi đáp vâng , liền đi.

Tô Niệm Niệm hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua một chút, chuyện của Thiết Đầu đại ca vẫn làm cho nàng sợ hãi, nghĩ về yêu cầu của hắn, rồi nhìn lại người trước mắt này, Tô Niệm Niệm cảm thấy chính mình chết chắc rồi. Bất quá, nàng vẫn cho rằng, ngoại trừ đoạn ký ức gặp Thiết Đầu đại ca kia, tựa hồ còn có một số chuyện nàng gặp phải sau đó nữa, nhưng mặc kệ nàng có cố gắng nhớ như thế nào, vẫn không biết, đó là chuyện gì?

Hiệu suất làm việc của Phong Tam sơn trang thật không tầm thường , chỉ thoáng chốc, một bàn đồ ăn phong phú đã xuất hiện trước mặt Tô Niệm Niệm. Tô Niệm Niệm liền bỏ tất cả mọi chuyện loạn thất bát tao ra sau đầu, to gan ăn ngấu nghiến.

Phong Tịnh Minh cũng không động đũa, chỉ ngồi ở một bên, quan tâm nhìn nàng.

Tô Niệm Niệm bị hắn nhìn trong lòng nảy sinh một ý không tốt, tùy tiện gấp một món này nọ đặt ở trong bát của hắn, nịnh nọt nói : “Trang chủ ngài cũng ăn đi.”

Phong Tịnh Minh dùng chiếc đũa gấp thứ trong bát của chính mình lên, không có hảo ý cười nói: “Người đang ám chỉ với ta điều gì sao ?”

“A?” Tô Niệm Niệm ngơ ngác liếc mắt nhìn hắn một cái, không hiểu hắn muốn nói gì.

Đợi đến khi hắn đem thức ăn mà nàng vừa gấp cho hắn bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhắm nuốt thì mặt Tô Niệm Niệm, hoàn toàn đỏ như một bộ phận nào đó của con khỉ.

Kia rõ ràng là ăn đậu hủ.

. Lỗi công làm chứng, ta thật không cố ý a.

Tô Niệm Niệm cúi đầu thành thành thật thật ăn, không dám ngẩng đầu lần nữa.

Giọng nói của Phong Tịnh Minh đột nhiên vang lên ở trên đỉnh đầu nàng: “Vì sao nhất định phải đi?”

Tay Tô Niệm Niệm run lên, một miếng thịt trơn tuột rơi trên bàn.

Phong Tịnh Minh lại gấp một miếng khác đặt ở trong chén của nàng, vẫn kiên trì như cũ hỏi: “Vì sao nhất định phải đi?”

“Vô nghĩa, ai muốn bán mình làm nha hoàn cho người khác chứ.” Tô Niệm Niệm thẳng thắn vô tư nói ra, nhưng đầu lại thủy chung không dám nâng lên.

“Như thế, không bắt người làm nha hoàn nữa là được phải không?”

“Thế ta đây làm cái gì?” Tô Niệm Niệm rất ngu si hỏi, kỳ thật ý của nàng là, nếu không cần làm nha hoàn, ta cũng sẽ không còn chuyện gì phải ở lại Phong Tam sơn trang.

Hỏi chuyện này làm hàng lông mày của Phong Tịnh Minh nhăn lại, hắn ngây như tượng gỗ tự hỏi một chút, rồi nói: “Không bằng, làm lão bà của ta được không?”

Tô Niệm Niệm rút cuộc ngẩng đầu, trong mắt đã tràn ngập kinh ngạc, còn có, éc, còn có một chút vui sướng mà chính nàng không chịu thừa nhận.

Mà Phong Tịnh Minh lúc này, ý cười vẫn đọng trên môi nhìn nàng. Nụ cười kia như ánh nắng ấm áp chiếu vào ngày xuân, làm Tô Niệm Niệm có chút mê muội.

Tô Niệm Niệm nhìn Phong Tịnh Minh ước chừng khoảng hai phút, cả hai đều không nói câu nào. Sau đó, Tô Niệm Niệm dùng một chiêu hết sức ngu ngốc trả lời cho hắn. Giả bộ bất tỉnh.

Phong Tịnh Minh cười nhẹ ôm Tô Niệm Niệm đang nằm ở trên bàn lên, sau đó đi đến bên giường, nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, tiếp theo giúp nàng cởi hài ra, đắp chăn.

Tô Niệm Niệm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ rằng, người này cuối cùng cũng đi rồi.

Ai ngờ, Phong Tịnh Minh chơi xấu ở bên giường nhìn nàng một lúc, rồi đột nhiên nói: “Đêm nay ta ngủ ở đây được không?” Trong giọng nói đúng là không che dấu được vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa, còn có, sung sướng

Thân thể Tô Niệm Niệm đột nhiên căng thẳng, biểu tình trên mặt so với khóc còn khó coi hơn, đôi mắt lại vẫn như cũ nhắm chặt.

Phong Tịnh Minh nhin cười, cúi đầu giúp nàng chỉnh lại góc chăn, thuận đường ở trên trán của nàng in lại một nụ hôn khẽ, thế rồi mới xoay người rời đi.

Thật lâu sau, Tô Niệm Niệm mới dám mở mắt, không biết là nên vui hay nên buồn.

Nụ cười tươi ấm áp kia của Phong Tịnh Minh làm cho trong lòng nàng có chút ngọt ngào, nhưng vừa nghĩ tới hắn có nhiều lão bà như vậy, liền buồn rầu, hướng chi, còn nhiệm vụ của Thiết Đầu đại ca kia . . .

Nàng suy nghĩ vấn đề này đến phiên muộn, Tô Niệm Niệm vẫn nghĩ về vấn đề của Phong Tịnh Minh, lăn lộn không ngủ được. Ngày hôm sau mang hai mắt gấu mèo thâm quầng sáng sớm rời giường, không dám ngủ tiếp.

Từ nay về sau nàng không dám lại nhàn hạ chơi đùa nữa, bằng không sẽ không được làm nha hoàn, mà hiện tại, nàng còn không được tính làm lão bà của hắn, thói quen một vợ một chồng, vẫn là nguyên nhân mà nàng không muốn tới gần Phong Tịnh Minh.

Tô Niệm Niệm lắc đầu cười khổ, chính mình thế nhưng lại lo lắng sợ không được làm nha hoàn a .

Cho nên mới nói, mỗi người đều có tiềm chất biến thái, sẽ chờ cơ hội mà biểu hiện ra ngoài thôi.

Tô Niệm Niệm bưng trà ngon mới pha đi vào thư phòng trang chủ, lúc này Phong Tịnh Minh đang ngồi ở trên ghế rộng rãi xa hoa, nhàn nhã lật xem một quyển sách.

Hiện tại Tô Niệm Niệm vừa đến gần Phong Tịnh Minh tim liền đập nhanh hơn, cho nên muốn đặt trà ở trên bàn học của hắn, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Ai ngờ Phong Tịnh Minh lại buông sách, nâng tay tới đón. Tô Niệm Niệm thấy vậy, chỉ có thể đưa trà cho hắn.

Không biết là cố tình hay là vô ý, đầu ngón tay Phong Tịnh Minh xẹt qua mu bàn tay Tô Niệm Niệm, khiến mặt nàng đỏ ửng lên, bàn tay như bị bỏng, nhanh chóng rút ra.

Sau đó, Phong Tịnh Minh không tiếp được, bát trà sôi rơi xuống, có một số nước trà hắt tới trước ngực của hắn.

Tô Niệm Niệm cuống quýt lấy khăn tay ra, vì hắn chà lau, trong miệng vừa nói xin lỗi, vừa hỏi hắn nóng không.

Cách quần áo, Tô Niệm Niệm đều có thể cảm nhận được cơ ngực rắn chắc của hắn, vì thế mặt càng thêm đỏ, nàng đành phải cúi đầu cực thấp.

Phong Tịnh Minh vừa hưởng thụ sự phục vụ của nàng, vừa nói: “Không có việc gì, nàng chớ lo lắng.” Giọng nói bị ép tới rất thấp, thấp đến giống như đôi tình nhân đang lặng lẽ nói thầm với nhau.

Tô Niệm Niệm cảm thấy không thích hợp, nàng giương mắt, nhìn thấy đôi mắt đẹp kia của Phong Tịnh Minh, trong ánh mắt sâu thẳm, rõ ràng đầy ý cười.

Tô Niệm Niệm tức giận ngừng tay, đứng lên. Nàng cảm thấy mình thật ngu ngốc, Phong Tịnh Minh không có khả năng bị nước nóng hắt trúng như vậy, huống chi, cho dù hắn thật sự không tiếp được, lấy công phu của hắn, muốn né tránh một ly trà, làm sao có thể không được chứ?

Hắn rõ ràng chính là cố ý!

Tô Niệm Niệm thật muốn nhặt bát trà lên một lần nữa hắt vào khuôn mặt tươi cười đáng đánh đòn kia, đáng tiếc nàng không dám, cuối cùng đành phải từ bỏ.

Mà Phong Tịnh Minh, được một tắc lại muốn tiến một thước nói: “Nàng lại làm hỏng một cái chén của ta rồi, nàng có biết cái chén này giá trị bao nhiêu tiền không?”

Tô Niệm Niệm vô lực lắc đầu, người nói bao nhiêu chính là bấy nhiêu đi, dù sao có rạn thì sẽ bị rạn cần, sổ sách thì vẫn phải tính thôi!

Phong Tịnh Minh đột nhiên giữ chặt tay nàng, một tay kéo nàng vào trong lòng, nhìn nàng ôn nhu cười, nói: “Không bằng, nàng đem cả đời của nàng đền bù cho ta đi.”

Tô Niệm Niệm giãy dụa, phát hiện vô luận nàng giãy như thế nào, cuối cùng đều chỉ có thể nằm trong lòng hắn một lần nữa. Nàng đành phải tạm thời thành thành thật thật nằm ở trong ngực của hắn, rũ mắt, nói: “Ta chỉ là miếu nhỏ, trang chủ ngài là đại phật, phiền toái ngài. . . .”

Lời còn lại, đều đã bị Phong Tịnh Minh nuốt hết.

Nụ hôn ôn nhu, mang theo một chút bất mãn, cứ như vậy đột nhiên rơi xuống, Tô Niệm Niệm bị đánh lén có chút trở tay không kịp.

Tô Niệm Niệm khấn trương cầm lấy vạt áo Phong Tịnh Minh, nàng không phải chưa từng hôn qua, lại không biết chính mình vì sao lại khấn trương như thế.

Đợi cho Phong Tịnh Minh buông nàng ra thì nàng mới phát hiện, chính mình lại chưa từng giãy dụa, tỏ vẻ cự tuyệt một chút nào. Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm lại ủ rũ nhìn xuống, nàng cảm giác mình thực không có tiền đồ.

Phong Tịnh Minh nhìn đến biểu tình của Tô Niệm Niệm, bất mãn cúi đầu cắn môi của nàng một chút, cúi đầu dò hỏi: “Nàng không thích sao?”

Lúc này Tô Niệm Niệm cả đầu lộn xộn lung tung, thuận miệng đáp: “Ếc, không phải. . . .”

Phong Tịnh Minh lại hôn môi của nàng, cười nói: “Phải là thích đúng không?”

“Ừ, á?”

Phong Tịnh Minh vui vẻ nhu nhu tóc của nàng, cười đến rạng rỡ như hoa: “Thích thì nói ra, nàng không nói sao ta biết nàng thích chứ.”

“”

Tô Niệm Niệm cuối cùng từ trong thư phòng Phong Tịnh Minh chạy trốn ra ngoài.

Người ta nói nữ nhân đều có sức quyến rũ, nhưng mà Tô Niệm Niệm cảm thấy sức quyến rũ của Phong Tịnh Minh mới là vô địch, nàng sao lại không đẩy hắn ra chứ, nàng sao lại nằm ở trong lòng hắn mặc hắn muốn làm gì thì làm chứ, nàng như thế nào vừa nhìn thấy nụ cười của hắn, xương cốt toàn thân liền mềm nhũn a.

Tô Niệm Niệm càng nghĩ càng ảo não, càng nghĩ càng cảm thấy chính mình thật không tốt. Phong Tịnh Minh hắn có một đồng lớn lão bà a, người gặp qua nữ nhân nào xuyên không chịu gả cho người có nhiều lão bà như thế chưa? Đương nhiên, ngoại trừ cung đấu. Nhưng Phong Tịnh Minh hắn cũng không phải hoàng đế! Cho dù hắn là hoàng đế, nàng cũng sẽ không giống nữ nhân khác quần quít lấy hắn, khát vọng hầu hạ hắn! Tô Niệm Niệm càng nghĩ càng giận dữ, không bao giờ thêm đề ý tới Phong Tịnh Minh nữa.

Nhưng vừa nghĩ tới nụ cười của hắn, vừa nghĩ tới hắn ôn nhu xoa tóc của nàng, nghĩ đến tiếng nói từ tính dễ nghe của hắn, nghĩ đến nụ hôn của hắn. Nàng liền mặt đỏ tim đập a.

Tô Niệm Niệm bắt đầu lo lắng, không phải mình thật sự thích cái tên tai họa này chứ.

Tô Niệm Niệm suy nghĩ lần sau nếu nhìn thấy Phong Tịnh Minh thì nên đi đường vòng thì hơn, lại phát hiện mình loáng thoáng tựa hồ nghe được tiếng người kêu cứu mạng.

Nàng nhìn xung quanh mọi nơi, phát hiện cách đó không xa ở trong hồ đang có người vùng vẫy. .

Đúng rồi, có người rơi xuống nước. Tô Niệm Niệm thân là quán quân bơi lội, tuy rằng lần trước thiếu chút nữa vong mạng trong bèo, bất quá nhìn đến cảnh tượng trước mắt nàng vẫn phần đầu quên mình chạy tới nhảy vào, cứu người quan trọng hơn, nàng làm sao có thời gian lo lắng, lỡ chẳng may gặp chuyện giống lần trước chứ, cái kia có thể nói, nàng là người quá mức ngu si a.

Tô Niệm Niệm nhảy vào trong hồ, ra sức bơi đến giữa hồ, nàng thực buồn bực, người kia làm cách nào có thể trượt chân té ngã giữa hồ chứ, cách bờ hồ xa như vậy nha.

Tô Niệm Niệm không rảnh bận tâm chuyện khác, ra sức bơi hướng giữa hồ, chậm rãi tiếp cận người đang giãy dụa kia, mắt thấy nàng sẽ bắt được cánh tay người nọ, không ngờ phía dưới tựa hồ có một cánh tay đột nhiên nắm lấy mắt cá chân nàng, sau đó mãnh liệt kéo nàng xuống dưới!

28. Chương 29: Vì Tình Yêu Mà Tìm Một Lối Thoát.

Tô Niệm Niệm cảm thấy, chuyện xuyên không này, ưu việt lớn nhất chính là có thể rèn luyện trái tim con người. Bọn họ không nhớ bản thân họ đã gặp phải bao nhiêu trường hợp sống chết trong gang tấc, thế nhưng khi xuất hiện tình huống nguy hiểm tánh mạng, trước khi mất đi ý thức họ vẫn suy nghĩ một điều, nữ chủ xuyên qua chắc chắn sẽ không đoản mệnh, đó gần như là thuyết tương đối a.

Vì thế, lúc Tô Niệm Niệm tỉnh lại, mở to mắt nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Phong Tịnh Minh kia thì nàng vô cùng bình tĩnh, giống như chính mình vừa ngủ thức dậy, nên rời giường. .

Phong Tịnh Minh nhìn thấy bộ dáng chẳng thêm đề ý của Tô Niệm Niệm, trong con ngươi hiện lên ánh sáng không biết làm gì cho phải. Hắn dùng ngón tay xoa khuôn mặt Tô Niệm Niệm, lạnh lạnh nói: “Nàng không sợ chết sao? Hay là, nàng biết ta nhất định sẽ cứu nàng?”

Tô Niệm Niệm ngáp một cái, nói: “Nói đùa, ta làm sao mà không sợ chết chứ, chẳng qua ta biết ta nhất định sẽ không chết sớm như vậy đâu.”

“A?” Phong Tịnh Minh tựa hồ cảm thấy rất hứng thú đối với câu nói chắc chắn chính mình không thể chết sớm của nàng.

Tô Niệm Niệm cũng không biết giải thích như thế nào cho hắn hiểu, hướng hồ cho dù nàng giải thích, hắn chưa chắc sẽ tin. Vì thế nàng nói cho có lệ: “Tóm lại ta có thiên thần phù hộ, trừ phi chính ta muốn chết, bằng không tất cả đều có thể hóa nguy thành an.”

Phong Tịnh Minh khinh thường nói: “Mọi lần đều không phải là do nàng tự tìm chết sao?”

Tô Niệm Niệm nheo mắt. Ngẫm lại cũng đúng, tựa hồ rất nhiều phiền toái trước kia đều là do nàng chủ động tìm tới nha? Nếu thật sự nói như vậy, nàng cũng quá xui xẻo đi. Nàng cũng lười suy nghĩ việc này, vì thế ngồi dậy, duỗi lưng một cái nói: “Ta đói bụng.”

Phong Tịnh Minh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc mắt nhìn nàng một cái, lắc đầu nói: “Nàng không quan tâm là ai đã hại người sao?”

“Ách?” Tô Niệm Niệm nắn nắn cái cổ cứng ngắc, nghĩ một chút, nói, “A, ta đắc tội với ai nha, ai lại muốn đẩy ta vào chỗ chết chứ? Không lẽ, kẻ thù trước kia của ta tìm tới cửa ? Trời ạ, ta không nhớ rõ mấy chuyện này a.”

Phong Tịnh Minh rất cục đối với phản ứng của nàng có một chút vừa lòng , vì thế xoa xoa đầu nàng nói: “Yên tâm đi, không phải kẻ thù trước kia của nàng, nếu bọn họ muốn tiến vào Phong Tam sơn trang, cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.”

Tô Niệm Niệm gật đầu nói: “Đã hiểu, vậy có phải là người của Phong Tam sơn trang không ?”

“Nàng cũng không gốc lắm nha.”

Vô nghĩa, người đã nói đến nương này, ta còn không hiểu, thì bộ não của ta đây dùng để làm gì, để trang trí hả?

Phong Tịnh Minh trực tiếp nói rõ đáp án cho nàng: “Là Nguyệt Thi Thi.”

“Nguyệt Thi Thi? Nguyệt phu nhân sao?” Tô Niệm Niệm có chút không hiểu gì cả nói, “Ta có chiều chọc gì nàng ấy sao?”

Phong Tịnh Minh trừng mắt nhìn Tô Niệm Niệm một cái, lập tức phân phó người chuẩn bị đồ ăn.

Tô Niệm Niệm bắt đầu sự nghiệp cắn móng giò được một lúc, thì đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “A, ta hiểu được rồi.”

Phong Tịnh Minh đang uống trà, bị nàng làm cho cả kinh thiếu chút nữa phun nước trà ra. Hắn bắt mắt nhìn Tô Niệm Niệm một cái, nói: “Chỉ có việc ăn uống mới có thể kích phát cái đầu của nàng sao?”

Tô Niệm Niệm không để ý tới lời trào phúng của Phong Tịnh Minh, nói tiếp: “Ta hiểu được, Nguyệt phu nhân của huynh, nhất định là sợ ta cướp mất lão công* của nàng, chút nữa huynh nói cho nàng, nàng cứ yên tâm đi. Ai ôi!” Tô Niệm Niệm lời còn nói chưa dứt, trên trán sớm đã bị Phong Tịnh Minh cốc một cái rõ đầu, nàng không khỏi trợn mắt nhìn, “Huynh làm cái gì vậy?”

*lão công: chồng, phu quân

Phong Tịnh Minh nhàn nhã gấp một miếng thịt bỏ vào trong bát của nàng: “Cho nàng nhớ lâu một chút.”

Tô Niệm Niệm: “Ê ê ê , ta chưa đáp ứng việc gì với huynh nha.”

Phong Tịnh Minh: “Như vậy hôm nay người ở thư phòng cùng ta đây đưa là ai?”

Khuôn mặt già của Tô Niệm Niệm đỏ lên, tức giận nói: “Ta là bị bắt ép , huynh nói phải rõ ràng nha!”

Phong Tịnh Minh nghiêng mặt nhìn nàng, cười tủm tỉm nói: “Nàng là người nguyện ý đứng yên để bị ta ép buộc sao?” Nói xong, lại chậm rãi đưa khuôn mặt bạch ngọc lại, mắt thấy sẽ cùng Tô Niệm Niệm có quan hệ xác thịt.

Tô Niệm Niệm hốt hoảng chuyển ghế ngồi vài lần, lập tức nói: “Dù sao mặc kệ như thế nào, ta sẽ không cùng huynh ở chung một chỗ . Ta mặc kệ huynh có hiểu hay không hiểu, tóm lại ta không muốn cùng rất nhiều nữ nhân chia sẻ một chồng.”

Phong Tịnh Minh trầm tư một chút, nói: “Ta sẽ đuổi toàn bộ các nàng đi?”

Tô Niệm Niệm “Bốp” một cái đánh rơi chiếc đũa trên bàn, cả giận nói: “Hóa ra nữ nhân ở Phong Tam sơn trang muốn đuổi đi thì đuổi đi , nếu các nàng bị đuổi đi rồi, một ngày nào đó ta cũng sẽ bị đuổi đi như vậy đúng không ? Huynh cảm thấy ta sẽ ngu ngốc ở lại chờ huynh đuổi ta đi sao?”

Phong Tịnh Minh kéo ống tay áo Tô Niệm Niệm, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không đuổi nàng đi .”

Tô Niệm Niệm quay mặt không muốn nhìn hắn, nói: “Huynh không đuổi ta đi ta nên cảm thấy may mắn sao? Bây giờ chẳng phải ta đã làm kẻ thứ ba sao.”

Phong Tịnh Minh phi thường có tinh thần học hỏi: “Kẻ thứ ba là cái gì?”

“Chính là cướp đi người yêu của người khác.”

Phong Tịnh Minh cười nói: “Như vậy, nàng không tính là kẻ thứ ba, bởi vì ta vốn dĩ chưa bao giờ yêu các nàng ấy.”

Tô Niệm Niệm không chút nghĩ ngợi liền trôi chảy hỏi: “Vậy huynh yêu ta sao?” .

Phong Tịnh Minh đột nhiên lấy một tay kéo Tô Niệm Niệm vào trong lòng, khẽ hôn một cái vào vành tai của nàng, cười dài nói: “Nàng thử nói xem?”

Tô Niệm Niệm dùng sức tránh thoát hắn, nhảy ra một khoảng cách đứng ở trước mặt hắn. Nữ nhân, phải có cốt khí, vì thế, Tô Niệm Niệm lựa chọn một biện pháp rất có cốt khí để xử lý chuyện này. Nữ nhân luôn bị vứt bỏ, hiện tại, nàng muốn đứng ngang nhau với người nam nhân trước mặt này, nàng cũng muốn có quyền nắm giữ hay vứt bỏ tình yêu.

Vì thế, Tô Niệm Niệm ngẩng đầu, biến chính mình thành một con Khổng Tước kiêu ngạo, sau đó nói: ” Phong Tịnh Minh, không bằng như vậy, chúng ta yêu đương vụng trộm đi?”

Phong Tịnh Minh giật giật khóe miệng, chờ nói câu sau của nàng.

“Yêu đương vụng trộm?” Phong Tịnh Minh lặp lại bốn chữ này, thế nhưng không nhìn được lại nở nụ cười.

: ta bó tay với NN, đây chẳng phải cũng là bản chất của tiểu tam sao >_<>

“Ê ê ê , huynh nghiêm túc một chút đi, ta nói thật đấy.”

Phong Tịnh Minh dừng cười, trong ánh mắt rõ ràng đang hết sức vui vẻ: “Ta chỉ sợ mệt cho nàng thôi. Bản thân ta thì không sao cả, nhưng nàng còn là một cô nương chưa gả nha.” .

Tô Niệm Niệm cúi đầu, nhắm ngay đôi mắt Phong Tịnh Minh, khiêu khích nói: “Không cần huynh quan tâm.”

Phong Tịnh Minh tươi cười, giơ tay lên nhéo nhéo mặt Tô Niệm Niệm, nói: “Ta chỉ lo lắng nàng mà thôi, nếu nàng muốn vị trí gì ở bên người ta , ta sẽ luôn luôn giữ lại cho nàng.”

“Cắt!” Tô Niệm Niệm cố gắng biểu hiện ra sự khinh thường của mình, ” Vị trí bên cạnh huynh? Ở trong mắt người khác là thứ tốt, đối với ta, thì ngay cả một thàng tiền công còn giá trị hơn. Bỏ cô nương muốn tự do, muốn ngang hàng, “nàng nói xong, giơ tay trên bàn tiếp tục cắn móng giò, thong dong cười nói, “Nam nhân với ta mà nói, cũng giống như móng giò này, nếu ăn thì ngon, nhưng không ăn cũng không chết đói. Hai ta nếu có quan hệ yêu đương, thì song phương đều như nhau, muốn ở cùng một chỗ liền cùng nhau ở chung một chỗ, không vui liền tách ra, không gì gò bó chẳng phải tự tại hơn sao?”

Phong Tịnh Minh nghe đến đó, trên mặt bịt kín một tầng u ám: “Nàng muốn tách ra khỏi ta sao?”

Tô Niệm Niệm cười mỉm, học bộ dáng Phong Tịnh Minh quay về nắm gương mặt hắn: “Nhìn biểu hiện của huynh, thật là soái a!”

29. Chương 30: Đôi Tình Nhân Không Bình Thường

Trong nháy mắt một tháng đã trôi qua, Tô Niệm Niệm làm tình nhân của Phong Tịnh Minh cũng được một tháng, dần dần cảm thấy Phong Tịnh Minh cũng không phải là người không hiểu đạo lý như vậy, ngoại trừ có vài lần dong dài, song hắn cũng xem như đủ tư cách trở thành người tình mẫu mực a.

Công việc hằng ngày của Phong Tịnh Minh là ở thư phòng xử lý công vụ, không thì đi vào Rừng Ngọc Diệp luyện võ, bởi vậy Tô Niệm Niệm không phải ở trong thư phòng bị Phong Tịnh Minh sai sử và khinh bạc, thì là ở trong Rừng Ngọc Diệp bị Phong Tịnh Minh khinh bạc và sai sử, đối với việc này, trong lòng Tô Niệm Niệm rất bất bình, nhưng đã là thói quen rồi, thói quen quá quen rồi a.

Trong lúc đó, vị Thiết Đầu đại ca cứ như ma quỷ bám người vào đêm không trăng có tới vài lần, nói một ít câu nói trên trời làm Tô Niệm Niệm nghe không hiểu gì hết, rồi thuận tiện đe dọa và uy hiếp nàng một chút, mỗi lần Tô Niệm Niệm đều vừa nịnh nọt hần vừa nguyên rửa trong lòng rằng, nàng mau chóng làm xong để thoát nợ a.

Chính là, Tô Niệm Niệm phát hiện mình càng ngày càng không bình thường, đôi khi, nàng thế nhưng lại có một số ý niệm trong đầu: dù sao nữ chính xuyên không theo định luật chắc chắn không đoản mệnh, nàng không nghe Thiết Đầu đại ca đi nữa, thì kết quả cũng sẽ không thảm như hần nói đâu.

Mà người cũng trở nên không bình thường giống Tô Niệm Niệm, còn có thêm Phong Tịnh Minh. Tô Niệm Niệm không biết Phong Tịnh Minh có đúng là không bình thường hay không, hay là do nàng không bình thường nên nhìn thấy Phong Tịnh Minh cũng không bình thường, tóm lại ở trong mắt nàng, Phong Tịnh Minh so với trước kia hình như không giống lắm, cụ thể không giống ra sao, nàng cũng không nói rõ được, cứ cảm thấy, cảm thấy ánh mắt của hần khi nhìn nàng, hình như có thêm cái gì đó không nói rõ được, lại có, đôi khi hần sẽ nói một số chuyện nàng nghe chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì hết.

Ví dụ như, một ngày nào đó, Phong Tịnh Minh nói với Tô Niệm Niệm : “Niệm niệm, chúng ta không cần tách ra nhé.”

Tô Niệm Niệm kinh ngạc: “Ta khi nào thì nói muốn ra đi đâu.”

Phong Tịnh Minh: “Nhưng mà, chúng ta sớm hay muộn.” .

Tô Niệm Niệm: “Huynh nói chúng ta sớm hay muộn sẽ tách ra sao?”

Phong Tịnh Minh: “Không có gì, tối hôm qua ta nằm mơ thấy nàng rời xa ta.”

Tô Niệm Niệm: “Đại thần à, đó là nằm mơ.”

Lại ví dụ như, một ngày nào đó, Phong Tịnh Minh đột nhiên nói: “Niệm niệm, nàng sẽ không trách ta chứ?” .

Tô Niệm Niệm: “Huynh phạm lỗi gì với ta sao ?”

Phong Tịnh Minh: “Không có gì, chính là hôm qua ta bị Nguyệt Thi Thi khinh bạc một chút.”

Tô Niệm Niệm không nói gì, bắt quá nhìn biểu tình kia của Phong Tịnh Minh, hoàn toàn không giống bị mỹ nữ khinh bạc nha, mà giống như là cảm giác mất mát khi chưa bị khinh bạc thành công vậy.

Lại thêm ví dụ này, lại có một ngày nào đó, Phong Tịnh Minh đột nhiên nói với Tô Niệm Niệm: “Niệm niệm, hai chúng ta đều vứt bỏ thân phận của mình nhé.”

Tô Niệm Niệm: “?”

Phong Tịnh Minh: “Cho tới bây giờ, nàng vẫn không muốn nói chuyện thẳng thắn với ta sao?”

Tô Niệm Niệm: “?” .

Phong Tịnh Minh: “Ha ha, ta chọc nàng chơi thôi.”

Tô Niệm Niệm: “.” .

Hôm nay, Tô Niệm Niệm nằm trên một đám cỏ gần rừng Ngọc Diệp, nhắm mắt ngủ. Phong Tịnh Minh thì ở cách đó không xa luyện công.

Đêm qua lại bị Thiết Đầu đại ca đe dọa, Tô Niệm Niệm vừa nghĩ tới cái tên ”Lãnh Hương hoàn” , cả người liền phát run. Chết hay không chết không nói trước được, nhưng nếu bị đông lạnh nửa năm, chắc chắn rất khó chịu a . Tô Niệm Niệm nhớ đi nhớ lại không khỏi rung mình một cái. Lúc này, nàng cảm giác đột nhiên có một cái bóng đè lên trên người của mình, liền mở mắt, chỉ thấy Phong Tịnh Minh lúc này đang đưa lưng về phía ánh mặt trời cúi đầu nhìn nàng.

Khuôn mặt Phong Tịnh Minh giấu ở trong cái bóng, Tô Niệm Niệm mặc dù nhìn không được vẻ mặt của hần, nhưng lại biết hần đang cười với nàng.

Phong Tịnh Minh ngồi xổm xuống, nhéo nhéo khuôn mặt Tô Niệm Niệm, nâng khóe miệng nói: “Nàng lại lo lắng việc gì nữa, mày nhúu lại thành một ngọn núi rồi kìa.” Nói xong, ngón tay di động đến mi tâm của nàng, nhẹ nhàng xoa nhẹ hai cái.

Tô Niệm Niệm cầm tay hắn, nhovn miệng cười nói: “Ta đang học bộ dáng của huynh.”

Phong Tịnh Minh lại ngồi ở trên cổ, nhanh tay bắt lấy tay Tô Niệm Niệm, một tay kéo nàng trong lòng, vừa lấy lá cây dính trên đầu nàng xuống, vừa thì thào cười nói: “Mới một khắc không thấy, nàng liền nghĩ tới ta rồi à?” Nói xong, in một nụ hôn ở trên trán Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm giơ tay lên, ngón trỏ cùng ngón cái nhẹ nhàng nắm lấy cằm Phong Tịnh Minh, đôi mắt đen lúng liếng đánh giá khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc từ cao xuống thấp từ trái qua phải vài lần, sau đó ngạc nhiên nói: “Tiểu Minh, sao huynh lại tiêu tụy như vậy?” sắc mặt Phong Tịnh Minh không hồng nhuận như trước kia, tựa hồ chất lượng giấc ngủ không được tốt.

Phong Tịnh Minh ôm chặt Tô Niệm Niệm, dùng cằm cọ tóc của nàng, nói: “Cũng không có gì, bắt quá là ban đêm ngủ không an ổn lắm.”

Tô Niệm Niệm cũng không truy vấn thêm vì sao hắn ngủ không an ổn, chính là thưởng thức dây cột tóc ở trước ngực hắn, nói: “Ta có biện pháp, có thể giúp huynh ngủ ngon.”

Phong Tịnh Minh đến đây hưng trí: “Thật không? Xin lắng tai nghe.”

Tô Niệm Niệm không chút để ý nói: “Hiện tại không có cách giải thích rõ với người, tối hôm nay huynh ở trong phòng huynhchờ ta, chú ý, chỉ có một mình huynh nha, đừng tìm Nguyệt phu nhân Tề phu nhân gì đó thị tẩm à.”

“Niệm niệm nói đùa, hơn một tháng nay, ta chưa từng tìm người thị tẩm nha?”

Nói cũng đúng, Tô Niệm Niệm đột nhiên phát hiện mình tựa hồ chưa làm tròn trách nhiệm của một người tình a, thôi, chờ giải quyết chuyện Lãnh Hương xong, nàng sẽ toàn tâm toàn ý mà đùa giỡn Tiểu Minh nha.
.....

Nếu lúc này Tô Niệm Niệm nâng đầu lên một chút, nàng có thể nhìn thấy, hai gò má Phong Tịnh Minh thể nhưng hiện lên một chút hồng nhạt, nàng bưng tỉnh ngay lập tức.

Ban đêm, Tô Niệm Niệm vụng trộm đến ngoài cửa Phong Tịnh Minh. Phong Tịnh Minh quả nhiên thức thời, trước tiên đã đuổi tất cả thủ vệ, nàng khó được lần nào có thể đến gần phòng Phong Tịnh Minh thuận lợi như vậy.

Ở trên cửa gỗ một chút, tay còn chưa kịp gõ đến tiếng thứ hai, cửa kia đã “két” một tiếng mở ra. Tô Niệm Niệm giơ tay lên, vẫn giữ nguyên tư thế gõ cửa, nhìn thấy Phong Tịnh Minh đang đứng ở cửa, khóe miệng mỉm cười, sau đó thu tay hơi xấu hổ nói: “Ha ha ha a. thân thủ của Phong trang chủ quả nhiên phi phàm nhanh như sét đánh, ta còn chưa kịp bưng tai trộm chuông a.”

Lời còn chưa dứt, Phong Tịnh Minh đã một tay kéo nàng vào trong phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Lúc này Phong Tịnh Minh tựa vào trên cửa, hai tay Tô Niệm Niệm bị nắm, cúi đầu nhìn chăm chú vào hắn. Ánh mắt tựa hồ sắc bén hơn ngày thường, Tô Niệm Niệm cảm thấy trong mắt của hắn tựa như một hồ nước xanh, ôn nhu hòa tan nàng vào trong đó.

Trong lòng Tô Niệm Niệmgiật mình một cái, không đúng a, không khí này, sao cảm giác giống như đang yêu đương vụng trộm quá a.

Lúc này, Phong Tịnh Minh nhìn vào ánh mắt Tô Niệm Niệm, ôn nhu nói: “Niệm niệm, nàng đã đến rồi.”

Tô Niệm Niệm nhìn đôi mắt nhu tình như nước của Phong Tịnh Minh, trong lòng chấn động, nhắm mắt lại ở trong lòng nói thầm, lam nhan họa thủy, đúng là lam nhan họa thủy, nhãn nhĩn thì gió êm sóng lặng, nhỏ thì không nên bị lớn chê chọc a.

“Niệm Niệm? Niệm Niệm? Niệm Niệm nàng làm sao vậy?”

Tô Niệm Niệm đột nhiên mở to mắt, nở ra một nụ cười che dấu nội tâm đang bối rối, lập tức lắp bắp nói: “Không không không không không có gì, kia, ta ta ta chúng ta bắt đầu đi?” .

“Bắt đầu đi?” Phong Tịnh Minh thấp giọng lặp lại ba chữ kia, bí hiểm nở nụ cười.

Tô Niệm Niệm không hiểu Phong Tịnh Minh sao lại như vậy, nhưng muốn hấn ngủ một giấc thật tốt. Vì thế nàng kéo tay Phong Tịnh Minh, đi đến giường ngủ.

Ai ngờ, Phong Tịnh Minh vốn dĩ đi sau lưng nàng lại đột nhiên ôm lấy nàng, cúi đầu nhẹ nhàng mà hôn tóc của nàng, một chút một chút, vẫn hôn đến lỗ tai đến tóc mai của nàng.

Sau đó, Phong Tịnh Minh ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Niệm niệm, ta yêu nàng”

“A. Ừ?”

Tô Niệm Niệm nắm bàn tay thật chặt, toàn thân kinh ngạc đến có chút cứng ngắc. Phong Tịnh Minh, đây là lần đầu tiên nói với nàng “Ta yêu nàng” nha, quả nhiên là vui mừng. Nhưng mà, nhưng là hôm nay bầu không khí không đúng, nàng không phải đến hẹn hò a!

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm mở tay Phong Tịnh Minh, xoay người lại, vừa định nói chuyện, không ngờ Phong Tịnh Minh đột nhiên áp mặt xuống, ngậm đôi môi của nàng, tất cả gì muốn nói đều bị nuốt gọn.

Tô Niệm Niệm bị đánh lén trở tay không kịp, đành phải đẩy đẩy Phong Tịnh Minh, nhưng làm sao cũng không nhúc nhích được? Thôi thôi, có một số việc chỉ có thể dùng trí không thể dùng sức a, Tô Niệm Niệm đành phải chống đỡ thân hình đang mềm nhũn ra, ôm lấy Phong Tịnh Minh, nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn đột nhiên đến này.

Thân thể mềm nhũn có thể đổ lỗi vì sức khỏe, nhưng là tâm trí, tại sao cũng mềm nhũn nha? Tô Niệm Niệm vừa âm thầm trách mình không tốt, vừa nhẹ nhàng cắn môi Phong Tịnh Minh một chút coi như phát tiết.

Thân thể rời khỏi khuôn mặt kia, sau đó di chuyển, sau đó tiếp xúc đến thứ gì đó mềm mềm. lúc Tô Niệm Niệm bị buông ra thì phát hiện mình đã nằm ở trên giường. Nàng bình tĩnh đại ngộ, hình như Phong Tịnh Minh đã hiểu lầm ý tứ của nàng a.

Vì thế, ngay lúc Phong Tịnh Minh sắp cởi bỏ vạt áo của nàng thì nàng đột nhiên hô to một tiếng: “Ngừng!”

30. Chương 31: Phương Án Mới Của Niệm Niệm

Ngay khi Phong Tịnh Minh sắp cởi vạt áo của nàng thì nàng đột nhiên hô to một tiếng: “Ngừng!”

Phong Tịnh Minh dừng lại, khó hiểu cộng thêm bất mãn nhìn Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm từ trên giường ngồi dậy, chỉnh lại vạt áo một chút, nói: “Hôm nay ta tới là muốn thôi miên cho huynh!”

“Thôi miên?” Càng thêm khó hiểu.

“Đúng vậy đúng vậy, ” Tô Niệm Niệm vừa nói, vừa từ trên giường nhảy xuống, ấn Tịnh Minh nằm lên trên giường, sau đó nói, “Chẳng phải huynh ngủ không ngon sao, trước kia ta có học thuật thôi miên một thời gian, giúp cho con người có thể đi vào giấc ngủ rất nhanh, hơn nữa chất lượng giấc ngủ tương đối cao nha.”

Phong Tịnh Minh nằm ở trên giường không nói chuyện, nhìn chằm chằm Tô Niệm Niệm, ánh mắt kia có ngạc nhiên, có thất vọng.

Tô Niệm Niệm muốn bồi thường in một nụ hôn ở trên mặt của hắn, sau đó nói: “Ta cũng vì tốt muốn cho huynh a, tin tưởng ta, thứ này không có tác dụng phụ, nó có thể giúp huynh ngủ yên ổn một giấc.”

“Thuốc mê cũng có thể giúp ta ngủ yên ổn rồi.”

“Không giống đâu, uống thuốc luôn có tác dụng phụ, “ nói xong, Tô Niệm Niệm vỗ vỗ bả vai Phong Tịnh Minh, trịnh trọng nói, “Tin tưởng ta, đúng vậy . Ngoan, nhắm mắt lại.”

Phong Tịnh Minh bắt đắc dĩ, đành phải nhắm mắt lại.

“Tốt, hiện tại, đầu tiên chúng ta nên thả lỏng cơ bắp một chút. Rồi hít thở đều đều”

Phụ thân Huấn Đào là một giáo sư tâm lý học, cũng là một đại sư nổi danh về thuật thôi miên, Tô Niệm Niệm có một thời gian cực kỳ hứng thú đối với thuật thôi miên, liền quần quít lấy Vu bá bá học hỏi một chút. Tuy tư chất của nàng cũng tốt, nhưng dù sao không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, cho nên trình độ cũng không tính là cao, bất quá đối phó với người bình thường cũng không phải vấn đề lớn gì. Nếu vào hoàn cảnh bình thường, nếu Phong Tịnh Minh có phòng bị, thì Tô Niệm Niệm muốn thôi miên hắn, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng vấn đề lại hoàn toàn ngược lại, Phong Tịnh Minh đã gặp qua không biết bao nhiêu loại mê dược khiến người khác mất ý thức, đối với việc Tô Niệm Niệm chỉ cần nói hai ba câu đã có thể làm cho người ta ngủ thật sự không thêm tin, cho nên cũng không có để ở trong lòng, muốn chơi đùa cùng nàng, bởi vậy, tự nhiên cũng không ông bị. Đến lúc này, Tô Niệm Niệm tự nhiên qua ải a.

Vì thế, Tô Niệm Niệm dẫn đường tốt một chút, Phong Tịnh Minh dần dần mơ mơ màng màng ngủ.

Tô Niệm Niệm cảm thấy thôi miên đã có hiệu quả tốt lắm, vì thế lôi kéo tay Phong Tịnh Minh, nói: ” Phong Tịnh Minh, tiền của huynh đều giấu ở nơi nào vậy?” .

Phong Tịnh Minh nhắm mắt lại, vẻ mặt thật là an bình, hắn nghe được câu hỏi của Tô Niệm Niệm, trong miệng mơ mơ hồ hồ phun ra vài chữ: “Tiền trang.”

Đáng tiếc, đáng tiếc! Lắc đầu thở dài, sau đó còn nói thêm: “Vậy, huynh có yêu Tô Niệm Niệm hay không?”

“Yêu.”

“Yêu cỡ nào?” .

“Rất yêu rất yêu.”

“Vậy, nàng có phải là nữ nhân mà huynh yêu nhất trên thế giới này hay không?”

“Phải .”

Ừ, đúng rồi, Tô Niệm Niệm gật gật đầu, đáp án này làm cho nàng thực vừa lòng. Nàng đột nhiên nghĩ đến mục đích của chuyến này, vì thế xem nhẹ câu trả lời của Phong Tịnh Minh, cắn chặt răng hỏi: “Như vậy, ta hỏi huynh, yếu điểm khi luyện công của huynh là ở đâu?” .

“Ồ ừm ừm ừm.” .

Tô Niệm Niệm không đợi hắn nói ra, lập tức lấy tay bưng kín miệng hắn. Nàng đối với hành vi của mình, cảm thấy vô cùng giật mình, nhưng động tác này hoàn toàn thực hiện mà không hề suy nghĩ, chính là phản xạ có điều kiện. Trong đầu Tô Niệm Niệm đột nhiên cứ quanh quẩn lời nói của Phong Tịnh Minh, “Niệm Niệm, ta yêu nàng” “Rất yêu rất yêu” . . .

Tô Niệm Niệm nắm tay Phong Tịnh Minh lên, hôn một cái, nói: “Ta cũng yêu chàng rất yêu rất yêu. Hiện tại, chàng có thể ngủ rồi.”

Tô Niệm Niệm trở lại phòng của chính mình, trong lòng đầy nỗi phiền chán khó nói rõ, không hề buồn ngủ. Nàng ngồi ở phía trước cửa sổ, trong đầu luôn quanh quẩn giọng nói của Phong Tịnh Minh, nụ cười của Phong Tịnh Minh, còn có mùi hương, vòng ôm ấm áp của Phong Tịnh Minh.

Tô Niệm Niệm thở dài, nghĩ rằng xem như trúng tà đi.

Ngay khi nàng than thở, Tô Niệm Niệm đột nhiên phát hiện trước mặt mình đột nhiên thêm một khuôn mặt, nàng ngao một tiếng, nhảy ra. Lại nhìn kỹ, tuy rằng khuôn mặt kia không có chút huyết sắc, nhưng thật vô cùng xinh đẹp, hơn nữa. Nhìn còn hơi quen mắt?

Tô Niệm Niệm to gan, cẩn thận nghĩ một chút, đột nhiên trước mắt sáng ngời, ai nha, đây không phải là Nguyên tỷ tỷ sao?

Nguyên tỷ tỷ, chính là bằng hữu mà Tô Niệm Niệm bị Phong Chỉ Nhi truy kích không cẩn thận ngã vào sơn động kết bạn lúc trước, vô công thật sự cao cường, hơn nữa là một người không nhiễm khói lửa nhân gian, là cao nhân trên trời nha.

Tô Niệm Niệm nhận ra Nguyễn tử tử, liền không hề sợ nàng, ngoắc ngoắc nàng nói : “Nguyễn tử tử, tử dọa người nha, hù chết muối rồi!”

Nguyễn tử tử xin lỗi nàng, cười nói: “Ta không cố ý.”

Từ trước đến nay Tô Niệm Niệm gặp mỹ nữ đều ngưỡng chừng khó xử, nhất là mỹ nữ tốt, vì thế cũng không nói thêm gì, cũng cười nói: “Nguyễn tử tử, vào ngồi chơi đi.”

“Như thế, cung kính không bằng tuân mệnh.” Vừa dứt lời, Nguyễn tử tử đã đi vào phòng. Tô Niệm Niệm ở đây cũng quen với loại thân pháp siêu phàm này rồi, vì thế bình tĩnh mời Nguyễn tử tử ngồi xuống, rót chén trà cho nàng.

Nguyễn tử tử lễ phép tiếp nhận chén trà, nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành với Tô Niệm Niệm, nói: “Tô cô nương, muối còn chưa ngủ sao?”

Tô Niệm Niệm nâng mi nói: “Đừng nói nữa, ngủ không được.”

Nguyễn tử tử: “A?” Kia một tiếng”A” nói rồi vang vọng trở lại, giống như trong đó có khúc chiết, rất có bộ dáng thâm ý sâu xa .

Tô Niệm Niệm đỏ mặt lên, vội vàng nói tránh đi: “Nguyễn tử tử, muối hỏi tử một vấn đề được không?”

Nguyễn tử tử cười rất hòa ái: “Mời nói.”

Tô Niệm Niệm: “Tử biết Phong Tĩnh Minh không? Chính là trang chủ Phong Tam sơn trang , bây giờ tử đang ở trên địa bàn của hắn đó.”

Nguyễn tử tử: “Nghe nói qua, nhưng chưa từng gặp mặt.”

Tô Niệm Niệm: “Như vậy, như vậy, tử có biết hắn luyện võ công gì không?” .

Nguyễn tử tử: “Phong trang chủ nổi tiếng thiên hạ với Động Vân chương, sao ta lại không biết.”

Ánh mắt Tô Niệm Niệm sáng lên: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Nguyễn tử tử, muối nghe nói võ lâm nhân sĩ luyện võ đều có một điểm yếu, cái này có quan hệ đến tánh mạng của một người, rất là quan trọng đúng không.”

Nguyễn tử tử che miệng cười nói: “Chẳng lẽ muối muốn hỏi thăm điểm yếu của Phong trang chủ à? Chuyện này ta không biết đâu a.”

Tô Niệm Niệm lôi kéo tay áo Nguyễn tử tử, vội la lên: “Không đúng không đúng, muối chỉ là muốn hỏi, điểm yếu của hắn không có khả năng là huyết đạo chứ?”

Nguyễn tử tử kỳ quái nói: “Muối hỏi cái này làm gì?”

Tô Niệm Niệm nghĩ rằng Nguyễn tử tử thoát nhìn đối xử với Phong Tĩnh Minh rất tốt, hơn nữa nàng giống như cũng không quá coi trọng mấy chuyện lộn xộn lung tung trong chốn giang hồ, vì thế liền nói ngắn gọn: “Có người uy hiếp muối, bắt muối nói ra điểm yếu của Phong Tĩnh Minh.”

Nguyễn tử tử phi thường hiểu ý cười cười, nói: “Tô cô nương đã có mối tình thâm thiết với Phong trang chủ rồi.”

Mặt già của Tô Niệm Niệm đỏ lên, lôi kéo Nguyễn tử tử làm nũng nói : “Nguyễn tử tử, tử nói uội biết đi, năn nỉ tử mà .”

Nguyễn tử tử cười nói: “Nếu nói đến nơi có khả năng trở thành yếu huyết của Phong Tĩnh Minh, chính là huyết Thiên Khu.”

Tô Niệm Niệm vô cùng thân thiết cọ cọ cằm ở trên cánh tay Nguyễn tử tử, nói: “Thật tốt quá, cảm ơn Nguyễn tử tử.”

Nguyễn tử tử: “Chỉ thuận miệng mà thôi mà thôi. Đúng rồi, Tô cô nương, lần trước muối nhờ ta giúp hỏi thăm một ít về thân thể của muối, ta đã có một số thông tin rồi đây .”

Tô Niệm Niệm đến đây hưng trí: “Thật không, muối là ai?” .

Nguyễn tử tử “Còn chưa biết rõ lắm, qua một thời gian ta lại đến nói cho.”

Tô niệm niệm: “A, làm phiền Nguyễn tử tử . Bất quá, nếu quá khó khăn, Nguyễn tử tử không cần giúp muội nghe ngóng nữa, muội chỉ muốn biết kẻ thù trước kia của mình mà thôi.”

Nguyễn tử tử: “Cũng không phiền gì đâu, chúng ta là bằng hữu, hiện tại muội gặp nạn, ta nên giúp muội.”

Một câu nói làm trong lòng Niệm Niệm rất cảm động, thầm nói Nguyễn tử tử thật đúng là bạn chí cốt, về sau nếu nàng ấy có thỉnh cầu gì, như vậy Tô Niệm Niệm nàng chắc chắn dốc sức tương trợ .

Nguyễn tử tử lại nói chuyện tào lao với Tô Niệm Niệm một lúc, liền cáo từ. Tô Niệm Niệm bởi vì mấy câu nói của Nguyễn tử tử, tối hôm đó ngủ rất an giấc.

31. Chương 32: Thiết Đầu Đại Ca Cũng Quyết Nợ.

Tô Niệm Niệm gia tăng cường bức, rốt cục thành công khuyên bảo Phong Tịnh Minh cho nàng xuống núi đi chơi một chuyến, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có người đi theo. Phong Tịnh Minh mấy ngày nay bận việc, liền phái đệ nhất ca thủ bên người theo Tô Niệm Niệm đi chơi.

Vù. Đã lâu chưa đi đến thành! Tô Niệm Niệm giống như người dân nông thôn lần đầu lên thành phố, đối với tất cả mọi thứ đều cảm thấy hứng thú, vừa đi vừa dạo rất thích ý. Nhưng mà điều duy nhất không được hoàn mỹ là phía sau lưng luôn có một tên giống như người máy theo đuôi. Tên kia đương nhiên là đệ nhất ca thủ mà Phong Tịnh Minh phái theo nàng, Phong Sinh.

Nếu tiểu tử Phong Sinh này đặt ở thế kỷ hai mươi mốt coi như là một siêu cấp soái ca, khổ nỗi Tô Niệm Niệm cả ngày đối mặt với khuôn mặt đẹp của Phong Tịnh Minh kia, thẩm mỹ của bản thân khó tránh khỏi bị bồi dưỡng thành có chút biến thái, hiện tại phải có cấp bậc đại thần mới là soái ca, còn lại tất cả đều là mây bay a

Hơn nữa cơ bắp trên mặt vị soái ca kia giống như bị xơ cứng ngay cả một biểu tình cũng lười biểu hiện, trong lòng Tô Niệm Niệm càng khó chịu về hắn, vốn dĩ, đi dạo phố đều là đi chung với bạn bè hoặc là bạn trai, có ai lại mang theo tên đầu gố đi dạo phố chứ? Vì thế Tô Niệm Niệm hạ quyết tâm muốn bỏ lại Phong Sinh ở phía sau.

Phong Sinh lúc này đang ôm một đồng đồ linh tinh thành thật chịu một nhọc theo sau Tô Niệm Niệm, nào biết đầu rằng hắn đã bắt đầu bị người ta tính kế.

Tô Niệm Niệm đi vào một tửu lâu lớn nhất trong thành này, vỗ vỗ bả vai Phong Sinh, sang sảng cười cười nói với hắn: ” Phong Sinh đại ca, hôm nay chúng ta ở trong này ăn ngon một bữa đi, ta mời khách!”

Phong Sinh cung kính cúi đầu mặt không chút thay đổi đáp: “Thuộc hạ không dám.” Trước khi bọn họ rời nhà trang chủ đã cho hắn rất nhiều tiền.

Tô Niệm Niệm không biết xấu hổ lôi kéo hắn, vừa thuyết phục, vừa kéo hắn đi vào trong tửu lâu kia.

Tiểu nhị vừa thấy hai người, liền biết là khách sộp, vì thế cười nịnh dẫn bọn họ lên lầu hai . Tô Niệm Niệm vung bàn tay to lên nói với tiểu nhị kia : “Đem các loại rượu và thức ăn ngon nhất của tửu lâu các người lên đây, làm tốt bốn cô nương có thưởng.”

Tiểu nhị đáp ứng một tiếng, nhanh nhẹn xuống dưới lầu chuẩn bị.

Có tiền thật tốt a, năng suất tiểu nhị mang thức ăn lên thật đúng là cao, chỉ một thoáng chốc thức ăn đã tràn đầy một bàn, nhân tiện còn có hai bình rượu hoa quả nổi tiếng của tửu lâu.

Tô Niệm Niệm rót chén rượu cho Phong Sinh, lại rót ỉnh một chén, nâng chén nói: “Đến, Phong Sinh đại ca, hôm nay khiến huynh một nhọc rồi, chén rượu này ta mời huynh.”

Phong Sinh làm một động tác cúi đầu kính cẩn , mặt không chút thay đổi nói: “Thuộc hạ không dám.”

“Ai nha cái gì mà dám hay không dám , “ Tô Niệm Niệm không kiên nhẫn quơ quơ tay, “Ta hỏi huynh, huynh là thuộc hạ của ta phải không?”

Phong Sinh do dự một chút, đáp: “Vâng “ Phong Tịnh Minh cho hắn đi theo nàng, như vậy hắn tạm thời chính là thuộc hạ của nàng đi.

“Vậy là tốt rồi, nếu là huynh thuộc hạ của ta, như vậy ta cho huynh uống rượu, huynh dám không uống?” Tô Niệm Niệm nói xong, bưng cái chén giờ lên trước mặt Phong Sinh.

Phong Sinh đành phải tiếp nhận chén rượu, đáp: “Chỉ một ly này thôi.” Nói xong, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Tô Niệm Niệm cười như mùa xuân nhìn hắn: “Một ly là đủ rồi, một ly là đủ rồi, ha ha ha.”

Phong Sinh ở đối diện chỉ cảm thấy Tô Niệm Niệm trước mắt càng ngày càng mơ hồ, hắn cố gắng ý thức, miễn cưỡng đứng lên đi về phía Tô Niệm Niệm, nhưng hắn vừa đứng lên, liền lão đảo ngã trên mặt đất.

Tô Niệm Niệm cũng đứng lên, vòng quanh thân thể Phong Sinh hai vòng nói: “Quả nhiên là người thành thật a, bảo người uống người liền uống.” Nàng tự nhiên biết đệ nhất cao thủ Phong Sinh làm thủ hạ của Phong Tịnh Minh chắc là không dễ lừa gạt, nhưng không có biện pháp, ai biểu Trữ Bích Huyền kia làm thần y quá mức ỉn đi. Hắn phát minh một loại mê dược vô sắc vô vị, loại mê dược này không độc không có tác dụng phụ, nhưng là có thể khiến người ta ngủ li bì không biết gì, khi dùng chỉ cần vụng trộm bôi ở trên ngón tay một chút, sau đó lơ đãng tiếp xúc với đồ ăn hoặc là cốc chén là xong. Tô Niệm Niệm ngửa đầu cười gian, thống trị thế giới là cái gì? Là chỉ dùng ý nghĩ không cần phải dùng vũ lực đến cũng đạt được a.

Tô Niệm Niệm kéo Phong Sinh lên ghế, giúp hắn chỉnh tranh xiêm áo nằm trên bàn giống tư thế ngủ, sau đó gọi tiểu nhị đến: “Bằng hữu của ta quá mệt mỏi, trước tiên ở trong phòng này ngủ một chút, ta đi ra ngoài có việc, lúc chiều sẽ tới tìm hắn.”

Tiểu nhị kia vừa định nói không đồng ý, Tô Niệm Niệm đã lấy một thỏi bạc ra, ánh mắt hắn lập tức sáng ngời rồi cầm miệng.

Có tiền thật tốt! Tô Niệm Niệm không khỏi đắc ý vênh váo. Nhìn đôi mắt tiểu nhị biến thành đồng tiền, Tô Niệm Niệm đột nhiên phát hiện biểu tình này của hắn hết sức quen mắt.

Bên này sắp xếp cho Phong Sinh xong, Tô Niệm Niệm mua thêm một bao đồ ăn vặt, vừa đi vừa ăn, rời khỏi tử lâu.

Mới vừa đi ra khỏi tử lâu được vài bước, Tô Niệm Niệm đột nhiên cảm giác có một trận gió thổi tới, sau đó thân thể nhẹ tênh, bản thân. cách mặt đất ! ?

Sự kiện này thật sự làm người ta nổi da gà a, huống chi bây giờ là giữa ban ngày ban mặt! Trái tim nhỏ bé của Tô Niệm Niệm bắt đầu run rẩy, ngó đông ngó tây, nhìn trái nhìn phải mấy vòng, rốt cuộc phát hiện ở trên đỉnh đầu mình có một bóng người.

Ta đã nói mà, Thiết Đầu đại ca người chắc chắn sẽ tới, nhưng không cần mỗi lần đến đều muốn ra tay bằng phương thức này chứ? Tô Niệm Niệm u oán ngửa đầu nhìn cái cảm cương nghị của Thiết Đầu đại ca kia, ách, nàng tựa hồ cũng chỉ có thể nhìn đến cảm hán mà thôi.

Trên đường mọi người hiển nhiên đã thích ứng với những cao thủ bay tới bay lui trên giang hồ, cũng không có ai bất ngờ về sự kiện này, ai muốn làm gì thì làm đi. Tô Niệm Niệm cúi đầu nhìn thân ảnh khoan thai bình tĩnh của các lão bá tánh, bất giác xấu hổ, bản thân mình vốn dĩ là người giang hồ, nhưng một chút kiến thức cũng không có! Một chút thích ứng cũng không có! Mà một chút tâm lý chuẩn bị thì khỏi phải nói, không có a!

Về mặt của người đi cướp là không thêm để ý, còn người chung quanh thì giống như không nhìn thấy gì. Không thể không thừa nhận, Thiết Đầu đại ca lần này làm cướp, đúng là thất bại a, làm cướp mà chẳng gây được sự chú ý của người nào cả.

Tô Niệm Niệm bị y phục của mình làm khó chịu cơ hồ mắt trợn trắng muốn sùi bọt mép, Thiết Đầu đại ca rốt cục cũng chịu hạ cánh một cách nhẹ nhàng, rồi ném nàng lên trên cổ.

Tô Niệm Niệm từ trên đất đứng lên, ngượng ngùng cười cười, nói: “Nơi này thực hiện công cuộc xanh hóa rất tốt a.”

Thiết Đầu đại ca cũng không thềm liếc mắt nhìn nàng một cái, cả người tản ra một loại hàn khí lạnh thấu xương, làm cho Tô Niệm Niệm không khỏi run rẩy cả người.

“Ha ha, ha ha ha a.” Tô Niệm Niệm cười nói, “Cái kia, Thiết Đầu đại ca a, đã lâu không gặp, gần đây đại ca như thế nào? Vợ đại ca có để ý đến đại ca hay không? Cháu chắt chút chút của đại ca.”

“Người, “ Thiết Đầu đại ca rốt cục nhìn không được, đánh gãy lời nàng nói, “Làm đến đâu rồi.” Ngay cả lúc hỏi vấn đề này, một chút ngữ điệu hân cũng không có, giọng nói ông cụ non kia, giống như có người đến đập phá nhà hắn, cướp tiền của hắn, đùa giỡn lão bà nhà hắn không bằng, làm như hắn rất cảm hận thế giới này, thống hận xã hội này, muốn hủy diệt trái đất này vậy.

Tô Niệm Niệm vỗ vỗ bần đất và lá cây dính ở trên người, dương dương tự đắc nói: “Đương nhiên a, Niệm Niệm ta đã xuất mã, ai dám tranh giành!”

Thiết Đầu đại ca tiếp tục làm bộ mặt xã hội đen: “Nói.”

“Khụ khụ, “ Tô Niệm Niệm hắng giọng một cái, muốn bày ra tư thế tức giận, nhưng vừa nghĩ tới người trước mặt này Vẫn là quên đi. Nàng cúi đầu, tay đưa về hướng Thiết Đầu đại ca nói, “Lấy ra.”

Thiết Đầu đại ca thực gọn gàng dứt khoát: “Bây giờ còn không phải thời điểm đó.”

Tô Niệm Niệm nóng nảy: “Ê ê ê , người cũng là lão đại nổi tiếng nha, làm ơn giữ chữ tín dùm đi a.”

Thiết Đầu đại ca rốt cục liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó lại dùng ngữ điệu bình thản không coi ai ra gì nói: “Ta không nói cho người, đó cũng là vì tốt cho người.” Ngữ khí tuy rằng bình thản, lại mang theo tia hàn khí.

“Người người người người người. Vô sỉ nhảm chán cố tình gây sự!” Tô Niệm Niệm quỳnh lên, đem tất cả các câu nói kinh điển đều áp dụng một lần Quả nhiên thế giới này luôn chọn cho con người giận sôi lên.

32. Chương 34: Trang Chủ, Phần Nộ Rồi!

Khi Tô Niệm Niệm ..tỉnh lại đã là ban đêm, bên ngoài tối như mực, đèn đuốc trong phòng có vẻ thực quý dị. Nàng ôm đầu ngồi chồm hổm trên giường suy nghĩ lại những chuyện xảy ra lúc ban ngày một lần nữa, càng nghĩ càng nổi da gà.

Nàng dường như đã bị người khác lợi dụng.

Nhưng mà, nếu như Nguyễn tỷ tỷ biết nhược điểm của Phong Tĩnh Minh, vì sao không trực tiếp đối phó hắn, như vậy chẳng phải vừa bớt việc vừa nhanh gọn hơn sao? Chẳng lẽ Nguyễn tỷ tỷ cho dù đã biết tử huyệt của Phong Tĩnh Minh, cũng vẫn là đánh không lại hắn? Hoặc là nàng ta căn bản không muốn để cho Phong Tĩnh Minh chú ý đến nàng? Cũng có khả năng Nguyễn tỷ tỷ muốn đưa Phong Tĩnh Minh vào chỗ chết, lại không muốn gặp Phong Tĩnh Minh Suy nghĩ của Tô Niệm Niệm dần dần chuyển sang chiều hướng đón mò, thì ra Phong Tĩnh Minh còn có một đoạn tình yêu tỷ đệ không thể nào thành công?

Có thể thấy được nơi nào có người, nơi đó có bà tám.

Không đúng không đúng, hiện tại việc nàng cần quan tâm không phải là những tin đồn về Phong Tĩnh Minh, mà là, nàng làm sao giải thích cho hắn đây. Nếu Phong Tĩnh Minh thật sự biết Nguyễn tỷ tỷ, như vậy hết thảy đều tốt rồi. Nhưng nếu hắn không biết nàng ấy? Như vậy rất khủng bố a, một người xa lạ lại biết nhược điểm của hắn, thế này không phải chết chắc rồi sao.

Tô Niệm Niệm càng nghĩ càng thấy không ổn, từ trên giường nhảy xuống muốn ra cửa tìm Phong Tĩnh Minh. Vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy Phong Sinh mặt không đổi sắc đứng ở trước mặt nàng, chặn đường đi của nàng.

Tô Niệm Niệm: “Phong đại ca, phiền huynh làm ột chuyện nhé, ta có chuyện quan trọng cần bẩm báo cho trang chủ.”

Phong Sinh mặt không đổi sắc nói: “Cô nương, trang chủ đã phân phó , cô không thể rời khỏi phòng này.”

Tô Niệm Niệm không chút nghĩ ngợi thốt ra : “Ta muốn đi tiểu, làm sao bây giờ?” .

Khuôn mặt vạm vỡ năm không đổi của Phong Sinh rốt cục cũng bị Tô Niệm Niệm dùng những lời này khiến cho hơi lay động một chút, khóe miệng của hắn run rẩy một chút, sau đó vung tay lên, phía sau lập tức xuất hiện thêm một đồng người có vũ khí và công phu cao cường. Sau đó, hắn cung kính đáp: “Bọn thuộc hạ sẽ bảo hộ cô nương.”

Dựa vào cái gì a, đi toilet mà cũng bị một đám đại lão gia theo đuôi, người còn dám nói bảo hộ ta ?

Tô Niệm Niệm còn nói thêm: “Ta muốn gặp trang chủ.”

Phong Sinh: “Trang chủ lúc này đã ngủ rồi, cô nương cũng sớm đi nghỉ thôi.”

Tô Niệm Niệm nổi giận: “Ta muốn ăn cơm!” .

Tô Niệm Niệm một buổi tối ngủ không ngon giấc, sáng tinh mơ nằm ở trên giường suy nghĩ xem hôm nay làm cách nào với Phong Sinh mới có thể nhìn thấy Phong Tịnh Minh, lúc này Phong Tịnh Minh lại đích thân đưa đến cửa .

Tô Niệm Niệm vù một phát từ trên giường ngồi dậy, không biết làm sao kêu lên một tiếng: “Trang chủ.”

Phong Tịnh Minh chậm rãi đi đến, ngồi ở bên cạnh bàn nhìn Tô Niệm Niệm. Mí mắt hắn cũng không nâng một chút, miễn cưỡng nói: “Người muốn gặp ta?”

Phong Sinh này, thật đúng là chuyên nghiệp a.

Tô Niệm Niệm cúi đầu, nói: “Huynh, huynh nguyện ý nghe ta giải thích một chút sao? Sự tình căn bản không giống như huynh nghĩ đâu, thật đó.”

Phong Tịnh Minh đứng lên, đi đến trước mặt Tô Niệm Niệm, cúi đầu nhìn nàng, sau đó âm u nói: “VẬY, nó là thế nào?”

Ánh mắt của hắn vừa lạnh vừa nóng cháy, Tô Niệm Niệm nhìn đến ánh mắt kia, không biết sao lại có một chút bối rối. Nàng dời ánh mắt nhìn về nơi khác, nói: “Huynh có biết một nữ nhân họ Nguyễn không?”

Phong Tịnh Minh: “Ta biết rất nhiều nữ nhân họ Nguyễn, nhưng không biết người nói là vị nào?”

Tô Niệm Niệm cẩn thận nhớ lại đặc điểm của Nguyễn tử tử: “Nàng đại khái ba mươi tuổi đi, bộ dạng rất được, võ công có vẻ rất cao, trọng yếu nhất là, “nàng ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn Phong Tịnh Minh chằm chằm, vô cùng chân thành nói, “Là nàng nói cho ta biết, tử huyết của huynh là huyết Thiên Khu.”

Phong Tịnh Minh nghe nàng nói như thế, lại bật cười thất thanh: “Tô cô nương, ta còn tưởng người là một nữ tử thông minh, không ngờ rằng, người đến nói dối cũng nói không tốt a.”

Một câu “Tô cô nương”, làm cho trong lòng Tô Niệm Niệm vô cùng mất mát. Sau đó nàng lại có một chút chờ mong: “Ta biết chuyện này thực sự khó tin, nhưng những lời ta nói đều là sự thật, huynh suy nghĩ một chút đi, rốt cuộc huynh có biết một nữ nhân họ Nguyễn hay không, hoặc là một nữ nhân đi, một nữ nhân có khả năng biết nhược điểm của huynh.”

Phong Tịnh Minh vung tay lên, lạnh lùng nói: “Trong giang hồ này, không hề có người nào biết được con đường luyện công của ta.”

Được rồi, xem ra sự tình có vẻ phát triển theo chiều hướng không tốt lắm. Tô Niệm Niệm rõ ràng lợn là chết không sợ nước sôi, bày ra một cái vẻ mặt bất đắc dĩ, thản nhiên nói: “Huynh tin hay không tùy Huynh, nếu huynh thật sự cho rằng ta tính kế đưa huynh vào chỗ chết, ta cũng không còn biện pháp.”

Phong Tịnh Minh nói : “Được rồi, cho dù người dùng thuật thôi miên ta cũng không tính, nhưng, người vừa biết đến tử huyết của ta, làm sao người có thể nhanh chóng chạy đi báo cáo nhanh cho Trang Vĩnh Mộc, rốt cuộc là vì sao? Đừng nói với ta chuyện này cũng là vì tốt cho ta.”

Tô Niệm Niệm: “Vấn đề lạ ở chỗ này! Ta hỏi Nguyễn tử tử, về tử huyết nào không có khả năng là của người, nàng đã nói là huyết Thiên Khu”

Phong Tịnh Minh từ chối cho ý kiến, lại hỏi: “Như vậy người và Trang Vĩnh Mộc đã xảy ra chuyện gì?

Tô Niệm Niệm: “Hắn cho ta ăn Lanh Hương hoàn, nói ta không nghe lời hắn, sẽ bị đông lạnh thành khối băng.”

Phong Tịnh Minh đột nhiên nắm cổ tay Tô Niệm Niệm, ba đầu ngón tay khoát lên trên mạch của nàng, một lát sau, sắc mặt của hắn trầm xuống. Trong lòng Tô Niệm Niệm cả kinh, mẹ kiếp, sẽ không có chuyện gì khác nữa chứ?

Phong Tịnh Minh ghét bỏ thả tay nàng ra, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trong thân thể người ngoại trừ dư độc của thất âm côn trùng kia ra, thì độc gì cũng không có. Tô cô nương, người còn muốn nói dối đến bao giờ?”

Tô Niệm Niệm khiếp sợ nói không ra lời. Trang Vĩnh Mộc, người đùa giỡn ta!

Phong Tịnh Minh hờ hững nhìn kẻ lừa dối bị bại lộ kia, lạnh lùng nói: “Không thể tưởng tượng được trong một buổi tối, người cũng chỉ có thể soạn ra một đoạn nói dối trăm ngàn chỗ hở như thế, vậy mà ta còn đánh giá cao người.” Dứt lời, quay lưng mà đi.

Chỉ để lại Tô Niệm Niệm giống như bị sét đánh, ngồi ở trên giường không nhúc nhích.

Được rồi, tuy rằng mỗi một câu nàng nói đều là nói thật, nhưng xâu chuỗi tất cả lại, đừng nói Phong Tịnh Minh không tin, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy khó tin a. Trên thế giới này làm sao có thể có một người tên Nguyễn tử tử, biết bí mật của Phong Tịnh Minh chứ? Nàng luôn miệng nói chính mình trúng độc Lanh Hương Hoàn, nhưng độc ở nơi nào a?

Thế là xong rồi, Tô Niệm Niệm có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Nàng hiện tại rất muốn gặp lại Nguyễn tử tử, chính miệng hỏi nàng rốt cuộc là tại sao, như vậy nàng có chết cũng nhắm mắt a.

Nhưng mà, nhưng mà trong lòng nàng vẫn rất đau. Vừa nghĩ tới Phong Tịnh Minh, nàng liền khổ sở, không chỉ vì bị oan uổng mà khổ sở, nàng còn nghĩ tới ánh mắt thất vọng của hắn khi nhìn nàng, trong lòng nàng liền giống như bị vô số kim châm, đâm vào đau đớn.

Đương nhiên nàng cũng biết hết thảy đều không thể cứu vãn nữa rồi, Phong Tịnh Minh kia vốn có lòng nghi ngờ rất nặng, hắn không có khả năng tin tưởng lời “Nói dối” trăm ngàn chỗ hở. Nàng không biết hắn sẽ tra tấn nàng như thế nào, bất quá cuối cùng tựa hồ cũng chạy không khỏi một chữ “chết”. Bị chính người mình yêu tự tay giết chết sao? Thế giới này thật đúng là nực cười.

Lại qua vài ngày, mấy ngày nay Tô Niệm Niệm vẫn không nhìn thấy Phong Tịnh Minh. Nàng cảm thấy lần này Phong Tịnh Minh làm việc thật không đủ rõ ràng, muốn xử lý ta như thế nào thì làm đi, sao vẫn làm như không có gì giam lỏng nàng, đây là có ý gì! .

Trong mấy ngày này, chỉ có thần y cùng với Phong Chỉ Nhi đến thăm nàng một lần. Bất quá bởi vì nàng “Làm” mấy chuyện này, lập trường đã đối lập với bọn họ, bởi vậy ba người đều có vẻ không tự nhiên, chưa nói được mấy câu đã ra về. Tô Niệm Niệm đột nhiên phát hiện, mình quả nhiên là không thuộc về thế giới này, dù là tương lai hay quá khứ, nàng vẫn bị mọi người cô lập.

Đương nhiên, vài ngày nhàm chán trôi qua, rốt cục cũng có người vội vàng đến đây giải buồn cho nàng, nhưng người tới lại làm cho nàng cảm thấy thật bất ngờ.

Không thể tưởng tượng được a, không thể tưởng tượng được, lại là vị Tề phu nhân vô cùng xinh đẹp kia, lại còn nhớ đến tiểu nha đầu là nàng nha.

33. Chương 35: Chúng Ta Chấm Dứt Rồi.

Đại khái tính mạng thường xuyên gặp cảnh chỉ mảnh treo chuông, Tô Niệm Niệm đã muốn tu thành chính quả rồi, đối mặt với thời điểm sống chết cận kề mà vẫn còn có thể vui đùa.

Lúc này, nàng quay mắt về phía Tề phu nhân đang đằng đằng sát khí, cười a ha chào một tiếng, nói: “Mỹ nữ, đã lâu không gặp!”

Tề phu nhân vừa rồi ở ngoài cửa nói dối trang chủ có chỉ thị , bịa mấy chuyện thuyết phục Phong Sinh và đám cao thủ, Tô Niệm Niệm ở bên trong phòng nghe được rõ ràng. Nàng không thể không cảm thán, đầu óc Tề phu nhân này so với khuôn mặt kém cõi hơn rất nhiều. Muốn thu phục những người đó có rất nhiều biện pháp a, có thể hạ được, có thể, có thể. Làm sao lại không muốn chết tử tế kinh động đến trang chủ biến thái kia? Hay là đã tính toán rất tốt, trước khi trang chủ đến đã có thể giải quyết nàng xong xuôi rồi?

Tô Niệm Niệm nghĩ đến đây, lại không khỏi tự giễu cười cười, Phong Tịnh Minh hiện tại ước gì nàng chết thật nhanh nha, có lẽ Tề phu nhân làm như vậy là quá hợp ý hần đi. Tô Niệm Niệm cảm thấy hần dùng phương thức này xử lý nàng, so với hần tự tay giết chết nàng còn làm cho nàng khó chịu hơn.

Nàng đột nhiên thực hoài niệm tia chớp kia, nếu nó lại đến một lần nữa, nàng có thể hóa thành tro, sạch sẽ không còn vương vấn gì.

Lúc này Tề phu nhân nhìn thấy Tô Niệm Niệm cả lơ phát phơ chẳng hề để ý, tựa hồ thực phần nộ, “rệt” một tiếng rút trường kiếm ra, đặt trên cổ Tô Niệm Niệm, nũng nịu quát: “Tiện nhân! Chết đến nơi rồi còn cười!”

Tô Niệm Niệm mặt không đổi sắc: “Mỹ nữ, mắng người khác có thể sáng ý hơn hay không?” một nữ nhân mắng một nữ nhân khác, luôn tiện nhân này đến tiện nhân nọ, người dù có xinh đẹp đi nữa, cũng có thể mắng ta quái dị như vậy sao.

Tề phu nhân bị Tô Niệm Niệm chọc tức đến run tay, khiến trường kiếm sắc bén cũng bị đẩy đi theo, sau đó không khống chế nổi cắt qua làn da trên cổ Tô Niệm Niệm. Tô Niệm Niệm giống như có thể cảm nhận được máu từ trên cổ chảy ra, nghĩ rằng thế là xong rồi, mình thật sự chết chắc rồi, hơn nữa có vẻ như là bị người ta “Ngộ sát” a

Tô Niệm Niệm còn muốn trước khi chết làm rõ ràng một việc cuối cùng: “Không phải người phụng lệnh Phong Tịnh Minh tới đây đánh giá phẩm chất con người ta chứ ?”

Tề phu nhân cười lạnh nói: “Như vậy thì sao? Người chẳng lẽ còn vọng tưởng gì sao?”

Tô Niệm Niệm lắc đầu, bởi vì cổ vặn vẹo mà đụng phải thứ lưỡi kiếm, cổ của nàng lại thêm một miệng vết thương.

“Ta chỉ có một vọng tưởng duy nhất, chính là được chết một cách thống khoái.”

Tô Niệm Niệm đột nhiên cảm thấy hết thảy mọi việc trên đời này đều không còn ý nghĩa, tất cả mọi người giống như đang hát lí khúc, mà nàng, rốt cục đã diễn xong vai của mình rồi, có thể nghỉ ngơi.

Tề phu nhân tựa hồ cũng thực vội, vì thế nàng giơ kiếm lên, đâm về hướng ngực Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm suy nghĩ Tề phu nhân dùng chiêu này đúng là dư thừa, còn không trực tiếp cắt cổ của nàng có phải nhanh hơn không.

Tô Niệm Niệm nhắm mắt lại tính ngênh đón cái chết lần thứ hai của chính mình, nhưng mà nàng đột nhiên nghe được cửa “két” một tiếng vang thật lớn, nàng đành phải mở to mắt, nhìn xem là ai dám đến quấy rối hiện trường giết người .

Kiểm của Tề phu nhân lập tức đứng yên, cứ như tượng điêu khắc đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, trên mặt kia là biểu tình ngoan tuyệt đầy hận ý, nhìn thấy mà ghê người.

Mà vốn dĩ mũi kiếm của nàng, chỉ cách ngực Tô Niệm Niệm không đến một cm.

Tô Niệm Niệm thần kinh căng thẳng bỗng nhiên thả lỏng, nàng nhìn thấy Phong Tịnh Minh đang đứng ở cửa, trong lòng thở dài: Phong trang chủ, vì sao mỗi lần người xuất hiện đều bạo lực như vậy nha. . .

Phong Tịnh Minh dẫm lên ván cửa đi tới, trên mặt hần lộ vẻ thịnh nộ, Tô Niệm Niệm không dám nhìn thẳng. Lúc này hần đi đến trước mặt Tề phu nhân, Tô Niệm Niệm nhanh chóng vọt đến một bên. Chỉ thấy Phong Tịnh Minh đoạt lấy kiếm của Tề phu nhân, quay ngược chỉ về phía cổ Tề phu nhân, sau đó dùng đầu ngón tay di chuyển, huyết đạo Tề phu nhân dĩ nhiên bị cởi bỏ.

Phong Tịnh Minh lạnh lùng nói: “Lá gan của người thật càng lúc càng lớn nhỉ.”

Tề phu nhân oán hận nói: “Nàng ta đối đãi với chàng như thế, chàng còn che chở nàng ta sao?”

Phong Tịnh Minh: “Ta muốn đối đãi nàng ta thế nào, còn không tới phiên ngươi tới hỏi đến.”

Tề phu nhân: “Nói đến nói đi, chàng vẫn quên không được nàng ta!”

Phong Tịnh Minh nghe thế, sắc mặt nháy mắt âm trầm vài phần.

Tô Niệm Niệm xem không thông, ở một bên hảo tâm công bố mục đích chân thật của Phong Tịnh Minh: “Tề phu nhân, cô hiểu lầm rồi, trang chủ hẳn là muốn lưu ta lại, chậm rãi tra tấn.”

Phong Tịnh Minh cùng Tề phu nhân hai người cơ hồ đồng thời quát Tô Niệm Niệm:

“Ngươi câm miệng!”

“Ngươi câm miệng!”

Tô Niệm Niệm: “.” Tính toán một hồi, vẫn là nên thành thành thật thật câm miệng đi a, ta bây giờ là tù nhân, không thân phận không địa vị không có sức ảnh hưởng, chỉ có lòng dạ kiên cường, so với da mặt còn kiên cường cứng rắn hơn

Tề phu nhân đột nhiên nói với Phong Tịnh Minh : “Nếu thiếp giết nàng ta, chàng sẽ xử lý thiếp như thế nào?”

Phong Tịnh Minh đột nhiên cười âm trầm, nói: “Ta tra tấn nàng ta không được, tự nhiên đành phải tra tấn ngươi .”

Tô Niệm Niệm nhất thời cảm thấy lạnh cả sống lưng, tóc gáy dựng thẳng, tuy rằng nàng không sợ chết, nhưng nàng lại thật sự rất sợ khổ a.

Mà Tề phu nhân tựa hồ cũng không tốt lắm, những lời này của Phong Tịnh Minh làm cho đáng về bề vế của nàng nhất thời suy sụp đi vài phần, nàng lui về phía sau mấy bước, phần hận mà hơi oán oán nói: “Thiếp đối đãi thật tâm với chàng, nhưng chàng thật ngoan ngoan nguyệt, chẳng lẽ thiếp lại không bằng một tiểu nha đầu tâm địa âm hiểm sao?”

Tô Niệm Niệm ở một bên khinh thường hít hít cái mũi, mẹ kiếp, tâm địa người mới âm hiểm thì có. Ít nhất lão nương đối đãi tình địch cũng chỉ là YY giết chết nàng ở trong đầu , chỉ vậy thôi, còn ngươi.

Phong Tịnh Minh đột nhiên vung kiếm cầm trong tay lên, trường kiếm kia dĩ nhiên bay lên không trung, Tô Niệm Niệm nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Phong Tịnh Minh lạnh lùng sắp xếp hợp lý cho phu nhân nói :“Ngươi trở về đi, mấy tháng này không cần xuất môn.”

Tề phu nhân cuối cùng hung hăng liếc mắt trừng Tô Niệm Niệm một cái, xoay người chạy ra ngoài.

Tô Niệm Niệm hiện tại đột nhiên hiểu được nỗi lòng của Tề phu nhân. Nàng ta kỳ thật biết rõ Phong Tịnh Minh có thể sẽ đến đây, nàng đại khái chính là muốn giết chết Tô Niệm Niệm ở trước mặt Phong Tịnh Minh, nàng ta muốn chứng minh mình ở trong cảm nhận của Phong Tịnh Minh địa vị mình cao đến đâu, nhưng Tề phu nhân a Tề phu nhân, người có biết hay không a, mệnh đề của người ngay từ đầu đã chọn sai , Phong Tịnh Minh giữ ta lại chỉ là muốn cho ta chết một cách thống khổ a.

Nếu nữ nhân thích một người nam nhân, tư duy sẽ trở nên thực quỷ dị a.

Tề phu nhân đi rồi, Phong Tịnh Minh cũng chưa có ý định đi. Tô Niệm Niệm nhìn bóng lưng của hắn, muốn nói câu cảm ơn, lại cảm thấy hẳn tựa hồ cũng không phải vì giúp nàng, từ “cảm ơn” nói thế nào đây?

Nàng há miệng thở dốc, rốt cục nói: “Huỳnh. muốn tra tấn ta như thế nào, cứ việc đến đây đi.”

Phong Tịnh Minh đột nhiên xoay người bước nhanh đi đến trước mặt Tô Niệm Niệm, thô lỗ nâng người của nàng lên, bức nàng đối diện với hắn. Sau đó, Phong Tịnh Minh tức giận, nói: “Rốt cuộc là ai tra tấn ai!” Tô Niệm Niệm cơ hồ có thể nghe được ý nghĩa sâu xa của hắn.

Tô Niệm Niệm rũ mắt xuống, con ngươi không dám nhìn hấn, ánh mắt hấn luôn luôn sắc bén mà lãnh liệt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, huống chi lúc này đây lại là trong cơn thịnh nộ.

Nhưng mà trong lòng Tô Niệm Niệm vẫn có chuyện không nói không được: “Là huynh tra tấn chính mình đi.” Rõ ràng là chính hấn hiểu lầm nha.

Phong Tịnh Minh đột nhiên tự giễu bảth cười, nói: “Đúng vậy a, cho tới nay đều là ta tự mình đa tình, ta nên làm thế nào đây!”

Tô Niệm Niệm khổ sở nhắm mắt lại, nước mắt dừng không nhịn được, chảy ra. Nàng rất muốn giải thích, nhưng nàng biết, mặc kệ nàng giải thích như thế nào, hấn đều sẽ không tin. Bọn họ, cũng chỉ có thể hiểu lầm như vậy mà thôi? Mãi cho đến khi nàng chết sao?

Phong Tịnh Minh nhìn khuôn mặt Tô Niệm Niệm khóc như hoa lê trong mưa, đột nhiên đầu óc nóng lên, nâng mặt nàng lên, hôn lên môi của nàng.

Nụ hôn hấn nộ, có chứa thêm tính xâm lược, làm cho Tô Niệm Niệm nhất thời không thở nổi, nàng có chút choáng váng, năng lực suy nghĩ trực tiếp giảm xuống còn không.

Phong Tịnh Minh cũng không biết tại sao mình phải làm như vậy, hấn chỉ biết, hấn dừng không được.

Phong Tịnh Minh đặt Tô Niệm Niệm lên trên giường, sau đó ôm nàng trong lòng mình. Hấn hôn mặt nàng, hôn vành tai nàng, hôn cổ nàng, hôn xương quai xanh của nàng, hôn nàng

Vật áo bị người ta cởi bỏ, làn da người vì gặp không khí mà khẽ run rẩy, đầu óc Tô Niệm Niệm thanh tỉnh hơn rất nhiều. Nàng đột nhiên đẩy Phong Tịnh Minh ra, tránh ở bên giường, kéo quần áo, sau đó bất an nhìn Phong Tịnh Minh.

Ánh mắt hấn, không phải là dịu dàng, hay yêu chiều. Nếu có gì thì chính là dã tính của sói, hung ác mà tàn độc. Điều này làm cho tâm lý nàng cảm thấy hoảng sợ cực độ.

“Phong Tịnh Minh, “ Tô Niệm Niệm khẩn trương, cổ họng phát khô, “Người có thể giết ta, nhưng người không thể vũ nhục ta.”

Phong Tịnh Minh lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, một hồi lâu sau, mới lên tiếng: “Nàng chán ghét ta như vậy sao?!”

Tô Niệm Niệm nghiêng đầu, không nhìn tới hấn, cũng không nói chuyện.

Phong Tịnh Minh còn nói: “Kỳ thật loại nữ nhân như ngươi, cũng làm cho ta rất ghê tởm.” Dứt lời, xoay người đi nhanh rời khỏi.

Tô Niệm Niệm nhìn bóng lưng Phong Tịnh Minh, nước mắt lại nhịn không được chảy xuống

34. Chương 36: Đây Mới Là Đả Kích Chân Chính.

Từ sau sự kiện Tề phu nhân tập kích lần trước, Phong Tịnh Minh ngoại trừ phái người tới trị thương cho Tô Niệm Niệm một lần, thì không thêm để ý tới nàng nữa. Tô Niệm Niệm cảm thấy Phong Tịnh Minh này đúng là kẻ dằn dai rề rà*, muốn chém giết muốn róc thịt người cứ việc phóng thẳng lại đây nha, giam lỏng nàng cả ngày, rốt cuộc là có ý gì!

(*Nguyên văn là La lý bát sách: thường dùng để chỉ kẻ dằn dai, không quyết đoán hoặc có tật xấu nói dai như giẻ rách.)

Tô Niệm Niệm lại nhàm chán vài ngày, liền ngênh đón một chuyện càng chấn động hơn.

Nguyễn tử tử đến. Nàng ta còn có mặt mũi đến đây!

Tô Niệm Niệm nhìn thấy Nguyễn tử tử, không còn nhiệt tình như ngày xưa nữa, chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta đột nhiên xuất hiện trong phòng.

Nguyễn tử tử thấy Tô Niệm Niệm như vậy, có vẻ kinh ngạc nói: “Tô muội muội, muội làm sao vậy, mấy ngày không gặp sao lại xa lạ với ta như thế.”

Tô Niệm Niệm tức giận nói: “Đừng gọi ta là muội muội, lúc trước ngươi lợi dụng ta như vậy, còn không biết xấu hổ xưng tỷ muội với ta sao?”

Nguyễn tỷ tỷ mỉm cười nói: “Chúng ta quả thật không nên xưng tỷ muội.”

Tô Niệm Niệm cũng không quan tâm tới ẩn ý trong lời nói của nàng ta, chỉ nói: “Ta hỏi ngươi, ngươi và Phong Tĩnh Minh có ân oán gì, vì sao nhất định phải đưa hắc vào chỗ chết? Làm sao ngươi biết tử huyết trong võ công của hắc?”

Nguyễn tỷ tỷ bỗng nhiên nói: “Cô thực sự thích hắc sao?”

Tô Niệm Niệm hung dữ nói: “Không cho phép chuyển đề tài!”

Nguyễn tỷ tỷ đành phải than nhẹ một tiếng, đáp: “Ta làm thế, cũng chỉ vì muốn báo thù cho con thôi.”

Tô Niệm Niệm: “Ngươi. Ngươi đùa giỡn cái gì vậy!”

Nguyễn tỷ tỷ đột nhiên giơ tay lên sờ sờ hai má Tô Niệm Niệm, bị Tô Niệm Niệm hất ra. Sau đó, tâm tình của Nguyễn tỷ tỷ thoát nhìn rất sa sút, nàng nói: “Con vẫn chưa nhớ ra mọi chuyện sao?”

Tô Niệm Niệm phát hiện nữ nhân họ Nguyễn này rất kỳ lạ, vì thế nói: “Nhớ cái gì? Ta vốn có thù oán gì với Phong Tĩnh Minh sao?”

Nguyễn tỷ tỷ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép **,thở dài: “Ngày đó con bị người ta tra tấn lăng nhục không có chỗ nào lành lặn, bị bỏ rơi nơi hoang dã, đều một tay do hắc làm ra!”

(**Rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.)

Tô Niệm Niệm chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu”Oanh” một tiếng, như một tia sét bổ xuống. Hóa ra người ngược đãi chủ nhân của thân thể này đến chết, chính là Phong Tĩnh Minh sao?

Tô Niệm Niệm đột nhiên nghĩ đến Phong Tĩnh Minh”Đúng lúc” cứu nàng, nghĩ đến hắc vô lại giữ nàng bên cạnh, hắc.

Không đúng, không đúng, nếu hắc muốn giết chết nàng, vì sao còn cứu nàng?

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm như bắt được khúc gỗ cứu mạng, hét lớn: “Ta không tin mấy lời dối trá của ngươi đâu!”

Nguyễn tỷ tỷ nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Ta là sư phụ của con, có thể lừa gạt con sao.”

Tô Niệm Niệm lại bị chấn động đến choáng váng, sư. phụ? ? ?

Nguyễn tỷ tỷ: “Con là đệ tử đắc ý nhất của ta, nào ngờ tên Phong Tĩnh Minh kia lại thừa dịp ta không có trong phái, cướp sạch giết sạch phái Thanh Y của chúng ta, bắt con đi, khiến con gặp phải tai họa bất ngờ này. Là vì sư không bảo vệ con chu đáo, nếu con trách ta, cũng là chuyện đương nhiên.”

Tô Niệm Niệm chém đinh chặt sắt nói : “Hiện tại ta không nhớ gì cả, nếu ngươi nói những lời này trước khi ngươi lợi dụng ta, có lẽ ta sẽ tin một chút, nhưng mà hiện tại. Ngươi nói cái gì ta cũng sẽ không tin.”

Nguyễn tỷ tỷ vẫn chưa từ bỏ ý định: “Trên người con có mang theo một miếng ngọc màu trắng chứ? Đó là tín vật chứng môn của phái Thanh Y chúng ta. Vì sư hi vọng con có thể mau chóng khôi phục, chấp chứng phái Thanh Y, làm rạng danh phái ta.”

Tô Niệm Niệm đột nhiên phát hiện phái Thanh Y này càng nghe càng quen tai, vì thế nàng bắt được đuôi của đối phương: “Xem ra ngươi quả thật nên biết thêm chút tin tình báo mới nhất trên giang hồ, đúng là phái Thanh Y kia đã bị diệt môn, nhưng tân chứng môn, Thanh Trần sư thái, cũng đã chết rồi, hiện tại sao lại chạy ra một Thanh Trần sư thái khác được? Hơn nữa nhìn tuổi của ngươi, cũng kém quá xa!” Tô Niệm Niệm cho rằng, Thanh Trần sư thái nhất định cũng gần gần giống với Diệt Tuyệt sư thái trong Ý Thiên Đồ Long ký .

Nguyễn tỷ tỷ đáp: “Thân phận của con, Phong Tĩnh Minh cũng biết, ngày mai con hỏi hắc là biết ngay.”

Vừa nói tới Phong Tịnh Minh, Tô Niệm Niệm lại nghĩ tới một nghi vấn khác: “Người luôn miệng nói là Phong Tịnh Minh hại ta, vậy vì sao hắn lại muốn hại ta? Hơn nữa trong thời gian ta ở Phong Ba sơn trang, hắn cũng chưa bao giờ làm khó ta. Có thể thấy rõ là người đang nói dối.”

Nguyễn tỷ tỷ: “Trên người con có bảo vật chí tôn của môn phái chúng ta, Phong Tịnh Minh rất muốn có được nó, tự nhiên sẽ dùng hết tâm tư và thủ đoạn.”

Tô Niệm Niệm: “Bảo vật gì?”

Nguyễn tỷ tỷ: “Là một môn võ công cao thâm, tên là Tình Nan Thương.”

Cái tình tiết chết tiệt gì thế này!

Nguyễn tỷ tỷ còn nói thêm: “Ta còn có việc, phải đi trước. Sau nửa tháng, ta sẽ tới đón con.”

Tô Niệm Niệm khinh thường: “Vì sao phải đợi đến nửa tháng sau?”

Nguyễn tỷ tỷ: “Sau nửa tháng, Tình Nan Thương của ta sẽ có thể luyện đến tầng thứ tư, đến lúc đó, phóng mắt khắp thiên hạ cũng không có ai là đối thủ của ta.”

Ôi mẹ nó, trình độ biến thái cao đến cỡ nào rồi đây!

Nguyễn tỷ tỷ bỏ lại một câu, liền tiêu thất như ma quỷ. Nàng nói: “Nhớ kỹ, pháp danh của con vốn là Liễu Duyên, trên đời này ngoại trừ ta muốn tốt cho con, những người khác đều muốn hãm hại con.”

Đối với nữ nhân họ Nguyễn tự xưng là sư phụ nàng kia, Tô Niệm Niệm cũng không tin tưởng lắm, chính là người nọ nhắc tới Phong Tịnh Minh, nhắc tới mục đích của hắn, thủ đoạn của hắn, trong lòng nàng liền cực kỳ bức rứt. Dưới đáy lòng có một tiếng nói đang hò hét đừng tin đừng tin đừng trúng bẫy của nàng ta, nhưng thân ảnh Phong Tịnh Minh lại luôn nhảy ra, hiện lên trong đầu nàng, còn có lời nói của nữ nhân kia, “Phong Tịnh Minh kia lại thừa dịp ta không có trong phái, cướp sạch giết sạch phái Thanh Y của chúng ta, bắt con đi, khiến con gặp phải tai họa bất ngờ này”, “Trên người con có bảo vật chí tôn của phái ta, Phong Tịnh Minh rất muốn có được nó, tự nhiên sẽ dùng hết tâm tư và thủ đoạn”

Bị Phong Tịnh Minh bắt về nhiều ngày như vậy, Tô Niệm Niệm mất ngủ lần thứ hai.

Tô Niệm Niệm phát hiện muốn gặp Phong Tịnh Minh cũng không đến nỗi quá khó khăn như thế, nàng chỉ nói một câu “Các người không cho ta gặp hắn ta sẽ tự sát”, sau một lát, Phong Tịnh Minh đã tới. Đường nhiên, sắc mặt kia, vẫn âm trầm trước sau như một.

Lúc này tâm tình Tô Niệm Niệm cũng không thoải mái nổi, vì thế hỏi thẳng vào vấn đề: “Huynh vẫn biết ta là ai đúng không?”

Phong Tịnh Minh không ngờ nàng sẽ hỏi như thế, trầm mặc một hồi rồi đáp: “Vậy thì sao?”

Bất giác, giọng nói của Tô Niệm Niệm cũng run run theo: “Huynh vẫn biết ta là ai, huynh tiếp cận là ta vì võ công bí tịch trên người ta?”

Phong Tịnh Minh nghiêng đầu không nhìn nàng, lạnh như băng, nói: “Rốt cuộc người cũng không giả bộ nữa.”

Sắc mặt Tô Niệm Niệm tái nhợt tiếp tục truy hỏi: “Như vậy, huynh tra tấn ta, ngược đãi ta, khiến ta thương tích đầy mình sau đó lại đối xử với ta thật tốt, nói yêu ta, đều là vì cái đồ bỏ Tình Nan Thương kia sao?”

Sắc mặt Phong Tịnh Minh cứng đờ, không nói gì.

Tô Niệm Niệm hô thất thanh: “Cho tới bây giờ huynh chưa từng yêu ta đúng không!”

Phong Tịnh Minh trầm ngâm một lúc lâu, rốt cuộc nói: “Đúng, cho tới bây giờ ta chưa hề yêu người, loại nữ nhân như người, sao đáng để ta yêu thương! Ta hận người, hận đến nát cả lục phủ ngũ tạng, làm sao có thể yêu người?”

Hai chân Tô Niệm Niệm mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Phong Tịnh Minh không thèm liếc mắt nhìn nàng lấy một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

Tô Niệm Niệm vẫn cho rằng mình bị nữ nhân họ Nguyễn kia lợi dụng, hiện tại xem ra, đâu chỉ có thế! Phong Tịnh Minh lợi dụng nàng, Phong Tịnh Minh cũng lợi dụng nàng! Người nàng yêu nhất trên thế giới này, người nàng từng nghĩ muốn đoạt lấy hắt từ tay đám nữ nhân kia, sau đó cùng hắt bỏ trốn, nàng thậm chí nguyện ý chết trên tay hắt, kỳ thật luôn lợi dụng nàng! Hắt chưa từng yêu nàng, chưa từng.

Tô Niệm Niệm cười cười tự giễu, bản thân nàng là một trò hề, mà tình yêu, cũng là một trò hề. . . .

35. Chương 37: Rời Đi

Tô Niệm Niệm đã nhịn ăn hai ngày, nàng ăn không vô.

Sau khi nàng tuyệt thực hai ngày, Phong Tịnh Minh lại đến một lần nữa.

Hắt vừa bước vào, việc đầu tiên là nói với Tô Niệm Niệm đang suy yếu đến mức đứng cũng không vững : “Người định dùng cách này để uy hiếp ta.”

Tô Niệm Niệm cười lạnh: “Người sợ ta chết sao?” Đột nhiên, nàng nghĩ ra một kế.

Phong Tịnh Minh sầm mặt, nhìn nàng, ánh mắt khó hiểu.

Tô Niệm Niệm: “Ta chết rồi, chỉ sợ không còn ai biết tung tích của Tình Nan Thương kia thôi?”

Phong Tịnh Minh: “Người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tóm lại ta sẽ không để người chết.”

Lúc này, Tô Niệm Niệm đã không còn hi vọng gì nữa, nàng thản nhiên nói: “Nói đi, người muốn thế nào, mới chịu thả ta đi?”

Phong Tịnh Minh cười lạnh nói: “Thả người đi? Cả cuộc đời này, người đừng mơ có thể rời khỏi nơi này!”

Tô Niệm Niệm hoàn toàn không e ngại khí thế của hắt, nàng vẫn không mảy may không nhát nói điều kiện của mình như cũ: “Ta dùng Tình Nan Thương trao đổi với người, chỉ cần người thả ta đi.”

Phong Tịnh Minh không thể tin nổi nhìn Tô Niệm Niệm, nhìn một lát, hắt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người, đừng, mơ!”

Tô Niệm Niệm: “Vậy người chờ nhặt xác ta đi.” .

Phong Tịnh Minh đột nhiên bắt lấy vạt áo trước ngực Tô Niệm Niệm, ngón tay vì kích động mà hơi run rẩy, hắt xách nàng lên khỏi mặt đất. Sau đó, hắt nhìn chăm chăm vào mắt Tô Niệm Niệm, giống như đã thú rít gào: “Người dám!”

Tô Niệm Niệm gỡ từng ngón tay của hắt ra, sau đó cố gắng đứng vững. Nàng nhìn xuống, nói: “Sao ta lại không dám? Hoặc là người thả ta, lấy được bí tịch, hoặc nhặt xác ta, sau đó vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện lấy bí tịch nữa. Phong trang chủ, người là người thông minh, sẽ biết nên làm như thế nào.”

Phong Tịnh Minh nén giận, nói: “Ta không cần Tình Nan Thương, người cũng không cần phải chết.”

Tô Niệm Niệm: “Nhưng ta muốn đi khỏi đây, hoặc là người thả ta đi, hoặc là để ta chết, chỉ có hai lựa chọn này thôi.”

Phong Tịnh Minh: “Người muốn chết, không dễ dàng như vậy đâu.”

Tô Niệm Niệm: “Phong trang chủ, người cũng đừng xem thường ta. Người đề phòng được một người, nhưng không cần được một người muốn chết. Trên thế giới này nhiều kiểu chết lắm, dù người có toàn năng cỡ nào, cũng không làm gì được ta. Huống hồ, lòng ta đã chết, người giữ một cái xác không hồn ở đây, không phải là tự hành hạ mình sao?”

Phong Tịnh Minh dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn Tô Niệm Niệm chăm chăm, không tự chủ được lặp lại : “Lòng người đã chết, lòng người đã chết.”

Tô Niệm Niệm: “Ta chỉ cho người một ngày để suy nghĩ thôi, nếu người không chấp nhận, tin ta đi, ta sẽ cho người một bất ngờ.”

Ngày hôm sau.

Sắc mặt Phong Tịnh Minh có vẻ mỗi mệ. Hắn yên lặng nhìn Tô Niệm Niệm, thật lâu sau, mới lên tiếng: “Ta đồng ý.”

Khóe miệng Tô Niệm Niệm cong cong, lấy từ trong lồng ngực ra miếng bạch ngọc là tín vật của chương môn trong truyền thuyết kia, nói: “Miếng ngọc này, chính bí tịch là người muốn.”

Phong Tịnh Minh lười biếng nhìn miếng bạch ngọc kia, không nói gì.

Tô Niệm Niệm giải thích: “Đêm trăng tròn, người đặt miếng bạch ngọc này dưới ánh trăng, ánh trăng xuyên qua bạch ngọc, sẽ chiếu ra chữ trên tường.”

Phong Tịnh Minh vẫn không gì.

Tô Niệm Niệm tưởng rằng hắn không tin, vì thế còn nói thêm: “Ta cũng chỉ mới vô tình phát hiện, lúc ấy ta rất hưng phấn, muốn tới hỏi người, nhưng lại sợ người giành làm của riêng, hiện tại ngẫm lại, nếu lúc trước ta tặng miếng bạch ngọc này cho người, cũng sẽ không gặp phải nhiều chuyện rắc rối như vậy.”

Phong Tịnh Minh trầm ngâm một lúc, sau đó đột nhiên nói: “Người cất nó đi, ta đột nhiên không muốn luyện môn võ công này nữa.”

Hắn định lật lọng? Đương nhiên Tô Niệm Niệm không chịu. Nàng đặt miếng bạch ngọc lên bàn, nói: “Ta không nuốt lời, tin rằng người cũng sẽ không.”

Tô Niệm Niệm nói xong, không nhìn Phong Tịnh Minh nữa, xoay người đi thẳng.

Bởi vì khi rời khỏi Phong Ba sơn trang thì trời đã tối, hôm đó Tô Niệm Niệm ở trong khách điểm tại thành Phong ba, tính chờ ngày mai lại đi tiếp. Cụ thể sẽ đi đâu, nàng cũng không biết, dù sao sau này nàng cũng sẽ trải qua những ngày phiêu bạt giang hồ. Nàng còn muốn gia nhập một môn phái để ẩn cư ở chùa, chính là không biết với tư chất của mình, có môn phái nào chịu nhận không.

Về phần nữ nhân họ Nguyễn đó, nàng không muốn để ý tới nữa, đó cũng là nguyên nhân vì sao nàng muốn trốn trước.

Liên tục vài ngày, Tô Niệm Niệm đều ban ngày đi, ban đêm tìm nơi ngủ trọ, thuận tiện hỏi thăm một ít tin đồn trong giang hồ, xem trong thế giới này có môn phái thích hợp để nàng gia nhập không.

Tối hôm nay, Tô Niệm Niệm vừa mới tắt đèn nằm trên giường, đột nhiên có người bùm miệng nàng lại!

Tô Niệm Niệm kinh hoảng, cũng không dám làm bậy. Trong giang hồ này, một tên binh tôm tướng cá cũng có thể dễ dàng chế phục nàng, nếu nàng không muốn chết thì đành phải ngoan ngoãn phối hợp.

Người nọ tiến đến bên tai Tô Niệm Niệm, thấp giọng nói: “Đừng sợ, là ta.”

Tô Niệm Niệm quá mức kinh hoàng, nhất thời nghĩ không ra đây là ai, chỉ cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc.

Người nọ lại cười nhẹ một tiếng, nói: “Mỹ nhân nàng thật là bạc tình, chưa gì đã quên người ta rồi!”

Nghĩ tới, loại ngữ điệu này, kết hợp với giọng nói này, ngoại trừ công tử Tây Tuyết ra, thì còn ai vào đây nữa?

Tô Niệm Niệm đã biết thân phận của đối phương, cũng yên lòng, ít nhất hắn sẽ không hại nàng? Nhưng cái kiểu xuất hiện của hắn thật sự khiến nàng bất mãn, vì thế nàng giơ tay lên, hung hăng nhéo cánh tay công tử Tây Tuyết.

Công tử Tây Tuyết vì thế mà rụt cái tay đang bịt miệng nàng lại, thâm oán giận: “Mỹ nhân, sao nàng không thương tiếc ta chút nào vậy!”

Tô Niệm Niệm cau mày nói: “Tại sao huynh lại ở chỗ này?” Không phải ngẫu nhiên gặp được chứ? Như vậy thì quá trùng hợp

Công tử Tây Tuyết cười nói: “Không chỉ có ta ở đây, còn có một người cũng đang ở nơi này.”

Tô Niệm Niệm: ? ? ? .

Công tử Tây Tuyết kéo tay nàng: “Đi theo ta.”

Tô Niệm Niệm đành phải hồ nghi theo hắn ra ngoài.

Tô Niệm Niệm đã quen với chuyện cao thủ giang hồ bay tới bay lui rồi, bởi vậy khi công tử Tây Tuyết dễ dàng mang theo nàng nhảy lên nóc nhà, nàng cũng thản nhiên như không. Đương nhiên, người đột nhiên xuất hiện trước mắt kia, lại khiến nàng cảm thấy dường như mọi chuyện cũng không được bình thường cho lắm . .

Phong Sinh?

Đúng vậy, đệ nhất cao thủ dưới trướng Phong Tĩnh Minh, Phong Sinh, lúc này hắn đang ngồi ngay ngắn trên nóc nhà, nhìn bọn họ không chớp mắt.

Hiện tại Tô Niệm Niệm vừa nhìn thấy người trong Phong Ba sơn trang liền khó chịu, vì thế mắt hững hờ Phong Sinh: ” Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Phong Sinh nhìn nàng, không nói lời nào

Tô Niệm Niệm: “Là Phong Tĩnh Minh bảo ngươi đi theo ta?”

Phong Sinh vẫn không trả lời.

Tô Niệm Niệm chuyển sang hỏi Tây tuyết: “Huynh điểm huyết huynh ấy sao?”

Tây tuyết cười nói: “Hắn theo dõi mỹ nhân, nên điểm.”

Tô Niệm Niệm: “Không phải huynh cũng theo dõi ta đấy sao?”

Tây tuyết cười vô cùng kiêu ngạo, đáng đánh đòn: “Đáng tiếc không ai có thể điểm huyết ta.” .

Hừ, huynh cứ đắc ý đi!

Tô Niệm Niệm quyết định thu dọn đồ đạc rời đi trong đêm, đương nhiên công tử Tây Tuyết cũng mặt dày theo đuôi.

Chỉ để lại một mình Phong Sinh lẳng lặng ngồi trên nóc nhà.

Trên đường, Tô Niệm Niệm ráng nhịn, rốt cuộc cũng nhịn không được, hỏi công tử Tây Tuyết một vấn đề.

Tô Niệm Niệm: “Tây tuyết, huynh đã từng nghe nói đến một loại võ công có tên là Tình Nan Thương chưa?”

Tây Tuyết công tử: “Rốt cuộc mỹ nhân cũng chịu nói chuyện này với ta Nàng cho Phong Tĩnh Minh vật kia rồi à?” .

Xem ra công tử Tây Tuyết cũng là người biết chuyện. Tô Niệm Niệm đành phải gật gật đầu.

Tây Tuyết công tử: “Cho hắn cũng tốt, để hắn chăm chỉ luyện công, xử lý tên sát nhân cuồng ma ở Hàn Băng môn kia đi, ta thấy hắn đã khó chịu rất lâu rồi.”

Tô Niệm Niệm: ? ? ?

Tây Tuyết công tử: “Nàng không biết ân oán giữa Phong Tĩnh Minh và Trang Vĩnh Mộc sao?”

Tô Niệm Niệm gật đầu: “Có phải hai người kia từng luận võ không? Ta chỉ từng nghe nói qua một chút.”

Tây tuyết nói : “Đâu chỉ là luận võ, đó là liều mạng thì có!” Công tử Tây Tuyết vừa định tám với Tô Niệm Niệm, lại hồ nghi liếc mắt nhìn nàng một cái, hỏi, “Nàng thật sự mất trí nhớ sao, tại sao chuyện lớn như vậy cũng không biết?”

Tô Niệm Niệm cực kỳ suy sụp: “Thì ra huynh cũng không tin ta.”

Tây tuyết cười nói: “Ta tin nàng, cho dù bọn họ đều không tin, ta cũng tin!” Nói xong, hắn sinh động như thật kể cho Tô Niệm Niệm nghe về ân oán giữa Phong Tĩnh Minh và Trang Vĩnh Mộc, cùng với công dụng bí mật của Tình Nan Thương.

36. Chương 38: Ân Oán Của Cao Thủ Võ Lâm.

Lúc trước quan hệ của Phong Ba sơn trang và Hàn Băng môn cũng không ác liệt như bây giờ, trái lại còn rất thân thiết. Trang chủ tiền nhiệm của Phong Ba sơn trang, Phong Cẩn Chi, và trưởng môn tiền nhiệm của Hàn Băng môn, Hình Hồ Khoan, là huynh đệ vào sinh ra tử.

Ba năm trước đây, trang chủ tiền nhiệm của Phong Ba sơn trang, cũng chính là cha của Phong Tĩnh Minh, Phong Cẩn Chi, bất ngờ bị người ta hại chết. Phong Tĩnh Minh khiếp sợ phát hiện, phụ thân của hắn chết vì một trưởng được vận nội lực thâm hậu, mà trưởng pháp này, lại là tuyệt học độc nhất vô nhị của Hàn Băng môn, Hàn Băng trưởng.

Phong Tĩnh Minh cực kỳ bi thương, vì thế mang theo thi thể phụ thân chạy đến Hàn Băng môn hỏi cho ra nhẽ. Lúc ấy Hình Hồ Khoan lại ra ngoài thăm bạn, đại đệ tử Trang Vĩnh Mộc tạm thời chủ trì sự vụ trong Hàn Băng môn. Sau khi Trang Vĩnh Mộc nhìn thấy vết thương trên người Phong Cẩn Chi, thực sự là do Hàn Băng trưởng gây nên. Tại Hàn băng môn, người có thể luyện Hàn Băng trưởng đến hỏa hầu này, chỉ có hai người, một là sư phụ y, mà người kia chính là y. Mà lúc ấy y phủ nhận mình có liên quan đến cái chết của Phong Cẩn Chi, nhưng y lại không dám tùy tiện hoài nghi sư phụ. Quan trọng nhất là, quan hệ của hai phái Phong Ba và Hàn Băng phi thường tốt, hai trưởng môn lại là đồng đội vào sinh ra tử, sư phụ của y cũng không có lý do giết Phong Cẩn Chi. Bởi vậy, Trang Vĩnh Mộc đành phải nói với Phong Tĩnh Minh: gia sư sẽ quay về Hàn Băng môn trong vòng bảy ngày, nếu huynh yêu cầu giải thích, thì chịu khó chờ sư phụ trở về đi.

Phong Tĩnh Minh đành phải tạm thời trở về Phong Ba sơn trang, an táng Phong Cẩn Chi. Ở Phong Ba sơn trang chờ đợi Hình Hồ Khoan trở về. Nào biết đâu, ba ngày sau đó, Hình Hồ Khoan gặp chuyện trên đường quay về Hàn Băng môn, mà võ công hung thủ sử dụng, chính là môn nội công thượng thừa của Phong Ba sơn trang, Thuận Phong tâm pháp.

Lúc đó Phong Cẩn Chi đã chết, trong cả giang hồ người biết Thuận Phong tâm pháp, hơn nữa có thể luyện đến loại cảnh giới này, chỉ có một mình Phong Tĩnh Minh. Trang Vĩnh Mộc một mực chắc chắn là Phong Tĩnh Minh giết sư phụ y, bởi vậy y đằng đằng sát khí chạy đến tìm Phong Tĩnh Minh báo thù.

Sau đó, Phong Tĩnh Minh và Trang Vĩnh Mộc truy sát nhau n lần, nhưng thực lực hai người tương đương, ai cũng không chiếm thượng phong. Sau đó hai người kia cảm thấy cứ tiếp tục cũng không phải là biện pháp hay, vì thế ước hẹn một cuộc luận võ chân chân chính chính. Mục đích của trận luận võ này không phải quyết thắng thua, mà là, quyết sinh tử.

Sau đó, hai người đồng thời chú ý tới tuyệt học của phái Thanh Y, Tình Nan Thương.

Tình Nan Thương là một loại võ công rất đặc biệt. Bình thường, một cao thủ võ lâm, khi luyện võ công đến một cảnh giới nhất định, thì mức độ đột phá sẽ càng lúc càng thấp. Mà Tình Nan Thương, lại có thể giúp những cao thủ võ lâm này đột phá giới hạn của bản thân, thăng lên một hoặc là vài cấp, thậm chí có thể đạt đến một loại trình độ vô cùng khủng bố.

Đương nhiên, loại võ công Tình Nan Thương này phải luyện trên nền tảng của một loại võ công cao cấp khác, chỉ có cao thủ siêu cấp mới có thể luyện, nếu không rất dễ tẩu hỏa nhập ma. Lúc ấy Phong Tĩnh Minh và Trang Vĩnh Mộc cũng đã đạt tới cảnh giới cao thủ siêu cấp, bởi vậy nếu có thể luyện thành Tình Nan Thương, thì tỷ lệ thắng khi luận võ sẽ tăng lên rất nhiều.

Lúc này trưởng môn tiền nhiệm của phái Thanh Y, Thanh Trần sư thái, đã viên tịch. Mà trưởng môn tân nhiệm lúc ấy, là một nữ cô trẻ tuổi tên là Liễu Duyên.

Công tử Tây Tuyết kể đến đây, thì nói thêm vào: “Cũng chính là nàng.”

Tô Niệm Niệm: “Ta. . . . Ta thật sự là Liễu Duyên sao?”

Tây Tuyết công tử: ” Ngọc bội trưởng môn của nàng không phải đồ giả. Hơn nữa. . . . ”

Tô Niệm Niệm: “Hơn nữa cái gì?”

Tây Tuyết công tử: “Hơn nữa nếu nàng không phải Liễu Duyên, sẽ không bị tên Trang Vĩnh Mộc kia tra tấn thành như vậy.”

Tô Niệm Niệm nuốt nuốt nước miếng, không thể tin hỏi: “Huynh nói. những vết thương trên người ta đều là do Trang Vĩnh Mộc gây nên?”

Tây Tuyết công tử: “Là Trữ thần y nói với ta, tin tức của hần rất linh thông, hần nói là Trang Vĩnh Mộc, vậy tám phần là Trang Vĩnh Mộc rồi.”

Tròng mắt Tô Niệm Niệm chuyển một vòng, nói: “Chẳng lẽ Phong Tịnh Minh phái huynh tới?”

Tây Tuyết công tử: “Cái gì?”

Tô Niệm Niệm: “Ta nghe nói, Phong Tịnh Minh diệt phái Thanh Y, sau đó bắt Liễu Duyên, ặc, chính là ta, bắt ta đi, nghiêm hình tra tấn.”

Tây tuyết kiên định lắc đầu, nói: “Không có khả năng, ta rất hiểu Phong Tịnh Minh, thủ đoạn của hần không tàn ác như vậy đâu, tuy rằng ta cũng không thích tên đó, nhưng ta có thể chắc chắn việc này không phải hần làm. Nàng nghe ai nói vậy?”

Tô Niệm Niệm: “Ta. nghe giang hồ đồn đại thôi, trên giang hồ lưu truyền tin đồn như vậy đó.”

Tây tuyết có chút kỳ quái: “Sao ta không nghe nói vậy?”

Tô Niệm Niệm: “Ai nha, đây là tin tức nho nhỏ thôi, huynh cần gì phải nghiêm túc như thế.”

Lúc này trong lòng Tô Niệm Niệm ngổn ngang cảm xúc. Thì ra. thì ra mấy chuyện này không phải do Phong Tịnh Minh làm? Quả nhiên nữ nhân họ Nguyễn kia cũng không tốt lành gì! Về sau không bao giờ tin nàng ta nữa. Nhưng Phong Tịnh Minh, rốt cuộc. hần. có từng thích nàng không?

Nghĩ đến đây, Tô Niệm Niệm lắc đầu lẩm bẫm: “Không thể, không có khả năng. Hần luôn lợi dụng mình, hần chính miệng nói với mình, hần không thương mình mà.” Nghĩ đến đây, trái tim vừa mới mềm đi của nàng, lại trở nên quyết tuyệt.

Quên đi, về sau hãy cứ tự do tự tại du ngoạn giang hồ đi, cái thứ tình yêu này, quá hao tâm tổn sức, dễ dàng khiến người ta đau khổ.

Tô Niệm Niệm gạt bỏ tất cả tạp niệm trong đầu, lại nghĩ đến một nghi vấn khác: “Như vậy thì ai giết Phong Cẩn Chi?”

Tây tuyết lắc đầu, đáp: “Không biết, dù sao cũng là một trong hai thầy trò kia. Nhưng có đánh chết Trang Vĩnh Mộc vẫn không chịu thừa nhận.”

Tô Niệm Niệm: “Như vậy, Hình Hồ Khoan thật sự là do Phong Tịnh Minh giết sao?”

Tây tuyết lại lắc đầu: “Hần nói hần không làm.”

Với sự kiêu ngạo của Phong Tịnh Minh, nếu hần thật sự giết người, chắc chắn sẽ thừa nhận.

Tô Niệm Niệm: “Thật kỳ lạ, không phải Thuận Phong tâm pháp kia là tuyệt chiêu của Phong Ba sơn trang sao? Chẳng lẽ trên thế giới này còn có người khác sử dụng nó?”

Tây Tuyết công tử: “Không biết, mọi người đoán rằng kỳ thật Hình Hồ Khoan kia cũng không trúng Thuận Phong tâm pháp, bởi vì Phong Tịnh Minh cảm thấy chướng lực trên cơ thể hần không chính thống, có thể là do một môn võ công nào đó có cùng nguồn gốc với Thuận Phong tâm pháp gây ra, hoặc là người khác cố ý bắt chước.”

Tô Niệm Niệm: “Vậy hần vì sao hần không nói rõ ràng với tên đầu đá kia?”

Công tử Tây Tuyết bất đắc dĩ cười cười, nói: “Nàng cảm thấy loại chuyện này có thể nói rõ ràng được sao? Huống hồ Phong lão trang chủ quả thật đã bị Hàn Băng chướng làm hại, điểm này Trang Vĩnh Mộc cũng đã thừa nhận.”

Nói như vậy, Phong Cẩn Chi thật sự bị Trang Vĩnh Mộc hoặc là Hình Hồ Khoan làm hại, sau đó Hình Hồ Khoan lại bị một người thần bí giết chết trên đường, mà loại võ công người thần bí sử dụng lại cực kỳ tương tự với Thuận Phong tâm pháp, tương tự đến ngay cả Phong Tịnh Minh cũng khó lòng giải thích?

Nói như vậy, có người cố ý muốn gây thù hận giữa Hàn Băng môn và Phong Ba sơn trang? Oa, thì ra hai đại boss kia đều bị lợi dụng, kỳ thật sau màn vẫn còn một boss cuối!

Công tử Tây Tuyết thấy Tô Niệm Niệm trầm tư, nhẹ nhàng đẩy nàng, nói: “Những điều nàng có thể nghĩ đến, Phong Tịnh Minh cũng đã nghĩ đến.”

Tô Niệm Niệm: “Vậy tại sao hắn còn mắc mưu, đi luận võ với Trang Vĩnh Mộc? Không phải hai người bọn họ nên liên hợp bắt kẻ âm thầm động thủ sau màn kia sao? Có lẽ Hình Hồ Khoan giết Phong Cẩn Chi, cũng vì bị tên kia ép buộc”

Tây Tuyết công tử: “Thứ nhất, Trang Vĩnh Mộc đã cho rằng Phong Tịnh Minh giết sư phụ y rồi, làm sao có thể liên thủ với hắn. Thứ hai, dù sao Hàn Băng môn và Phong Tịnh Minh cũng có thù giết cha, Phong Tịnh Minh cũng không muốn hợp tác với bọn họ.”

Tô Niệm Niệm cau mày nói: “Nên hắn tiếp tục ngu ngốc để người ta lợi dụng sao?”

Công tử Tây Tuyết cười nói: “Chuyện hắn muốn giết đám người Hàn Băng môn, và hắn muốn bắt kẻ đứng sau màn, vốn là hai chuyện khác nhau, “ nói xong, hắn nhìn thấy Tô Niệm Niệm đang nhú mày, cười khê khê nói, “Quên đi, những chuyện này là đều là chuyện nhà người ta, cũng không liên quan gì đến chúng ta.”

Vì thế Tô Niệm Niệm không nói nữa, lại cảm thấy trong lòng vô cùng rối loạn.

37. Chương 39: Trang Chủ Điên Rồi

Tô Niệm Niệm và công tử Tây Tuyết du ngoạn trong chốn giang hồ gần hai tháng, trong khoảng thời gian đó công tử Tây Tuyết cũng xem như là một người bạn tâm giao, chỉ thỉnh thoảng đùa giỡn Tô Niệm Niệm một chút. Da mặt Tô Niệm Niệm vốn dày, hưởng hồ công tử Tây Tuyết vốn nổi danh phong lưu háo sắc, cho nên đối với ý đồ xâm phạm của hắn, nàng cự tuyệt rất hung tợn, nhưng cũng không để trong lòng. Nàng nghĩ, đó đại khái là cách đùa giỡn của Tây Tuyết mà thôi.

Trong hai tháng này, cuộc sống của Tô Niệm Niệm cũng tương đối an ổn, Phong Tịnh Minh cũng không phải người đến làm khó nàng. Chính là nàng vẫn chưa chọn được môn phái để gia nhập. Công tử Tây Tuyết ở bên cạnh liên tiếp xúi giục Tô Niệm Niệm, bảo nàng trực tiếp đầu quân vào môn phái của hắn đi. Tô Niệm Niệm liếc xéo hắn, thà chết chứ không chịu khuất phục! Nàng biết tổng trong môn phái của hắn, trừ hắn ra tất cả đều là nữ nhân, hơn nữa hầu hết đều là nữ nhân của hắn.

Dĩ nhiên, Tô Niệm Niệm bên này sống thoải mái, còn Phong Ba sơn trang thì đã rối loạn âm ỉ rồi.

Hoa khai lưỡng đoá, các biểu nhất chi*, không biết rốt cuộc Phong Ba sơn trang đã xảy ra chuyện khó lường gì.

(* đề cập đến hai sự việc khác nhau, nhưng lại cùng chung một vấn đề.)

Hôm nay thời tiết không tệ, Phong Ba sơn trang vẫn giống như trước, vô cùng im lặng. Nhưng ẩn sau sự tĩnh lặng này, không phải là bầu không khí trầm tĩnh hài hòa ngày xưa, mà là cảm giác tối tăm khủng bố.

Mấy phu nhân của Phong Tịnh Minh đang tụ tập trong một góc đình nghỉ chân nào đó, xì xào bàn tán .

Phu nhân Giáp: “Nghe nói hôm nay trang chủ đến chỗ Lý phu nhân.”

Phu nhân Ất: “Chỉ mong Lý phu nhân bình an.”

Phu nhân Giáp: “Làm sao có thể không có việc gì, cô, tôi, còn có Tề phu nhân, không phải đều gặp chuyện không may đấy sao?”

Phu nhân Bính: “Đúng vậy, may là có Trữ thân y ở đây, bằng không, về sau bọn tỷ muội chúng ta biết sống thế nào.”

Phu nhân giáp: “Xuyt! Cẩn thận kéo trang chủ nghe được bây giờ!”

Phu nhân Ất cùng phu nhân Bính nhìn nhìn chung quanh, cuống quýt che miệng.

Lúc này, ngay trong một sân viện cách các nàng không xa, mơ hồ truyền đến tiếng nam nữ ngâm nga.

Phong Tịnh Minh trần truồng nằm trên người Lý phu nhân, chậm rãi mà có lực cắn thận hôn lên mặt, lên người của nàng. Lý phu nhân nhắm chặt hai mắt, thân thể run rẩy, không biết là vì e lệ, hay là vì sợ hãi.

Một tay Phong Tịnh Minh nắm hông nàng, tay kia thì không an phận chạy trên thân thể nàng. Lý phu nhân run rẩy, hai tay hai chân không biết phải để vào đâu cho tốt.

“Mi nhi, ” Phong Tịnh Minh siết chặt hai tay, thấp giọng nói bên tai Lý phu nhân, “Nàng sợ ta sao?”

Lý phu nhân kích động đáp: “Không. Không có.”

“Thật không, “ Phong Tịnh Minh buông Lý phu nhân ra, dùng một cánh tay chống đầu, trên mặt dường như mang theo nụ cười nhàn nhạt. Hắn đánh giá Lý phu nhân, lẩm bẩm, “Nàng ấy cũng không sợ ta.”

Hiện tại Lý phu nhân không còn lòng dạ nào để quan tâm “Nàng ấy” rốt cuộc là ai, hiện tại nàng chỉ quan tâm khi nào Phong Tịnh Minh mới chịu rời đi.

Phong Tịnh Minh đột nhiên nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má Lý phu nhân, vừa vuốt ve vừa trầm ngâm nói: ” Khuôn mặt này, thật đẹp.”

Mặt Lý phu nhân đỏ lên, nơm nớp lo sợ đáp: “Tạ trang chủ.”

Phong Tịnh Minh lại mỉm cười, thần nhiên nói: ” Nếu dùng đao rạch hai đường trên mặt, khẳng định sẽ còn đẹp hơn nhiều.”

Toàn thân Lý phu nhân đột nhiên cứng ngắc, mở to hai mắt hoảng sợ nhìn Phong Tịnh Minh.

Phong Tịnh Minh với tay cầm lấy một thanh chủy thủ hoa lệ để nơi cuối giường, lại đưa lưỡi dao sắc bén kia kề lên má trái của Lý phu nhân, khoa tay múa chân qua lại, tựa hồ đang tìm một vị trí thích hợp.

Lý phu nhân tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, chảy nước mắt, run lẩy bẩy nói: “Trang. Trang chủ tha mạng.”

Khóe miệng Phong Tịnh Minh cong lên, dịu dàng nói: “Yên tâm, làm sao ta có thể lấy mạng nàng chứ. Ta chỉ muốn giúp nàng trở nên xinh đẹp hơn thôi mà.”

Tiếp theo, trong phòng truyền đến tiếng nữ tử kêu thảm thiết.

Đúng lúc Trữ Bích Huyền đang đi ngang qua, vừa nghe thấy trong viện truyền đến tiếng hét, liền biết Phong Tịnh Minh lại không làm ra chuyện tốt gì rồi. Hắn nổi giận dùng dùng đi vào sân, ở ngoài bốp bốp bốp vỗ cửa phòng, hét lớn: “Phong Tịnh Minh, người đi ra cho ta!”

Tiếng nói bực bội của Phong Tịnh Minh truyền tới: “Muốn vào thì vào đi, âm ỹ cái gì!”

Vì thế, Trữ Bích Huyền trực tiếp đẩy cửa phòng ra, đi vào.

Trường hợp trong dự liệu xuất hiện trước mắt. Đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Lúc này Phong Tịnh Minh đã phủ thêm quần áo, nhàn nhã ngồi bên bàn. Mà nữ tử trên giường, lúc này đang chui trong chăn run rẩy, dọc theo cái chăn trắng như tuyết, có những vệt đỏ tươi.

Trữ Bích Huyền không nể mặt, cả giận nói: “Huynh nhớ nàng ấy thì đi tìm nàng đi, cả ngày gây họa cho người khác như thế, là ý gì!”

Phong Tịnh Minh không mảy không nhạt nói: “Không liên quan tới huynh.”

Trữ Bích Huyền bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tiện tay buông một cái bình sứ nhỏ lên bàn, sau đó lúi cúi kéo Phong Tịnh Minh, đi ra cửa.

Bọn họ mới vừa ra khỏi phòng, liền nghe được Lý phu nhân trong phòng khóc òa lên, hô lớn: “Đa tạ Trữ thần y, đa tạ Trữ thần y!”

Trữ Bích Huyền nghe tiếng khóc của nữ nhân kia, trong lòng bất đắc dĩ nghĩ, chuyện quái gì thế này! Tô Niệm Niệm đi chưa đến vài ngày, Phong Tịnh Minh liền nổi máu thích rạch mặt người khác, cứ năm ba

ngày lại tìm nữ nhân của mình thử một lần. Kim sáng được đặc biệt không để lại sẹo Trữ Bích Huyền khổ tâm luyện thành, đã sắp bị những nữ nhân của hắn dùng hết. Hiện tại các nữ nhân trong Phong Ba sơn trang, nhắc đến Phong Tĩnh Minh hai chân liền run run, hận không thể biến thành con ruồi bay mất, để Phong Tĩnh Minh vĩnh viễn bỏ qua mình.

Lúc này, Phong Tĩnh Minh bày ra bộ dáng mọi chuyện không liên quan đến mình, mặc Trữ Bích Huyền lôi kéo đi vào một đình nghỉ chân. Mà Trữ Bích Huyền thì vô cùng lo lắng, cứ như vừa rời Phong Tĩnh Minh rạch mặt nữ nhân của hắn không bằng.

Trữ Bích Huyền ngồi trên ghế đá trong đình nghỉ chân, không biết làm sao, nói: “Phong huynh, ta cầu xin huynh, nhanh tìm Tô cô nương đi.”

Phong Tĩnh Minh không phản ứng, nhìn xuống đất, thản nhiên đáp: “Có liên can gì tới huynh đâu?”

Trữ Bích Huyền phát điên lên: “Kim sáng được không để lại sẹo ta luyện gần mười năm, hiện tại sắp sạch bách rồi!”

Phong Tĩnh Minh: “Ta cũng đâu có bảo huynh đưa cho các nàng.”

Trữ Bích Huyền: “Huynh nói nghe nhẹ nhàng nhỉ, ta là đại phu, nhìn thấy người khác bị thương, làm sao khoanh tay có thể đứng nhìn? Huống hồ, còn là người của huynh.”

“Người của ta?” Phong Tĩnh Minh dường như mới nhớ ra chuyện gì đó, khóe miệng hiện lên một nụ cười vừa lạnh lùng vừa khổ sở.

Trữ Bích Huyền phát hiện, từ khi Tô Niệm Niệm ra đi, Phong Tĩnh Minh cũng rất thích cười, nhưng mỗi lần cười, đều làm cho người ta dựng tóc gáy. May mà giao tình của hắn và Phong Tĩnh Minh cũng không tầm thường, vì thế cũng không sợ Phong Tĩnh Minh cho lắm. Phải biết rằng, ngay cả Chỉ Nhi, hiện tại cũng sợ nhìn thấy ca ca của nàng.

Trữ Bích Huyền tự hỏi một chút, nói: “Phong huynh, ta cảm thấy, Tô cô nương cũng không giống như huynh nghĩ đâu.”

Phong Tĩnh Minh cười lạnh: “Có thể sao? Ta đã tận mắt thấy nàng bán đứng ta cho người khác! Còn bịa ra một lời nói dối có trăm ngàn chỗ hở để lừa gạt ta, tưởng ta ngốc thật sao?”

Trữ Bích Huyền: “Phong huynh, có một việc, ta đã nghĩ thật lâu. Huynh cảm thấy, người sát hại Hình Hồ Khoan lúc trước, hắn có thể dùng Thuận Phong tâm pháp chân chính hay không?”

Phong Tĩnh Minh không hề nghĩ ngợi lắc đầu: “Không thể nào, mỗi đời Thuận Phong tâm pháp chỉ truyền cho trang chủ tương lai của Phong Ba sơn trang, điểm này ta rất rõ ràng.”

Trữ Bích Huyền nói: “Huynh đừng vội phủ định. Huynh nghĩ xem, nếu người kia thật sự dùng Thuận Phong tâm pháp, như vậy, hắn có thể biết tử huyệt của huynh ở đâu. Tên hung thủ trước đây muốn huynh và Trang Vĩnh Mộc thù hận nhau, hiện tại hắn lại lợi dụng Tô cô nương, cũng là chuyện rất có khả năng.”

Phong Tĩnh Minh trầm tư trong chốc lát, vẫn không tin: “Nhưng Thuận Phong tâm pháp không có khả năng truyền cho người ngoài.”

Trữ Bích Huyền: “Nếu người kia có quan hệ rất thân thiết với phụ thân hoặc là tổ phụ (ông nội) của huynh thì sao?”

Phong Tĩnh Minh nhíu mày: “Ý huynh là?”

Trữ Bích Huyền giải thích: “Ta suy đoán thế này. Huynh thử tưởng tượng, nếu Tô cô nương quần lấy huynh, muốn huynh dạy nàng Thuận Phong tâm pháp, huynh có nàng đáp ứng hay không?”

Phong Tĩnh Minh trầm ngâm một lúc lâu, sau đó đáp: “Hắn là sẽ không.”

Trữ Bích Huyền cười nói: “Phong huynh, huynh là người thông minh, sao lúc này lại hồ đồ như thế? Bây giờ huynh đáp ‘hắn là’ sẽ không, cho thấy trong lòng huynh đã có một chút do dự, mà hiện tại Tô cô nương còn chưa đứng trước mặt của huynh cầu xin huynh. Huống chi, nàng cầu huynh một lần hai lần,

huynh có thể cứng rắn cự tuyệt nàng, nhưng nếu nàng năn nỉ tám năm mười năm, huynh còn có thể trước sau như một cự tuyệt không?”

Phong Tịnh Minh im lặng trầm tư.

Trữ Bích Huyền nói tiếp: “Huynh đã như vậy, trang chủ của Phong Ba sơn trang trước kia cũng có thể như vậy. Nói không chừng cũng không phải bọn họ cam tâm tình nguyện, mà là bị ép buộc, phải truyền tuyệt học độc nhất vô nhị của Phong Ba sơn trang cho người ngoài. Huynh nghĩ xem, nếu Tô cô nương thật sự muốn hại huynh, nàng có rất nhiều cơ hội, ví dụ như lần thôi miên mà huynh nói, nàng có thể một đao giết chết huynh rồi.”

Phong Tịnh Minh đột nhiên bật cười, nói: “Huynh càng ngày càng thông minh.”

Trữ Bích Huyền: “Không phải ta thông minh, mà là người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê. Ta khuyên huynh nhanh đi tìm Tô cô nương đi, Phong Ba sơn trang này đã bị huynh biến thành u ám giống như điện Diêm Vương rồi. Huống chi, Tô cô nương chỉ là một thiếu nữ, không có chút võ công nào, lưu lạc giang hồ, rất nguy hiểm.”

Phong Tịnh Minh đột nhiên có chút cô đơn, nói: “Nàng ấy đi cùng Tây tuyết, hai người rất vui vẻ.”

Trữ Bích Huyền kinh ngạc: “Cái gì? Tại sao nàng ấy lại đi cùng Tây tuyết? Huynh không phải người đi theo nàng sao?”

Phong Tịnh Minh bất đắc dĩ nói: “Tây tuyết này giao hoạt ra sao, chẳng lẽ huynh không biết.”

Trữ Bích Huyền đột nhiên gật đầu nói: “Thôi cũng được, tuy tên Tây tuyết này hơi lông bông một chút, bất quá để cho hần họ tổng Tô cô nương, cũng rất an toàn.”

Phong Tịnh Minh dùng sức vỗ bàn, lo lắng nói: “Lời này sai rồi, có hần, mới đúng là nguy hiểm!” Nói xong, cũng không để ý tới Trữ Bích Huyền, đứng dậy chạy xuống núi.

Trữ Bích Huyền ở phía sau hô lớn: “Phong huynh, huynh đi đâu vậy?”

“Ta đi tìm nàng, ba ngày sau sẽ trở về.”

Trữ Bích Huyền nhìn phương hướng Phong Tịnh Minh biến mất, thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, cách đó không xa có một nhóm người đang thò đầu dáo dác nhòm qua bên này. Trữ Bích Huyền buồn bực đi tới.

Đám người kia vừa nhìn thấy Trữ Bích Huyền, liền nhất tề quỳ xuống, nước nỡ nói: “Trữ thần y, xin người giúp chúng tôi.”

Trữ Bích Huyền định thần nhìn lại, những người này đều là nữ nhân của Phong Tịnh Minh. Ngoại trừ Tề phu nhân không tới, những người khác đều đến đông đủ. Trữ Bích Huyền im lặng cười khổ, chỉ vì hần không đành lòng, cho thuốc các nàng vài lần, hiện tại các nàng liền bám riết lấy hần.

Rốt cuộc hần vẫn là một người mềm lòng, đành phải nâng các nàng dậy, nói: “Các vị phu nhân, có chuyện gì từ từ nói.”

Một vị nữ tử đi đầu vừa lau nước mắt vừa nói: “Trữ thần y, xin người giúp tỳ muội chúng tôi, nói vài lời tốt đẹp trước mặt trang chủ.”

Trữ Bích Huyền nói: “Ta đã cố hết sức rồi.”

Nàng kia giải thích: “Ý của chúng tôi không phải vậy, ý chúng tôi là, là.”

Trữ Bích Huyền hiểu ra: “Nói cái gì? Nếu các phu nhân thật sự muốn ta giúp đỡ, thì cứ thẳng thắn trình bày.”

Nàng kia lại chảy nước mắt, nước nỡ nói: “Chúng tôi muốn nhờ Trữ thần y nói giúp, bảo trang chủ thả cho chúng tôi đi.”

Trong con người của Trữ Bích Huyền thoáng hiện ý cười, nói: “Các phu nhân muốn đi sao?”

Mấy nữ nhân kia liên tiếp gật đầu. Đi theo một trượng phu nghiêng hũy dung, không phải là tự ngược đãi bản thân sao.

Trữ Bích Huyền khó xử nói: “Nhưng mà, đây là chuyện nhà của Phong Ba sơn trang, ta là người ngoài, cũng không tiện nhúng tay.”

Mấy người phụ nhân** vừa nghe vậy, lại nhất tề khóc rống lên.

(**Phụ nhân: Phụ nữ đã có chồng)

Trữ Bích Huyền thật sự rất đau đầu, đành phải khoát tay nói: “Thôi thôi, dù sao trang chủ của các cô hiện không có nhà, mấy ngày nữa mới có thể trở về, các cô muốn đi thì đi nhanh lên. Đúng rồi, tôi không biết gì cả đâu nhé.” Trữ Bích Huyền nói xong, vội vàng bỏ đi.

Nữ nhân của Phong Tịnh Minh có thể tự do ra vào Phong Ba sơn trang, Trữ Bích Huyền chỉ cần làm bộ không biết gì, mừng rỡ nhìn đám nữ nhân phiến toái kia tự giải tán. Dù sao người nên trở về, cũng sắp trở lại rồi.

Đương nhiên, còn có một việc làm cho hắn rất vui vẻ. Kim sáng được đặc biệt của hắn được yên thân rồi.

38. Chương 40: Nguy Hiểm Tính Mạng

Giữa trưa ngày hôm nay, Tô Niệm Niệm đang ăn cơm cùng công tử Tây Tuyết trong một tửu lâu. Hai người đang ăn uống thoải mái, lại có một người đột nhiên xuất hiện sát bên bàn bọn họ.

Tô Niệm Niệm ngẩng đầu lên nhìn, lập tức hoảng sợ.

Cái mặt nạ sắt u ám kia, làm cho nàng suýt nữa mắc nghẹn . .

Tô Niệm Niệm tức giận nói: “Đồ lừa đảo, ngươi tới đây làm gì?”

Mà công tử Tây Tuyết ngồi đối diện Tô Niệm Niệm, càng có thái độ thù địch với Trang Vinh Mộc, hắn lạnh lùng nhìn Trang Vinh Mộc, nói: “Trang chuồng môn, có gì chỉ giáo.”

Trang Vinh Mộc đột nhiên đặt một cái bình nhỏ lên bàn, nói với Tô Niệm Niệm: “Ta tới đưa giải dược cho ngươi.”

Tô Niệm Niệm: ? ? ?

Tây Tuyết công tử: ? ? ?

Trang Vinh Mộc hơi giật mình khi thấy phản ứng của Tô Niệm Niệm, Lãnh Hương hoàn dù sao cũng là một loại độc dược dẫn đến tử vong, vậy mà nàng ta quên mất mình đã từng uống sao?

Trang Vinh Mộc: “Đây là giải dược Lãnh Hương hoàn, ta đã đáp ứng nửa năm sau sẽ đưa cho ngươi.” .

Ngươi không đề cập tới Lãnh Hương hoàn còn đỡ, nhắc tới chuyện này, Tô Niệm Niệm sẽ tức điên lên! Nàng vốn đã cố ý quên những việc Trang Vinh Mộc đã làm đi, vì không muốn mình bực bội, hiện giờ thì sao? Người ta đã tìm tới cửa, còn mang theo giải dược!

Tô Niệm Niệm cắn chặt răng, giải thích: “Ta vốn không trúng độc, ngươi không cần phải đóng kịch.”

Trang Vinh Mộc có vẻ khó chịu: “Ngươi trúng độc Lãnh Hương hoàn, trong ba ngày mà không giải, nhất định sẽ đóng băng toàn thân mà chết.”

“Ta nói rồi ta không trúng độc, ngươi rút ngay cho ta!” Nói xong, Tô Niệm Niệm cảm lợ thuốc lên hung hăng quăng xuống đất. Mẹ nó, con hổ không phát uy ngươi tưởng ta là Hello Kitty sao, đùa giỡn ta một lần còn chưa đủ, còn muốn lừa thêm một lần nữa à?

Trang Vinh Mộc giống như làm ảo thuật lập tức tiếp được lọ thuốc kia, lạnh lùng nói: “Ta là người giữ chữ tín, đã nói sẽ giúp ngươi giải độc, thì nhất định sẽ làm.”

Lúc này, công tử Tây Tuyết ở bên cạnh châm chọc khiêu khích: ” Trang chưởng môn à, người đến từ chỗ nào thì trở về chỗ ấy đi thôi, nơi này không chào đón người.”

Trang Vĩnh Mộc nhất lộ thuốc lên, lúc này hắn đang đứng sau lưng Tây Tuyết, ngón tay nhẹ mở lọ thuốc, đổ ra hai viên thuốc. Sau đó, ngón trỏ của hắn bắn một phát, một viên thuốc vừa vắn đánh trúng bả vai Tô Niệm Niệm, Tô Niệm Niệm kêu đau một tiếng, vừa định mắng to, không ngờ một viên thuốc khác lập tức bay vào trong miệng nàng, lập tức chạy xuống thực quản của nàng.

Ngay lúc bả vai Tô Niệm Niệm trúng chiêu , công tử Tây Tuyết phát hiện sự tình không ổn, vội vàng bắt lấy cánh tay Trang Vĩnh Mộc. Nhưng đã không kịp nữa rồi, lúc này Trang Vĩnh Mộc đã bắn một viên thuốc khác vào trong miệng Tô Niệm Niệm.

Trang Vĩnh Mộc cũng không muốn dây dưa với hai người kia quá lâu, hắn giao thủ hai ba chiêu công tử Tây Tuyết, liền lập tức rời đi.

Tây Tuyết vốn định đuổi theo, nhưng lại lo lắng cho Tô Niệm Niệm, nên đành thôi.

Tô Niệm Niệm dùng sức móc họng, nôn nửa ngày cũng không phun ra được. Nàng đành phải oán hận mắng: “Tên khốn, lại cho ta uống cái gì đây!”

Công tử Tây Tuyết nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, nói: “Nàng trúng độc Lãnh Hương hoàn à? Tại sao chưa bao giờ nghe nàng nhắc tới?”

Tô Niệm Niệm khoát tay nói: “Đừng nói nữa, cái tên kia có bệnh, lần trước cho ta ăn kẹo, còn nói là Lãnh Hương hoàn!”

Biểu tình trên mặt công tử Tây Tuyết chuyển thành , hắn thật sự không tưởng tượng ra Trang Vĩnh Mộc lại đi bức người ta ăn kẹo, bất quá Lãnh Hương hoàn là độc dược đặc chế của Hàn Băng môn, hắn đã từng nghe nói. Hắn đi lại góc tường, nhặt viên giải độc Lãnh Hương lúc nãy lên, cẩn thận quan sát một chút, không thấy có chỗ nào đặc biệt. Vì thế đành phải bỏ nó vào trong lòng, dự định khi nào gặp Trữ Bích Huyền sẽ lấy ra nhờ hắn nghiên cứu.

Bởi vì không biết Tô Niệm Niệm đã uống cái gì, công tử Tây Tuyết rất lo lắng cho nàng. Tô Niệm Niệm lại khoát tay nói: “Ta không sao, tên kia bị bệnh thần kinh!”

Công tử Tây Tuyết lo lắng, cố ý mời đại phu đến chẩn bệnh cho nàng.

Đại phu đến, nhìn sắc mặt Tô Niệm Niệm, lại kiểm tra mạch đập của nàng một hồi, mới lên tiếng: “Vị cô nương này chỉ uống quá nhiều thuốc bổ, cũng không có gì đáng lo.”

Tô Niệm Niệm lau mồ hôi trên trán, đây là chuyện quái gì.

Công tử Tây Tuyết cũng cảm thấy kỳ lạ, Trang Vĩnh Mộc kia hao công tốn sức đuổi theo bọn họ, chẳng lẽ chỉ vì muốn cho Tô Niệm Niệm uống một viên thập toàn đại bổ sao?

Xế chiều, Tô Niệm Niệm hỏi Tây Tuyết công tử: “Không phải đang là mùa đông sao, sao còn nóng như vậy?”

Công tử Tây Tuyết buồn cười liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Nàng uống nhiều thuốc bổ quá, chắc là nóng trong người thôi.”

Tô Niệm Niệm không nói gì.

Ban đêm, Tô Niệm Niệm luôn cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, nàng đành phải bảo tiểu nhị bỏ thêm chăn, cuộn mình trong hai lớp chăn, nàng vẫn cảm thấy lạnh, hết cách, ráng ngủ đi.

Phong Tịnh Minh lén lút cạy khóa cửa phòng Tô Niệm Niệm, nhẹ nhàng đi vào. Không ngờ, người này còn có tiềm chất làm kẻ trộm.

Tô Niệm Niệm đang cuộn mình trong hai lớp chăn, run run.

Phong Tịnh Minh vừa nhìn thấy Tô Niệm Niệm, môi giật giật vài cái, trong lòng dường như có trăm ngàn lời muốn nói. Nhưng mà lúc này hắn lại không muốn quấy rầy, để nàng nghỉ ngơi, vì thế hắn lặng yên không một tiếng động đến gần Tô Niệm Niệm, muốn nhìn thấy nàng.

Đã lâu không nhìn nàng ngủ rồi.

Nhưng mà, khi Phong Tịnh Minh nhìn thấy gương mặt mơ ngủ của Tô Niệm Niệm thì lại chấn động.

Gương mặt nàng đỏ bừng, trên trán đầy mồ hôi, môi lại xanh xao. Lúc này miệng nàng ậm ừ mê sảng, lúc thì kêu lạnh lúc thì kêu nóng, có lúc còn nói giết ta đi ta muốn không sống nữa.

Phong Tịnh Minh lôi tay nàng ra, kiểm tra mạch đập của nàng một chút, lập tức giật mình sợ hãi. Hắn vội vàng xốc chân lên, điểm vài cái ở trước ngực nàng, phong bế huyết đạo của nàng. Vừa muốn truyền chân khí cho nàng, lại nghe thấy ngoài cửa có người hô: “Phong Tịnh Minh, người tới đây làm gì?”

Phong Tịnh Minh ngẩng đầu, nhìn thấy Tây Tuyết đứng trước cửa, lúc này đang dùng vẻ mặt đề phòng nhìn hắn. Hắn vừa nói dứt lời, liền bước vào phòng.

Phong Tịnh Minh đắp chăn cho Tô Niệm Niệm xong, nói: “Huynh chăm sóc nàng như vậy sao? Đêm nay, nếu ta không đến, ngày mai huynh cũng chỉ có thể nhặt xác cho nàng.”

Công tử Tây Tuyết tiến lên, nhìn thấy Tô Niệm Niệm, cũng lấp bắp kinh hãi, kích động nói: “Tại sao có thể như vậy? Nàng làm sao thế?”

Phong Tịnh Minh cau mày nói: “Trong cơ thể nàng có hai loại độc đang xung khắc với nhau, ta chỉ có thể tạm thời phong bế huyết đạo của nàng, mọi chuyện còn phải xem Trữ Bích Huyền nói thế nào.”

“Trúng độc?” Công tử Tây Tuyết đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra lúc ban ngày, “Là Trang Vĩnh Mộc, nhất định là Trang Vĩnh Mộc!”

“Trang Vĩnh Mộc? Hắn làm sao?”

Công tử Tây Tuyết đành phải kể lại mọi chuyện cho Phong Tịnh Minh nghe, cũng lấy viên thuốc nhật được ra cho hắn xem.

Phong Tịnh Minh ngửi ngửi viên thuốc kia, nhíu mày nói: “Thứ này không giống có độc, vậy thì sao lại ra nông nổi này?”

Công tử Tây Tuyết vô cùng lo lắng: “Thôi, mau mau trở về tìm Trữ Bích Huyền đi.”

Vì thế hai người đi suốt đêm, trở về Phong Ba sơn trang.

Trữ Bích Huyền bỏ cánh tay Tô Niệm Niệm vào lại trong chăn, lo lắng nói: “Nàng ấy bị thế này không phải vì trúng độc.”

Phong Tịnh Minh và công tử Tây Tuyết trầm miệng một lời hỏi: “Vậy thì vì cái gì?”

Trữ Bích Huyền cười khổ nói: “Nếu là trúng độc, cũng dễ giải quyết. Nhưng vấn đề là, hiện tại hai luồng khí âm dương trong cơ thể nàng không cân bằng, quấy phá lẫn nhau, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Tây Tuyết, huynh đưa viên thuốc kia cho ta xem.”

Công tử Tây Tuyết đưa viên thuốc còn sót lại của Trang Vĩnh Mộc cho Trữ Bích Huyền.

Trữ Bích Huyền đặt viên thuốc kia trong lòng bàn tay, đưa tới sát mắt quan sát, lại liếm liếm, rồi mới lên tiếng: “Đây là thuốc giải Lãnh Hương hoàn.”

Tây Tuyết công tử: “Thật sự là thuốc giải của Lãnh Hương hoàn sao? Lúc ấy quả thật hắn luôn mồm ồn ào đòi giải độc cho Niệm Niệm.”

Phong Tịnh Minh lại lẩm bẩm nói: “Nhưng nàng ấy đâu có trúng độc Lãnh Hương hoàn, ngày ấy ta đã tự mình bắt mạch cho nàng.”

Trữ Bích Huyền ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên lớn tiếng nói: “Ta hiểu rồi!”

39. Chương 41: Trang Chủ Muốn Hy Sinh.

Trữ Bích Huyền ngừng một chút, đột nhiên lớn tiếng nói: “Ta hiểu rồi!”

Thấy Phong Tịnh Minh và Tây Tuyết khó hiểu, Trữ Bích Huyền giải thích: “Trang Vĩnh Mộc quả thật đã ép Tô cô nương uống Lãnh Hương hoàn, chính là, độc tính của Lãnh Hương hoàn lại bị nàng ấy hóa giải.”

Phong Tịnh Minh cảm thấy không thể tin nổi: “Làm sao có thể như vậy được, Lãnh Hương hoàn cũng không phải độc được tầm thường.”

Trữ Bích Huyền đáp: “Tô cô nương cũng không phải người bình thường, huynh quên sao, nàng ấy từng trúng độc thất âm côn trùng. Lúc ấy ta phát hiện trong kinh mạch của nàng có một luồng âm khí, nhưng không có uy hiếp đến tính mạng. Ta cho rằng đó là dư độc thất âm côn trùng chưa trừ hết, hơn nữa độc tính không lớn, cũng không đáng lo ngại, có lẽ qua một thời gian ngắn, độc tính liền tự động biến mất. Nhưng mà, xem ra, lúc ấy ta thật sự sai lầm rồi.”

Công tử Tây Tuyết đi qua lại đi trong phòng, nói: “Huynh mau mau nói vào trọng điểm đi, ta vội muốn chết rồi đây.”

Trữ Bích Huyền: “Ta cảm thấy, thất âm côn trùng kia sau khi bị Tô cô nương ăn luôn, độc tính của nó hòa hợp thành một thể với Tô cô nương. Thất âm côn trùng vốn chứa đựng độc tính cực âm, cho nên đối với các loại độc được âm tính, tự nhiên có thể thoải mái hóa giải. Mà nếu cố tình đưa thuốc dương tính vào trong cơ thể, mặc dù thuốc này không có độc, nhưng bởi vì âm dương xung khác, sẽ tạo thành thương tổn cực lớn cho cơ thể nàng ấy.”

Công tử Tây Tuyết nói: “Cho nên lúc trước nàng ấy uống Lãnh Hương hoàn, nhưng không trúng độc? Sau đó giải được Lãnh Hương hoàn vừa vận lấy dương chế âm, lại đẩy nàng vào chỗ chết sao?”

Trữ Bích Huyền gật đầu nói: “Chính là như vậy.”

Phong Tịnh Minh chần chờ nói: “Huynh có chắc chắn không? Nếu tất cả đều do tên Trang Vĩnh Mộc kia bày ra thì sao?”

Trữ Bích Huyền nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Chắc là không. Ta nhớ có một lần Tô cô nương và Chỉ nhi vùng trộm chạy ra sau núi chơi, lúc ấy các nàng ăn nhầm một loại quả dại có độc, sau khi trở về Chỉ nhi liền vừa ói vừa đi tả, mà Tô cô nương lại hoàn toàn không bị gì cả. Lúc ấy Chỉ nhi còn lớn tiếng mắng Tô cô nương khôn lỏi, để nàng ăn quả dại kia một mình, mà Tô cô nương thì kiên trì nói mình cũng có ăn, chính là không biết vì sao lại không có chuyện gì. Lúc ấy, ta cũng chỉ tưởng Tô cô nương đùa với Chỉ nhi, nên không để ý lắm, hiện tại xem ra, Tô cô nương cũng đã tự động hoá giải độc tính của loại quả dại kia rồi.”

Phong Tịnh Minh rất chặt nắm tay, nén giận nói: “Nói như vậy, tất cả căn nguyên đều bắt nguồn từ thất âm côn trùng kia sao?”

Trữ Bích Huyền vội nói: “Phong huynh, cứu Tô cô nương quan trọng hơn.”

Phong Tịnh Minh lo lắng nhìn Tô Niệm Niệm đang run rẩy trên giường, nói: “Làm sao để cứu nàng?”

Trữ Bích Huyền thở dài: “Nàng ấy không trúng độc, có thuốc thang, châm cứu cũng vô dụng.”

Phong Tịnh Minh đột nhiên chụp lấy Trữ Bích Huyền, hai con mắt trợn ngược cơ hồ muốn lòi ra: “Huynh nói cái gì? Hết thuốc chữa?”

Bộ dạng Phong Tịnh Minh như thế thật sự đã dọa Trữ Bích Huyền sợ đến nhảy dựng lên. Hắn vội vàng nói: “Vẫn có cách, chính là.”

Phong Tịnh Minh buông hắn ra, cũng không quan tâm nữa câu sau của hắn là gì, trực tiếp hỏi: “Cách gì, nói đi.”

Trữ Bích Huyền hơi khó xử, muốn nói lại thôi nửa ngày, cuối cùng dưới sự bức bách của Phong Tịnh Minh, đành phải nói: “Hai luồng khí âm dương trong thân thể Tô cô nương rất hỗn loạn, vì vậy chỉ có thể dùng chân khí khai thông điều hòa, có lẽ còn có một con đường sống. Người chữa thương cho nàng, phải có nội lực vừa âm vừa dương, hơn nữa còn phải có nguồn chân khí hùng hậu làm nền tảng. Phóng mắt khắp thiên hạ, người phù hợp với loại điều kiện này, chỉ có một mình huynh.” Trữ Bích Huyền luyện nội lực dương cương, nội lực Tây Tuyết lại thuần túy âm nhu. Trong chốn giang hồ, người luyện công đều chọn một trong hai thiên hướng âm dương, có rất ít người giống Phong Tịnh Minh, phối hợp luyện cả hai khí âm dương như vậy, đừng nói chỉ đến cao thủ.

Phong Tịnh Minh nghe Trữ Bích Huyền nói như thế, thở ra một hơi: “Như vậy thì đơn giản rồi, ta lập tức chữa thương cho nàng là được.”

Trữ Bích Huyền đột nhiên bắt lấy cánh tay Phong Tịnh Minh, lo lắng nói: “Phong huynh, huynh phải chữa thương liên tục bảy ngày, bắt đầu từ giờ Tý mỗi ngày, kéo dài liên tục hai canh giờ. Làm thế, nội lực của huynh sẽ suy giảm rất nhiều.”

Phong Tịnh Minh: “Chuyện này thì có đáng gì, vì nàng, ta có thể hi sinh cả tính mạng.”

Trữ Bích Huyền bất đắc dĩ thở dài: “Đến lúc đó, huynh thật sự phải hi sinh cả tính mạng.”

Phong Tịnh Minh khó hiểu.

Công tử Tây Tuyết ở bên cạnh buồn rầu nhắc nhở hắn: “Huynh quên rồi sao, thời gian huynh và Trang Vĩnh Mộc ước định luận võ, đó là vào tám ngày sau.”

Phong Tịnh Minh không cần suy nghĩ liền trả lời: “Không sao, vừa kịp.”

Trữ Bích Huyền phát huy tinh thần hoàng đế không vội thái giám gấp diễn hình, tận tình khuyên bảo: “Huynh còn dám nói là vừa kịp sao? Đến lúc đó nguyên khí của huynh chịu thương tổn lớn, có tu luyện cũng không kịp.”

Phong Tịnh Minh: “Huynh đừng nói nữa, ta không thể trơ mắt nhìn nàng ấy chết.”

Trữ Bích Huyền: “Nhưng chúng ta cũng không thể trơ mắt nhìn huynh chết!”

Phong Tịnh Minh nhìn Trữ Bích Huyền, vô cùng thành khẩn nói: “Huynh yên tâm, ta đã có cách. Tốt xấu gì Phong Ba sơn trang cũng tồn tại trên trăm năm rồi, làm sao không có phương pháp giữ mạng chứ?”

Trữ Bích Huyền vẫn vô cùng lo lắng như cũ, nhưng hắn lại cảm thấy mình nên tin tưởng Phong Tịnh Minh. Dù sao Phong Tịnh Minh trong mắt hắn vẫn vô cùng dũng mãnh kiên cường, trên thế giới này có rất ít chuyện y không làm được.

Đêm đông rất lạnh. Công tử Tây Tuyết mặc áo lông, đứng ở ngoài cửa phòng Tô Niệm Niệm.

Hiện tại, nàng cũng rất lạnh chăng?

Sẽ không, có Phong Tịnh Minh đang chữa thương cho nàng mà.

Tây Tuyết nghĩ đến đây, đôi mày nhíu lại.

“Tây Tuyết, huynh cũng ở đây à?” Trữ Bích Huyền đột nhiên đi tới, hai tay giấu trong áo, ăn mặc có chút cồng kềnh.

Ngôi sao bà tám Tây Tuyết công tử lại không nói chuyện, chỉ cười cười, gật gật đầu chào hắn.

Trữ Bích Huyền nói: “Huynh cũng lo lắng bọn họ sao? Ta cũng lo lắng, cho nên đến đây xem xem.”

Công tử Tây Tuyết nhìn vào cửa sổ, gật đầu một cái với Trữ Bích Huyền, xoay người bỏ đi.

Để lại mình Trữ Bích Huyền đứng đực tại chỗ, ngơ ngác không hiểu.

Công tử Tây Tuyết vừa chậm rãi dạo bước, tâm thần vừa xao động không yên. Lo lắng sao? Rất lo lắng. Lo lắng cho ai? Phong Tịnh Minh sao? Không, hắn rất dũng mãnh, không cần phải lo lắng. Như vậy là Tô Niệm Niệm sao? Vì sao hắn lại lo lắng cho nàng chứ.

Chẳng lẽ hắn đã động lòng, sao có thể xảy ra chuyện này?

Công tử Tây Tuyết ngẩng đầu nhìn trời, đêm hôm nay thật lạnh, hắn đột nhiên có chút thương cảm.

Vì thế, nghệ thuật giả giả hiệu, công tử Tây Tuyết từ sau bảy tuổi cũng không biết lo buồn là thứ gì, vào một buổi tối mùa đông, bỗng nhiên bồi ngùi thương cảm

Phong Tịnh Minh điều chỉnh nội tức một chút, lau mồ hôi trên trán, sau đó đỡ Tô Niệm Niệm nằm xuống giường, để nàng nằm xong. Hắn cũng thuận thế nằm cạnh nàng, kéo chăn qua, bao bọc lấy hai người. Hắn nhẹ nhàng hôn lên trán Tô Niệm Niệm, dịu dàng nói: “Niệm niệm, nàng đã trở lại, thật tốt.”

Lúc này Tô Niệm Niệm đã bớt sốt, nhưng thỉnh thoảng vẫn kêu lạnh như cũ. Thân thể của nàng với Phong Tịnh Minh mà nói, có vẻ rất là lạnh lẽo.

Phong Tịnh Minh ôm Tô Niệm Niệm vào trong lồng ngực, dùng thân thể ủ ấm cho nàng, vừa an ủi nàng: “Được rồi, không lạnh, sẽ không lạnh nữa đâu.”

Tô Niệm Niệm mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy tìm được nguồn nhiệt, vì thể liệu mạng áp sát cái thứ nóng hằm hằm kia, cọ cọ trong lòng Phong Tịnh Minh, còn muốn co một chân gác lên trên đùi Phong Tịnh Minh, muốn tiếp xúc đầy đủ với thân thể hắn, bởi vì như vậy càng ấm áp hơn.

Trên trán Phong Tịnh Minh lại chảy đầy mồ hôi. Hắn vừa ôm chặt Tô Niệm Niệm, phòng ngừa nàng tiếp tục lộn xộn, vừa vô lực nói: “Niệm niệm, nàng đã hôn mê rồi, còn háo sắc như vậy.”

40. Chương 42: Nói Lâm Nhâm.

Phong Tịnh Minh nghĩ buổi tối mình nhẫn nhịn thật vất vả. Nhưng mà, còn có chuyện càng vất vả hơn đang chờ hắn.

Buổi sáng lúc hắn rời giường, Tô Niệm Niệm bắt đầu chốc kêu lạnh chốc than nóng, đương nhiên cũng liên tục mê sảng. Phong Tịnh Minh phát hiện bất luận Tô Niệm Niệm rơi vào tình trạng gì, cái miệng của nàng cũng không chịu yên.

Đút điểm tâm là chuyện cực kỳ phiền toái, tuy rằng Tô Niệm Niệm luôn nói mê, nhưng miệng nàng cũng không mở lớn lắm, hơn nữa đôi khi còn cần nhắc nhở chuyện. Nàng còn luôn lộn xộn. Tiểu nha hoàn hầu hạ nàng nơm nớp lo sợ đút nàng từng muỗng từng muỗng cháo, hầu hết đều đổ lên mặt của nàng.

Phong Tịnh Minh mất hết kiên nhẫn một tay xách tiểu nha hoàn ra, lấy khăn tay lau mặt sạch sẽ cho Tô Niệm Niệm. Sau đó hắn đoạt lấy chén cháo trong tay tiểu nha hoàn, uống một hớp lớn, lại sau liền cúi đầu làm một chuyện mà tiểu nha hoàn thấy cực kỳ anh dũng nhưng mà rất khoa trương, rất giả tạo thường xuyên xuất hiện trong tiểu thuyết ngôn tình.

Khụ khụ, ta không nói chắc mọi người cũng biết hắn đang làm cái gì rồi nhỉ.

Bởi vì sợ Tô Niệm Niệm bị đau, cho nên Phong Tịnh Minh cũng không nhéo nàng, mà dùng miệng bịt miệng của nàng, thông qua một kẽ hở rất nhỏ giữa hai lần môi, từng chút từng chút mớm cháo cho nàng.

Tiểu nha hoàn ở bên cạnh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, gương mặt đỏ bừng.

Nhưng mà bộ dáng Phong Tịnh Minh phồng mang trợn mắt mớm cháo cho Tô Niệm Niệm, thật sự rất là buồn cười, tiểu nha hoàn đỏ mặt, muốn cười lại không dám cười. Cũng may tiểu cô nương này cũng không quá ngốc nghếch, vội vàng chạy trốn.

Phong Tịnh Minh cực kỳ kiên nhẫn mớm cháo trong miệng cho Tô Niệm Niệm, sau đó liếm chút cháo còn sót lại trên môi nàng. Liếm xong lại phát hiện thì ra cháo này thơm ngọt như vậy, vì thế hắn lại liếm thêm một chút, sau đó tiểu tử này không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, rõ ràng áp miệng mình lên môi nàng. Hắn chậm rãi chà sát, nhẹ nhàng cắn cắn, sau đó thừa dịp nàng nói mê sảng, đầu lưỡi linh hoạt với vào, dây dưa cùng nàng.

Phong Tịnh Minh buông Tô Niệm Niệm ra, liếm liếm môi. Hắn nắm tay nàng, ánh mắt tỏa sáng, biểu tình trên mặt đã có chút không nhịn nổi.

Bởi vì, hắn phát hiện mình đã đỏ mặt.

Vì Phong Tịnh Minh mượn việc công làm việc riêng, một bát cháo này, hắn bón tới gần một canh giờ mới xong. Cuối cùng, hắn rút ra một kết luận: sau này đút điểm tâm phải chuẩn bị cái bát lớn một chút, như vậy đút nàng xong, hắn cũng không cần ăn cơm nữa.

Dây dưa đến buổi trưa, Phong Tịnh Minh đứng giờ ngồi trên giường Tô Niệm Niệm, chữa thương cho nàng.

Hai canh giờ sau.

Phong Tịnh Minh đắp chăn cho Tô Niệm Niệm, vừa định rời đi, lại phát hiện móng vuốt của nàng vừa xốc chăn lên, không an phận, quấy đạp lộn xộn trên giường, miệng vẫn hô nóng.

Phong Tịnh Minh đắp chăn đàng hoàng cho nàng một lần nữa, vừa đắp vừa nói: “Nhịn một chút đi, lát nữa sẽ không nóng.”

Tô Niệm Niệm làm sao nghe lọt tai mấy lời này, lúc này nàng không chỉ xốc chăn lên lần nữa, còn bắt đầu cởi quần áo!

Phong Tịnh Minh cuống quýt đè tay nàng lại, nghiêng mặt đi, nói: “Niệm Niệm, đừng như vậy, sẽ cảm lạnh đó.”

Lúc này thần chí Tô Niệm Niệm mơ màng không rõ, phát hiện có vật thể mát mẻ hơn đang đến gần, vì thế nàng liền quần chặt lấy hân.

Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến nay chưa bao giờ Phong Tịnh Minh luống cuống tay chân đến vậy. Lúc này Tô Niệm Niệm cơ hồ dán lên người hân, mặt chôn ở cổ của hân, cọ cọ nguậy nguậy, xem ra hiệu quả hạ nhiệt độ của Phong Tịnh Minh tựa hồ không tệ.

Lúc này trong lòng là một nữ tử quần áo không chỉnh tề cả người giống như một quả cầu lửa, cực kỳ không an phận sờ loạn trên người hân, nhiệt độ cơ thể của Phong Tịnh Minh cũng lên cao hơn một chút. Trong lòng hân yên lặng rơi lệ, ta đã tạo nghiệt gì, mà phải chịu đựng cái kiếp số này.

Từ trên trời có một giọng nói trả lời hân:

Người tạo ra tình nghiệt tình nghiệt tình nghiệt.

Người phải chịu tình kiếp tình kiếp tình kiếp.

Phong Tịnh Minh ôm chặt Tô Niệm Niệm, nằm lên giường, kéo chăn qua bọc lấy hai người, giống như đêm qua.

Lại một trận dày vò mới.

Phong Tịnh Minh chữa thương cho Tô Niệm Niệm cả buổi trưa. Lúc này nhiệt độ cơ thể của Tô Niệm Niệm đã khôi phục bình thường, chính là vẫn hôn mê chưa tỉnh. Trữ Bích Huyền nói, nàng hơi suy yếu, sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi.

Tô Niệm Niệm đã không cần Phong Tịnh Minh làm mấy điều hòa nhiệt độ sống của nàng nữa, nhưng mà Phong Tịnh Minh vẫn trước sau như một ôm nàng vào trong ngực, đắp chăn nằm trên giường.

Tô Niệm Niệm ngủ thật sự an ổn, đây là giấc ngủ an ổn nhất của nàng trong mấy ngày qua. Trong lòng Phong Tịnh Minh, lại không an ổn chút nào.

Hân không dám ôm Tô Niệm Niệm quá chặt, sợ nàng không thoải mái. Hân chỉ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Niệm Niệm, rốt cuộc nàng đã không có việc gì.”

Hân nói: “Niệm niệm, thật xin lỗi.”

“Ta biết nàng hận ta, ta cũng hận chính ta, tại sao ta lại ngốc như vậy.”

“Niệm Niệm, thật xin lỗi, ta rất để ý đến nàng.”

“Lúc trước nàng hỏi ta có yêu nàng không, ta nói không yêu. Kỳ thật, ta yêu nàng, rất yêu rất yêu, nhưng ta không dám nói thật với nàng. Ta thực sự rất hối hận.”

“Ta sợ mất nàng, cũng bởi vậy, ta mới một lần lại một lần hoài nghi nàng sẽ bỏ ta mà đi. Ta cũng có sự sợ hãi của riêng mình.”

“Niệm Niệm, ta muốn báo thù cho nàng, tự tay đâm tên súc sinh kia. Nhưng mà, hiện tại ta làm không được. Nếu ta chết dưới Hàn Băng chưởng của hân, nàng cũng đừng quá thương tâm.”

“Nếu như vậy nàng hãy quên ta đi, Tây Tuyết là một lựa chọn không tồi.”

“Niệm Niệm, nếu ta chết, nàng chớ cùng Tây Tuyết đến thăm ta, bởi vì ta sẽ ghen tị.”

“Không biết nàng có thể tha thứ cho ta không.”

“Nếu như có thể, ta chết cũng nhắm mắt.”

“Nếu ta may mắn không chết, nàng còn nguyện ý yêu ta sao?”

“Nếu nàng nguyện ý, như vậy ta sẽ không chết nữa.”

“ ”

Ngoài phòng, có hai tên xấu xa ngồi xổm dưới cửa sổ, châu đầu ghé tai.

Trữ Bích Huyền: “Sao hần nói chuyện lộn xộn thế?”

Công tử Tây Tuyết làm động tác chó có lên tiếng.

Trữ Bích Huyền thản nhiên nói: “Yên tâm đi, hiện tại hần không nghe thấy gì đâu, đã sớm tẩu hỏa nhập ma rồi.”

Công tử Tây Tuyết có chút cô đơn. Hần cố gắng giữ vững tinh thần, nói: “Tại sao hần còn không nói hần muốn đi đâu?”

Tạm tha thứ cho hai kẻ nghe lén này, bọn họ muốn biết địa điểm Phong Tịnh Minh luận võ với Trang Vĩnh Mộc. Như vậy hai người bọn họ có thể đến trợ giúp, đến nước này bọn họ cũng bất chấp thanh danh “Ỗ đồng hiệp ít”

Hai người bọn họ lại ngồi dưới cửa sổ nghe ngóng một hồi, phát hiện Phong Tịnh Minh càng nói càng nhắm, đến cuối cùng toàn nói mấy câu lảm nhảm, bọn họ căng tai lên cũng không hiểu được hần đang nói cái gì . Hai người đành phải phần nộ rời đi, chuẩn bị thực hành kế hoạch thứ hai.

Cái kế hoạch này chính là, theo đuôi Phong Tịnh Minh.

Phong Tịnh Minh rất cao ngạo, bọn họ chỉ có thể vụng trộm đi theo. Mà hai người tự tin hiện tại đều có thể đánh thắng Phong Tịnh Minh, cho nên vụng trộm đi theo hần hần là không có vấn đề gì.

Tuy rằng có thể so sánh võ công, nhưng chỉ số thông minh thật sự không có cách nào so sánh nổi.

Phong Tịnh Minh nói cho hai người biết, sáng sớm ngày mai mình sẽ khởi hành, đại khái nửa ngày là có thể đến chỗ luận võ. Bởi vì không biết sống chết, hần hi vọng ngày mai hai người có thể đưa hần một đoạn, coi như là tiễn biệt một lần cuối cùng. Sau đó hai người lảm nhảm tính, vừa vắn đến lúc đó theo sau hần luôn. Vì thế vui vẻ đáp ứng.

Đêm đó, ba người uống nhiều rượu, uống đến cuối cùng chảy cả nước mắt nước mũi.

Sáng ngày thứ hai, Trữ Bích Huyền và công tử Tây Tuyết đang chuẩn bị đi đưa Phong Tịnh Minh thì phát hiện hần đã sớm biến mất.

Hai người hô to mắc mưu rồi.

41. Chương 43: Thì Ra Là Thế

Khi Tô Niệm Niệm tỉnh lại còn rất choáng váng, nhưng mà nàng liếc mắt một cái đã biết mình đang ở đâu.

Phong Ba sơn trang? Không thể nào, Phong Ba sơn trang! ! !

Nàng không kịp nghĩ đến chuyện gì khác, giãy dụa nhảy xuống giường, tùy tiện khoác thêm quần áo rồi chạy ra ngoài.

Lúc này tiểu nha hoàn hầu hạ nàng bị một loạt hành động của nàng dọa cho hoảng sợ, sững sờ nhìn trong chốc lát, mới nhớ ra là phải đuổi theo.

Tuy rằng nha hoàn kia thoát nhìn có vẻ gầy yếu, nhưng mà mấy ngày nay Tô Niệm Niệm thật sự là đã bị dày vò đến vô lực, cho nên chưa chạy được bao xa, đã bị nha hoàn kia đuổi theo, ôm chặt lấy.

Tô Niệm Niệm vừa giãy dụa vừa hô lớn: “Thả ta ra đi! Trang chủ của người sao lại lật lọng như thế. . . .”

Tiểu nha hoàn cũng không hiểu ý nàng, nhưng cô bé biết nếu để cho Tô Niệm Niệm chạy mất, mạng của mình cũng không còn. Bởi vậy cô bé ra sức ôm Tô Niệm Niệm như ôm tính mạng của mình, càng ôm càng chặt, đương nhiên làm như vậy thiếu chút nữa cũng lấy mạng Tô Niệm Niệm luôn.

Tiểu nha hoàn vừa ôm Tô Niệm Niệm vừa hô lớn: “Mau tới đây, Tô cô nương muốn bỏ chạy!”

Trữ Bích Huyền và công tử Tây Tuyết cứ như thú triệu hồi của tiểu nha hoàn này, vừa nghe nàng kêu réo, lập tức nhảy ra. Tô Niệm Niệm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Công tử Tây Tuyết tiến lên tách hai người ra, sau đó an ủi Tô Niệm Niệm: “Đừng sợ, nơi này rất an toàn.”

Tô Niệm Niệm vốn đã suy yếu, lúc này bị tiểu nha hoàn ngược đãi, hiện tại đã không còn chút sức lực nào. Nàng đặt mông ngồi dưới đất, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn Tây Tuyết, nói: “Ta biết ngay là người thông đồng với Phong Tịnh Minh mà!”

Khuôn mặt Công tử Tây Tuyết trầm xuống, muốn nói lại thôi.

Trữ Bích Huyền thấy thế, biết Tô Niệm Niệm đã hiểu lầm bọn họ. Hắn cho người chung quanh lui xuống, ngồi xổm bên cạnh Tô Niệm Niệm, nói: “Tô cô nương, mọi chuyện không như cô nghĩ đâu.”

Trong truyện ngôn tình bình thường, đây là một lời thoại cũ rích. Lúc này nữ nhân vật chính của chúng ta hẳn là vừa ôm lỗ tai vừa khóc: “Ta không tin ta không tin ta không tin. . . .”

Tô Niệm Niệm thật sự không biết cách làm nữ nhân vật chính trong truyện ngôn tình, nàng uể oải nhìn hai người kia, hừ hừ nói: “Ta muốn ăn cơm.”

Bởi vì bệnh nặng mới khỏi, Tô Niệm Niệm không có thể ăn đồ nhiều dầu mỡ. Tiểu nha hoàn bưng tới cho nàng một bát cháo, một bát cháo lớn.

Tô Niệm Niệm xem bát cháo cỡ siêu siêu lớn trước mắt, nghĩ rằng có phải đầu óc tiểu cô nương này bị cục gạch rơi trúng hay không, coi mình là heo sao?

Kỳ thật điều này cũng không trách thể trách tiểu nha hoàn làm tròn bổn phận, dù sao chuyện này cũng do đích thân trang chủ cản dận, ai dám không theo?

Đương nhiên hiện tại Tô Niệm Niệm cũng không còn sức lực để ý tới những chi tiết lặt vặt này. Nàng bảo tiểu nha hoàn đi ra ngoài, sau đó uể oải ăn vài hớp cháo, miễn cưỡng có chút sức lực, rồi mới nói với Trữ Bích Huyền và Tây Tuyết: “Ta muốn gặp Phong Tịnh Minh.”

Công tử Tây Tuyết hỏi: “Nàng thật sự không biết những ngày vừa qua đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt suy nghĩ một chút, không biết. Nàng chỉ biết mình cứ luôn nằm mơ, một giấc mơ vừa lạnh vừa nóng, còn luôn có người ở bên tai nàng huyền thuyên nói hươu nói vượn, nhưng cụ thể là nói cái gì, thì nàng không nhớ nổi câu nào.

Vì thế Tô Niệm Niệm lắc lắc đầu.

Công tử Tây Tuyết do dự một chút, nói: “Kỳ thật Phong Tịnh Minh hẳn. . . .”

“Đang bế quan luyện công.” Trữ Bích Huyền đột nhiên tiếp lời.

Công tử Tây Tuyết hiểu ý, đành phải im miệng. Phong Tịnh Minh từng dặn đi dặn lại, không cho bọn hắn nói với Tô Niệm Niệm chuyện hắn đi luận võ.

Tuy Trữ Bích Huyền và Tây Tuyết cũng coi như là người thông minh, nhưng dù sao chuyện này cũng quan hệ đến sự sống chết của Phong Tịnh Minh, cho nên tuy rằng bọn họ làm bộ như không có việc gì, nhưng trên mặt lại viết rõ ràng, không có việc gì mới là lạ.

Tô Niệm Niệm cũng không phải kẻ ngốc, nàng nhìn bộ dạng như người làm sai sợ bị đánh của hai người trước mắt liền biết đã xảy ra chuyện, hơn nữa không phải là chuyện tốt lành gì.

Vì thế Tô Niệm Niệm nói: “Nói đi, rốt cuộc Phong Tịnh Minh đã xảy ra chuyện gì, chưa biết chừng ta có thể cứu hắn.” Nàng rõ ràng chỉ nói đùa, trong thế giới này nàng chẳng khác gì một kẻ vô dụng, không gây thêm phiền phức cho người ta đã tốt lắm rồi, nói chi đến chuyện cứu người?

Đương nhiên Tô Niệm Niệm cho là như thế, lời này lọt vào trong lỗ tai Trữ Bích Huyền và Tây Tuyết, lại được hiểu thành nghĩa khác: nếu nàng ấy thật sự biết địa điểm luận võ của Phong Tịnh Minh và Trang Vĩnh Mộc ở đâu thì sao? Cũng không biết bây giờ tới có còn kịp hay không

Tô Niệm Niệm phát hiện những lời này có tác dụng, vì thế châm thêm một mồi lửa, nói: “Cứu người quan trọng hay là giữ bí mật quan trọng hơn?”

Vì thế hai người kể lại mọi chuyện từ đầu tới đuôi một lần. Bắt đầu nói từ lúc Tô Niệm Niệm “Trúng độc”, sau đó trọng điểm là ca tụng tinh thần hy sinh không biết sợ của Phong Tịnh Minh, cuối cùng cường điệu sự nguy hiểm trong lần đi luận võ của Phong Tịnh Minh, sau đó hai người liền giương mắt nhìn Tô Niệm Niệm, hi vọng nàng thật sự biết địa điểm luận võ.

Tô Niệm Niệm có chút hoảng hốt, nàng dùng sức lắc đầu, nói: “Không có khả năng, hắn hận ta tận xương, làm sao có thể cứu ta?”

Trữ Bích Huyền giận dữ nói: “Nếu hắn không yêu cô vô cùng sâu sắc, làm sao có thể hận cô đến tận xương? Huống hồ hiện tại hắn cũng tin cô đã bị người ta lợi dụng. Tình huống của cô lúc ấy rất nguy cấp, mà người có thể cứu cô, chỉ sợ trong cả thiên hạ này, cũng chỉ có một mình hắn.”

Tô Niệm Niệm nắm chặt tay, tâm tình rối loạn. Nàng tưởng rằng Phong Tịnh Minh bắt nàng về là muốn tra tấn nàng, không ngờ, hắn vì muốn cứu nàng, lại làm chuyện mạo hiểm đến vậy? Trong lòng nàng có chút xúc động, nhưng nỗi lo lắng lại càng nhiều hơn, nếu, nếu hắn thật sự xảy ra chuyện không hay gì, thì biết làm sao bây giờ?

Vừa nghĩ tới đối thủ của hắn là Trang Vĩnh Mộc, cả người Tô Niệm Niệm liền rét run, nàng cảm thấy, trời sắp sụp xuống rồi.

Đột nhiên, trong đầu Tô Niệm Niệm chợt lóe lên một ý tưởng, tràn trề hi vọng nói: “Nhưng mà, không phải hắn luyện Tinh Nan Thương sao? Đây chính là võ công tuyệt thế, hắn sẽ không sao, đúng không?”

Sắc mặt Trữ Bích Huyền ảm đạm, đánh vỡ hi vọng cuối cùng của nàng: “Hắn không có luyện.”

Tô Niệm Niệm la lên thất thanh: “Vì sao, hắn khùng rồi sao?”

Nhìn Tô Niệm Niệm không khống chế được bản thân, công tử Tây Tuyết trấn an nàng: “Nếu hắn luyện, có lẽ tình huống sẽ càng tệ hơn. Tinh Nan Thương là loại võ công nào, hắn chỉ mới lấy được hai thặng. Nếu nóng lòng muốn luyện thành, chỉ sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma.”

Tô Niệm Niệm hoàn toàn tuyệt vọng

Trữ Bích Huyền và công tử Tây Tuyết cũng tuyệt vọng như nàng, Trữ Bích Huyền chưa từ bỏ ý định nói: “Cô cô nương, cô ngẫm lại xem, Phong huynh có thể đi đâu? Trước kia hắn có nói gì với cô hay không?”

Tô Niệm Niệm cẩn thận tìm tòi trong đầu, đột nhiên, một cảnh tượng nhảy ra trước mắt nàng.

Tô Niệm Niệm và Phong Tịnh Minh ngồi trên núi Phong Ba ngắm phong cảnh. Tô Niệm Niệm chỉ vào một ngọn núi cách Phong Ba sơn không xa, hỏi Phong Tịnh Minh: “Nó là núi gì?”

Phong Tịnh Minh nhìn theo tầm mắt của nàng, đột nhiên khẽ híp mắt, nói: “Đó là núi Lạc Hà*.”

(*Lạc Hà có nghĩa là hoàng hôn.)

Tuy rằng Tô Niệm Niệm không thông minh lắm, nhưng thường xuyên ở cạnh Phong Tịnh Minh, cơ bản cũng nắm rõ tính tình của hắn. Lúc này hắn híp mắt, đại biểu cho tín hiệu nguy hiểm. Vì thế Tô Niệm Niệm liền hiểu kỳ nói: “Huynh không thích ngọn núi kia sao? Ta cảm thấy tên nó cũng không đến nỗi tệ nha, ít ra còn hay hơn núi Phong Ba.”

Phong Tịnh Minh lại nói: “Đúng vậy, hai ngọn núi này đúng là nên đổi tên lại.”

Tô Niệm Niệm: “Hả?”

Phong Tịnh Minh phục hồi tinh thần lại, xoa xoa tóc Tô Niệm Niệm, nói: “Không có gì, chờ mùa xuân sang năm, ta mang nàng đi xem hoàng hôn.”

Tô Niệm Niệm càng không hiểu: “Vì sao phải đợi đến mùa xuân sang năm? Hiện tại không thể đi sao?”

Sắc mặt Phong Tịnh Minh hơi khó hiểu, hẩn ôm Tô Niệm Niệm vào trong ngực, thản nhiên nói: “Có chút việc, cũng cần phải kết thúc.”

Vì thế Tô Niệm Niệm chẳng hề để ý nói: “Không sao, ta có thể tự đi.” Ý là nếu huynh bận bịu thì cứ làm việc của mình đi.

Đột nhiên Phong Tịnh Minh lại ôm Tô Niệm Niệm thật sát, hết sức nghiêm túc nói: “Không có ta đưa nàng, thì nàng đừng tới gần ngọn núi kia nhé.”

Tô Niệm Niệm hỏi vì sao, Phong Tịnh Minh cũng không để ý tới, trực tiếp xách nàng trở về Phong Ba sơn trang.

Nhớ lại xong, Tô Niệm Niệm nói với hai người trước mặt: “Ta cảm thấy, có thể là núi Lạc Hà.”

Trữ Bích Huyền lo lắng hỏi: “Cô nương có chắc không?”

Tô Niệm Niệm: “Không, nhưng hiện tại ta chỉ có thể nghĩ tới nơi này.”

Công tử Tây Tuyết nói: “Đi thôi, đi tới núi Lạc Hà còn tốt hơn cứ ngồi đây chờ.”

Vì thế hai người quyết định đi.

Tô Niệm Niệm cũng không buông tha: “Mang ta theo với!”

Hai người không đồng ý, nàng còn đang yếu, đi chỉ có thể thêm phiền.

Vì thế Tô Niệm Niệm nói ra câu nói dũng mãnh nhất của nàng từ khi xuyên qua đến thế giới này: “Hai người không mang ta theo, ta sẽ chết cho hai người xem!”

42. Chương 44: Trang Chủ Chết.

Tuy rằng Trữ Bích Huyền và công tử Tây Tuyết cũng không tin Tô Niệm Niệm có gan tự sát, nhưng vẫn hơi lo ngại, vì thế đành phải đáp ứng nàng, cẩn thận dặn dò nàng, chỉ có thể trốn ở một bên, cố gắng khiến cho người khác bỏ qua sự tồn tại của nàng. Tô Niệm Niệm vui vẻ đồng ý.

Vì thế ba người lập tức đi núi Lạc Hà cứu Phong Tịnh Minh.

Núi Lạc Hà nên gọi là đỉnh Lạc Hà thì thích hợp hơn. Núi này rất cá tính, một mình nó trơ trọi giống một ngón tay chỉ lên bầu trời, một mình một cõi, còn vô cùng độc. Hơn nữa, đỉnh núi này cao nhất trong các núi kề bên, đứng trên núi quan sát cảnh sông núi lượn lờ chung quanh, có một loại cảm giác trống trải rất khác biệt.

Tóm lại, nói đi nói lại, núi này thích hợp cho việc luận võ nhất, nhất là cuộc luận võ của cao thủ.
Đương nhiên những người bình thường cũng không đi lên đó làm gì.

Núi Lạc Hà không có đường lên đỉnh núi, đương nhiên công tử Tây Tuyết và Trữ Bích Huyền cũng không cần thứ đó. Nhất là công tử Tây Tuyết, khinh công nổi tiếng thiên hạ, ít người địch nổi, cho hẩn một cây gậy Kim Cô *có lẽ hẩn có thể leo đến tận bầu trời.

(*Gậy Kim Cô: Gậy Như Ý của Tôn Ngộ Không.)

Vì thế Tô Niệm Niệm bị công tử Tây Tuyết xách theo (Vận mệnh của nàng ấy luôn luôn bị xách), mắt thấy đỉnh núi kia càng ngày càng gần, trong lòng nàng cũng càng ngày càng khẩn trương. Nàng có một loại trực giác, Phong Tịnh Minh ở ngay trên đỉnh núi này. Mấy tháng không gặp, không nghĩ tới lần này bọn họ lại dùng phương thức này để gặp lại.

Bình thường vào tình huống nghĩ cách cứu viện nam chính này, cứu binh của nam chính luôn xuất hiện vào thời khắc mấu chốt nhất, đoạt lại nam chính từ nanh vuốt ma quỷ của Tử Thần. Bởi vì đã xem nhiều tiểu

thuyết và phim truyền hình, Tô Niệm Niệm cũng vẫn cho rằng, mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng đó. Cho nên ngay từ đầu nàng đã tin tưởng, Tây Tuyết và Trữ Bích Huyền có thể đến kịp lúc, cứu Phong Tịnh Minh ra.

Nhưng người viết câu chuyện này thật sự rất xấu xa, tâm lý còn biến thái. Cho nên kể tiếp, Tô Niệm Niệm mới nhìn thấy một màn mà mình không ngờ cũng không thể chấp nhận nhất.

Nàng nhìn thấy Phong Tịnh Minh bị quái vật mặt sắt kia tung một cước đá trúng hông, sau đó Phong Tịnh Minh bay ra phía sau rất xa (không phải khinh công). May mà đỉnh núi Lạc Hà này có vẻ rộng lớn, nên hắn không rơi xuống vách núi.

Tô Niệm Niệm kêu lên một tiếng sợ hãi, nhảy khỏi lòng công tử Tây Tuyết (Tây Tuyết cũng thật khiếp sợ không biết nàng lấy đâu ra sức mạnh dữ dội như vậy), nghiêng ngã lao đảo chạy về phía Phong Tịnh Minh

Tây Tuyết và Trữ Bích Huyền không dám nhàn rỗi, trước tiên cứ đuổi Trang Vĩnh Mộc đi rồi nói sau. Người đông thể mạnh, hai người bọn họ cùng xông lên, đánh Trang Vĩnh Mộc là chuyện không thành vấn đề. Chẳng qua hiện tại Phong Tịnh Minh nằm ở trên mép núi sống chết chưa rõ, bọn họ cũng không còn tâm tư đấu đá với Trang Vĩnh Mộc, đuổi đi trước hẵng nói sau.

Trang Vĩnh Mộc thật thức thời, tùy tiện giao thủ mấy chiêu cùng Tây Tuyết và Trữ Bích Huyền, rồi bỏ chạy lấy người.

Tô Niệm Niệm ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm Phong Tịnh Minh vào trong ngực, nàng dùng tay áo lau máu dòng máu không ngừng cuộn cuộn chảy từ trong miệng hắn ra, vừa lau vừa quát: “Phong Tịnh Minh huynh ráng chịu đựng cho ta!”

Phong Tịnh Minh khép nửa mắt, nhìn thấy là Tô Niệm Niệm, bên miệng hiện lên một nụ cười mỉm hài lòng. Hắn cố hết sức giơ tay lên, lau nước mắt trên gương mặt Tô Niệm Niệm, sau đó chậm rãi mở miệng, nói: “Ta không sao.”

Tô Niệm Niệm vội vàng kéo tay hắn ra, vừa khóc vừa nói: “Sao huynh lại ngốc như vậy.” (Lời thoại này nhìn thật quen mắt.)

Ánh mắt Phong Tịnh Minh đã bắt đầu ảm đạm, hắn cố hết sức nói: “Niệm Niệm, đúng. không.” Lời còn chưa dứt, đôi mắt hắn đã nhắm lại, cánh tay cũng rơi xuống.

Tô Niệm Niệm hoảng sợ lôi kéo tay hắn, hô: “Phong Tịnh Minh? Phong Tịnh Minh! Thần y! Thần y!”

Lúc này Trữ Bích Huyền và Tây Tuyết đã trừng trị Trang Vĩnh Mộc xong, vội vàng đi đến bên người Phong Tịnh Minh.

Trữ Bích Huyền nhanh chóng nắm lấy cổ tay Phong Tịnh Minh, sau khi chẩn đoán liền vô cùng sợ hãi.

Trái tim Tô Niệm Niệm đã chìm xuống đáy: “Sao vậy? Rốt cuộc hắn bị sao vậy?”

Trữ Bích Huyền buông tay Phong Tịnh Minh ra, nặng nề nói: “Hắn đã không còn mạch đập.”

Tô Niệm Niệm nhất thời cảm thấy như sét đánh lên đầu mình.

Hắn. đã chết?

Khi dễ ta, yêu ta, hận ta, đau lòng vì ta, xả thân cứu ta , Phong Tịnh Minh, hắn, đã chết?

Tô Niệm Niệm sững sốt nửa ngày, rốt cuộc nói với Trữ Bích Huyền: “Thần y, hay là huynh xem lầm rồi, chẩn lại cho huynh ấy một lần nữa đi.”

Trữ Bích Huyền hít sâu một hơi, nói: “Tô cô nương, chúng ta xuống núi trước đi.”

Tô Niệm Niệm lắc đầu, nói: “Ta không đi, ta muốn cùng huynh ấy xem hoàng hôn.”

Tây Tuyết mở miệng nói: “Hiện tại ban đêm trên núi rất lạnh, tin rằng hắn cũng không muốn nhìn thấy nàng bị đông chết.”

“Đông chết cũng được, ” Tô Niệm Niệm lẩm bẩm nói, “Đến lúc đó linh hồn hai người chúng ta cùng nhau xuyên trở về hiện đại.”

Tô Niệm Niệm nói tới đây, trước mắt đột nhiên sáng ngời, không sai, đây nhất định là một âm mưu dàn cảnh xuyên không! Chỉ cần nàng chết cùng Phong Tĩnh Minh, như vậy hai người có thể xuyên qua đến cùng một chỗ, cho dù không trở lại hiện đại cũng không sao, dù có xuyên đến thời đại khủng long, nàng cũng chấp nhận Đúng, cứ làm như thế!

Tô Niệm Niệm nghĩ đến đây, đứng lên kéo Phong Tĩnh Minh lao về phía vách núi. May mà hiện tại thân thể nàng còn yếu, động tác chậm chạp, nếu nàng dũng mãnh giống A Tử, nói không chừng bọn họ đã thật sự xuyên cùng nhau.

(**A Tử: Nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ của nhà văn Kim Dung, thầm yêu đại hiệp Kiều Phong. Khi Kiều Phong hi sinh tính mạng mình để ngăn chặn cuộc chiến giữa hai dân tộc Tống và Khiết Đan, A Tử đã móc mắt mình rồi ôm xác Kiều Phong nhảy xuống vực.)

Công tử Tây Tuyết hoảng sợ, cuống quýt giữ chặt nàng, nói: “Niệm Niệm, nàng bình tĩnh một chút đi.”

Bình tĩnh? Ta rất bình tĩnh. Tô Niệm Niệm bình tĩnh nói: “Buông tay.”

Không chỉ có công tử Tây Tuyết không chịu buông tay, ngay cả Trữ Bích Huyền cũng đã chạy tới tham gia, đoạt lấy thi thể Phong Tĩnh Minh trong tay nàng, nói: “Ôi cô nương, tất cả mọi người đều không muốn nhìn thấy Phong huynh chết không toàn thây.”

“Người câm miệng!” Tô Niệm Niệm đột nhiên hét to, “Chết? Ai nói hắn đã chết? Chúng ta muốn xuyên qua, xuyên qua! Đồ thất học! Á.” Lời còn chưa dứt, nàng đột nhiên mềm nhũn trong lòng công tử Tây Tuyết.

Thì ra công tử Tây Tuyết đã trực tiếp điểm huyết đạo của nàng, xem như cho nàng một liều thuốc an thần.

Khi bốn người trở lại Phong Ba sơn trang thì Tô Niệm Niệm đã tỉnh. Lúc điểm huyết, công tử Tây Tuyết lo lắng cho thân thể của Tô Niệm Niệm, xuống tay rất nhẹ.

Khi Tô Niệm Niệm tỉnh lại liền nổi điên lên, biểu hiện cụ thể: như kẻ điên đòi gặp Phong Tĩnh Minh. Cái gì, đã chết? Đã chết thì phải thấy xác, mang xác hắn vào trong phòng ta!

Tô Niệm Niệm ôm xác Phong Tĩnh Minh khóc một đêm, nói một đêm. Bởi vì lời kẻ điên nói người bình thường như chúng ta cũng không lý giải được, cho nên tôi sẽ không thuật lại ở đây. Đại khái bởi vì kích động quá mức, Tô Niệm Niệm lại không hề phát hiện một điều rất thường thức.

Trữ Bích Huyền và công tử Tây Tuyết vốn tưởng rằng Tô Niệm Niệm phát tiết cả đêm thì sẽ đỡ hơn, ai ngờ ngày hôm sau khi bọn họ đi vào, nàng lại không cho bất cứ ai tới gần Phong Tĩnh Minh. Hai người lại không đành lòng sử dụng bạo lực với nàng, dù sao hiện tại đang là mùa đông, thi thể cũng không thối rữa ngay, nàng muốn ôm thì cứ để cho nàng ôm đi, sớm muộn gì nàng cũng hiểu ra, mình đang ôm một cái xác.

Vì thế Công tử Tây Tuyết nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của làm một chuyện xấu xa hết chỗ nói, hắn uy hiếp Tô Niệm Niệm, nếu nàng không ăn cơm, hắn sẽ cướp Phong Tĩnh Minh đem đi chôn! Vì thế Tô Niệm Niệm ngoan ngoãn ăn cơm như học sinh tiểu học, công tử Tây Tuyết nhìn mà đau lòng.

Ngày hôm sau vẫn như cũ.

Ngày thứ ba, một người đến Phong Ba sơn trang. Đương nhiên lúc người này đến, công tử Tây Tuyết và Trữ Bích Huyền đang ở trong phòng Trữ Bích Huyền thương lượng làm sao để xử lý Trang Vĩnh Mộc, cho nên cũng không phát hiện vị khách không mời mà đến này.

Chủ yếu là võ công người này quá tốt, ngay cả Phong Tĩnh Minh trước kia cũng không phát hiện được, huống chi là bọn họ.

43. Chương 45: Kết Cục

Lúc Nguyễn tử tử đến, Tô Niệm Niệm đang ngồi trên giường, ôm Phong Tĩnh Minh ngẩn người.

Nguyễn tử tử nhìn thấy Tô Niệm Niệm, tựa hồ rất là kinh ngạc: “Liễu Duyên, sao con còn ở đây?”

Tô Niệm Niệm nhìn thấy Nguyễn tỷ tỷ, à không, phải gọi là Thanh Trần sư thái mới đúng, trong mắt hiện lên sự oán hận. Nàng lạnh lùng như băng, nói: “Bà cho rằng tôi phải ở đâu, Thanh Trần sư thái?”

Thanh Trần sư thái cũng không tức giận, sắc mặt bình tĩnh nói: “Không phải con nên gọi ta là sư phụ sao?”

Tô Niệm Niệm vén sợi tóc lạnh lạnh của Phong Tĩnh Minh, nói: “Nếu bà là sư phụ của tôi, vì sao lại lợi dụng tôi?”

Thanh Trần sư thái thở dài một tiếng nói: “Ta cũng chỉ muốn tốt cho con thôi.”

“Tốt cho tôi?” Đôi mày của Tô Niệm Niệm nhíu lại, mặt mang vẻ khinh thường, “Tốt cho tôi, vậy vì sao bà còn cuốn tôi vào trong trận tranh đấu rối loạn xộn này, để tôi yêu chàng, sau đó khiến chàng phải chết?”

Mặt Thanh Trần sư thái không chút thay đổi nói: “Con là người nối nghiệp của phái Thanh Y chúng ta, đương nhiên phải từ bỏ chuyện tình yêu, ta cũng chỉ muốn rèn luyện con mà thôi. Huống hồ, ” Bà ta dừng một chút, lại nhìn về phía Tô Niệm Niệm, “Nếu muốn luyện thành Tình Nan Thương*, người mình yêu nhất phải chết.”

(* Tình Nan Thương nghĩa là tình yêu khó bỏ.)

Tình Nan Thương? Đây là nguyên tắc khi luyện Tình Nan Thương? Thật đúng là châm chọc. Tô Niệm Niệm cười trào phúng, vô lực nói: “Tôi không cần luyện Tình Nan Thương gì cả. Tôi chỉ muốn chàng còn sống.”

Trên mặt Thanh Trần sư thái là thần sắc ngoan độc tuyệt tình: “Vậy mà cũng luyện tiếc, hắn cũng chỉ là một tên khốn thôi, dù thế nào đi nữa, hắn vẫn đáng chết.”

“Vì sao?”

“Bởi vì.” .

Tô Niệm Niệm cắt ngang lời Thanh Trần sư thái: “Chỉ sợ vì hắn là con trai của Phong Cẩn Chi thôi?”

Thanh Trần sư thái biến sắc: “Con đã biết hết rồi sao?”

Tô Niệm Niệm vuốt ve khuôn mặt của Phong Tĩnh Minh, lạnh lạnh nói: “Phong Cẩn Chi là do bà giết, sau đó giả họa cho Hình Hồ Khoan. Sau đó bà lại dùng phương pháp cũ giết chết Hình Hồ Khoan, lại giả họa cho Phong Tĩnh Minh. Kỳ thật bà có thâm thù đại hận gì với Phong Ba sơn trang và Hàn Băng môn phải không? Từ khi nghe bà kể về chuyện năm đó, tôi đã hoài nghi là do bà làm, bởi vì chỉ có bà, mới một lòng tính kế muốn xử lý Phong Tĩnh Minh, điều này chứng tỏ bà có thù oán với Phong Tĩnh Minh hoặc là Phong Ba sơn trang. Hơn nữa cũng chỉ có bà, mới có thể ở tự do ra vào Phong Ba sơn trang, cho thấy võ công của bà đã rất cao. Hơn nữa dường như bà rất hiểu ân oán giữa Phong Tĩnh Minh và Trang Vĩnh Mộc, nếu không phải bọn họ có giao tình quá tốt với bà chuyện gì cũng nói cho bà, như vậy nguyên nhân chỉ có một, người dựng nên mối ân oán lần này, chính là bà.”

Thanh Trần sư thái lạnh lạnh nghe Tô Niệm Niệm phân tích xong, mỉm cười gật gật đầu: “Liều Duyên, con thông minh hơn xưa một chút rồi đấy. Chính là, con vẫn không đoán đúng.”

Tô Niệm Niệm cười lạnh: “Bà lại muốn lừa gạt tôi ư, tôi đã bị bà dắt mũi quá nhiều lần rồi!”

Thanh Trần sư thái lắc đầu, mỉm cười: “Ngã phạt từ bi, người xuất gia làm sao có thể tùy tiện sát sinh. Phong Cẩn Chi kia đúng là do Hình Hồ Khoan làm hại, mà Hình Hồ Khoan, lại là tự sát.”

“Bà nói vậy!” Tô Niệm Niệm hơi kích động, “Năm đó, Phong Cẩn Chi và Hình Hồ Khoan là bạn tốt, làm sao có thể giết hại lẫn nhau? Huống chi Hình Hồ Khoan bị trúng Thuận Phong tâm pháp, chẳng lẽ ông ta tự mình đánh mình?”

Thanh Trần sư thái vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ: “Bạn tốt? Trước khi bọn họ mười tám tuổi thì đúng là bạn tốt, chính là, sau đó bọn họ lại đồng thời quen biết một người.”

Tô Niệm Niệm hơi khó hiểu.

Kế tiếp, Thanh Trần sư thái kể cho Tô Niệm Niệm nghe một câu chuyện vừa khoa trương vừa giả tạo*, câu chuyện cũ này đề cập đến ân oán giang hồ, yêu hận tình thù, tín ngưỡng tôn giáo, cùng với. tình yêu tay ba.

(*Nguyên văn là cầu huyết: chỉ những chuyện giả tạo, khoa trương nhằm chán, lặp đi lặp lại.)

Mặc dù Tô Niệm Niệm vốn từ một thế giới khoa trương, giả tạo xuyên đến một thế giới không quá khoa trương giả tạo khác, nhưng khi nàng nghe câu chuyện cũ này, vẫn nhìn không được than thở một câu: cuộc sống đúng là không có chỗ nào không khoa trương, giả tạo nha.

Chuyện cũ đại khái là như vậy. Phong Cẩn Chi và Hình Hồ Khoan gặp nhau từ thuở thiếu thời, lần đầu gặp gỡ mà như thân thiết đã lâu, coi nhau là tri kỷ. Sau đó quan hệ của hai người vẫn phát triển rất tốt, thẳng đến khi Nguyễn Lạc Trần xuất hiện, nữ nhân này chính là Thanh Trần sư thái sau này. Lúc trẻ, dung nhan Nguyễn Lạc Trần rất mỹ lệ (đương nhiên hiện tại cũng rất mỹ lệ), hơn nữa còn rất có cá tính, thích tìm người ta luận võ, đánh thắng được thì đánh, đánh không thắng thì đi về lần sau lại đánh. Lúc ấy Phong Cẩn Chi và Hình Hồ Khoan đã có chút danh tiếng, vì thế dĩ nhiên khó thoát khỏi ma chướng của Nguyễn Lạc Trần. Sau đó ba người liền nhờ luận võ mà quen biết nhau, cũng coi như là đánh trước quen sau. Lúc ấy ba người đều trẻ tuổi đang ở thời kỳ huyết khí sung mãn, nội tiết tố tràn đầy, vì thế tình yêu tay ba cũng nảy sinh ngay lúc đó. Nguyễn Lạc Trần và Phong Cẩn Chi mất đi mây lại tình chàng ý thiếp, Hình Hồ Khoan lại mỗi ngày đều nhìn chăm chăm Nguyễn Lạc Trần ngẩn người. Mọi người đều không phải kẻ ngốc, không bao lâu sau, ba người nhanh chóng phát hiện vấn đề, nếu hai nữ nhân và một nam nhân, bọn họ còn miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nếu hai nam nhân cùng một nữ nhân. Thật ngại quá, bối cảnh truyện này không phải nữ tôn.

Vì thế khi tài nguyên phân phối không đều, sẽ xuất hiện cạnh tranh. Phương thức cạnh tranh của Hình Hồ Khoan và Phong Cẩn Chi cũng rất cũ kỹ — luận võ. Về quá trình luận võ, người chứng kiến duy nhất năm đó — Nguyễn Lạc Trần, cũng chính là Thanh Trần sư thái hiện tại, kể có vẻ mơ hồ, dù sao kết cục cuối cùng là bà và Phong Cẩn Chi sánh bước bên nhau, gạt Hình Hồ Khoan qua một bên.

Nghe đến đó, trong lòng Tô Niệm Niệm ngẫm hiểu. Thanh Trần sư thái nói mơ hồ như thế, chỉ sợ lúc ấy người thua là Phong Cẩn Chi rồi? Mà bà ta lại không muốn ở cùng Hình Hồ Khoan vì thế cuối cùng đã làm trái với ước định, đi theo Phong Cẩn Chi. Tô Niệm Niệm nghĩ đến đây, liền than thở, Thanh Trần sư thái à, bà làm như vậy không phải là không có việc gì làm tự tìm việc sao, rõ ràng thích Phong Cẩn Chi, thì trực tiếp chọn đi, tự nhiên luận võ làm cái gì? Nhưng sau đó Tô Niệm Niệm lại hiểu ra, lúc ấy Thanh Trần sư thái để ý võ công như vậy, phỏng chừng là muốn khoe khoang lang quân tương lai của mình rất lợi hại trước mặt tình địch của lang quân, rằng bà ta không họn lầm người, không nghĩ tới kết quả lại. Khụ khụ, tự làm bậy, không thể sống.

Vì thế Thanh Trần sư thái tiếp tục kể. Phong Cẩn Chi thật sự thích Thanh Trần sư thái, lúc ban đầu đúng là vậy. Nhưng mà Phong Cẩn Chi cũng chỉ là nam nhân thôi, có mới nới cũ là đặc tính tiêu biểu của nam nhân. Sau đó Phong Cẩn Chi chẳng may thích người khác, vì thế đành phải từ bỏ Thanh Trần sư thái. Thanh Trần sư thái dưới cơn nóng giận, chạy đến phái Thanh Y làm ni cô, cũng kiên định thề, sẽ làm cho Phong Cẩn Chi bị bạn bè xa lánh, đoạn tử tuyệt tôn (ngoan độc quá). Đương nhiên sở dĩ Thanh Trần sư thái vốn cuồng võ công lại lựa chọn phái Thanh Y, cũng đã suy nghĩ rất thận trọng. Bà nghe nói phái Thanh Y có bảo vật trấn phái, Tình Nan Thương, nghe nói loại võ công này là thiên hạ vô địch

Sau đó Phong Cẩn Chi cũng cưới vợ sinh con, phát triển Phong Ba sơn trang. Mà quan hệ của Hình Hồ Khoan và Phong Cẩn Chi cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp, dù sao cả hai người đều không có được nàng, thề tử như quân áo, huynh đệ như tay chân. Lúc ấy ai cũng không ngờ, sẽ có người vì quân áo, mà chém rớt tay chân của mình.

Thanh Trần sư thái ở phái Thanh Y tức giận phần đầu khổ luyện võ công, sau đó rốt cuộc chưởng môn cũng chết già, bà tiếp nhận chức chưởng môn, cùng với, Tình Nan Thương. Thanh Trần sư thái vô cùng hưng phấn, đặt Tình Nan Thương dưới ánh trăng, lại buồn rầu, vì sao? Bởi vì Tình Nan Thương sở dĩ có tên là Tình Nan Thương, chính là có ý “Tình” không dễ dàng mất đi. Mà muốn luyện môn võ công này, việc đầu tiên là phải tuyệt tình. Như vậy, phải làm sao để đoạn tuyệt với chữ “Tình” này đây? Rất đơn giản, người người yêu nhất chết rồi, không phải người sẽ không còn tình yêu nữa sao? Đương nhiên kết luận này còn cần phải tranh luận thêm, nhưng bí tịch kia viết như vậy, Nguyễn Lạc Trần cũng lý giải như vậy. Vì thế

Nguyễn Lạc Trần khó xử. Lúc ấy Nguyễn Lạc Trần biết, người bà yêu nhất là Phong Cẩn Chi, cho dù bà đã làm ni cô hai mươi năm, bà vẫn yêu Phong Cẩn Chi như cũ, đương nhiên yêu thì yêu, đáng chết thì vẫn phải giết, huống hồ tên khốn kia phản bội bà từ bỏ bà, bà cho hắn ta chết thống khoái, coi như đã giữ thể diện cho hắn rồi. Mà một nguyên nhân khác, lại càng khiến bà khó xử. Đó chính là, bà lấy cái gì để giết Phong Cẩn Chi đây? Luyện võ phải dựa vào thiên phú, thiên phú của Phong Cẩn Chi cao hơn bà nhiều, cho nên dù mỗi ngày nghe thấy gà vỗ cánh bà đã dậy, thậm chí không có ngày nghỉ, kết quả võ công vẫn thua kém Phong Cẩn Chi một bậc. Nói cách khác, Thanh Trần sư thái không thể giết Phong Cẩn Chi được. Như vậy phải tìm một người có thể giết chết hắn. Vì thế Thanh Trần sư thái nghĩ tới Hình Hồ Khoan.

Hình Hồ Khoan này, tuy rằng rất trọng nghĩa khí, nhưng cũng là một kẻ si tình. Không biết Thanh Trần sư thái dùng phương pháp gì (chuyện này bà ta không chịu tiết lộ, nhưng Tô Niệm Niệm hoài nghi là có thủ đoạn), dù sao cuối cùng Hình Hồ Khoan vẫn cắn răng một cái , quyết định làm chuyện bội bạc. Vì thế vào một đêm nguyệt hắc phong cao **nào đấy, Hình Hồ Khoan đã xử lý Phong Cẩn Chi. Bởi vì hắn thật sự rất là ngốc, nên khi giết Phong Cẩn Chi, đã dùng chính Hàn Băng chưởng tuyệt học độc môn của ông ta, tương đương nói ọi người biết, người này chính là do Hình Hồ Khoan ta giết, về sau có gì nghi vấn có thể đến hỏi cho ra nhẽ, đương nhiên cũng có thể đến báo thù.

(** Nguyệt hắc phong cao : thời điểm trăng vắng sao thưa, gió nổi bốn bề rất thích hợp để làm chuyện mờ ám, không bị trăng làm lộ bóng, không sợ để lại dấu vết.)

Hình Hồ Khoan giết người xong lại đi làm mấy chuyện nghiêm túc khác, sau đó được tin người tiếp trưởng Phong Ba sơn trang đến tìm mình, dù sao ông ta cũng cảm thấy bản thân mình tội ác tày trời, có sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì, hơn nữa nếu Phong Tịnh Minh đến báo thù ông ta khẳng định cũng không còn mặt mũi đánh trả. Thay vì chết dưới chưởng lực Thuận Phong tâm pháp, không bằng tự mình giải quyết. Vì thế vị đại thúc này lưu loát rõ ràng tự tuyệt kinh mạch, kết quả là gục chết tại chỗ.

Trước khi tự sát, Hình Hồ Khoan hiền lành có viết một bức di thư, thừa nhận những hành vi độc ác của mình, trong di thư cũng không đề cập gì đến Thanh Trần sư thái, xem ra cho dù chết, ông cũng muốn bảo vệ nữ nhân đã lợi dụng mình thật chu đáo. Thật là một kẻ si tình, đương nhiên, cũng là một kẻ ngốc nghếch.

Thanh Trần sư thái là người đầu tiên xuất hiện tại hiện trường tử vong của Hình Hồ Khoan, bà ta phát hiện kỳ thật có thể lợi dụng cái chết của Hình Hồ Khoan. Vì thế bà ta cất di thư tự tay viết của Hình Hồ Khoan đi, hơn nữa còn ẩn một chưởng Thuận Phong chưởng pháp gà mờ lên ngực Hình Hồ Khoan. Nói đến đây chúng ta không thể không đề cập đến một câu, đó là, trùng hợp ngẫu nhiên***. Thuận Phong chưởng pháp khiến người ta thống khổ ở chỗ, nó có thể làm kinh mạch người ta đứt đoạn, không thể không chết. mặc dù Thuận Phong chưởng pháp là tuyệt học của Phong Ba sơn trang, nhưng Thanh Trần sư thái lại có tinh thần nghiên cứu nhiệt tình đối với các loại võ công cao thâm, cứ quẩn quít Phong Cẩn Chi đòi học lắm một chút. Phong Cẩn Chi yêu Nguyễn Lạc Trần, vì thế đành phải vụng trộm dạy cho bà một ít. Kỳ thật đối với Thuận Phong tâm pháp, Thanh Trần sư thái cũng chỉ có thể giả hình dáng bên ngoài, về còn tác dụng cụ thể thì bà không thể làm được, chưa kể việc đối mặt với cao thủ tuyệt đỉnh như Hình Hồ Khoan. Nhưng ai bảo Hình Hồ Khoan tự tuyệt kinh mạch của chính hắn trước làm gì.

(***Nguyên văn vô xảo bắt thành thư: để chỉ những điều trùng hợp.)

Sau đó mọi chuyện còn lại đều tiến triển rất đơn giản, hiểu lầm, kết thù, viết thư khiêu chiến.

Thanh Trần sư thái cười tủm tỉm nấp ở một nơi bí mật gần đó xem xét, nhìn Phong Tịnh Minh từng bước một bị dồn ép tới đường cùng.

Thanh Trần sư thái kể xong câu chuyện cũ vừa khoa trương vừa giả tạo rồi mà Tô Niệm Niệm vẫn còn tựa vào giường sững sờ.

Thanh Trần sư thái hắng giọng một cái, hòa ái dễ gần nói: “Thế con không tin ta sao?”

Tô Niệm Niệm hoàn hồn, mắt vòng vo hai cái, nói: ” Đương nhiên là tôi không tin rồi.” Căn cứ kinh nghiệm mấy lần trước, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy bà ta nói thật lần nào.

Thanh Trần sư thái lấy từ trong lòng ngực ra một phong thư, đưa cho Tô Niệm Niệm: “Đây là tuyệt bút của Hình Hồ Khoan năm đó, con xem rồi, sẽ biết ta có nói thật hay không.”

Tô Niệm Niệm hồ nghi tiếp nhận phong thư, rút giấy viết thư bên trong ra xem Kỳ thật ngay cả chữ phồn thể nàng cũng xem không hiểu lắm, nếu bắt nàng phân biệt thư này là thật hay giả, thì đành chịu thua.

Tô Niệm Niệm vụng trộm nhìn Thanh Trần sư thái chăm chú, lúc này bà ta đang lạnh nhạt nhìn nàng, thỉnh thoảng mỉm cười mê người một cái.

Tô Niệm Niệm cắn răng, vừa định tuyên bố thư này là giả, thì lúc này, một bàn tay lại vươn tới, lấy bức thư qua.

Tô Niệm Niệm nhìn theo cái tay kia, nhìn lên phía trên, nhìn lên phía trên, nhất thời. Hóa đá

Thanh Trần sư thái cũng hóa đá, bà ta trở mắt nhìn nam nhân trên giường đột nhiên ngồi dậy, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi. sao có thể?

Phong Tịnh Minh cầm lấy bức thư cũ nát kia, nhìn lướt qua, thản nhiên nói: “Đúng là bút tích của Hình Hồ Khoan.”

Tô Niệm Niệm run run đi tới túm lấy Phong Tịnh Minh: “Huynh. huynh.” Nàng phát hiện mình đã khản trương đến mức nói không nên lời.

Phong Tịnh Minh cười nhẹ với nàng, nói: “Ta làm sao cơ?”

Tô Niệm Niệm: “Huynh không phải là ma chứ?”

Phong Tịnh Minh kéo tay Tô Niệm Niệm, nhếch đôi mày tuấn tú, nói: “Nàng đã từng thấy con ma nào hai tay nóng ẩm như vậy chưa?”

Tô Niệm Niệm bừng tỉnh, hình như thân thể Phong Tịnh Minh chưa hề lạnh đi. Ông trời ơi, nàng thật ngốc, vấn đề mấu chốt như vậy cũng không phát hiện ra, hại nàng vô duyên vô cớ thương tâm vì hấn mấy ngày.

Lúc này, Thanh Trần sư thái bị xem nhẹ rốt cuộc cũng cất lời: “Không thể nào, bản thân ngươi bị trọng thương, lại bị Trang Vinh Mộc đá trúng chỗ hiểm, làm sao có thể giữ được tánh mạng?”

Đôi mắt Phong Tịnh Minh híp lại, nói: “Thanh Trần tiền bối, tôi nghĩ đại khái gia phụ đã quên nói với bà, Phong Ba sơn trang vẫn còn một môn võ công có thể đối địch với Tình Nan Thương, chỗ bất đồng là, Tình Nan Thương thiên về tấn công, mà môn võ công này lại dùng để phòng thủ. Môn võ công này chính là, Quy Tức thần công.”

Thanh Trần sư thái thất thố lắc đầu liên tục, không tin: “Sẽ không, nếu quả thật có một môn võ công như vậy, vì sao năm đó Phong Cẩn Chi không nói với ta?”

Phong Tịnh Minh ngẫm nghĩ một chút, đáp: “Đại khái là vì gia phụ cũng chưa luyện thành.” Đàn ông luôn trọng sĩ diện, mọi người đều biết.

Trong mắt Thanh Trần sư thái đột nhiên hiện lên sự sắc bén: “Như vậy, Quy Tức thần công của ngươi, đối địch với Tình Nan Thương, bên nào mạnh hơn?”

Phong Tịnh Minh thành thật lắc đầu: “Tiền bối, Quy Tức thần công chỉ dùng để bảo vệ mạng sống và khôi phục công lực thôi, không thể dùng để đánh nhau với người ta, tôi khuyên tiền bối nên tỉnh lại đi.”

Thanh Trần sư thái ngửa mặt lên trời cười to, không còn chút phong độ thực nữ nào: “Nói cách khác, con trai Phong Cẩn Chi ơi, hôm nay ngươi vẫn phải chết trong tay ta rồi. Tuy rằng ta là người xuất gia, nhưng mà mọi chuyện đến nước này, bản ni cũng không ngại đại khai sát giới!”

Tô Niệm Niệm ở bên cạnh nghe những lời này xong, rung mình một cái. Cái mà bà ta gọi là không giết người, chính là mượn tay người khác giết người, tình tiết này càng thêm đáng giận! Còn bản ni, ta thấy người rõ là làm bộ thanh cao!

Lúc này, Phong Tịnh Minh nhìn thấy Thanh Trần sư thái đang bày thế vận công, hấn không nhanh không chậm nói: “Tiền bối, tuy rằng Quy Tức thần công của tôi không dám đấu với tiền bối, nhưng tôi không nói,

tôi không có cách đối phó với bà.”Hắn nói xong, đột nhiên ngẩng đầu lên xà nhà, huyết sáo một tiếng vang dội.

Chuyện kể tiếp có vẻ đơn giản. Thanh Trần sư thái vừa vận công xong đột nhiên ngửi được một mùi thơm lạ lùng truyền đến, nghĩ rằng đại sự không ổn, vừa định bế khí, đã mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Một cái bóng trắng nhảy từ trên xà nhà xuống, vũng vàng rơi vào trong lòng Phong Tịnh Minh.

Tô Niệm Niệm nhìn con vật mèo không ra mèo chuột không ra chuột trong lòng Phong Tịnh Minh, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói: “Tiểu Hoa?”

Từ trước đó rất lâu, Trữ Bích Huyền đã nghiên cứu chế tạo ra giải dược để dự phòng Tiểu Hoa, hai người đã từng uống, cho nên hiện tại không có chuyện gì.

Lúc này Tiểu Hoa nhìn thấy Tô Niệm Niệm, ngoan ngoãn liếm liếm tay nàng, sau đó lập tức nằm lại trong lòng Phong Tịnh Minh.

Tô Niệm Niệm bực bội vì Tiểu Hoa thay lòng đổi dạ nhanh như vậy, vì thế liền xách nó lên, xoa nắn lưng tung, khiến Tiểu Hoa hu hu khê khê, bày tỏ sự bất mãn của mình.

Thì ra ngày đó Tiểu Hoa lạc đường ở sau núi Phong Ba sơn trang, sau lại được hộ vệ sơn trang mang về. Phong Tịnh Minh liền giữ Tiểu Hoa ở bên cạnh, lúc ấy hắn cũng không nghĩ tới nó sẽ có lúc hữu dụng, chỉ vì hắn vừa nhìn thấy thứ gì đó liên quan đến Tô Niệm Niệm, đã muốn đối đãi với nó thật tốt.

Hiện tại, Phong Tịnh Minh không để ý tới Tiểu Hoa và Tô Niệm Niệm đang đùa giỡn nhau. Hắn nhảy xuống giường, xoay xoay vài cái, trối cánh tay và chân Thanh Trần sư thái lại, sau đó điểm vài huyệt đạo của bà ta, lúc này mới gọi thị vệ bên ngoài vào, bưng bà ta ra ngoài.

Tô Niệm Niệm còn đang đùa giỡn với Tiểu Hoa trên giường, đã thấy Phong Tịnh Minh đi về hướng nàng. Trong lòng nàng căng thẳng, vứt bỏ Tiểu Hoa, quay mặt qua chỗ khác không nói câu nào.

Tô Niệm Niệm không biết mình đang khẩn trương hay là đang sợ hãi, dù sao vừa nghĩ đến những chuyện xảy ra giữa nàng và Phong Tịnh Minh trước đây, trong lòng liền vô cùng rối rắm.

Phong Tịnh Minh tiến lên kéo cửa nàng tay áo, mỉm cười nói: “Thế nào, thấy ta còn sống, nàng không vui à?”

Tô Niệm Niệm bỏ tay hắn ra, nói: “Cho dù huynh còn sống, cũng nên thông báo với tôi một tiếng chứ? Huynh có biết chúng tôi lo lắng cho huynh đến cỡ nào không! Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa tôi còn. . . .” Thiếu chút nữa đã cùng huynh nhảy xuống vực xuyên qua rồi.

Phong Tịnh Minh ngồi cạnh nàng, thản nhiên cười cười, nhẹ giọng nói: “Không phải ta đã nói, ta không sao rồi à?”

Tô Niệm Niệm đột nhiên nghĩ đến câu “Ta không sao” Phong Tịnh Minh nói với nàng trước khi “chết”, gì chứ, vậy cũng tính à?

Phong Tịnh Minh lại xoa xoa tóc Tô Niệm Niệm, nàng cũng không tránh đi.

“Thế, “ Tô Niệm Niệm ngấm lại vẫn cảm thấy không cam lòng, “Lúc trước huynh hiểu lầm tôi, còn muốn giết chết tôi!”

Phong Tịnh Minh ôm lấy bờ vai nàng, dịu dàng nói: “Được rồi, mặc cho nàng xử trí đây.”

“Thật sao?” Đôi mắt Tô Niệm Niệm sáng lên.

“Thật.” Thoải mái trả lời.

Tô Niệm Niệm nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc nghĩ đến một chủ ý tuyệt diệu. Vì thế nàng dắc ý vỗ vai Phong Tịnh Minh, nói: “Trước kia tôi vẫn là nha hoàn của huynh, vậy về sau huynh làm người hầu của tôi đi, thế nào?”

Phong Tịnh Minh cúi đầu nghiêm túc nhìn Tô Niệm Niệm, đôi mắt lấp lánh: “Được.”

Phản ứng của hắn hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng, Tô Niệm Niệm cảm thấy, không phải mình lại chịu thiệt chứ.

Phong Tịnh Minh xoa tóc Tô Niệm Niệm, thấp giọng nói: “Người hầu phải chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của chủ nhân bắt đầu từ chuyện ăn uống.”

“A. ừ?” Tại sao người hầu này nghe lời như vậy nhỉ? Tô Niệm Niệm cảm thấy có chút không ổn.

“Cho nên, ” Phong Tịnh Minh nắm thắt lưng Tô Niệm Niệm, ôm nàng vào trong ngực, “Chúng ta không được rời nhau nửa bước.”

Tô Niệm Niệm: “Vậy. sinh hoạt hàng ngày.”

Phong Tịnh Minh: “Nhất là sinh hoạt hàng ngày.”

Tô Niệm Niệm: “.”

Phong Tịnh Minh: “Người hầu còn phải ở cùng chủ nhân mười hai canh giờ một ngày, chăm trà đổ nước, kiêm luôn thư đồng, ẩm giường.”

Tô Niệm Niệm: “Khụ khụ. Ẩm giường.”

Phong Tịnh Minh: “Ẩm giường là quan trọng nhất.”

Tô Niệm Niệm: “.”

Phong Tịnh Minh: “Người hầu là tâm phúc của chủ nhân, cho nên chủ nhân có chuyện gì, đều phải nói cho người hầu, không thể giấu diếm.”

Tô Niệm Niệm: “Cũng được.”

Phong Tịnh Minh: “Bao gồm cả tiền riêng.”

Tô Niệm Niệm: “.”

Phong Tịnh Minh: Blad Blad blad.

Tô Niệm Niệm:...

Nửa canh giờ sau

Phong Tịnh Minh: “Niệm Niệm? Niệm Niệm?”

Tô Niệm Niệm mơ mơ màng màng mở to mắt: “Hức. Nói xong rồi?”

Cánh tay Phong Tịnh Minh đang nắm hông nàng siết chặt một chút, nói: “Niệm Niệm?”

Tô Niệm Niệm: “Ừ.”

“Niệm Niệm?”

“Ừ”.

“Niệm Niệm?”

“Huỳnh có thấy phiền không. Ừm.”

Nụ hôn đột nhiên áp xuống, làm cho Tô Niệm Niệm trở tay không kịp. Nàng bị Phong Tịnh Minh ôm chặt quá, không thể động đậy. Nụ hôn của Phong Tịnh Minh rất xâm lược, giống như muốn nuốt luôn nàng vào trong bụng, không dục dằng chút nào. Tô Niệm Niệm không thể không than thở, quả nhiên đại thần chính là đại thần, nằm trên giường ba ngày, chưa uống một giọt nước, vẫn khỏe như rồng như hổ, người bình thường làm sao có thể so sánh nổi

Tô Niệm Niệm bị Phong Tịnh Minh hôn, có chút cảm tức, vì thế nàng nghĩ đã không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, há mồm ngênh đón. Phong Tịnh Minh nhận được sự cổ vũ của nàng, càng hôn điên cuồng hơn, làm cho Tô Niệm Niệm hoài nghi có phải hắn đói bụng lắm không.

Phong Tịnh Minh miệng hôn điên cuồng, hai bàn tay cũng rất không an phận, linh hoạt bám trên vòng eo Tô Niệm Niệm, sau đó từ từ chạy lên trên.

Chính là lúc này, cùng với một câu “Tô cô nương, ăn cơm thôi”, cửa phòng bị đẩy ra.

Trữ Bích Huyền bưng đồ ăn, nhìn thấy một màn nóng bỏng trước mắt, cứ như là bị sét đánh.

Vì thế, thần y luôn luôn bình tĩnh, thất thần một cái, đánh rơi đồ ăn. Hắn lập tức tỉnh ngộ, xoay người chạy biến, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tô Niệm Niệm xấu hổ nhìn ra ngoài cửa, nàng muốn chấm dứt màn tình cảm mãnh liệt này, dù sao khả năng chịu đựng của con người có hạn. Nàng cố gắng ngửa về phía sau, chỉ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Phong Tịnh Minh. Ai ngờ Phong Tịnh Minh lại nghiêng theo nàng, nghiêng, nghiêng. Vì thế cuối cùng, hai người nhất tề ngã xuống giường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-thanh-co-dai>